

Giới thiệu Hôn Nhân Bạc Tử

Gia đình của Quỳnh Hoa là một gia đình phức tạp.

Cũng không phải đồng anh chị em, quan hệ rắc rối cỡ nào, chỉ là mẹ cô thì mê đánh đề, bao tiền cũng trút vào hết, còn ba dượng thì suốt ngày rượu chè, đánh bạc,...

Thật sự là không phải người một nhà thì không ở với nhau.

Họ đều có sai nhưng mỗi lần đều là đổ lỗi cho đối phương, thế là cãi nhau thành tiết mục giải tỏa mỗi ngày.

Hôm nay vì hết sạch tiền, nhưng chủ nợ lại tới hằn nhà để đòi, họ còn nảy ra ý nghĩ để cô lấy chồng nước ngoài, kiếm chác chút đỉnh...

Cô tuyệt vọng, cô muốn thoát khỏi căn nhà này!

Cuộc đời của cô không phải để họ qua loa quyết định như vậy!

Cô đã trưởng thành, cô phải rời khỏi đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bỏ trốn

"Mẹ mày, đề đóm cho lắm rồi bán nhà. Đàn bà phụ nữ không biết vun vén cho gia đình, còn ngu"

Tiếng ba dượng cô gào lên nghe thật đỉnh tai nhức óc, ngày nào cũng thế, ba dượng và mẹ của cô cũng phải cãi nhau vài chập như vậy. Đặc biệt là hôm nay khi nghe tin bà chủ nợ ở trên thành phố về lấy tiền lãi thì hai người họ lại càng rối, người này đổ lỗi cho người kia, cái nhà cứ thế âm ỉ cả lên. Quỳnh Hoa tặc lưỡi thở dài, bỏ đi ra ngoài nhưng sau lưng còn còn tiếng thét lên không kém của mẹ cô.

"Tao đề đóm thì đã sao nào, chứ cái thứ mày lại tốt đẹp quá. Mày đi làm đũa được đồng nào về nuôi vợ con hay không? Hay là suốt ngày rượu chè, bài bạc, gái gú. Mày với tao như nhau cả thôi, đừng có ngồi đó mà trách ai."

"Vậy bây giờ mày tính sao, tiền đâu mà trả cho người ta đây?"

"Tao không tính, có giỏi thì chết mẹ cho xong, cái mạng già này ai muốn xử sao thì xử, tao chán lắm rồi. Con Hoa đâu, Hoa...Hoa....Tao gọi mày nghe không vậy?"

Cô núp sau bụi cây chuối, cũng không thoát nổi bà, nhà cửa chật hẹp, vườn tược không có. Khuôn mặt chán chường, cô lùi thui bước vào trong.

"Mẹ gọi con"

"Tao không gọi mày thì gọi ai? Mày nghe cho rõ đây, hôm nay mà tao có mệnh hệ gì thì tự đi làm mà nuôi thân, lớn rồi...không ai nuôi mày mãi được đâu. Đừng có quen thói từ lúc nhỏ được ba mày nuông chiều mà làm biếng, nghe hông?"

"Dạ, con biết rồi mẹ. Con cũng không muốn ở trong cái nhà này thêm nữa đâu"

"Mày nói chuyện với tao mà mặt mày hầm hầm thế hả, tao là mẹ mày đấy, người mang nặng đẻ đau sinh ra mày đấy, thứ con bất hiếu"

Bà đưa ngón tay mình dí vào đầu cô chỉ chiết, Quỳnh Hoa bất lực nhìn bà không chút nhân nhượng.

"Chứ mẹ muốn con sống sao? Con là con ruột của mẹ mà có khác gì con ghê hay không? Thà là mẹ đừng sinh con ra trên cõi đời này còn hơn. Để con đỡ phải bất hạnh ở kiếp này".

Cô nói to trong ai oán, nước mắt nhỏ từng giọt. Mẹ cô không nói gì, chỉ im lặng trừng mắt nhìn cô, giây phút này như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Ba dượng cô tức giận đi tới tát vào mặt cô một cái tát rõ đau.

"Mất dạy, mày cút ra khỏi nhà tao"

"Ông khỏi đuổi, tôi sẽ tự đi"

"À không, để nó đi như này thì phí phạm thời gian cho nó ăn học quá. Để đấy, mai mốt cho nó đi lấy chồng Hàn Quốc, kiếm ít vốn coi như trả hiếu cho

bà."

" Ông biết chỗ không??? Giới thiệu cho nó, cho nó sớm kết hôn. Cho nó sung sướng, khỏi phải suốt ngày đụng mặt bà mẹ này như ý nó muốn"

" Để đây, nuôi nó lớn rồi,cũng đã đến lúc nó báo đáp công sinh thành cho mẹ nó".

Ba đương cô vừa dứt lời thì nghe có tiếng bước chân người đi tới. Quỳnh Hoa nhanh chóng đi vào bên trong, qua khe cửa cô nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ vô cùng sang trọng,bà ta khoác trên người một chiếc váy nhung đỏ tuyền kết cuờm lấp lánh, mái tóc uốn xoắn búi cao tao nhã. Tay cầm chiếc bóp nhỏ màu đen. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn hai người trước mặt nói to.

" Sao, anh Dương chị Dung, hôm nay anh chị sẽ không khát không hẹn nữa chứ?"

Mẹ cô nhanh miệng, cười gượng gạo tiến tới gần, hai tay nhẹ đặt lên vai người phụ nữ kia xoa bóp, nhẹ giọng.

" Chị Kim Ái à, hôm nay chị thật xinh đẹp hơn thường ngày, trang phục này á, rất là hợp với chị"

" Vậy sao? Cảm ơn chị"

" Dạ, thật là... là.... em và anh Dương đã chuẩn bị đủ tiền cho chị rồi. Nhưng lại gặp phải chút chuyện...."

Ngước mặt lên liếc nhìn mẹ cô, người phụ nữ đó lại tiếp.

" Là chuyện gì, hay anh chị lại đang vẽ vờ để mà thất hứa với tôi. Tôi đã cắt công đi từ thành phố tới đây. Nên không dễ đi về tay không đâu"

Mẹ cô nghe sồn cả gai ốc, nhìn xung quang mình là 4 người đàn ông cao to lực lưỡng bận đồ màu đen sáng bóng thì có chút e sợ. Lên tiếng:

" Chuyện là con gái em gần lấy chồng rồi, em cũng cần sắm sửa chút lễ vật cho con gái về nhà chồng khỏi bị người ta khinh thường chứ chị"

" Con gái, con gái chị bao nhiêu tuổi"

Bà thấy chủ nợ của mình có chút quan tâm liền nắm lấy cơ hội khóc lóc thảm thiết.

" Dạ con gái em năm nay tròn 18 tuổi chị à, em có duy nhất một đứa con nên rất thương bé. Chị cũng phận làm mẹ chị biết rồi,con mình rút ruột đẻ ra, chăm bẵm từng tí một, nỡ lòng nào để người ta ăn hiếp. Với lại đàn trai giàu có lắm, nên em cũng cố gắng cho bé chút của hồi môn. Tuần sau là nhà bên mang sinh lễ qua dặm hỏi, lúc đó em chắc chắn sẽ trả cho chị mà. Em năn nỉ chị"

Mẹ cô bỗng quỳ xuống đất, nước mắt chảy thành sông. Gương mặt người phụ nữ đó lúc này thật sự khó xử. Quỳnh Hoa thấy mẹ cô diễn nhập vai vậy thì càng thất vọng, trong lòng dấy lên một suy nghĩ thật ngông cuồng. Cô không thể để người khác định đoạt tương lai cho mình được. Nên cách duy nhất bây giờ chính là bỏ trốn.

Xếp vội mấy bộ quần áo bỏ vào ba lô, cô nhanh chóng lên đi bằng đường tắt phía sau nhà. Cô cứ chạy trước đã rồi sẽ tính cách sau. Mong muốn của cô là được lên Sài Gòn làm việc, nhưng hiện tại trong người không có một xu dính túi, đường xá cũng không rành, mọi thứ bắt đầu với cô chỉ là con số không. Cô sẽ đi bằng cách nào???. Vận dụng hết sự thông minh của mình cũng không nghĩ ra, mãi cô mới có một sự giải quyết cuối cùng. Hi vọng là sẽ thành công.

Đứng trên đoạn đường chính mà tất cả xe đều phải đi qua để trở lại thành phố, cô âm thầm chờ đợi chiếc xe màu đen với biển số rất đẹp đã đậu trước cửa nhà mình lúc sáng. Trời trưa nắng một cách kinh khủng mà chờ mãi vẫn chưa thấy xe qua,cô thấm mệt với cổ họng khô khốc, khát nước tới nỗi không có lấy mấy ngăn lệ để mua nổi một chai nước suối. Lúc này cô mới thấm thía giá trị của đồng tiền. Cuộc đời này chỉ thực sự thống khổ khi chúng ta không có tiền. Mẹ cô sẵn sàng bán đi cô để đổi lấy tiền, ba cô bỏ cô mà đi cũng chỉ vì tiền, vì phải kiếm tiền mưu sinh bắt kể ngày hay đêm tới mà ba cô đã sức cùng lực kiệt. Cho đến bây giờ, cô cũng đang phải chạy thoát hiện tại....chỉ vì tiền.

Đang mông lung mơ hồ nhớ lại quá khứ, thì chiếc còi xe vang lên rất to khiến cô chợt giật mình. Trong cái chói chang mặt trời đó cô nhận ra đây chính là chiếc xe cô đang chờ đợi. Chân không tự chủ được mà chạy theo rất nhanh,hai tay vẫy vẫy kêu to.

" Chờ tôi với...giúp tôi...Chờ tôi với...giúp tôi....."

Cô cứ chạy băng băng, lần đầu tiên cô cảm nhận được mình đã dồn hết sức lực vào những bước chân đó, và may mắn chiếc xe đã dừng lại. Quỳnh Hoa cố gắng thật nhanh lao tới đập đập vào cửa xe, miệng thờ hồn hên lên tiếng.

" Cô ơi, cứu cháu"

Người phụ nữ kia nhìn cô có chút ái ngại, kéo cửa xe xuống trả lời.

" Có chuyện gì không cô gái"

" Cháu là con gái của mẹ Dung đây ạ, thực ra là mẹ cháu lừa cô,mẹ cháu không gả cháu cho ai đâu ạ. Mà đang có ý định bán cháu quá nước khác lấy chồng để kiếm tiền đó ạ."

Bà từng mất nói to

" Thật vậy sao???"

" Dạ là thật ạ, Cháu không muốn đi khỏi Việt Nam đâu cô ạ. Cô cho cháu theo cô lên Sài Gòn với, cháu sẽ đi làm từ từ trả nợ cho cô. Ông bà ấy không có tiền đâu ạ. Bài bạc lô đề còn đang nợ nần chồng chất cô ơi. Cháu xin cô, hãy cứu vớt cháu với ạ"

" Sao tôi có thể tin lời cháu đây??? Lỡ như cháu là đứa con gái hư hỏng, mơ ước những gì ngoài tầm với. Nói xấu cả cha mẹ để tìm kiếm phù phiếm xa hoa"

Quỳnh Hoa nghe xong những lời đó thì nước mắt chực trào. Cô hòng khô khóc cô tiếp tục nói trong chua xót.

" Dạ, nếu cô không tin, cô có thể đi hỏi tất cả mọi người trong thôn ạ. Xin cô,xin cô hãy giúp cháu. Cháu không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi".

Người phụ nữ đó nhìn thẳng vào mắt cô chăm chăm như đang có ý định dò xét. Quỳnh Hoa cúi đầu, cầu mong ông trời hãy thương xót mình mà về ra cho mình một con đường mới. Trong giây phút này cô chợt liều lĩnh nói thêm một câu.

" Cháu có thể làm trâu làm ngựa mang ơn cô. Chỉ cần cô đưa cháu thoát khỏi nơi đây. Cháu tình nguyện vì cô mà làm gì cũng được ạ"

" Thôi được rồi. Nhìn vào bộ dạng của cháu lúc này cũng đủ để hiểu những gì cháu nói là sự thật. Tuy rất thương cháu nhưng tôi cũng không thể có khả năng cứu mang cháu cả đời. Bây giờ như thế này, trên thành phố tôi có một quán karaoke khá lớn. Cháu có thể tới đó làm việc, cũng không có gì khó khăn, cháu chỉ việc rót bia, phục vụ khách. Nếu cháu đồng ý thì lên xe"

" Chỉ là rót bia thôi sao cô. Dễ mà, cháu làm được....cháu làm được ạ".

Quỳnh Hoa mừng rỡ trong bụng,vừa trả lời ân nhân của mình vừa gật gật đầu lia lại. Nhoèn miệng cười tươi, khuôn mặt thanh tú xinh xắn làm bà Kim Ái khê hài lòng.

Chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh trên con đường dài. Trong hi vọng và trí tưởng tượng hạn hẹp của một con bé 18 tuổi,Sài Gòn hoa lệ và đầy đẹp đẽ đang chờ đón cô ở phía trước.

.....

Ngày mai!

Tài xế của bà Kim Ái chở Quỳnh Hoa tới Fly, một quán hát sang trọng tọa lạc trên con đường đắt giá của Quận 1. Mua cho cô ít quần áo và đồ trang điểm mới tiện phục vụ cho công việc, dẫn cô vào trong sắp xếp chỗ ở và dặn dò đôi chút rồi rời đi.

Cô hoàn toàn choáng ngợp và có phần bối ngỡ trước khung cảnh này. Sự sung sướng vui vẻ kéo dài trong tâm trí cô. Tất cả hiện ra trước mắt là một viễn cảnh tươi đẹp mà ở dưới quê cô cổ vất ọc cũng không nghĩ ra được lại xa hoa như thế này.

Vừa nằm trên chiếc giường êm ái lại có mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu của hoa oải hương cô đập mạnh tay chân khê reo lên,bụng nhũ thẳm.

- Nếu con Liên nó biết được mình hiện tại tốt như thế này chắc nó sẽ vui lắm.

Liên là bạn thân duy nhất của cô, nhà nó nghèo lắm,còn nghèo hơn cả nhà cô. Hai đứa từ nhỏ cho tới lúc lớn lên luôn bên cạnh nhau. Chia cho nhau cây kẹo, cái bánh. Đi bắt cá bắt cua cũng í ới nhau. Nói chung đó là tình bạn ấu thơ có thể thay thế một cái tên mỹ miều hơn thì chính là tri kỉ.

Thoát khỏi người ba dượng tàn độc và người mẹ không yêu thương gì cô, đối với cô chính là thoát khỏi hố đen tăm tối. Từ bây giờ cuộc sống có khó khăn,vui dập như thế nào cũng không xô ngã được cô. Cô hứa với chính mình sẽ sống thật tốt.

Kéo cô ra khỏi những phút bất thần mơ hồ mộng tưởng chính là chị quản lý xinh đẹp của Fly.

“Này cô bé, đang vui sao?”

Quỳnh Hoa ngay lập tức bật dậy bối rối trả lời.

“Dạ chị hìhì”

“Tôi nay bắt đầu làm việc nhé?”

“Dạ được ạ. Em sẽ cố gắng hoàn thành công việc của mình thật tốt”

Thiên Thiên quản lý nhìn cô mỉm cười ngọt ngào, nhẹ nhàng nói.

“Chắc em chưa hiểu rõ về công việc này, nhưng không sao tối nay em sẽ biết và sẽ quen”

“Mong chị sẽ giúp đỡ em những bước đầu ạ”

“Chị luôn sẵn sàng dẫn dắt các em, yên tâm”

“Dạ em cảm ơn chị nhiều”

.....

Tối đến, tâm trạng Quỳnh Hoa lại càng hồi hộp, dù gì đây cũng là ngày làm việc đầu tiên trong cuộc đời cô. Được trang điểm và thay một bộ cánh mới cô nhìn mình trong gương còn phải thót lên. Ngỡ ngàng khi mình mặc váy cũng không đến nỗi tệ. Thiên Thiên chọn cho cô một bộ váy màu trắng nhã nhặn, hở lưng nhưng không quá trống trải. Tóc dài và thẳng xoã ngang vai, đính lên bên là một chiếc kẹp tóc ngọc trai tinh tế. Bà Kim Ái lúc này ghé qua, cũng bất ngờ lên tiếng.

“Được rồi, dẫn con bé tới phòng vip đi”

“Dạ, bà chủ”

Thiên Thiên nắm tay cô đi, vừa đi vừa ngọt ngào chỉ bảo cô.

“Công việc của chúng ta là phục vụ khách hàng, nên biết chiều khách một tí em nhé. Em là người mới càng đừng làm khách không vui. Nếu để bà chủ phật lòng sẽ mất việc đó. Phòng của em toàn công tử nhà giàu, nếu họ thích em rồi, lui tới thường xuyên. Lúc đó chắc chắn em sẽ được tăng lương”

Ánh mắt non nớt của cô lấp lánh khi nghe chị Thiên Thiên nói tới đó. Khi có tiền rồi nhất định cô sẽ về đón con Liên lên đây chơi.

“Dạ, chị yên tâm nhé. Em vào làm đây”

Bước vào trong, ánh đèn màu mờ ảo, toàn bộ đều là những nam thanh niên tầm 25 đến 30 tuổi, một vài bạn nữ đều là nhân viên ở đây, tất cả đều xinh đẹp đang rót bia, bấm bài cho khách. Chọn một góc ngồi xuống, cô hơi ngạt thở vì không khí này. Xung quanh có một vài biểu hiện nhạy cảm như ôm eo của họ.

Quỳnh Hoa thầm hiểu được câu chuyện mà chị Thiên Thiên nói, có chút sợ hãi cô lập tức có ý định chạy ra ngoài. Nhưng không thể. Nếu bước đi rất có khả năng đêm nay cô sẽ không có chốn dung thân.

Khẽ đưa mắt quan sát, nhìn ai ai trong này cũng rất sành điệu, chắc hẳn nhà họ phải rất giàu. Phía bên kia có một chàng trai chỉ ngồi bấm điện thoại không quan tâm mấy đến những bất thường xảy ra quanh mình. Lấy hết can đảm cô đi qua đó ngồi xuống cạnh anh ta, đây là sự lựa chọn an toàn nhất vào lúc này.

Vì khá ngại ngùng gượng gạo, Quỳnh Hoa đi đứng cũng không được tự nhiên lắm, ngồi xuống hơi mạnh khiến Tuấn Anh cảm thấy bị làm phiền, nhướng mắt lên lướt qua cô, ánh mắt anh quét hết một lượt từ trên đầu xuống dưới chân cô. Cô cũng mở to mắt nhìn anh lại trừng trừng. Trong một tích tắc Quỳnh Hoa chợt nghĩ, trên đời sao lại tồn tại một kẻ lạnh lùng như băng vậy, ánh mắt anh ta thực sự hút hồn người đối diện. Vẻ đẹp của Tuấn Anh là một vẻ đẹp phong trần khỏe khoắn, rất có duyên.

“Nhìn xong chưa?”

Giọng điệu khô khốc mang theo vài phần mỉa mai anh nói.

“à, ờ ờ...xong...xong rồi ạ”

Cô luống cuống trả lời, miệng lắp bắp như sợ chỉ cần chậm lại sẽ bị anh ta ăn thịt lúc nào không hay.

Không khí sôi nổi vô cùng nhưng cô và anh thì như hai người của hai thế giới khác cứ im lặng đến mức kể cả thở to cô cũng không dám. Điện thoại bỗng có tin nhắn, cô theo phản xạ nhìn xuống, là chị Thiên.

“Tập trung làm việc đi em, rót bia cho cậu Tuấn Anh đi. Bà chủ vẫn quan sát camera này giờ”

Mồ hôi toát ra ướt hai lòng bàn tay, thì ra là cô vẫn bị theo dõi gắt gao từ nãy tới giờ. Nhưng mà tên này khó ưa như vậy làm cách nào để tiếp cận được đây. Bụng cô thầm nghĩ, cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí của mình tùy tiện lấy một ly bia và đưa tới trước mặt anh ta, mỉm cười nói.

“Anh uống đi”

Tuấn Anh mặt mũi nhướng mày đáp.

“Tôi không uống”

“Vậy anh, anh ăn trái cây nhé?”

Cô cầm một trái cherry đỏ mọng đặt vào miệng anh, lấy tay đẩy ra một cách rất phũ phàng, anh lại nói.

“Tôi không...ăn”

“Không uống... không ăn. Vậy... vậy anh hát nhé? Anh muốn bài gì, tôi sẽ chọn giúp anh”

“Cô phiền quá rồi đấy. Tốt nhất hãy tránh xa tôi ra một chút, TÔI-KHÔNG-CẦN-NGƯỜI-NHU-CÔ-PHỤC-VỤ tôi”

Anh ghé sát tai cô và gần giọng. Một chút khó chịu dâng lên lồng ngực, cô bướng bỉnh nói.

“Người như tôi??? Là như thế nào?? Anh tưởng tôi thích phục vụ một người như anh chắc. xì”

“Không sạch sẽ, cô hiểu rõ chưa? Có cần tôi nhắc lại cho cô nhớ?”

Tuấn Anh nhìn Quỳnh Hoa, thái độ vô cùng chán ghét khiến cô không nhìn được mà cúi lại anh.

“Nếu tôi không sạch sẽ thì anh cũng vậy thôi. Người cao quý như anh, mà bước vào chỗ này... thì... cũng DỞ rồi. Tôi cũng không thèm”

“Cô....”

Chưa đợi anh nói xong, cô cầm ly bia của mình đi qua một nơi khác. Cả căn phòng đang ngập tràn trong tiếng hát và hò hét thì cánh cửa chợt bật mở. Trước mắt tất cả là một cô gái vô cùng xinh đẹp tào nã, khuôn mặt thanh tú, mái tóc dài đen nhánh đi kèm là đôi mắt biết nói đang đứng trân trân nhìn vào trong, có vẻ rất uất ức. Không khí trở nên trầm lắng một cách đáng sợ. Quỳnh Hoa biết điều cũng lập tức nép vào một góc nhỏ, đang loay hoay chưa biết chuyện gì sắp xảy ra thì đôi môi nhỏ bé của cô đã bị một đôi môi khác rất nhanh phủ lấy, mùi hương đàn ông tự nhiên xông vào mũi cô, nụ hôn đó diễn ra rất bất ngờ mà mạnh mẽ, quán lấy môi cô dây dưa không ngớt. Trái tim Quỳnh Hoa bị một trận chấn động mà đập liên tục với tần số gia tăng, cô cố sức đẩy người đàn ông đó ra nhưng không được. Chỉ còn cách chấp nhận trong vô lực. Một tiếng vọng vang lên rất to.

“Tuấn Anh... anh...”

Nước mắt lăn chã thiên thần kiều diễm đó đau khổ chạy ra ngoài trước sự chứng kiến của tất cả mọi người ở đây. Ngay lúc này người đàn ông đó cũng buông cô ra. Là anh ta?, vì quá tức giận, Quỳnh Hoa đưa tay mình tát vào mặt Tuấn Anh một cái rõ đau lên tiếng.

“Anh bị điên sao?”

Cái tát của cô lại một lần nữa khiến tất cả mọi người đều sững sốt, vì chắc chỉ mình cô không hiểu rằng cô vừa đụng vào ai? Đại thiếu gia của dòng tộc quyền quý bậc nhất cái thành phố này, tiền của gia đình anh ta có thể đốt trăm năm không hết. Một cô gái làm cùng lại gần khê lay lay tay cô.

“Hoa à, mau xin lỗi cậu Tuấn Anh đi”

“Không, tớ không có lỗi. Là tại anh ta mạo phạm tớ trước”

“Nhưng mà, chúng ta....”

Một giọng nói ảm áp và đầy uy lực truyền đến.

“Tuấn Anh, con ra ngoài cho ta, ta có chuyện cần nói với con”

Người mà ngoại trừ cô thì ai cũng biết, đó chính là bà nội của anh. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết được tầng lớp của bà không phải ai muốn nói chuyện cùng cũng đều được.

“Dạ, thưa nội”

Anh cất giọng trầm ấm khác hẳn với vẻ cao cao tại thượng khi bên cô, bà nội anh đi ra trước cùng cô gái trông như thiên thần lúc nãy, anh nhìn thẳng vào mắt cô trong mấy phút, khoảnh khắc này cô hơi thấy sợ lúng túng nhìn xuống đất né tránh cái nhìn của anh. Nhưng chưa dừng lại ở đó, Tuấn Anh nắm lấy tay cô kéo mạnh đi, không còn cách nào khác, cô vừa chạy theo anh vừa hét lên.

“Anh làm cái gì vậy, bỏ tôi ra”

Vẫn là điệu bộ ngông cuồng đó, anh giữ chặt tay cô, kéo đi tiếp rất mạnh.

“Này, tên khốn, anh làm tôi đau đó. Bỏ ra ngay”

Cô đưa chân đạp lên người anh mấy cái liền, anh tức tối quay lại nói.

“Cô không yên một chút được sao, là con gái, còn mặc váy mà thái độ như vậy hả. Cô không biết cô thô lỗ lắm à”

“Tôi không cần biết, tôi chỉ muốn anh bỏ tôi ra, ngay và luôn”

“ngoan ngoan đi theo tôi”

“Khôngggggggg”

“Đừng làm loạn nữa”

“Vậy thì anh bỏ tay anh ra đi”

“Có muốn đi khỏi đây không? Có muốn không phải làm công việc này nữa không?”

Tuấn Anh nhìn cô dứt khoát nói giọng nghiêm túc.

“Ý, ý anh là sao?”

“Bây giờ cô muốn tiếp tục làm công việc này hay có công việc khác tốt hơn”

“Tôi...tôi, tất nhiên là không muốn làm ở đây rồi. Nhưng tôi không có sự lựa chọn đâu”

“Vậy thì nghe lời tôi. Tôi sẽ giúp cô, thoát khỏi đây”

“Thoát khỏi đây rồi, tôi làm gì. Tôi hiện không có tiền để thuê nhà, ăn uống đâu. Anh làm ơn đừng hại đời tôi nữa, thả tôi ra đi”

“Cô cần bao nhiêu tiền tôi cũng cho cô. Miễn là...cô phải làm theo những gì tôi nói”

“Vậy anh cho tôi một ít tiền, đủ để mua căn nhà nhỏ, một ít đủ để tôi mua quần áo và một ít đủ để tôi ăn uống trong vòng một tháng. Sau đó, tôi sẽ kiếm việc làm mà tôi thích. Được không? Anh đồng ý không?”

Quỳnh Hoa nhìn vào mắt anh như cầu cứu, đôi mắt to long lanh ngậy thơ tới mức lạ lùng. Tuấn Anh chợt bật cười, khuôn mặt ngớ ngẩn nhìn cô như hết biết nói gì, đáp.

“Một ít...Như vậy là một ít sao?”

“Ờ thì...đổi với anh chắc là như thế”

Cô cười một cách khổ sở vì cũng không biết tại sao mình lại nói ra được những câu đó nữa. Anh lắc đầu thờ dãi ngao ngán tiếp tục.

“Được rồi, tôi sẽ cho cô, một ít...như cô muốn. Giờ thì chỉnh trang lại quần áo đầu tóc cho đàng hoàng lại. Đi đứng nhu mì một tí, đừng có cái kiểu hâm hâm dở dở như nói chuyện với tôi được không. Cô hiểu chứ”

“Hiểu, hiểu...tôi hiểu mà”

Gật gật đầu cười lém lỉnh cô làm như anh nói. Cả khuôn mặt toát ra sự rạng rỡ như mặt trời mùa hạ. miệng lẩm nhẩm.

“Thật là may quá. Tôi thật là may mắn.

mà, Mày phát tài rồiiiii Hoa oiiiiii”

Sau đó 3 chân 4 cẳng lẻo đẻo chạy theo anh.

(Đã lâu mới quay lại, mọi người bình luận chút để N có thêm động lực viết nhé. Chương 1 motif còn khá quen thuộc nhưng mọi người yên tâm những chương sau mỗi chương đều là những bất ngờ. Hãy cùng đồng hành cùng N nhé. Yêu tất cả)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bất ngờ

Tuấn Anh hiện ngang sai bước đi trước, vì đi giày cao gót nên Quỳnh Hoa không thể chạy nhanh được, liền kêu to.

“Này anh, đợi tôi với. Một quá”

“Mới một tí đã mệt thì cô làm được gì”

“Trời ơi, anh có phải đàn ông không vậy, không ga lăng được một chút sao. Anh không thấy tôi mang giày cao thiệt cao à”

“Tôi không quan tâm. Muốn nhận tiền của tôi, thì không được than thở”

“Anh...haiza Thôi được rồi. Nhưng mà, anh cũng nên nói cho tôi biết việc tôi cần làm là gì chứ?”

“Diễn theo tôi là được”

“Diễn theo anh, tức là phối hợp á hả? Giống trên ti vi sao?”

Tuấn Anh một mắt nhìn cô thờ dài rồi nhẹ giọng hơn.

“Đại loại là như vậy”

“Thì ra anh cũng đã sớm nhận ra được khả năng diễn xuất của tôi à, ahhihi tôi vui quá”

Cô lờm anh biểu lộ thái độ tự tin, còn gật gật đầu tiến về phía của anh. Đôi mắt hơi nhúu lại, khuôn mặt thể hiện thần thái của một cô gái sang chảnh, nắm nhẹ lấy cổ áo anh thì thầm

“Như vậy được chưa???”

Còn được đà nháy một bên mắt ra vẻ quyến rũ anh khiến Tuấn Anh ngao ngán, khẽ đưa ngón tay gõ lên đầu cô một cái rồi đau nghiêm khắc nói.

“Tĩnh lại cho tôi”

“O, cái tên mắc dịch này. Không phải anh bảo tôi phải diễn vai một cô gái quý tộc sao, sao lại gõ đầu tôi chứ?”

“Cô cứ tự nhiên là được. Tôi không kêu cô làm lố như vậy”

Quỳnh Hoa không những không tỏ vẻ ngại ngùng e lệ vốn có của một cô gái mà còn cười khi khi vỗ vào vai anh và nói tiếp.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không để phi vụ làm ăn này thất bại đâu. Đi thôi”

Ra khỏi quán hát, một chiếc siêu xe đẳng cấp màu đen bóng loáng đang chờ sẵn ở đây. Bà nội anh và cô gái xinh đẹp lúc này cũng đang ở đó nhìn trân trân về phía hai người, Tuấn Anh ra hiệu cho cô khoác tay vào rồi rất điềm tĩnh tiến về phía trước.

“Nội gọi con ra là có chuyện gì ạ?”

“Cô gái này là ai? Sao lại đi theo con???”

“Đây là bạn gái của con ạ”

Nói xong anh lập tức quay sang nhìn cô dịu dàng lên tiếng.

“Em chào nội đi”

Cô liếc mắt nhìn anh, trong đáy mắt đó có chút lo lắng, không hiểu sao lúc đó cô cảm nhận được bàn tay mình được anh nắm rất chặt, một phần nào cũng làm giảm đi áp lực trong cô.

“Dạ, con..con chào bà, con là Quỳnh Hoa ạ”

Bà của anh nghe xong thì không nói gì với cô, lại nhìn anh tiếp tục cất giọng.

“Ta không quản chuyện cháu ở ngoài có bao nhiêu bạn gái. Thanh niên trai trẻ thường nông nổi như vậy. Nhưng cháu phải nhớ cháu và Lệ Ny đã có hôn ước từ sớm. Ta thì cũng già rồi, không đợi được lâu đâu. Hai đứa nhanh chóng triển khai đi, tổ chức hôn lễ”

“Dạ con không thể thừa nội. Con và Lệ Ny hoàn toàn không có tình cảm, người con yêu chỉ duy nhất một mình Quỳnh Hoa mà thôi”

“Tình yêu??? Cháu chưa đủ trưởng thành để hiểu được tình yêu đâu Tuấn Anh. Tình yêu phải là sự phù hợp của hai cá thể, phù hợp từ hình thức cho đến nội dung. Như vậy tình yêu đó mới có thể lâu bền được. Cô gái này thoát nhìn, cũng nhìn ra chỉ là một cô gái tầm thường. Không phù hợp với con”

“Đó là do nội nghĩ thôi ạ, và lại con còn một lý do nữa”

“Cháu nói đi”

“Quỳnh Hoa...Quỳnh Hoa cô ấy có thai rồi”

Cô giật mình trước câu nói đó, vội bám vào tay anh rất đau, bặm môi thở sâu xuống cổ hết sức lấy bình tĩnh.

“Cái gì?”

Bà nội anh nghe xong thì vô cùng sùng sốt, trừng mắt nhìn anh và cô, Lệ Ny lại hoàn toàn ngược lại, ngay sau khi nghe xong câu nói đó liền khóc như một đứa trẻ, mếu máo cất giọng.

“Anh...anh thật quá đáng Tuấn Anh. Hôn ước không phải là chuyện để anh mang ra đùa giỡn đâu. Bà nội, bà phải lấy lại công bằng cho con”

Khác với suy nghĩ của cô, nội anh lúc này vui vẻ hẳn, trêu mếu nhìn cô lên tiếng hỏi han.

“Có lâu chưa? Được bao nhiêu tuần rồi, có bị ghen không??”

Quỳnh Hoa bối rối đáp lại, hai tay vịn vào tà váy của mình, cười khỏ. Cô không nghĩ Tuấn Anh lại có thể đưa cô vào tình thế sống dở chết dở như vậy.

“Dạ, dạ..cũng chưa..chưa lâu lắm thưa nội. Cháu rất bình thường, ăn rất ngon, ngủ rất sâu giấc ạ”

Đôi mắt to long lanh mở to vừa nói vừa nhấn mạnh từng câu chữ trông ngây ngốc đến khó tả, Tuấn Anh còn đệm thêm vào.

“Em phải ráng nghỉ ngơi đây, không được buồn, từ giờ phải nghe lời anh”

“Dạ, em biết mà..hihi...em sẽ nghe..sẽ nghe lời anh”

Bà nội ở bên thì nở một tràng cười mãn nguyện, rồi quay sang Lệ Ny ân cần nắm tay cô ấy an ủi.

“Lệ Ny à, chuyện đến nước này rồi, bà cũng phải xin lỗi cháu thôi. Thằng cháu nội đích tôn của ta phá phách từ nhỏ, ai nói cũng không nghe, chỉ thích làm theo ý mình. Thôi thì, cháu buông bỏ nó đi. Một đứa như nó thật không xứng với cháu.”

“Bà nội à....”

Chưa để Lệ Ny nói hết câu bà lại quay sang nói với anh.

“Được rồi, về nhà...đi về nhà. Ngày mai ta sẽ thông báo chuyện này, hai đứa lập tức kết hôn”

Đến lúc này thì cả anh và cô đều sùng sốt đồng thanh hét to.

“Kết hôn???”

“Đúng vậy”

Vốn dĩ Tuấn Anh chỉ tính lợi dụng việc này để cắt đuôi Lệ Ny, lấy lại sự thoải mái của mình, kéo dài thời gian độc thân. Nhưng cuối cùng mọi việc lại không như anh nghĩ, bà nội anh không hiểu sao lại đồng ý quá nhanh.

“Nhưng mà, chuyện này hơi gấp đúng không nội. Cứ từ từ, bọn cháu sinh con trước kết hôn sau cũng được ạ”

“Không gấp sao được, ta nhìn con bé Hoa cũng xinh xắn, nhanh nhẹn. Lại đang mang dòng máu của Trần gia. Nhất định phải thông báo tin vui tới tất cả mọi người. Lần này ta chính thức nhận Quỳnh Hoa làm cháu dâu duy nhất”

Lệ Ny đứng ở đó buồn bã giận dữ, trong lòng uất ức nói.

“Nếu bà nội đã nói như vậy rồi thì cháu sẽ đi khỏi đây, cháu sẽ qua nước ngoài du học, coi như hết duyên nợ với Trần gia, còn anh..Tuấn Anh, tôi nhất định làm anh phải hối hận”

Nói xong cô toan bỏ chạy đi trong tức khắc, Quỳnh Hoa thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Dù sao trong câu chuyện này càng bớt thêm người cô càng đỡ gánh nặng bản thân. Tuấn Anh vẫn chưa dừng lại ở đó, dùng hết trí thông minh của mình để thuyết phục bà nội.

“Cảm ơn nội đã hiểu cho chúng con, nhưng mà còn rất nhiều việc phải làm ở phía trước. Chúng con cũng không cần phải tổ chức công bố rình rang, tổn hại nhiều chi phí của bà. Chỉ cần chúng con thật lòng yêu thương nhau thì dù có lễ cưới long trọng hay không trong lòng cũng đã cảm nhận được hạnh phúc rồi, đúng không em???”

Anh quàng tay qua vai cô, nhìn cô cười rất tươi, ánh mắt lại đang như đe dọa cô, bắt buộc cô phải cùng anh giả vờ không muốn cưới. Quỳnh Hoa nhìn vào mắt Tuấn Anh, nghĩ tới những câu nói lúc nãy của anh ta, trong bụng bỗng nảy ra một ý nghĩ thật điên rồ.

- Cái tên đáng ghét này, không phải lúc nãy anh ta nói mình không sạch sẽ sao? Lại còn đề tiện dám cướp nư hôn đầu đời của mình trước mặt người khác. Phách lối, láo xược. Được, được...chị đây phải cho hắn một bài học nhớ đời. Với không phải mình mà kết hôn với anh ta, được làm dâu một gia đình giàu có, thì lúc đó một ít tiền mà anh ta cho mình, chỉ là cát dưới đại dương mà thôi. Sao may mắn cứ dồn dập tìm đến mình thế nhỉ??? Mình phải nhanh chóng nói đồng ý thôi, tránh bà nội đổi ý.

Cô cười như không cười, gật đầu trấn an anh.

“Tuấn anh à, anh nói đúng, rất đúng. Anh quả là một người suy nghĩ thấu đáo, không màng danh lợi, một lòng một dạ yêu thương em. Em thật sự rất cảm kích anh!”

Anh nhìn cô vui vẻ đáp lại.

“Ngoan”

“Nhưng mà... em nghĩ, nội cũng già rồi, mình cũng không nên trì hoãn nữa.”

Sau đó rất nhanh cô bước qua nắm lấy tay bà.

“Bà nội à, lần đầu tiên được gặp bà, cháu đã cảm thấy bà thật sự phúc hậu. Ánh mắt bà nhìn cháu toát ra sự ấm áp, cho cháu cảm nhận trọn vẹn tình cảm gia đình. Cháu không những yêu Tuấn Anh, yêu đứa trẻ trong bụng. Mà còn muốn dùng hết tâm sức của mình để hiếu thảo với bà thay anh ấy. Đàn ông, họ thường hay vô tâm nhưng lòng họ thì rất tốt. Tuấn Anh, anh ấy rất thương bà nhưng không biết cách thể hiện, nay có cháu rồi, cháu sẽ làm điều đó bà nhé”

Anh nhìn cô thao thao bất tuyệt một tràng dài, vừa thấy tức cười vừa nghĩ sao cô ta có thể cả gan làm như vậy. Mắt trừng trừng nhìn Quỳnh Hoa hận không thể làm gì vào lúc này. Thấy anh bức mình mà không làm gì được, Quỳnh Hoa càng được đà lấn tới, mỉm cười e lệ ôn nhu nói.

“Phải vậy không anh?”

“Ta đã nghe được những lời từ đáy lòng của cháu dâu, thật sự cảm động. Được rồi, cùng bà về nhà, Kết hôn thôi”

Tuấn Anh lúc này không biết nên cười hay nên khóc, nhìn Quỳnh Hoa tự nhủ thầm.

“Cô...dám làm trái ý tôi, hãy cứ đợi đấy”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cô dâu nhỏ

Chỉ 3, 4 ngày sau trên khắp các mặt báo mạng rộ lên thông tin hotboy Tuấn Anh, người thừa kế duy nhất của gia tộc Trần gia, một gia tộc mà sự giàu có và vương giả của họ khiến cho bất kỳ ai khi nghe thấy cũng trở nên choáng ngợp, sẽ chuẩn bị kết hôn với một cô gái hết sức bình thường, cô ấy không phải thiên kim tiểu thư, cũng không phải là một người nổi tiếng. Họ đến với nhau vì tình yêu thật sự khiến cho tất cả nam thanh nữ tú đều tấm tắc ngưỡng mộ. Họ thậm chí đặt cho Quỳnh Hoa một cái tên đó là “cô bé lọ lem” từ trong truyền thuyết bước ra giữa đời thực.

Cũng không ít cô gái bày tỏ sự tiếc nuối khi thần tượng trong lòng họ đã sớm lập gia đình và thể hiện thái độ vô cùng ghen tỵ với nữ chính trong câu chuyện này. Trái với những áp lực từ dư luận khi Tuấn Anh là hotboy vạn người mê, thì Quỳnh Hoa lại vô tư không nghĩ gì, ngày thơ trong sáng thanh thoi ăn và ngủ. Cô không xài mạng xã hội và cũng không biết bất kỳ thông tin gì về mình trên mặt báo. Hằng ngày cô đều có người hầu bưng com rót nước, có tài xế riêng, có thể rút tiền vô thời hạn. Cô cảm thấy mình đang lạc vào một thế giới khác, cố gắng tận hưởng giấc mơ ngọt ngào này được ngày nào hay ngày nấy.

Nhưng không vì thế mà cô quên đi mình của ngày xưa, tất cả người giúp việc trong nhà đều yêu quý cô vì tính cách thật thà, tốt bụng. Ngày kia là ngày chính thức lên xe hoa, cô mang trong mình tâm lý hồi hộp, nhưng sự hồn nhiên của một cô gái 18 đã che lấp hết những suy nghĩ phức tạp trong cô. Lấy chồng mà sung sướng như thế này thì lấy chồng càng sớm càng tốt.

Bác quản gia tâm lý động viên cô dâu nhỏ khi mấy ngày trời không thấy cậu chủ ghé thăm.

“Cô chủ à, cô đừng buồn nhé, cậu chủ vẫn thường xuyên vắng nhà vì công việc”

“Dạ cháu không buồn gì đâu bác, bây giờ cháu cũng rất sợ phải gặp anh ấy, nên anh ấy không tới cháu càng mừng”

Thấy cô chủ nói như vậy thì bác quản gia không khỏi ngạc nhiên, nhắc lại.

“sợ cậu chủ sao?”

Quỳnh Hoa biết mình đã lỡ lời liền cười qua chuyện xua xua tay giải thích.

“à, ý cháu là cháu cũng không muốn làm phiền công việc của anh ấy. Cứ để anh ấy tự do, không sao ạ”

“2 ngày nữa là tổ chức hôn lễ rồi cô chủ nhớ nghỉ ngơi cho tốt để còn làm cô dâu xinh đẹp nhất nhé”

“Dạ cháu cảm ơn bác ạ”

Kết thúc câu chuyện cô cũng nhẹ nhõm hẳn, cảm giác vừa vui mừng vì có cuộc sống tốt nhưng vừa lo sợ khi đã nói dối rất nhiều thứ, nếu một ngày bị phát giác liệu cô có bị trừng phạt hay không. Trống tìm nghĩ đến đó thì đập liên hồi. Cô lấy điện thoại gọi điện cho anh, đầu dây bên kia rất lâu mới bắt máy.

“Chuyện gì?”

“Này anh, hôm bữa tôi nói với nội tôi là trẻ mồ côi, liệu có sao không? Liệu có bị phát hiện?”

“Tôi không biết, cô tự mà giải quyết vấn đề cô đã gây ra”

“Không phải anh cũng một phần phạm tội trong này sao. Anh nói đi, tôi lo lắm à”

“Không sao”

“Ừ vậy tôi yên tâm rồi”

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Không, à... còn... còn đây...”

“Nói”

“sao anh không về nhà thăm tôi vậy, ít nhất anh cũng phải biết tôi sống chết như thế nào chứ?”

“Không rảnh”

“thật quá đáng mà, vậy thôi..tôi cúp máy đây”

“Lần sau hậu quả cô gây ra cô tự gánh, đừng có hờ tị là gọi cho tôi, biết chưa”

“Biết rồi, rõ rồi, ai mà thèm. Bây giờ anh có biến mất tôi cũng không đi tìm anh đâu”

“cảm ơn”

“Ồ”

Tuấn Anh nói xong thì đã vội vã cúp máy, để lại Quỳnh Hoa vừa ngỡ ngàng, vừa khó chịu. Cô ném điện thoại xuống giường mặt phụng phịu nói giọng lảm nhảm.

“Đồ đáng ghét, đồ vô tâmmmmmmmmm”

Đang miên man trong dòng suy nghĩ thì tiếng nói khác trầm ấm phát ra bên cạnh cô.

“Có chuyện gì khiến cho con tức tối đến như vậy. Có phải vì thằng cháu hư của ta không?”

Giật mình hoảng hốt quay lại, nhận ra là bà nội đã ở đây từ lúc nào không hay. Quỳnh Hoa cố sức bình tĩnh hít một hơi thật sâu, miệng lắp bắp.

“Nội... nội đến từ lúc nào sao không gọi con ạ?”

“Cũng mới thôi, tỉnh lên phòng xem con thế nào, có mệt không? Xem thử thằng cháu của ta có ngoan không nào?”

Bà nội vui vẻ vừa nói vừa cười đưa tay xoa xoa vào bụng cô. Giây phút này càng khiến cô thêm phần hoảng loạn, cô thảm nhủ, lần sau chắc chắn phải cẩn thận hơn. Rồi nhoèn miệng cười trả lời bà nội.

“Cảm ơn nội đã quan tâm con ạ, hai mẹ con vẫn khoẻ và rất ngoan”

“Vậy thì tốt, rất tốt. Tuấn Anh tuổi trẻ bốc đồng, có gì không vui cháu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Có nội đây, nên cứ yên tâm mà dưỡng thai.”

“Dạ con sẽ nghe lời căn dặn của nội ạ”

“Bây giờ thì nghỉ ngơi và chịu khó ăn uống nhiều vào, ngày làm cô dâu chắc chắn sẽ hơi mệt. Cố gắng một chút nhé cháu dâu”

“Dạ, cháu sẽ không khiến nội thất vọng đâu ạ”

“Được rồi, nội đi trước”

“Con chào nội ạ”

Vậy là con đường của cô, từ đây mới thực sự bắt đầu. Người ta thường nói nhân sinh là cõi mộng, mộng đẹp hay không là do mình nắm giữ. Nếu không dám dấn thân thì làm sao có thể cảm nhận, nếu không dám thay đổi thì làm sao có thể đạt đến, nếu không dám đương đầu thì làm sao có thể đối diện được với lòng can đảm. Thế gian vốn rộng lớn, chúng ta đều là khách qua đường vội vã. Bởi thế nên, có rất nhiều sự việc, có rất nhiều mối duyên... đều không thể làm chủ. Giống như là cô và anh.

.....

Khách sạn Rex

Nơi hôn lễ sẽ được diễn ra, một hôn lễ với quy mô hoành tráng bậc nhất từ trước đến nay. Hôn lễ của đại thiếu gia họ Trần, hotboy vô cùng nổi tiếng trong giới trẻ Trần Tuấn Anh.

Bảo giới tác nghiệp vô số, nhưng tất cả chỉ là vòng ngoài, vì bên trong đã được bộ phận bảo an siết chặt không để lọt một khe hở. Tất cả các khách mời đều có thiệp và tên rõ ràng mới được vào tham dự, và đám cưới sẽ diễn ra với một trang phục đồng nhất hoàn toàn là màu đỏ. Với ý nghĩa đặc biệt là mang đến sự thịnh vượng cho cô dâu và chú rể.

Trong không gian của bữa tiệc lan toả hương thơm nhẹ nhàng của hoa bách hợp, từ ngoài vào trong toàn bộ đều được trang trí bằng những cảnh phong lan ưu nhã và tôn quý. Tất cả tạo nên phong cách hoàng gia quý tộc với một màu vàng trầm ấm bao trùm toàn bộ nhà hàng. Tiếng nhạc dương cầm du dương từ lúc chưa bắt đầu khiến cho ai nấy có mặt đều phải trầm trồ ngưỡng mộ.

Quỳnh Hoa mang trên mình chiếc váy cưới xa xỉ được đính kết với hàng ngàn viên pha lê lấp lánh. Thân váy bong bóng khiến cô liên tưởng đến những nàng công chúa trong các câu chuyện cổ tích, với khuôn mặt được trang điểm cực kỳ tinh xảo làm lộ rõ các đường nét thanh tú đến tuyệt diệu. Thoạt nhìn mình trong gương cũng không khó để công nhận rằng, cô chính là một mỹ nhân nhỏ. Cô vui sướng cười phất ra tiếng, đầu óc chợt có chút suy nghĩ.

“Không biết lát nữa anh ta thấy mình xinh đẹp vậy, anh ta sẽ như thế nào??? Có...có để ý tới mình một chút không nhỉ?”

Suy nghĩ đó cũng mau chóng dập tắt khi tiếng bác quản gia đứng bên cạnh cầm điện thoại nói to.

“Sao cơ, không liên lạc được với cậu chủ?”

Cũng đúng lúc này chiếc voan đội đầu mỏng manh yêu kiều được nhân viên trùm lên đầu và khuôn mặt cô. Mọi thứ như ảo ảnh chợt hiện ra trước mắt, lung linh đến nhường nào. Tim khẽ đập những nhịp đập mạnh mẽ nhất, cô hồi hộp đợi chờ giây phút này. 18 tuổi có thể cô chưa hiểu rõ ý nghĩa của việc kết hôn, nhưng có một điều mà cô biết rõ, đó là cô sắp trở thành vợ của người khác, cả đời này phải một lòng một dạ với anh, sinh con đẻ cái cho nhà họ Trần, làm tròn trách nhiệm với bà nội. Dù không biết yêu hay không yêu. Nhưng mỗi nhân duyên này...chính là có thật.

Câu nói của bác quản gia không hiểu sao đã chạm vào động tâm của cô, lúc này cô không nhận rõ ra được cảm giác của mình là gì nữa. Cô không còn nghĩ đến tiền, đến những lợi ích mà anh đã nói, đã diễn. Hiện tại, cô lại nghĩ về anh nhiều hơn, hoảng hốt và lo lắng. Cô hi vọng sẽ nhanh chóng được gặp anh ở nơi này.

Tiếng mọi người trong nhà có mặt tại đó vang lên thất thanh.

“Cậu chủ...cậu chủ không tới. Vậy hôn lễ phải tính làm sao?”

Trong lúc ai cũng trở nên bối rối, thì tiếng bà nội xoa dịu tất cả.

“Vẫn cưới”

Quỳnh Hoa lúc này đã đỏ hết mồ hôi ở hai lòng bàn tay, cô nắm chặt vào tà váy mình đang mặc, trong lòng hận Tuấn Anh không thể tả.

“Thông báo với tất cả khách mời, thẳng cháu hư của ta đột nhiên ốm bệnh không thể tham dự đám cưới của nó. Nhưng ngày đẹp chỉ có một trong năm nay, nên hôn lễ vẫn sẽ diễn ra. Chính ta sẽ là người dắt cháu dâu lên sân khấu. Tuyên bố cho tất cả, Quỳnh Hoa chính là phu nhân họ Trần. Là cháu dâu duy nhất của ta, là người sẽ sinh con nối dõi cho gia tộc, và sẽ là người cả đời được Trần gia ta ghi nhận, từ nay về sau dù có chuyện gì cũng không bao giờ phải bước chân rời khỏi đây. Vĩnh viễn là con rồng cháu tiên, không ai được phép thay đổi điều đó”

Nghe những lời bà nội nói, cảm động dâng lên đột ngột khiến cô chợt bật khóc nức nở. Cô sẽ lấy toàn bộ tâm chân tình của mình để lấp đi mọi lỗi lầm, báo đáp cho Trần Gia. Quỳnh Hoa vội vã chạy tới ôm chầm lấy bà nội.

“Được rồi, ta thay mặt Tuấn Anh xin lỗi con. Tìm được nó về ta nhất định bắt nó quỳ xuống chịu tội”

“Dạ không sao đâu nội. Được nghe những lời của nội, chính là an ủi duy nhất của cuộc đời con. Con tuy là một cô gái không có gia thế, không có cao quý, không có học thức, cũng không có nhan sắc nổi bật. Nhưng nội đã cho con một cơ hội thật lớn, được bước chân vào trái tim vốn nhỏ bé và hẹp hòi của Tuấn Anh. Dù anh ấy không thích con, dù anh ấy không tới, con cũng cam lòng.”

Quỳnh Hoa đã tự mình đi lên lễ đường một mình với tâm thế bình thản, cô xinh đẹp rạng ngời và kiêu hãnh, kể từ khoảnh khắc này cô phải khiến cho bà nội được hạnh diện về chính mình.

Và cũng không quên được cục tức ngày hôm nay, kết thúc ngày đặc biệt của cuộc đời mình cô nhìn ra ngoài bầu trời xanh thẳm, buống bình nói.

“Trần Tuấn Anh, tên khốn này. Anh cứ chờ đấy. Bây giờ tôi lập tức đi tìm anh”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bạch mã hoàng tử

Vũ Trường CIAO

Tuấn Anh ngồi cùng đám bạn nam thanh nữ tú của mình uống rượu lác lác theo điệu nhạc, không cần biết mình vừa gây ra chuyện gì. Hôn lễ đó vốn dĩ anh không muốn, anh tất nhiên sẽ không đến. Đối với anh đàn bà là nguyên nhân chính gây ra sự mệt mỏi, anh chỉ muốn tránh càng xa càng tốt, độc lập tự do là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Trong không khí tung bừng hỗn loạn của quán bar, tiếng nhạc ồn ào, ánh đèn mờ ảo, bên cạnh những con người lác lác nhảy múa là sự bức tức không thể kìm nén của Quỳnh Hoa. Cô không nghĩ anh lại luôn thích thú những nơi như thế này, đối với một đứa con gái quê mùa như cô thì đây chính là một nơi truy lạc.

Cũng may là trước khi tới đây cô đã tìm hiểu kỹ càng. Chọn cho mình một chiếc đầm đen ánh nhũ vô cùng quyến rũ để lộ tám lưng trần trắng mịn. Đốt mất biết bao người đối diện đang nhìn chăm chăm vào mình, đôi môi đỏ trắm càng khiến cô thêm phần cuốn hút. Đứng một góc nhìn anh, Quỳnh Hoa tự nhủ.

- Được lắm, là do anh chọc tôi trước nhé Tuấn Anh.

Nói xong cô tự tin sải bước về bàn của anh trong sự ngạc nhiên của tất cả, cầm lấy ly rượu đỏ sừng sừng, cô cụng ly của mình vào ly anh, nhỏ nhẹ lên tiếng.

“Chào anh xã yêu”

Anh thấy cô thì khuôn mặt trở nên xám xịt và lạnh lùng hẳn, vừa bất ngờ vừa cau có nhưng cũng tự ý thức được mình là con cháu của Trần gia, không phải là dòng dõi bình thường, đi đâu cũng bị chú ý nên cố gắng mềm mỏng nhất có thể, liền đáp lại.

“Tại sao không ở nhà lại đi tới đây? Còn ăn mặc như vậy nữa?”

Không để anh chờ lâu cô sà mình ngồi thật gần anh, nói giọng nhõng nhẽo.

“À thì do em nhớ anh đó. Không phải chúng ta vừa kết hôn, anh đã không ở bên cạnh. Như vậy xem được không chứ?”

Tuấn Anh quá hiểu tính cô, biết là cô đang giở trò với mình thì khó chịu, nhẹ hất tay cô ra, thì thầm bên tai.

“Cô nhanh đi khỏi đây cho tôi. Chuyện của chúng ta xong rồi”

“Chưa xong đâu, anh và tôi đã kết hôn. Từ bây giờ anh là chồng của tôi, tôi là vợ của anh, tôi có quyền kiểm soát cuộc sống của anh. Okay???”

Miệng hơi nở một nụ cười tà mị, cô nhìn anh buống bình trả lời, mặc cho Tuấn Anh đang tức điên, cô lại tiếp tục nói.

“Ngày mai, chắc chắn đại thiếu gia Tuấn Anh của chúng ta cũng sẽ tràn ngập mặt báo với tựa đề “Cuối cùng hotboy của gia tộc Trần Gia cũng là hoa đã có chủ. Haha”

“Cô”

Quỳnh Hoa vẫn hết sức cố gắng bình tĩnh không để anh có cơ hội trấn áp, lập tức đưa ly rượu trên tay uống một hơi cạn. Đây chính là lần đầu cô uống rượu. Anh trông thấy vậy cũng theo quán tính đưa tay mình giữ tay cô lại, không cho cô uống nữa. Nhưng Quỳnh Hoa vẫn không nghe lời, rót tiếp ly thứ hai và tiếp tục uống cạn một hơi.

“Tôi nói cô dừng lại, hiểu chưa?”

“Anh uống được thì tôi cũng uống được, từ giờ anh chơi được cái gì thì tôi chơi lại cái nấy. Tôi bây giờ đã là nữ chủ nhân của Trần Gia, tiền tôi không thua anh. Nhớ lấy”

“Cô điên rồi”

“Anh nói đi, tại sao anh không tới. Hại tôi thê thảm, phải làm cô đau mà không có chú rể. Anh có biết... đây là lần đầu của tôi đấy. Tên khốn này”

Cô vừa nói vừa gằn giọng, bây giờ không phải là cô đang diễn kịch trước mặt anh nữa. Cô say thật rồi. Cô cũng không ngờ rượu này mạnh như vậy. Nó làm cô choáng váng, thần trí cũng trở nên điên đảo. Vậy mà anh ta uống bao nhiêu rồi vẫn tỉnh bơ. Đúng là tên công tử ăn chơi trác tán mà. Cô hét lên.

“Bây giờ em muốn anh đưa em về nhà”

“Có chân đến, tự có chân về. Tôi không rảnh”

“Anhhhh”

Cố gắng hít một hơi thật sâu, Quỳnh Hoa đưa tay chỉ chỉ về phía anh, nhấn mạnh một câu chắc nịch.

“Trần Tuấn Anh, tôi cho anh cơ hội cuối cùng. Anh có dẫn tôi về không”

“Không. Tôi không muốn liên quan tới cô”

“Vậy từ giờ phút này tôi làm gì cũng mặc kệ tôi. Chúng ta không ai liên quan tới ai”

Nói xong, Quỳnh Hoa đứng phắt dậy, vuốt tóc sang một bên bờ vai hờ hững. Tự tin đi lên giữa sân khấu, cô bắt đầu nhảy dưới rất nhiều ánh mắt đam mê và ngưỡng mộ. Từng tràng vỗ tay và hò hét hưởng ứng cô, sẵn có men say trong người cô vội quên đi mình là một con bé không biết nhảy và chưa từng đứng trước đám đông.

Cô cứ tự mình cảm nhận điệu nhạc và nhảy theo nó, cảm giác này thật thoải mái. Bây giờ cô mới hiểu ra, đôi khi tự bản thân mình phải vượt qua được giới hạn của chính mình, như vậy cuộc sống của cô mới trở nên thật thú vị. Cô đã làm được những điều tưởng chừng chưa bao giờ dám làm.

Tuấn Anh ngồi ở dưới trông mắt nhìn cô, anh không nghĩ cô liều lĩnh đến như thế. Nhưng cô chính là bộ mặt của gia đình, của bà nội. Nếu lỡ những hình ảnh này lên báo thì thật sự không hay. Nhưng ngàn đó lý do cũng chưa phải là điều đủ thuyết phục anh đứng dậy. Một con người cố chấp như anh, không dễ bị khuất phục trước người khác.

Cho đến lúc trên sân khấu quả thực sống động hơn rất nhiều khi có mặt một vài nam nhân vô cùng điển trai và ưu tú lên nhảy cùng cô, sau đó còn có những hành động thể hiện cảm tình của mình đó là mời cô uống rượu. Quỳnh Hoa cảm thấy rất vui vẻ, cô cười rất nhiều, có lẽ cô đã quên mất rằng, nụ cười của cô có thể làm động lòng biết bao nhiêu nam nhân đang có mặt tại vũ trường này.

- Cô ta đúng là không sợ trời cũng không sợ đất. Còn uốn éo tươi cười cùng mấy gã kia sao?

Tuấn Anh nói xong cười khẩy một cái rồi ngay tức khắc đứng dậy, đi về chỗ cô đang đứng, kéo lấy tay cô về phía mình, dịu dàng nói.

“Để anh đưa em về”

Cô vội đẩy anh ra, xua xua tay nói to, trên gương mặt hiện ra ý cười rạng rỡ.

“Không đâu, ở đây vui lắm. Em không về nữa”

Cố kìm nén khó chịu đang dâng lên lồng ngực của mình, anh vẫn kiên nhẫn nói.

“Em mệt rồi, về thôi. Mai anh sẽ đưa em tới nếu em muốn”

Cô vui đầu vào vai anh nhõng nhẽo.

“Anh nói thiệt hông? Em không muốn tên Tuấn Anh xấu xa kia nữa”

“Thiệt, bây giờ thi về thôi”

“Mà anh là ai vậy?”

Biết là không thể nói gì thêm với cô nữa rồi, anh lắc đầu rồi âu yếm nhẹ giọng.

“Là chồng của em đây”

Xong rất nhanh cúi xuống ẵm lấy cô ra xe, trên đường đi Quỳnh Hoa vẫn chưa hết nhõng nhẽo bên tai anh.

“Đây là đâu, có phải thiên đường không? Sao lại xuất hiện bạch mã hoàng tử thế này”

“Khoảng khắc này em mới nhận ra anh là bạch mã hoàng tử sao?”

Anh bật cười hỏi cô.

“Anh chính là bạch mã hoàng tử của cuộc đời em rồi”

Nói xong cô đưa tay ôm chặt lấy cổ anh, hít hà mùi tóc anh rồi buột miệng.

“Anh thật thơm”

“Em đừng nói, em đang muốn dụ dỗ tôi đấy nhé”

“Tôi thật lòng là muốn như thế đây”

Tuấn Anh nhìn gương mặt cô lúc này thì không tài nào chấp nhận nổi, ném nhẹ cô lên xe lạnh lùng lên tiếng.

“Vậy em đừng trách tôi”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chuyển đi thú vị

Biệt thự Trần Gia.

Người giúp việc trong nhà thấy Quỳnh Hoa uống say như vậy thì đều hoảng hốt và lo lắng, nhưng không ai dám lên tiếng. Tuấn Anh bực bội ẵm cô lên lầu, không quên căn dặn bác quản gia chuẩn bị nước giải rượu.

Dù trong lòng rất khó chịu, nhưng anh vẫn có những cử chỉ ân cần chăm sóc cô, đến chính anh cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy nữa. Nhẹ đặt cô xuống giường, đang tính thay quần áo cho cô, vừa mở tới nút áo đầu tiên, Quỳnh Hoa sợ hãi mơ màng ngồi bật dậy nắm chặt lấy tay anh, áp ứng

“Anh... anh tính làm gì, hoàng tử?”

Tuấn Anh chợt thấy lòng vui vẻ, mỉm cười nhìn cô và nói.

“Làm điều mà em muốn, được hông???”

“Nhưng, tôi chẳng nghĩ ra là tôi muốn gì cả”

“Vậy, làm điều mà anh muốn, nhé?”

“Là điều gì?”

Đôi môi nhỏ nhắn thốt ra những lời lẽ giản đơn tới mức anh cũng có chút động lòng, anh đưa tay mình nhẹ đặt lên má cô, ánh mắt anh nhìn cô ngọt ngào hơn. Tiến lại gần một chút, Tuấn Anh phản xạ theo tiếng nói con tim mình, bỗng nhiên anh muốn hôn cô, khi hai đôi môi gần chạm vào nhau. Quỳnh Hoa như bừng tỉnh hết lên, kèm theo một cú đá thật mạnh.

“Tên điên này, anh lại lên con nữa hả. Tôi nói cho anh biết một lần thôi là đủ rồi nhé. Nếu còn có lần sau đùa cợt với tôi, tôi đánh anh thật đấy”

Anh ôm bụng nhăn nhó nhìn cô, dù rất muốn cười nhưng miệng không thể cười nổi, cất giọng.

“Em làm tôi đau”

“Cho chữa”

“Không phải em bảo chúng ta là vợ chồng sao? Vợ chồng thì chuyện hôn nhau là tất nhiên, sao em phải phản ứng dữ dội như vậy chứ?”

“Anh còn... muốn sao? Có tin tôi...?”

“Em xem lại em đủ sức đánh tôi không? Nếu tôi muốn... em nghĩ em cần được tôi sao?”

Anh ngồi sát vào người cô, đưa hai tay ôm lấy eo cô, nhìn cô say đắm và tà mị trên choker. Quỳnh Hoa lúc này được một phen sợ hãi, theo quán tính chụp ngay lấy chiếc gối bên cạnh ôm chặt lấy, khuôn mặt tội nghiệp hết mức có thể lấp bắp.

“Tuấn Anh à, tôi biết tôi sai rồi, anh bỏ qua cho tôi được không? Tôi hứa, tôi hứa..lần sau, tôi sẽ ngoan mà”

“Ng ngoan là như thế nào?”

“Là..là sẽ không ...không đi tìm anh, không làm phiền anh, không được uống rượu nữa. Anh...anh..thấy vậy được chưa?”

Anh vẫn chưa buông tha cô, lại một nữa ôm gần hơn, khiến cho Quỳnh Hoa thêm phần sững sốt, môi anh thì thắm bên tai cô.

“Còn một điều nữa không được quên, đó là đừng bao giờ để tôi thấy cảnh tượng em thân mật nhảy nhót bên những người đàn ông khác. Tôi không kiểm chế được lâu đâu”

Có phần ngạc nhiên cô hỏi anh.

“Nhưng mà, chuyện đó...đâu liên quan gì đến anh. Sao anh lại cấm tôi chứ?”

“Mặc dù nó không liên quan tới tôi, nhưng...điều tôi không thích thì em đừng nên làm. Em phải nhớ cho kỹ đấy”

“Vậy tại sao điều tôi không thích anh lại làm”

Cô nhìn anh bướng bỉnh đáp lại.

“Là điều gì?”

“Thì ...suốt ngày đi tới những chỗ như vậy. Bỏ tôi ở nhà một mình, buồn muốn chết”

“à, hoá ra là...em nhớ tôi?”

“Hâm à, tôi chỉ buồn thôi. Dù sao, có anh ở đây, tôi cũng có người nói chuyện chứ bộ”

Quỳnh Hoa lúc này không ý thức được mình là đang nhõng nhẽo với anh, Tuấn Anh lại rất hứng thú với việc trêu chọc cô nên vẫn giả vờ lạnh lùng nói tiếp.

“Nhưng tôi không thích ở gần cô, nó thật sự rất phiền”

“Vậy được, anh đi đi, đi gấp, đi ngay. Đừng có mà quay về nữa. Lúc đó, năn nỉ..tôi cũng không cho anh vào”

“Tôi sẽ đi...nhưng không phải bây giờ. Vì hiện tại, tôi buồn ngủ rồi”

Anh nói xong thì ngay lập tức cởi áo và lên giường, cô mắc cỡ không dám nhìn anh, lí nhí nói.

“Vậy tôi sẽ ngủ ở đâu?”

“ ở đây”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì nữa, uống nước giải rượu nhanh rồi đi ngủ. Sáng mai bà nội chắc chắn sẽ tới kiểm tra đấy. Cô hiểu chưa?”

Như chợt nhớ lại điều gì, Quỳnh Hoa vội gật đầu lia lịa trả lời.

“Tôi hiểu rồi, hiểu rồi..tôi làm ngay đây”

Trên chiếc giường mạ vàng sang trọng và ấm áp, cô và anh không ai nói gì với ai nữa. Dần dần chìm vào giấc ngủ ngon.

.....

Buổi sáng!

Khi tất cả vẫn đang chìm trong không khí êm ả và tĩnh mịch, một vài tia nắng sớm xuất hiện yếu ớt bên ô cửa sổ, làn gió nhẹ nhàng mang theo hơi thở của ngày mới, ở biệt thự Trần Gia ngoại trừ anh và cô đang say giấc thì bên ngoài mọi người đang luống cuống khi nhận được tin hot trần ngập trên mạng xã hội ngày hôm nay. “Cô dâu nhỏ ngay trong đêm tân hôn đã phải dùng rượu chống chế sự thất tình của mình khi bị chú rể hotboy hò hững”.

Bà nội anh được một phen tức giận mà tới tìm từ rất sớm, mở cửa bước vào phòng trong sự ngỡ ngàng của hai con người vừa được thông báo tình giấc. Quỳnh Hoa lau vội mặt mũi, đầu cô vẫn còn quay cuồng vì dư âm của loại rượu mạnh tới qua. Cô không biết mình nên nói gì vào lúc này đành cúi đầu nhẹ chào bà nội. Còn anh, vẫn với cá tính ung dung tự tại thường ngày, đi tới ôm lấy bà và nhỏ giọng.

“Bà nội, hôm nay có việc gì mà ghé thăm cháu sớm thế”

Thực ra trong đầu anh cũng đã dự liệu sẵn được những vấn đề này, chỉ là phải giải quyết nó như thế nào thì anh tuyệt nhiên chưa nghĩ tới. Bà nhìn hai người một hồi rồi gằn giọng xuống tiếng.

“Các con xem các con đã gây ra sự việc gì? Một đứa đang mang thai giọt máu của Trần gia lại ngang nhiên đi uống rượu. Còn con nữa, tại sao con lại khiến vợ con ra nông nổi đó hả?”

Bà quay sang nhìn anh, lấy tay ký vào đầu anh một cái rõ đau, Tuấn Anh hơi nhăn mặt rồi dịu dàng đáp.

“Nội à, không phải như nội nghĩ đâu”

“Không phải sao, hôn lễ của mình con đã không xuất hiện, có phải con muốn ta tức chết không? Bây giờ lại còn làm khổ cả Quỳnh Hoa, chạy đi tìm con trong đêm, thất vọng tới nỗi uống cho say khướt không biết gì. Thật mất mặt bà nội ta”

“Nội à, thôi được rồi, chuyện đó là con sai, con xin lỗi nội”

“Chuẩn bị dậy vệ sinh cá nhân và ăn sáng đi. Ta đã kêu người chuẩn bị hành lý cho các con. Hai đứa sẽ đi du lịch một tuần. Xem như hưởng tuần trăng mật luôn”

“Cái gì nội? Con còn rất nhiều công việc phải làm”

“Không cần lo, ta tự biết sắp xếp. Cái ta quan tâm bây giờ là cháu dâu của ta, ta không muốn nó mệt mỏi bởi những thị phi do con gây ra”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì nữa, quyết định vậy đi”

Vốn dĩ Tuấn Anh đã đi du lịch khắp nơi trên thế giới rất nhiều lần rồi, nên bản thân anh không thấy có gì thú vị ở chuyến đi này. Mặt khác, anh chưa từng đủ kiên nhẫn để chăm sóc của cho một cô gái lạ ở bên cạnh mình, anh cảm thấy rất lười biếng để làm điều đó. Những cô gái trước đây mà anh quen đều rất nhanh chóng, họ đến với anh vì mục đích gì thì cũng ra đi vì mục đích đó, anh cảm thấy như vậy rất thoải mái, không ai nợ ai, không ai phải đau khổ vì ai.

Quỳnh Hoa thì lại khác nghe tin được đi du lịch thì rất vui sướng, cô đứng bật dậy, chạy lại nắm lấy cánh tay bà nội nhỏ nhẹ nói.

“dạ con cảm ơn nội”

Tuấn Anh liếc nhìn cô, sau đó cười khẩy một cái, anh đã có cách, và chuyến đi này chắc chắn sẽ có rất nhiều điều thú vị xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Rừng

Trung Quốc, một đất nước được biết đến với vô số cảnh sắc thiên nhiên mỹ lệ, còn ẩn chứa rất nhiều nét văn hoá truyền thống đặc sắc, sông núi kỳ vĩ hữu tình trùng trùng điệp điệp, là nơi dừng chân rất lâu cho khách du lịch thích sự trải nghiệm, là nơi mang lại hơi thở nhẹ nhàng, sâu lắng, chân núi đẹp như tranh, hồ trong xanh lấp lánh, gương sóng phẳng lặng yên bình, trần đầy lãng mạn. Đó cũng chính là lý do mà bà nội đã chọn địa điểm này cho tuần trăng mật của anh và cô.

Đặt chân tại đây Quỳnh Hoa vui vẻ đi theo anh, khuôn mặt hồ hởi hết sức, cô đang tưởng tượng tới những viễn cảnh tươi đẹp mà mình chưa bao giờ dám mơ ước. Bước chân vào những khu mua sắm sầm uất xa hoa và đắt đỏ, ăn những món ăn mình chưa từng được nếm thử, ngủ ở một khách sạn sang trọng và đẳng cấp của giới thượng lưu. Cùng tham gia tiệc rượu linh đình như trong mấy bộ phim cổ trang mà ngày trước cô vẫn thường theo dõi trên vô tuyến. Chẳng đường đi không khiến cô mệt mỏi một chút nào, mặc dù anh rất quá đáng khi để cô đẩy cả hai vali hành lý to đùng của cả hai người.

Hơi nhăn nhó cô hỏi anh.

“Lên xe rồi chúng ta sẽ đi đâu?”

“Cô muốn đi đâu?”

“Đi về khách sạn trước, tôi còn thay quần áo đẹp. Xong đi ăn, đi mua sắm, chụp ảnh. Được không?”

Miệng liền thoáng, cô quay sang nhìn anh cổ ngọt ngào để đạt được mục đích, cô cười rất tươi như làn gió mát có thể xua tan bao nhiêu khó chịu trên gương mặt Tuấn Anh. Anh cũng nhìn lại cô, khẽ cười gật gật đầu đáp.

“Được thôi”

Lăn bánh một thời gian khá lâu thì xe cũng đã tới nơi anh chỉ dẫn. Đây là một vùng quê hẻo lánh và hơi nghèo nàn. Quỳnh Hoa vẫn chưa biết chuyện gì

xảy ra, cô lao xuống xe lập tức lấy va ly của mình, Tuấn Anh lạnh lùng nói.

“Chọn vài bộ đồ nhét vào túi xách đi, đường này mang vali theo không nổi đâu”

“Cái gì, nhưng mà có rất nhiều thứ tôi cần ở trong này”

“Vậy tùy cô”

Anh nói xong thì men theo con đường đất đi trước, Quỳnh Hoa điên tiết chẳng biết anh đang giờ trò gì. Nhìn xa xa đường núi gập ghềnh hiểm trở. Cô thở dài đành lấy ít đồ cần dùng rồi thật nhanh chạy theo anh, vừa đi vừa lăm nhăm.

- Tên Tuấn Anh này, thật giống như bà nội nói, lúc nào cũng chỉ thích làm theo ý mình.

Rồi cố gắng hết sức la to.

“Này anh, chờ tôi với, chờ tôi với. Anh đi nhanh vậy, tôi không theo kịp”

Như không nghe thấy lời cô, anh vẫn nhìn thẳng và đi về phía trước. Cô thở hổn hển tức giận hét lên.

“Nè, anh bị điếc hả. Tôi không biết đường đâu”

Giọng anh vọng lại rất nhanh rồi biến mất.

“Đi không được thì quay lại tự về”

“Hà”

- Đúng là bức bối mà, mình đã vất công đến đây, chắc chắn sẽ không về.

Nghĩ vậy, cô lấy hết chút lực còn lại chạy vụt về phía anh, cuối cùng cũng đã đuổi theo kịp. Nhẹ nắm hờ cánh tay Tuấn Anh, cô ra vẻ tội nghiệp.

“Anh không thể nhân từ với tôi được một chút hay sao?”

“Không”

“Tại sao vậy?”

“Một con ngựa hoang như cô, không thuần phục, thì rất dễ tổn hại tới tôi. Cô hiểu chưa?”

“Anh yên tâm đi, tôi sẽ ngoan. Chỉ cần...anh đi chậm một chút thôi nhé”

Vừa nói Quỳnh Hoa vừa tỏ ra ý cười của một cô gái biết nghe lời, Tuấn Anh liếc sang cô một chút nhẹ giọng.

“Vậy được, vậy cô có biết chúng ta đang đi đâu không?”

“Tôi, tôi không! Hử”

“Đi vào rừng”

“CÁI GÌ?”

“Không thích hả?”

“Không phải bà nội đã nói, đặt phòng sẵn rồi, đặt nhà hàng sẵn rồi, sao?”

Mặt cô nhìn anh tiu nghỉu, buồn bã đến cùng cực.

“Đúng là bà của tôi đã đặt rồi, nhưng những chỗ đó tôi đã chơi đến phát ngán, nên tôi cần đổi gió”

“Nhưng tôi thì chưa!”

Quỳnh Hoa tức giận đáp.

“Kệ cô”

“Anhhhhh”

“Cô không cần phải đi theo tôi, dù gì tôi cũng không thích cô đi theo tôi”

“Biết thế này thì tôi đổi ý từ lâu rồi”

“Chưa muộn mà”

“Anh nghĩ tôi dám đi một mình ra khỏi khu rừng này sao”

Tuấn Anh bật cười trước câu trả lời ngô nghê đó nói tiếp.

“Chưa hết đâu, đi với tôi tôi cô sẽ ngủ trên lá cây, dùng trái cây rừng để thay thức ăn, dùng nước suối rừng để uống. Cô chịu được không”

Bướng bỉnh trả lời, cô khoanh tay trước ngực đồng đặc đáp.

“có gì đâu mà không chịu được, nói cho anh biết tôi sinh ra ở nông thôn đấy. Mấy chuyện này đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ sợ tên công tử bột như anh sẽ sớm chịu không được mà bỏ cuộc thôi”

“Cứ chờ xem”

“lúc đó đừng có mà năn nỉ cầu xin tôi chăm sóc anh, vì tôi... sẽ không làm thế đâu. Tôi cho anh chết khô ở trong này luôn”

“Vậy là lỡ cô có chuyện gì tôi cũng không cần quan tâm tới cô đúng không? Ví dụ như việc con rắn kia đang bò về phía cô, chắc tôi cũng nên mặc kệ phải không?”

“Đâu chứ?”

Nghe đến rắn Quỳnh Hoa một phát nhảy phót lên người anh, ôm chặt cổ anh run rẩy. Đồi này không có thứ gì khiến cô có thể sợ hơn là con rắn.

Tuấn Anh dứt khoát gỡ tay cô ra, đẩy cô xuống đất, cất giọng.

“Đừng có lợi dụng ôm tôi, tôi rất ghét”

Anh bước được vài bước, cô vẫn theo phản xạ ôm lấy anh từ phía sau, bối rối nói.

“Tôi sợ thật! rất sợ, anh đừng bỏ tôi đi được không? Tôi sợ nó”

Lúc này Tuấn Anh mới cảm nhận được tâm trạng của cô, trong lòng có chút dịu dàng hơn.

“Không có đâu, tôi đùa đấy”

Ngay lập tức, cô bỏ anh ra, đồng thời không quên lườm anh một cái. Không hiểu sao lúc này cô lại thấy giận đối anh, không thèm nói câu gì. Quỳnh Hoa ngồi xuống một góc củi đầu. Anh cũng có phần nhẹ nhàng hơn với cô.

“Đi tiếp chứ?”

“Tôi không đi”

“Cô không đi, vậy tôi đi có được không?”

“Tuỳ anh”

“Đứng dậy đi ngay”

“Không”

“Tôi không có kiên nhẫn đâu”

“kệ anh”

“tôi hỏi cô lần cuối, có đi không?”

“Khôngggggggg”

“Vậy cô ngồi đó đi”

Anh nói xong thì quay mặt tiếp tục cuộc hành trình của mình, còn cô vẫn ngồi lì ở đấy, lần này cô nhất quyết không làm theo lời anh.

Trời đã sẩm tối, Quỳnh Hoa đưa mắt nhìn ra xung quanh, nơi đây không một bóng người, thỉnh thoảng lại nghe vài tiếng kêu phát ra từ gió, từ cây cối xào xạc và từ thú rừng nữa. Cô bắt đầu có cảm giác sợ, không lẽ Tuấn Anh vô tình tới mức bỏ cô ở đây một mình mà đi.

- Anh ta chính là vô tình thật mà, mày ngu ngốc rồi Hoa ơi.

Úp mặt xuống gối khóc như một đứa trẻ, cô đã bắt đầu thấy hối hận về sự ngang ngược của mình rồi. Có khi nào cô sẽ chết ở đây không? Dù sao cô cũng chỉ là đứa trẻ vừa lớn lên, cũng biết những nhều mè nheo. Tại sao anh ta lại không nhường nhịn cô một chút chứ.

Quỳnh Hoa cứ thế âm ức khóc tức tưởi, cô thấy mệt, bụng đói cồn cào. Cô lục túi xem còn gì để ăn không thì đúng còn một chiếc bánh ngọt mà lúc ở trên máy bay cô đã cho vào. Cô ngấu nghiến ăn sạch chiếc bánh đó.

Đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhìn ra xa, trông rất tội nghiệp. Tuấn Anh trong một góc khuất nhìn thấy thì có phần nhin không được tiến lại gần. Nghiêm khắc nói.

“Đã biết mình sai ở chỗ nào chưa?”

Nghe được tiếng anh cô như mở cờ trong bụng nhưng vẫn nhất quyết không hạ cái tôi của mình xuống, bực bội đáp.

“Tôi không sai”

“Thế tôi đi tiếp nhé?”

“Ừ”

“Đưa tay ra đây”

“Làm gì? Anh nghĩ nắm tay tôi rồi, tôi sẽ tha thứ cho anh sao?”

“Không”

“Biết vậy là tốt, dù anh có nắm tay dắt tôi đi tôi cũng chưa bỏ qua cục tức này đâu”

“Ý tôi là, tôi không muốn nắm tay cô”

Có chút xấu hổ, cô nhìn anh lấp bắp.

“Nếu vậy..thì...thì anh kêu tôi đưa tay ra để làm gì chứ?”

“Nếu cô thật sự muốn biết, thì giờ tay mình đi”

Quỳnh Hoa không nhìn anh, quay mặt đi chỗ khác, khó chịu giờ một tay ra, lên tiếng.

“Đây”

“Cho cô nè”

Tuấn Anh đặt vào tay cô một bì trái cây rừng tươi ngon, có lẽ là vừa hái lúc này, mắt cô lúc này sáng rực, chụp lấy và ăn liên tục.

“Cô ăn chậm thôi”

“Tôi đói mà”

“Bấy nhiêu đó đã đủ chưa?”

Vừa ăn cô vừa gật đầu đáp, được vài phút như nhớ ra chuyện gì, cô dừng lại, trong miệng còn ngậm một miếng đào rất to, hỏi anh.

“Tôi quên mất là chưa hỏi anh ăn chưa, có đói không?”

“Cô không cần lo cho tôi, cứ ăn đi”

“Nhưng mà, sao anh lại hái trái cây cho tôi vậy? Tôi tưởng anh đi mất tiêu luôn rồi”

“Tôi tuy không thích dính dáng đến phụ nữ, nhưng cô nên nhớ, tôi cũng là một người đàn ông lịch sự”

“Tôi...tôi no rồi”

“Bây giờ thì ngồi đó chờ tôi, tôi sẽ chặt một ít lá rừng, và kiếm một ít củi. Buổi tối ở đây có thể sẽ hơi lạnh vì sương đêm. Tôi sợ cô sẽ bệnh”

“Tôi không sao đâu, tôi khoẻ lắm, anh không nghe câu 17 tuổi bẻ gãy sừng trâu à. Tôi 18 rồi đấy”

“Cô thật là...”

“Tôi đi kiểm cùng anh”

Sau khi chuẩn bị xong một chỗ khá ổn để có thể qua đêm, Tuấn Anh bất chợt nhìn cô cười tươi lên tiếng.

“Cô...muốn tắm không?”

Quỳnh Hoa mở to mắt, đỏ mặt lí nhí đáp.

“Ờ đây á?”

“Đúng vậy, phong cảnh hữu tình, tự do thoải mái. Cô muốn không?”

Cô nhìn xuống cổ áo mình sau đó búng tỉnh nói to.

“Anh điên à, không nhé”

“Cô tính không tắm cả một tuần sao?”

“Tôi, nhưng mà”

“Cô cứ tắm đi, tôi sẽ canh cho cô tắm. Và không nhìn trộm đâu”

“thật chứ”

“nếu cô tin tôi”

“Tôi tin anh”

Câu nói được phát ra một cách thật tự nhiên trên môi cô khiến anh và cô có chút e thẹn nhìn nhau.

Sau khi cô tắm xong lên đã thấy anh chuẩn bị cá nướng thơm phức, bên cạnh còn có một lọ hoa đại được cắm từ ống tre, cô mỉm cười và nghĩ Tuấn Anh cũng thật là chu đáo, cô vội ngồi xuống cầm lấy một bông hoa dính vào tóc của mình và nói.

“Anh chụp cho tôi một tấm hình đi”

Tuấn Anh cũng rất tự nhiên, nhanh chóng lấy máy ảnh và chụp cho cô 1 tấm, 1 tấm hình rất giản đơn nhưng cũng rất đẹp.

Anh và cô đã bớt khoảng cách hơn một chút, đã có thể cùng nhau ngồi ăn, cùng nhau trò chuyện, sự gần gũi này khiến cô cảm thấy dễ chịu, chưa dừng lại ở đó, anh đưa cho cô một chai nước nhỏ và nói.

“Cô uống thử đi”

“đây là gì?”

“đây là nước từ cây rừng, nó rất quý, uống vào cô sẽ thấy người khoẻ hơn đây”

“Anh tìm được lúc nào? Mà sao anh giỏi vậy?”

“Tôi chỉ là có nghiên cứu qua sách vở và trải nghiệm của chính mình thôi”

“Tuấn Anh, hôm nay...cảm ơn anh nhé”

“Bây giờ, cô có thể nói cho tôi biết, tại sao cô chọn con đường này. Lên thành phố làm ở quán karaoke”

“Tôi có lý do của mình, có thể anh đã nghĩ tôi là cô gái không tốt, không..sạch sẽ như anh nói. Nhưng đây là sự lựa chọn duy nhất đối với tôi vào lúc đó”

“Tôi...xin lỗi”

“Anh không cần phải xin lỗi tôi đâu, những người như anh sẽ không hiểu được những người như tôi, cũng giống như việc những người như tôi sẽ rất khó bước vào thế giới của những người như anh. Anh nghĩ tôi như vậy, cũng không sai. Tôi không trách anh.”

“Nếu ngày hôm đó, tôi không kéo cô đi, cô vẫn sẽ tiếp tục làm tại Fly”

“Có lẽ là vậy. Anh biết không, tôi đã từng nghĩ được làm công việc đó chính là may mắn của tôi đấy,nghe thật nực cười? Nếu tôi vẫn tiếp tục làm cái nghề đó, anh chắc chắn vẫn sẽ coi thường tôi, chắc cả đời tôi sẽ không có cơ hội để được ngồi trò chuyện với anh như lúc này”

“Tôi không chắc, vì không ai có thể trả lời cho câu hỏi mình sẽ làm gì vào ngày mai, mình sẽ hành động như thế nào trong tương lai. Cuộc sống vốn dĩ rất phức tạp, thời gian sẽ là chìa khóa làm thay đổi một con người. Thứ mà trước đây ta không thích ăn biết đâu sẽ trở thành thứ mà ta thích ăn, việc mà trước đây ta không thích làm sẽ trở thành việc mà ta cần làm, và người mà ta nghĩ không thể yêu, cuối cùng ta lại yêu”

“Lúc này, tôi thấy anh đỡ đáng ghét hơn nhiều rồi”

Đêm đã bắt đầu lạnh hơn, anh đốt thêm một ít củi, nhìn cô ân cần hơn, ôn nhu nhỏ giọng.

“Cô nằm đây ngủ đi, bắt cô, chịu khổ cùng tôi rồi”

“Tôi không sao, nhưng tôi hơi sợ”

“Cô sợ gì”

“có khi nào ngủ sáng dậy sẽ không thấy anh. Anh đừng đi đâu nhé”

“Tôi vẫn ở đây”

Vài tia chớp gọn lên trên bầu trời dưới ánh mắt non nớt của Quỳnh Hoa, ngày mai liệu có ổn?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Leo núi

Buổi sáng thức dậy ở trong rừng cảm giác thật khác, tuy sương đêm qua rất nhiều nhưng không hiểu sao Quỳnh Hoa lại không thấy lạnh, từng ánh nắng bắt đầu thi nhau nhảy múa trên những tán cây, soi vào mắt cô những nhịp điệu của ngày mới. Khẽ cựa mình tỉnh dậy, trên người cô là một mùi thơm nhẹ dễ chịu, dụi dụi mắt một lúc cô mới nhận ra đây chính là chiếc áo khoác của anh. Bên cạnh còn có đồng lửa vừa kịp tàn, giờ phút này cô mới hiểu rõ tại sao mình lại thấy ấm áp, trong khi ở đây hơi nước còn vương trên những chiếc lá khô.

Đưa tay lên cao nhẹ uốn người vài cái cho sáng khoái, cảnh ở đây thật sự tuyệt mỹ, cứ như một khu vườn cổ tích thu nhỏ, hình như Trung Quốc đã vào mùa thu rồi, khắp nơi rợp bóng những hàng cây lá đỏ, vàng đan xen lẫn nhau tạo nên một bức tranh phong thủy đầy màu sắc. Mắt nhìn lên cao ngắm những chiếc lá ngả màu, cô đưa tay ra thả mình buông thả trước từng cơn gió nhẹ.

Nơi đây lấp lánh đủ những loài hoa dại hồng tím ngọt ngào, mang một hương thơm khó tả, Quỳnh Hoa chợt chạy ra gần con suối, nhắm mắt xoay một vòng, thả lỏng toàn bộ cơ thể, cô cảm nhận được sức sống mãnh liệt. Một ngày mới thật tuyệt vời.

Đang vui vẻ tươi cười bất giác cô nhận ra Tuấn Anh đã biến mất, lúc này cô hơi lo lắng, giáo dác nhìn xung quanh nhưng không thấy hình bóng anh. Lần này cô tin là anh không bỏ cô lại, có lẽ anh lại đi tìm thứ gì đó hay ho ở trong khu rừng xinh đẹp này rồi. Tới qua cô và anh lần đầu tiên đã có cuộc trò chuyện nghiêm túc như hai người bạn, mọi suy nghĩ của cô về anh trước giờ đều thay đổi, thực ra thì anh cũng rất ấm áp. Khi mối quan hệ gần gũi này được thiết lập nhất định cô sẽ tìm cơ hội để hiểu về anh hơn.

Vừa đi dạo bên con suối nhỏ róc rách vừa nghĩ về anh cô vừa mỉm cười, một giọng nói vẫn thoảng đôi chút lạnh lùng vang lên làm cô giật mình.

“Sáng sớm đã cười một mình, không phải hơi có vấn đề chứ”

“Vấn đề gì? Ý anh là bảo tôi bị thần kinh phải không?”

“Tôi không nói, là tự cô nhận đấy nhé”

Cô nhìn anh bấu môi bực bội nhún chân thì thầm trong miệng.

- Vừa thấy anh ta đáng yêu được một xiu thì bản chất đã trở về.

“Cô đang nói xấu gì tôi à?”

“Chứ anh tốt ở đâu?”

“Tôi có thể không tốt, nhưng sẽ không để cô phải nhịn bữa sáng. Vì bữa sáng là quan trọng nhất”

Tuấn Anh nói xong thì giờ ra trước mắt Quỳnh Hoa rất nhiều trái cây rừng thơm ngọt, cô hơi mắc cỡ quay đi chỗ khác, anh tiếp tục nói.

“Cô tính không ăn à?”

“Tôi...không..đói”

“Được, vậy tôi ăn hết đây”

Biết mình lỡ miệng cô quay lại nhìn anh ôn nhu cất giọng.

“Hi, tôi đùa thôi. Công sức của anh làm sao tôi có thể từ chối, phải không nè?”

Quỳnh Hoa vừa nói vừa ngồi sát cạnh anh đưa hai tay lên đấm đấm nhẹ vào vai ra vẻ biết điều. Tuấn Anh liếc nhìn cô cười nhạt.

“Chiều này của cô tôi đã quá quen rồi, đừng có nịnh nọt tôi. Sao không búống tiếp đi”

“Tôi thiệt là không có mà, tôi tính..tính là chộc anh một chút để thay đổi không khí thôi à hi hi”

Ánh mắt lém lỉnh của Quỳnh Hoa làm sao che mắt được một chàng trai từng trải như Tuấn Anh.

“Không phải là cô sợ không nghe lời tôi thì sẽ chết đói ở đây sao?”

“Ây da anh đừng nghĩ tôi như vậy mà được không? Một người như anh Tuấn Anh đây làm sao có thể để một cô gái bé nhỏ như tôi có chuyện gì được đúng không?”

“Xem như cô cũng biết nói ngọt, vậy ăn đi”

Cô cười tươi không khách sáo nói nói to.

“Tôi ăn nhé, cảm ơn anh”

“Sau khi ăn xong chúng ta sẽ đi tiếp hành trình còn lại”

“Đi nữa hả?”

Cô nghe xong mà suýt sặc, tuy là ở đây rất vui nhưng mà cô cũng đã cảm thấy mỏi chân lắm rồi.

“Sao, không muốn à. Còn nhiều thứ để khám phá ở phía trước”

Mếu máo nhìn anh cô đáp.

“Tuấn Anh, anh biết sức tôi có hạn mà. Hay là anh...cũng tôi được không?”

Làm gương mặt nhõng nhẽo, cô nhìn anh chớp chớp mắt chờ đợi câu trả lời.

“Hay đấy, ý tưởng của cô thật sự không hề tồi”

“Thế, quyết định vậy nhé”

“Nhưng mà tôi...không rảnh”

“Anh ác quá à, dù sao..tôi...tôi..cũng là vợ anh mà. Anh chăm sóc tôi một chút cũng là việc nên làm mà”

“Vợ tôi..phải là người tôi yêu, cô không phải!”

Bị anh tạt cho mình một gáo nước lạnh, Quỳnh Hoa không chấp nhận được tôn nghiêm của mình bị hạ xuống một cách vô lý, bèn đứng dậy gằn giọng với anh.

“Nè, tên ngốc này. Chứ anh tưởng tôi muốn làm vợ anh lắm chắc. Vô tâm như anh có quý ma mới thèm mà thôi.”

“Vậy sao, vậy thì tốt, có gì em phải hung dữ lên vậy, hay là em đã thích tôi?”

“Anh đánh giá mình hơi cao rồi đấy, anh chẳng có nổi một điểm khiến tôi yêu thích. Tốt nhất anh tránh xa tôi ra đi, lỡ sau này động lòng lại hối hận với câu nói ngày hôm nay đấy”

Nói xong một hơi cô bỏ đi trước, vì sẵn bực tức trong người mà bước chân có vẻ hùng hổ hơn, cô vừa đi vừa nghĩ cách phải trừng trị Tuấn Anh cho bỏ ghét. Anh nhìn thấy cô như vậy thì cũng nhẹ nhàng theo sau, bước đến gần xoa đầu cô, cô gạt tay anh ra, nhăn nhó.

“Bỏ tay anh ra, đừng chạm vào tôi”

“Tốt, mạnh mẽ lắm. Chỉ có như vậy mới đủ động lực để cô đi tiếp, phải không?”

“Tôi không cần anh quan tâm”

“Tôi không quan tâm đến cô, tôi chỉ quan tâm đến hành trình của chúng ta”

Lời của anh lại càng khiến cô nổi giận, cô quay sang trừng mắt với anh rồi đáp lại một cách trống không.

“Ừ”

Tuấn Anh thấy cô như vậy càng cố tình chọc ghẹo. Cô lúc này không thèm nghe anh nói nữa, cứ bất chấp đi nhanh như một cơn gió. Cho tới một đoạn đường mọc lên một cây bông rất đẹp, đặc điểm lạ là cây bông này lại hơi cao, muốn hái nó nhất định phải trèo lên. Quỳnh Hoa nhìn thấy nó trong đầu hiện ra một ý nghĩ, cô cười thầm rồi quyết định hành động ngay.

- Trần Tuấn Anh, anh tới số rồi.

Không nói không rằng cô chạy tới và bắt đầu leo lên cây cao, thực ra là cô leo trèo rất giỏi, vì từ bé cô đã hay đi hái trái cây khắp xóm với con liên bạn thân cô, nhưng Tuấn Anh lại không hay biết chuyện đó, anh cản cô lại với lý do sợ cô bị té.

“Này, cô xuống mau. Làm cái gì vậy hả”

“Tôi muốn hái hoa”

“Trời đất, cô hái xuống làm gì, cẩn thận té đau đấy”

Anh hơi lo lắng nhìn cô lên được một đoạn.

“Tôi thích mà.”

Xong rất nhanh cũng đổi giọng.

“Nhưng Tuấn Anh, tôi bắt đầu thấy sợ rồi. Tôi không dám xuống”

“Tôi đã nói rồi, sao cô không chịu nghe”

Gương mặt Quỳnh Hoa lúc này càng tỏ ra khổ sở, méo mào.

“Anh nhanh lên đây cứu tôi đi, đừng nói anh thấy chết mà không cứu nha”

“Được rồi, cứ ở yên trên đó. Đợi tôi”

Hơi buồn cười, cô quay mặt ra phía sau tránh để anh phát hiện, đồng thời lại tiếp tục la to.

“Tôi..tôi sợ lắm, anh nhanh lên nha. Không tôi rơi xuống thật đó”

Tuấn Anh nhanh như chớp đã leo lên tới chỗ cô đang bấu víu, một tay đỡ lấy hông của cô nhẹ nhàng nói.

“Cô bám lấy thật xuống theo tôi, có tôi đỡ cô rồi, cô không té được đâu”

“Tôi hiểu rồi”

Quỳnh Hoa cũng làm theo lời anh, từ từ hạ xuống, tới một điểm nhất định, cô buông tay cả hai cùng lúc rơi xuống đất, trước khi đáp xuống mặt đất, cô nhanh trí ôm chặt lấy Tuấn Anh, vì có kinh nghiệm từ trước nên cô đã sớm xác định té thế này cô sẽ không đau.

Tuấn Anh vì bị té bất ngờ, cộng thêm phần bị cô đè lên nên cả người trở nên ê ẩm, anh nhìn cô tỏ vẻ khó chịu thì ngay lập tức cô đã cất giọng xoa dịu anh.

“Tôi..tôi xin lỗi, xin lỗi nhé. Anh có sao không?”

“Tôi không sao, cô không cần thận được chút à.”

“Tôi trượt tay nên mới như vậy, thực lòng không cố ý. Với lại tôi cũng đau”

Vẫn khuôn mặt tội nghiệp đó, cô nhìn anh cúi đầu.

“Thôi được rồi, lần sau hi vọng cô đừng gây thêm chuyện cho tôi nữa là được”

“Tôi biết rồi”

“mau đứng dậy đi thôi”

Tuấn Anh đưa tay mình, ra hiệu cho cô nắm vào, Quỳnh Hoa vẫn tỏ ra vô cùng đau đớn, khẽ nhăn mặt nói.

“Chân tôi hình như bị sao rồi ấy, tôi không đứng được”

“Đừng nói là cô bị trật chân rồi”

“Tôi không biết nữa, tôi đau lắm Tuấn Anh. Hay là anh cứ đi trước đi, kệ tôi”

“Không được, ngu ngốc như cô để bị sói ăn thịt mất à. Ráng lên lưng tôi đi, tôi cõng cô”

Mất Quỳnh Hoa sáng lên, cô không ngờ lừa được anh dễ như vậy. Cười không ra tiếng, cô vẫn rất cẩn thận cất giọng.

“Liệu có ổn không?”

“Không ổn cũng phải chịu, ai bảo cô ngang ngược khiến cả hai phải khổ”

“Vậy tôi lên nhé”

Đưa hai tay ôm lấy cổ anh, Quỳnh Hoa được anh cõng đi qua bao con đường, hoa thơm gió mát khiến cô thích thú, vui sướng. Cảm giác này ảm áp vô cùng, cô chợt thấy tim mình khẽ rung động, cô gục đầu lên vai anh mà ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cho tới lúc cô tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên một thảm cỏ xanh mướt, bên cạnh là một ngọn núi sừng sững. Cô giật mình thốt lên.

“Tuấn Anh... Tuấn Anh”

Không nghe thấy anh trả lời, cô toan ngồi dậy chạy ra xa gọi tiếp.

“Tuấn Anh... anh đâu rồi?”

“Cô gọi tôi”

“Đúng vậy, tôi là đi tìm anh”

“Đi nổi rồi sao?”

Lúc này cô mới chợt nhận ra mình đã bị phát giác, không biết làm gì hơn, cô gãi đầu nở nụ cười gượng gạo.

“Cô giỏi lắm, Quỳnh Hoa”

“Tôi xin lỗi mà, lúc nãy là tôi đau thật”

“Tới nước này cô vẫn còn có thể nói dối tôi sao?”

“Tôi....”

“Tôi đã biết từ lúc đó rồi, không phải bây giờ mới biết”

“Anhhhhh... Vậy tại sao anh vẫn chấp nhận cõng tôi, mà không vạch trần”

“Cô đã mất công diễn nên tôi để cho cô vui một chút”

Cô ù xù phụng phịu nhìn anh im lặng, Tuấn Anh vẫn chưa nói xong.

“Và... vì tôi sợ cô mệt. Cô ăn cái này đi, chắc cô đói rồi. Sau đó ngoan ngoãn ngồi ở đây. Trờn gần tới tôi sẽ đi leo núi”

“Cho tôi đi theo với, tôi cũng muốn”

“Không được, chuyện này rất nguy hiểm, cô là con gái không nên”

“Tôi muốn thử”

“Về thành phố tôi sẽ dẫn cô đến câu lạc bộ leo núi cho cô thử”

“Không, tôi muốn tại đây và cùng anh”

“Tôi đã nói không được”

“Thôi được rồi, anh đi đi, tôi ngồi đây ăn”

“Nhớ ngoan đấy”

Mặt trời xuống núi, Tuấn Anh đi được một lúc, không nhìn được tò mò, cô cũng mon men về phía chân núi, cố gắng lắm cô mới tìm thấy hình bóng của Tuấn Anh ở trên cao. Cô đưa hai tay lên miệng kêu to.

“Tuấn Anh, tôi lên với anh nhé”

Anh quay đầu xuống nhìn cô, biết không thể không chế cô, nên đành tiếp tục cố gắng leo thật nhanh để về đích rồi đi xuống chỗ cô. Quỳnh Hoa cố chấp leo theo anh, được một khúc cô bỗng trượt chân, theo quán tính cô gọi anh.

“Cứu tôi...anh, cứu tôi”

Giọng nói của cô vang lên không trung đến tai anh, nhưng lần này anh không nhìn lại. Vì đơn giản anh nghĩ cô lại tiếp tục giờ trò đùa gạt anh. Trong lúc anh đang tập trung, thì âm thanh đó vụt biến mất, chỉ còn tiếng xào xạc của lá cây.

Bóng tối bắt đầu phủ xuống khu rừng rộng lớn. Ngày mai sẽ lại bắt đầu khác ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Anh là ai?

Gia Vỹ một tay vừa canh lửa nấu cháo, một tay lại vừa sắc thêm thuốc bổ. Anh mỉm cười nếm thử nồi cháo thơm ngon có gà và cả nấm khi mình đã đặt tâm huyết để làm, rồi nhanh chóng múc ra một chén để lên trên bàn trong lúc chờ người đang ngủ.

Anh tiến lại gần lấy khăn ẩm lau tay cho cô, cử chỉ của anh nhẹ nhàng hết mức có thể, anh ngắm nhìn khuôn mặt đang say giấc đó rồi chợt vuốt nhẹ sợi tóc cô qua bên tai, hai hàng lông mi dài cong cong như phiến lá khép chặt, đầu mày hơi nhăn thoạt nhìn non nớt, ngây thơ lại có chút tội nghiệp, trong lòng chợt âm ập lạ thường, anh buột miệng.

- Cô gái này thật xinh!

Quỳnh Hoa lúc này cự mình, từ từ hé mắt trong sự mệt mỏi. Cô mơ hồ cảm nhận được có người trước mặt, cố dụi mắt thêm lần nữa, nhìn kỹ hơn. Một căn nhà nhỏ lọt thỏm giữa rừng xanh bao la, người đàn ông với dáng dấp to lớn, cao cao tại thượng, khuôn mặt chữ điền, làn môi mỏng, khí phách ngời ngời, ngũ quan tinh xảo, không khác gì các tượng thần hi lạp đang nắm lấy tay cô. Cô nhanh chóng rút tay mình ra khỏi tay anh ôm đầu hơi choáng váng, thốt lên.

“Tôi bị sao vậy, đau quá”

“Cô bị té từ trên núi xuống, bất tỉnh. Tôi không còn cách nào khác đã mang cô về đây”

“Anh...anh là người Việt Nam sao?”

Không phải tôi đang ở Trung Quốc mới đúng chứ nhỉ?”

“Đúng vậy, tôi là người Việt Nam thừa cô gái Việt Nam. Và chúng ta đang cùng ở trên đất nước Trung Hoa xinh đẹp này”

“Thì ra vậy. Vậy là, anh đã cứu tôi.”

“Cũng may cô té xuống với độ cao vừa phải, nhưng đầu cô đập phải phiến đá nên chảy máu khá nhiều”

“Anh làm gì ở đây ạ?”

Quỳnh Hoa nhìn anh tò mò thắc mắc, vừa nói xong thì cũng cảm thấy mình hơi hấp tấp nên cúi mặt nhỏ giọng.

“Tôi...tôi xin lỗi”

“Tôi...chỉ là dạo chơi ở đây thôi. Còn em”

“Dạo chơi? Tôi...cũng giống anh ạ”

“haha em nói thật đấy à? Tôi không biết mình may mắn hay không? Khi hình như tôi đã gặp được công chúa ngủ trong rừng của cuộc đời mình”

Cô mở to mắt, ngạc nhiên hỏi lại anh.

“Anh nói gì cơ?”

“Không, không có gì. Bây giờ thì nói cho tôi biết em tên gì?”

“Dạ tôi là Quỳnh Hoa, còn anh?”

“Gia Vỹ”

“Tên của anh đẹp quá ha”

Quỳnh Hoa nói xong thì cười một tràng đầy sáng khoái, Gia Vỹ gần gũi quá đã khiến cho cô quên mất rằng hai người chính là người lạ.

“Nếu đẹp thì hi vọng em sẽ nhớ tên tôi”

“Tôi dĩ nhiên là sẽ không quên được tên anh rồi”

“Tại sao?”

“Vì anh chính là ân nhân của tôi”

“Việc đó bất kỳ ai vô tình gặp phải cũng sẽ làm, em không cần phải để tâm đâu”

“Thật may là có anh, không thì tôi...Anh thật tốt với tôi.”

“Sẽ có nhiều tốt với em như tôi. Vì em xứng đáng”

“Không có đâu. Nếu có chắc tôi đã không bị rơi xuống núi và bị bỏ lại”

“Có ai đã bỏ lại em sao?”

Câu hỏi của Gia Vỹ làm Quỳnh Hoa chột suy nghĩ, sau đó rất nhanh xua xua tay.

“Làm gì có ai hìhì.”

“Vậy bây giờ em ăn một chút cháo mà tôi đã chuẩn bị nhé. Xem thử hợp khẩu vị hay không?”

“Dạ được”

Giương mặt cô hóm hỉnh, gật gật đầu nhìn anh tươi cười. Gia Vỹ mang chén cháo đến trước mắt cô, mùi thơm bốc lên làm cô không nhịn được cầm lấy và nói.

“Cảm ơn anh nhé, tôi...ăn thật đây”

Sự hồn nhiên của cô làm anh thấy vui vẻ vô cùng anh, nhẹ nhàng đáp.

“Em ăn đi, hay để tôi đút cho em ăn”

“Không cần đâu, tôi khoẻ rồi. Ăn xong chén cháo của anh, tôi...chắc sẽ khoẻ gấp đôi bây giờ”

Cả hai người cùng ngồi nhìn nhau cười xòa, cô ăn một cách ngon lành, không ngại ngừng giữ kẽ giống những cô gái khuê các khác, chính điểm này lại khiến Gia Vỹ thích cô.

“Ăn xong rồi thì uống chén nước này vào nhé”

“Đó, đó là nước gì vậy?”

“Chỉ là thuốc bổ thôi”

“Anh sắc cho tôi sao? Anh là thầy thuốc”

Quỳnh Hoa nhìn anh nhanh nhẩu nói, cô có vẻ rất phấn khích với người mới này, mặc dù vừa gặp thôi đã để lại trong cô rất nhiều ấn tượng đẹp đẽ. Gia Vỹ nghe cô hỏi như vậy thì đang uống nước cũng suy sặc, anh không hiểu sao cô lại có thể nghĩ ra anh là một thầy thuốc.

“Tôi không, tôi chỉ là có chút tìm hiểu về y thuật thôi”

“Woaaaa, anh biết về y thuật, nghe như kiểu trong phim ngày xưa nhì, kỳ bí thật”

“Kỳ bí như em nói thì em có muốn tìm hiểu về tôi thêm không?”

Gật gật đầu Quỳnh Hoa vừa uống hết chén thuốc anh đưa cho vừa nói.

“Có, có chứ ạ”

Gia Vỹ càng thấy thú vị khi cô không những không từ chối lời đề nghị của anh mà còn rất phấn khích và hào hứng với điều đó.

“Quỳnh Hoa, cô thật khác biệt, thật sự khác biệt”

“Khác biệt, ý anh là sao”

“Nghĩa là...cô khác với tất cả những cô gái mà tôi đã từng gặp. Tôi...cũng đang rất sẵn sàng để tìm hiểu về cô rồi đây”

Nói xong, anh toan đứng dậy dứt hai tay vào túi quần, khoảnh khắc này Quỳnh Hoa mới thực sự xuýt xoa về vẻ đẹp của anh ta, cô thốt lên trong bụng.

- Anh ta đẹp trai dã man, Hoa ơi, may gặp nam thần thật rồi. Ôi trời ông bà nội ơi, con xin lỗi, nhưng mà con cũng là người thường không phải thánh nhân đâu, cũng biết mê trai đẹp.

Cô cứ ngồi một chỗ nhìn Gia Vỹ đắm đuối, anh ta đẹp không có một điểm chết, cũng không có một góc chết, đẹp tới mức cô không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả hết vẻ đẹp này.

- Sau này có con trai nhất định mình sẽ đặt tên là Gia Vỹ.

Miệng lẩm nhẩm, mắt không thể dời khỏi hình bóng anh.

“Cô vừa nói gì”

“Tôi nói sau này có con trai tôi nhất định sẽ đặt tên là Gia Vỹ”

Cô vẫn như pho tượng bất động nhìn anh không chớp mắt, Gia Vỹ lay tay cô, Quỳnh Hoa mới sực tỉnh, bối rối giả vờ vuốt vuốt tóc, tỏ thái độ nghiêm túc.

“Vi đặt tên con mình giống ân nhân cũng tốt mà, anh thấy đúng không?”

Anh đưa cho cô một miếng giấy, cười ngọt ngào lên tiếng.

“Lau nước miếng đi”

“Hả??”

Cô ngồi thẳng dậy, neho mắt cảm lấy, ngại ngần quay mặt đi và tự nguyên rửa mình “Thứ chết tiệt”, thật vô sỉ. Xấu hổ quá. Sau đó vẫn cố tình xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Cát giọng đồng dục.

“Cảm ơn anh”

“Gia Vỹ, cái tên tôi không hợp với con trai sau này của em đâu”

“Lý do”

“Em có thể đặt bất kỳ Gia gì cũng được, trừ Gia Vỹ”

“À quên, anh có nhận học trò không, tôi đi theo anh học hỏi nha”

“Em muốn học hỏi về điều gì?”

“Y thuật đấy hìhì”

“Trời ơi, cô bé ơi, anh đâu phải thần y mà đòi nhận học trò chứ”

“Công nhận sau khi uống thuốc của anh vào tôi thấy tinh thần minh mẫn, trí tuệ khai quang, thể lực ổn định. Cho nên tôi chắc chắn rằng anh rất giỏi. Mong anh đừng nên giấu nghề nữa”

Quỳnh Hoa đi đi lại lại trong nhà chỉ chỉ tay ra vẻ phân tích nghiêm túc, Gia Vỹ nhìn cô như vậy không thể nhịn được cười, anh chỉ biết cười khan thôi không biết nói thêm điều gì. Quỳnh Hoa vẫn chưa dừng lại ở đó tiếp tục trêu chọc anh. Chắp hai tay trước ngực nhìn anh tình nghịch dứt khoát nói.

“Nào sư phụ xin nhận của đệ tử một lạy. Từ nay bằng lòng đi theo sư phụ, bảo vệ sư phụ, có phúc cùng hưởng, có họa mạnh ai nấy chạy. Nếu phá vỡ lời thề sẽ bị quả báo”

Gia Vỹ cười to xua xua tay.

“Thôi được rồi, em không cần lạy tôi đâu. Tôi chấp nhận. Yên tâm, tôi sẽ không giấu giếm em bất kỳ điều gì, chỉ cần em muốn, tôi sẽ dạy em”

“Dạ cảm tạ sư phụ”

“Em đừng trêu tôi nữa, tôi thật sự... rất vui về à”

Có câu nói rằng, cuộc đời này nhất định ta sẽ gặp được một người mà mỗi lần nghĩ đến đều muốn bật cười ở bên. Có thể có rất nhiều người, có rất nhiều chuyện đã nhạt nhòa dần dần ra khỏi cuộc sống của anh. Nhưng gặp được cô, anh đã hiểu, có những người ta thật sự không thể bỏ lỡ, vì nhất thời để lỡ là sẽ lỡ cả đời, đời người có rất nhiều chuyện không thể quay đầu làm lại. Và Gia Vỹ này trong một thời khắc nào đó đã nhận ra mình động lòng trước Quỳnh Hoa. Một thứ tình cảm nhanh chóng đầy bất ngờ, một thứ tình yêu sét đánh chân thật.

.....

Ở một nơi khác trái ngược với sự vui vẻ đó là vẻ mặt lo lắng của Tuấn Anh, khi vừa chinh phục được ngọn núi hùng vĩ, thì Quỳnh Hoa cũng như một cơn gió bỗng dưng biến mất khỏi nơi đây, anh loay hoay tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy cô, cảm giác lúc đó thật sự vô cùng tồi tệ.

Mặc dù có lúc anh thấy cô rất phiền, mặc dù có lúc cô rất đáng ghét, cô giờ trò thường ngày với anh, cô mè nheo nhõng nhẽo lại còn ngang ngược lường gạt anh. Nhưng bỏ qua tất cả những điều đó, thì thời khắc này anh thật sự thấy trống vắng khi không có cô. Những thước phim kỷ niệm của anh và cô từ lúc gặp nhau cho tới bây giờ lặng lẽ quay lại, từng chút một chậm rãi rót vào lòng anh, thấm sâu vào tâm trí. Cô đến bên anh không quá cuồng nhiệt nhưng lại từ từ khiến anh thay đổi. Anh không nhận rõ đây là mối quan hệ gì? Anh chỉ biết, anh phải tìm cô. Nhất định phải tìm bằng được cô.

Vì từ nhỏ anh đã được trải nghiệm qua rất nhiều những tình huống khó khăn như thế này nên anh cũng phần nào giữ được bình tĩnh. Trần Gia tuy là một dòng dõi quý tộc nhưng không phải vì thế mà coi nhẹ bản chất của giáo dục. Anh được huấn luyện nghiêm khắc, học hành tử tế tất cả các lĩnh vực trong xã hội, kể cả bản năng sinh tồn ở tất cả mọi điều kiện khắc nghiệt. Nhờ đó anh mới bản lĩnh và mạnh mẽ được như ngày hôm nay.

Nhìn thấy vết máu còn dính lại trên tảng đá, anh cũng đoán được là cô bị té, chỉ tiếc lúc đó anh lại không quay đầu, anh vô tâm quá. Tuấn Anh tự trách chính mình, lần theo vết máu và dấu chân để lại hi vọng sẽ tìm được cô. Lúc này anh chỉ cầu nguyện cô được một người tốt cứu đi.

Cả đêm không ngủ, không nghỉ ngơi, cuối cùng anh cũng lần ra ngôi nhà gỗ trong khu rừng này. Anh đánh liều bước đến, dấu chân tới đây đã mất, có lẽ nào.....

Sự việc không như anh nghĩ bởi vì trái ngược với cái viễn cảnh anh sợ hãi, cô lại rất đáng yêu vui đùa với một người đàn ông trong ngôi nhà đó, cái đáng nói hơn, là người đàn ông này tràn đầy khí chất và ánh mắt anh ta nhìn cô thật sự rất dịu dàng.

Tuấn Anh không kiểm soát được cảm xúc bỗng nhiên bức tức bước vào không nói không rằng chạy đến gần kéo Quỳnh Hoa lại gần, ôm vào lòng rất chặt quá lên.

“Cô đang làm cái trò gì ở đây vậy? Có biết tôi đã như thế nào không hả?”

Điều bất ngờ hơn đó là cô run rẩy vội đẩy anh ra, gương mặt non nớt với đôi mắt to lấp lánh nhìn anh đầy nghi ngại ấp úng trả lời.

“Anh là ai? Sao...anh...tự động ôm lấy tôi vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Trí nhớ

Tuấn Anh nghe cô nói xong câu đó thì bất ngờ đến tột độ, lay lay tay cô hỏi lại như để chứng minh rằng câu nói đó có phải là sự thật hay không.

“Quỳnh Hoa, cô vừa nói gì?”

“Tôi...tôi hỏi anh là ai ạ? Mà tại sao anh lại biết tên tôi?”

“Cô đừng đùa nữa được không?”

“Anh nói sao ạ? Tôi không hiểu”

Lúc này anh mới thật sự bối rối, chẳng lẽ là cô đã mất trí nhớ và không còn nhớ anh là ai. Anh đưa tay lên đầu mình tỏ vẻ đã hiểu chuyện gật gật nhẹ giọng nói.

“Okay, cô không nhớ tôi thì để tôi nói cho cô nhớ vậy. Tôi là Tuấn Anh, là chồng của cô. Bây giờ tôi đến đây là để đưa tôi về”

Sau đó liếc qua người đàn ông bên cạnh đang nhìn cô chằm chằm với ánh mắt không hài lòng rồi nhanh chóng kéo tay cô đi. Quỳnh Hoa hơi mệt nên có phần lơ đãng bảo anh.

“Anh làm gì thế, tôi không đi”

“Cô không đi chứ tính ở lại đây với hắn ta sao?”

“Làm sao tôi biết được anh là chồng tôi, tay chúng ta đâu có nhẫn cưới”

Câu hỏi này khiến anh ngó người ra trong giây lát, đúng là anh đang không biết lấy gì để thể hiện cho cô biết những lời anh nói là hoàn toàn đúng. Bèn tắc lưỡi đáp lại.

“Chuyện đó sau khi về Việt Nam tôi sẽ giải thích, đi thôi”

Anh vẫn tiếp tục kéo cô đi cho bằng được, đúng lúc này Gia Vỹ cũng không khách sáo đưa một tay giữ cô lại, giọng trầm ấm phát ra rất dứt khoát.

“Cô gái này là do tôi cứu, anh tự cách gì mang cô ấy đi”

Tuấn Anh tức giận cao giọng đáp trả anh.

“Anh không nghe thấy vừa nãy tôi đã nói gì sao?”

“Tôi nghe rồi, nhưng chưa xác minh được. Lỡ như anh là người xấu thì không phải tôi đã phí công vô nghĩa ư?”

“Anh cứu cô ấy, tôi xin chân thành cảm ơn anh. Nhưng nhiều đó là đủ rồi chứ? Người của tôi, đâu cần anh phải lo lắng tới vậy”

“Người của ai, vẫn chưa biết đâu”

“Anhhhh...”

Tuấn Anh trừng mắt nhìn Gia Vỹ không nhịn được bước lại gần hơn mấy bước. Quỳnh Hoa thấy tình thế này có vẻ không ổn lắm, đành nhảy vào giữa thiết kế lại bố cục bằng cách cười xoa nhanh nhẩu lên tiếng.

“Thôi, hai anh đừng nóng nảy nữa. Tôi có ý như thế này, trong khu rừng này chỉ có 3 chúng ta, lại cùng là đồng hương nữa. Chi bằng ở lại đây với nhau, cùng uống chén trà ăn miếng cháo, trò chuyện vui vẻ. Được không?”

Thấy cả hai vẫn cố tình im lặng, cô lại chạy qua hỏi từng người.

“Sao hả Gia Vỹ?”

“Sao hả Tuấn Anh?”

Vẫn không ai nói gì, cô bèn nghĩ ra một cách chắc sẽ mang lại kết quả tốt đẹp hơn.

“Tôi đau đầu lắm, bỗng nhiên tôi thấy hơi chóng mặt”

Tuấn Anh nhanh chóng đỡ cô, ôn nhu đáp.

“Năm xuống đây nghỉ ngơi chút đi, vì cô nên tôi sẽ ở lại”

“Được rồi”

Gia Vỹ cũng bên cạnh trả lời, sau đó bèn hỏi tiếp.

“Lát nữa em muốn ăn gì, tôi đi tìm về nấu cho em ăn”

“Dạ cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà anh đã vì tôi vất vả nhiều rồi. Tôi muốn Tuấn Anh chuẩn bị đồ ăn cho tôi. Dù sao anh cũng nói anh là chồng tôi, thế nên chăm sóc vợ mình là chuyện đương nhiên đúng không ạ?”

Tuấn Anh giật mình khi giọng điệu này rất quen thuộc, Quỳnh Hoa mất trí nhớ mà tính cách vẫn như vậy không thay đổi chút nào, anh chợt mỉm cười nhìn cô dịu dàng nói.

“Được”

Gia Vỹ không nói gì thêm, tập trung vào cuốn sách của mình, Quỳnh Hoa nhìn Tuấn Anh hỏi vài câu nữa.

“Mà anh, là chồng tôi thật sao?”

“Thật vậy”

“Chúng ta yêu nhau như thế nào, anh có thể kể cho tôi nghe không?”

Tuấn Anh nhìn cô ngại ngùng, suy nghĩ rất khẩn trương rồi tường thuật một cách vô cùng chi tiết.

“Ngày ấy, tôi gặp em ở một hoàn cảnh rất tồi tệ, tôi đã cứu em thoát ra khỏi đó, lúc đầu em không đồng ý, nhưng bởi vì tình yêu tôi dành cho em quá lớn đã làm em cảm động. Em bảo, cả đời này sẽ chỉ nắm tay tôi, cam tâm tình nguyện mang nặng đi khắp nơi cùng tôi trên cái thế giới này, không bao giờ để ý tới người đàn ông khác. Tôi chính là anh hùng duy nhất của em”

“Tôi đã nói vậy sao?”

“Đúng vậy, em còn bảo... cả cuộc đời này chưa từng gặp bất kỳ một người đàn ông nào đặc biệt như tôi, yêu tôi đến chết mất”

Tuấn Anh thao thao bất tuyệt làm cho Quỳnh Hoa cười những tràng cười sáng khoái, Gia Vỹ ngồi nhìn anh ngao ngán lắc đầu. Anh vẫn chưa dừng lại ở đó mà tiếp tục.

“Em biết không khi em cưới tôi, tôi đã khiến em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất, và chúng ta... đã có một đêm tân hôn thật đáng nhớ”

Quỳnh Hoa nghe anh nói như vậy thì hốt hoảng la to.

“Tôi và anh đã....”

“Tất nhiên, đã....”

Anh nhìn cô nháy mắt tinh nghịch, cô nhìn anh cũng cười lại nhưng nụ cười có sự mỉa mai trong đó.

- Tên Tuấn Anh chết tiệt này, vẫn chưa bỏ thói ngông cuồng. Dám đưa nữ nhân ta không trong sạch trước mặt nam thần Gia Vỹ, cứ đợi đấy, xem tôi xử anh thế nào.

“Tạm thời là như vậy đi, bây giờ tôi đói rồi, anh mau chuẩn bị thức ăn”

“Tôi đi ngay, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh”

Khi anh đi rồi Gia Vỹ mới đứng dậy và nói bằng giọng.

“Anh chàng này thật vui tính”

“Và cũng thật đáng yêu nữa.”

Cô buột miệng cất giọng.

“Em tin anh ta là chồng em không?”

“Thực ra tôi không quên anh ấy”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi không mất trí nhớ, tôi chỉ là đang muốn hành hạ anh ấy một chút”

“Trời, em... thật là bá đạo đấy haha”

“Do anh ta vô tâm với tôi, thấy chết mà không cứu”

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi hơi tò mò chuyện riêng tư của em”

Cô nhìn Gia Vỹ sau đó đã quyết định kể cho anh nghe tất cả, cô muốn xem Gia Vỹ là một người bạn, có thể sẽ chia những chuyện trong quá khứ, những bí mật. Ở Gia Vỹ toát ra một điều gì đó rất ấm áp, nếu nói Tuấn Anh là ánh mặt trời đầy hào quang chói lọi, thì Gia Vỹ chính là mặt trăng bí ẩn và bình yên mang đến cho cô một sự tin cậy tuyệt đối, rất thích hợp để làm tri kỷ.

Sau khi nghe xong anh không biểu lộ gì nhiều, chỉ lẳng lặng chạm nhẹ vào bàn tay cô nhẹ nhàng nói.

“Anh hiểu rồi!”

Được tâm sự cùng Gia Vỹ cô cũng đã phần nào nhẹ nhõm hơn, mặc dù cô biết chặng đường của cô còn rất nhiều gian nan và sự mạo hiểm, thậm chí là được mất, nhưng cô đã không thể quay đầu lại.

Cô tin vào duyên phận, cô tin vào sự sắp đặt của ông trời. Không có điều gì là tự nhiên đến cả, chúng ta đều phải trải qua và có vô số những lần trả giá để đổi lấy được cuộc sống sau này.

Một lúc lâu tiếng Tuấn Anh vang lên làm bầu không khí trở lại sôi động như bình thường.

“Quỳnh Hoa, cô ra đây xem tôi mang gì về cho cô nè”

“Đãyyyy, tôi ra ngay”

“Cô biết cái này là gì không?”

“Tôi...sâm ư? Giống như mùi nhân sâm”

“Đúng vậy, đây là sâm rừng. Lát nữa tôi sẽ hầm cháo với gà rừng cho cô ăn”

“Anh thật tốt với tôi”

“Vợ mình không thương thì thương ai nào”

Anh lại cố tình hét to để Gia Vỹ có thể nghe được. Quỳnh Hoa lờm anh khề thì thầm.

- Đồ xảo trá này.

“Cô ăn ngon miệng, nhanh khỏe, rồi cùng tôi đi về nhé”

“Tôi chưa biết nữa, Tôi không muốn xa ân nhân của tôi”

“Cái gì?”

“Tôi đã nhận anh ấy làm sư phụ, học y thuật của anh ấy rồi”

Cô cúi đầu yếu đuối tựa như một con mèo nhỏ, cất giọng ngọt ngào.

“Cái gì? Gì mà y thuật với cả sư phụ chứ, vớ vẩn. Cô muốn tôi sẽ dạy cô”

“Anh...cũng biết sao?”

“Trần Tuấn Anh này vốn ưu tú, không có gì là không biết cả. Cô yên tâm đi”

“Nhưng mà, Gia Vỹ đẹp trai hơn anh đó”

Bình thường anh là người chẳng màng thế sự, không quan tâm đến thị phi, cũng chẳng bao giờ phải so sánh bản thân mình với ai. Trên đời này chỉ có người khác ngưỡng mộ anh, ghen tỵ anh. Anh chính là chưa bao giờ nhìn xuống. Bây giờ nghe cô nói vậy, trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn cố gắng giữ vững phong độ của một nam nhi, lạnh lùng nói.

“Nhưng trong mắt cô tôi quyến rũ hơn đúng không?”

Sau đó rất nhanh đưa tay chạm nhẹ vào bên má cô, Quỳnh Hoa hơi đỏ mặt trả lời.

“Tôi mệt, tôi vào trong nghỉ, chờ anh đó”

“30 phút có ngay”

Rất nhanh sau đó Tuấn Anh đã bung lên một tô cháo nghi ngút khói, anh đặt lên bàn gần chỗ cô nằm lên tiếng.

“Cô dậy ăn đi cho nóng”

Quỳnh Hoa thấy vậy càng tỏ ra mệt mỏi, đáp lại.

“Tôi mệt, anh...đút cho tôi ăn”

“Đút cho cô ăn?”

Từ bé tới lớn toàn là người khác phục vụ anh, anh chưa từng làm mấy chuyện này với ai nên nghe có chút lạ lẫm, nhưng khi nghe cô nói như vậy không

hiểu sao anh vẫn muốn làm, dịu dàng lên tiếng.

“Ngồi dậy đi, anh dứt cho”

Quỳnh Hoa liền ngoan ngoãn bật dậy, ngồi ngay ngắn, vừa ăn vừa mỉm cười.

“Ngon lắm luôn, không ngờ anh là công tử mà biết nấu ăn đấy”

“Tôi đã nói rồi, em sẽ không tìm được người thứ 2 xuất sắc hơn tôi đâu”

“Hi, thế anh giỏi như vậy sao lại chọn một người như tôi làm vợ”

“Ồ thì, vì...tôi thích em”

Sau khi Tuấn Anh nói ra câu đó cả anh và cô đều cảm thấy ngại ngùng, mặc dù Quỳnh Hoa không biết câu nói của anh là giỡn hay thật nhưng cô vẫn thấy trống tim mình đập rất mạnh, cô cũng không hiểu tại sao mình lại hỏi anh câu đó nữa.

Đôi khi nếu cô mất trí nhớ thật thì lại hay, anh và cô sẽ có một bắt đầu mới khác ngày hôm đó và có thể anh sẽ không nhìn thấy được con người thô lỗ, quê mùa trước đây của cô. Và điên rồ hơn là anh có thể sẽ thích cô giống như câu trả lời hiện tại.

“Cô nghĩ gì thế, mau ăn đi nè”

“À tôi...tôi...nghĩ không biết Gia Vỹ đã đi đâu rồi”

Tuấn Anh chợt nảy ra một ý định bèn nói.

“Lúc này anh ta bảo, anh ra phải về trước, nhà anh ấy có việc đột xuất”

“Vậy sao? Sao anh ấy không nói gì với tôi, không chào tạm biệt tôi mà đã đi rồi. Tôi còn chưa kịp hỏi anh ấy ở đâu, làm gì, số điện thoại để liên lạc”

Cô hét lên, vò đầu bứt tóc tỏ vẻ tiếc nuối.

“Hỏi để làm gì, không cần liên lạc, cô có biết mỗi ngày chúng ta sẽ lướt qua bao nhiêu người không, chúng ta ai ai đều cũng là khách qua đường vội vã. Không phải cứ gặp nhau là sẽ phải ở lại bên cạnh nhau. Đừng khiến cho tâm trí của mình bị vướng bận khi nó đang còn rất bình yên. Có duyên ắt hẳn sẽ gặp lại”

“Nhờ đâu không còn gặp lại nữa thì sao???”

“Thì tốt chứ sao”

“Anhhhh”

“Ăn xong rồi, chúng ta lên đường thôi”

“Đi đâu?”

“Đi tới một nơi mà em chưa từng tới”

“Còn Gia Vỹ??? Tôi vẫn không tin Gia Vỹ không tạm biệt tôi mà đã bỏ đi”

“Tin hay không cũng phải đi”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đôi giày

Quỳnh Hoa chần chừ một chút, dáo dác nhìn xung quanh, cô không phải là tiếc nuối khi đánh xa Gia Vỹ như thế này, mà là bây giờ cô chỉ biết đùa giỡn mà chưa có được một câu cảm ơn anh ấy thật tử tế. Tuấn Anh bên cạnh suốt ruột nhìn cô nói to.

“Còn ngờ ra làm gì nữa, đi thôi”

“À ừ, đi...đi thôi”

Dù sao thì cô cũng không muốn ở lại trong khu rừng này thêm nữa, đi đâu cũng được miễn là thoát khỏi đây, cô chán lắm rồi, vì khu rừng này xui xẻo mà cô bị đau. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì bị đau có khi chính là một việc may mắn, cô gặp được người đàn ông xuất chúng, lại dịu dàng đến từng phút giây. Cũng nhờ lần bị đau này mà cô nhận ra Tuấn Anh có rất nhiều điểm đáng quý, và cô mở ra được cơ hội để tiếp cận với anh gần hơn. Mặc dù cô chẳng rõ nguyên nhân gì cô lại cứ muốn được trò chuyện và thấu hiểu anh như vậy.

Lúc đầu cô chỉ nghĩ cô giả vờ mất trí nhớ là để hành hạ Tuấn Anh một chút rồi thôi, nhưng rồi qua đó cô lại có thể đặt ra rất nhiều câu hỏi và được anh trả lời một cách rất vui. Cô nghĩ đó chính là sợi dây vô hình gắn kết giữa cô và anh lúc này. Cô có thể thoải mái nhận sự quan tâm từ anh và anh cũng có thể thoải mái quan tâm tới cô. Vậy nên, cô sẽ tiếp tục im lặng thêm một vài ngày nữa xem sao.

“Nãy giờ cô tập trung nghĩ gì mà đắm chiêu vậy? Đừng nói. ...”

“Đừng nói gì cơ?”

“Đừng nói là cô... đang nghĩ tới hấn ta”

“Đúng vậy, tôi chính là nghĩ tới hấn”

“Cô, dám nghĩ tới đàn ông khác trước mặt chồng mình”

“Tôi đang nghĩ tới đàn ông, và cảm thấy thật vui vẻ với điều đó”

Quỳnh Hoa vừa nói vừa chạy ra xa anh một tí, cô mỉm cười ngọt ngào khiến cho Tuấn Anh hơi khó chịu.

“Cô thích hấn sao?”

“Đúng vậy”

“Cô thừa nhận”

“Tôi thừa nhận”

Tuấn Anh lúc này bỗng nhiên thấy trong lòng có chút giận dữ, không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng đi thẳng, cô nhìn thấy vậy cũng có chút hiểu ý, liền chạy tới gần chạm nhẹ vào cánh tay ghé sát tai thì thầm.

“Nhưng hấn... là ai thì tôi không biết hì”

Anh quay sang cô, cười như không cười, cái tính nghịch ngợm này không biết ở đâu mà có, nhưng khi quen rồi anh lại thấy nó thật thú vị, cũng nhờ đó mà anh không thấy cô nhàm chán như những cô gái trước đây anh đã từng quen.

“Được rồi, bỏ qua cho em”

“Mà anh, chúng ta đi đâu thế?”

“Đi ra khỏi rừng, đến nơi mà em thích”

Mắt cô mở to tột độ rồi bất ngờ đưa tay ôm cổ anh nhảy cẫng lên như một đứa trẻ.

“Anh nói thật không Tuấn Anh? Anh cho tôi đi chơi nơi mà tôi thích thật hả?”

“Ừ”

Anh nhẹ gật đầu trả lời, nhìn cô bộ dạng này thật đáng yêu, anh hỏi thêm

“Có phải... Tôi hơi quá đáng với em không?”

“Không... không đâu ạ. Tôi quên hết rồi nè. Cảm ơn anh nhé”

“Vì điều gì?”

“Vì đã... thay đổi”

Câu nói này khiến anh phải suy nghĩ, thay đổi? Đúng thật là anh đang thay đổi vì cô!, nhìn cô anh nhỏ giọng.

“Em nhanh quên vậy sao? Những việc tôi đã đối xử tệ với em”

“Việc gì? Tôi có nhớ gì đâu”

Anh quên là cô đang mất trí nhớ, nếu bây giờ cô nhớ lại những gì đã xảy ra, liệu cô có thể hồn nhiên bên anh như thế này không? Việc anh đã để cô làm cô dâu một mình, việc anh không xuất hiện trong hôn lễ lại còn lạnh lùng tàn nhẫn với cô, việc anh tụy tiện cướp mất của cô nụ hôn đầu đời, việc anh bắt cô vào rừng vắng và cùng mà đáng ra cô phải tận hưởng một tuần trăng mật đầy tình ái và hạnh phúc.... Cũng vì anh mà cô đã bị thương, tất cả...chợt làm anh bối rối và trăn trở.

Cô nhìn anh vẫy vẫy tay trước mặt và hỏi.

“Anh sao thế?”

“Quỳnh Hoa, xin lỗi em!”

“Anh xin lỗi tôi sao?”

Miệng cô lí nhí khuôn mặt ngỡ ngàng như chưa thể tin nổi điều mình vừa được nghe. Trần Tuấn Anh bá đạo, ngông cuồng, ngạo mạn trong mắt cô nay đã biết nói lời xin lỗi.

“Tôi cũng xin lỗi”

“Lý do”

“Vì tôi...đã...lừa anh”

“Sao em biết em lừa tôi”

“Vì tôi chẳng quên gì hết”

Cô cúi mặt liếc mắt lên nhìn anh, muốn biết thái độ của anh bây giờ là như thế nào, có tức giận la mắng cô không. Nhưng ngược lại với những gì cô nghĩ, anh cười xoa xoa đầu cô và bảo.

“Từ bây giờ đừng như thế nữa được không?”

“Tôi không hứa, phải xem con người anh thế nào đã”

“Từ bây giờ nếu không hài lòng ở tôi, em cứ nói thật. Sau đó muốn làm gì tôi cũng được”

“Không phải giả vờ để được anh chăm sóc nữa sao?”

“Không. Mà tôi...sẽ tự nguyện làm điều đó”

Quỳnh Hoa e thẹn trước câu nói ấy của anh, trong lòng gợn lên những nhịp điệu ngọt ngào. Cô lúc này chỉ biết im lặng, dường như có một điều gì đó khác biệt đang diễn ra trong tim cô.

Xe tới đón, anh và cô lên xe, Tuấn Anh không quên đưa tay mình che chắn trên đầu cô, vì với một con bé hậu đậu như Quỳnh Hoa thì không tránh khỏi những chuyện va chạm thường ngày.

Hai người cứ thế ngồi im mà không ai nói với ai câu gì, dường như cả hai đang mang trong mình những tâm trạng khác nhau, thật khó để diễn đạt bằng lời.

Cho đến khi xe dừng trước khách sạn sang trọng, anh dẫn cô vào trong, hai người sẽ cùng nhau ở chung phòng. Quỳnh Hoa hơi ngại ngùng lên tiếng.

“Tối nay anh ngủ trên giường, tôi ngủ ở ghế dài này nhé”

“Sao lại thế?”

“Thì... Nam nữ sao có thể”

“Chúng ta là vợ chồng mà”

“Nhưng mà, chỉ trên danh nghĩa thôi. Anh nói người anh yêu mới là người vợ được anh công nhận”

“Dù có như thế đi chăng nữa..thì em...cũng vẫn nên ngủ chung giường với tôi”

“Không được”

“Đó không phải điều em muốn là được”

“Anh tính làm gì tôi chứ?”

“Trương lại chưa thể trả lời, nhưng hiện tại thì... dẫn em đi chơi trước đã”

Cô nhìn anh sung sướng reo to hét lên.

“Nhất trí, Tuấn Anh! Anh là nhất”

“Nhớ lời em nói ngày hôm nay”

Quảng Châu là thành phố rộng lớn nằm ở phía nam Trung Quốc, cũng chính là thiên đường mua sắm nổi tiếng bậc nhất của Châu á và thế giới, là nơi mà người ta thường nói “trên trời, dưới hàng hoá”. Ở nơi đây chắc hẳn đã thỏa mãn được những gì mà Quỳnh Hoa đang mong muốn.

Đi tới đâu cô đều ngỡ ngàng tới đó, với sự xa hoa, rộng lớn và phong phú ở nơi đây. Cô nhìn Tuấn Anh một lần nữa hét to.

“Đây chính là cõi mộng rồi. Tôi thật là thích quá đi”

“Cô thích mua gì, cứ tự nhiên nhé”

“Anh...anh cho tôi mua sao?”

“Không”

“Vậy thì thôi, còn bảo thế”

“Là tôi mua cho em”

“Anh thật sự hào phóng à”

“Tuấn Anh này, có thể thiếu rất nhiều thứ, có thể không đẹp trai như nam nhân nào đó mà em nhắc tới, nhưng có một điều, tiền tôi không bao giờ thiếu và cũng không bao giờ tiếc để chi nó vì em”

“Trời ơi, tôi có nghe nhầm không vậy. Nhưng, đừng nói với tôi...là cô gái nào đi với anh cũng được anh chi tiêu rộng rãi như thế này nha. Thật là phí phạm ngân sách Trần Gia à”

“Đi chơi mà vẫn còn tâm trí quan tâm tới kinh tế gia tộc hay sao?”

“Tất nhiên là tôi có rồi, dù sao...”

“Yên tâm đi, vợ tôi- dù là yêu hay không yêu. Cũng đều không thể chịu thiệt thòi được”

Rất nhanh sau đó, anh nắm lấy tay cô và dắt cô đi vào trung tâm thương mại. Cái nắm tay của anh nhẹ nhàng và ấm áp vô cùng, tim cô chợt đập những nhịp đập mạnh mẽ nhất, vừa đi theo anh, cô vừa ngoái nhìn anh, anh uy vũ oai phong lẫm liệt, trông thật là ngầu, chẳng khác gì các nam chính trong phim điện ảnh Hàn Quốc, Quỳnh Hoa chợt vui sướng trong lòng mỉm cười tít mắt. Cuối cùng cô cũng đã cảm nhận được một chút hạnh phúc nhỏ bé từ trái tim non nớt này.

Một khoảnh khắc cũng có thể tạo nên tình yêu, nhưng tình yêu cũng rất nhanh bị mất đi vì một khoảnh khắc. Không biết rằng giữa anh và cô sẽ trải qua được bao khoảnh khắc như thế này, nhưng Quỳnh Hoa vẫn muốn ghi nhớ những gì đang hiện hữu, ghi nhớ cái nắm tay của anh ngày hôm nay. Anh nói đúng, giữa chúng ta dù là yêu hay không yêu, thì cũng đều phải thật vui mà ở bên nhau. Bởi vì, chúng ta đã gặp được nhau, khi anh bắt lực nhất, khi em yếu đuối nhất. Đó chính là định mệnh, một định mệnh đẹp đẽ mà ông trời đã ưu ái cho cô.

Có ai đó đã từng nói rằng, đã trao cho nhau một đoạn tình cảm, dù là ngắn hay dài cũng đều nên trân trọng và vun đắp, đã đi cùng nhau trên một quãng đường, dù là tồi tệ hay mỹ lệ cũng nên cảm thấu và cam tâm. Cái việc sau này có trở thành tất cả của nhau hay không, có là tín ngưỡng cao nhất với đôi phương hay không, đều không quan trọng. Quan trọng là chúng ta đã có được những gì và mất đi những gì để thấy hạnh phúc, dù đó là những hạnh phúc rồi ren.

.....

Đi qua tất cả những cửa hàng quần áo xa xỉ anh đều vào và tự tay mình lựa cho cô rất nhiều trang phục. Túi xách hàng hiệu không có thương hiệu nào là anh không mua cho cô sở hữu, đến chính cô cũng vô cùng ngạc nhiên trước sự mạnh tay của anh. Quỳnh Hoa cứ trở mắt nhìn Tuấn Anh liên tục đẩy vào người mình những món đồ đắt giá, miệng khê thì thầm

- Một lần tiêu tiền anh ấy có thể nuôi mình cả đời đấy, ôi chúa ơi.

“Em không thích cái này sao?”

“Sao anh...anh hỏi tôi vậy?”

“Vì khuôn mặt em, có vẻ không được vui”

“Tôi chỉ là... chỉ là thấy anh mua quá nhiều mà thôi. Chắc tôi không biết đến bao giờ mới xài hết được”

“Không xài hết cũng không sao, mua về cho em làm bộ sưu tập ngắm chơi cũng được”

“Cái gì? Một đồng tiền thế này, chi để... ngắm thôi sao”

“Nếu em thích vậy, tôi sẵn sàng”

“Anh... anh có đang tỉnh táo không?”

“Có”

“Tôi chỉ sợ anh uống nhầm thuốc, rồi về lại bắt đền tôi, thì tôi không đủ khả năng đâu à”

Quỳnh Hoa vừa ôm đồ, vừa nói vừa nhăn nhó nhìn anh ra vẻ khó hiểu.

“Trà bằng thứ khác cũng được”

“Thứ gì chứ”

“Vốn tự có”

Anh nói xong thì cười rất to, cô nhất thời đưa chân lên muốn đá anh, rồi lại rút về, bặm môi trả lời lý nhí.

“Anh, cái tên điên này”

“Tôi đùa thôi”

“Tôi không nhận nữa”

Quỳnh Hoa giận dữ anh, ngồi thụp xuống ghế, bỏ đồng quần áo trên tay xuống, anh thấy thế lại gần năn nỉ cô.

“Chỉ là chọc em một chút thôi. Tôi sẽ không làm gì em đâu”

“Tôi không cần những thứ này”

“Vậy em cần gì?”

“Tôi cần anh tôn trọng tôi”

“Ngốc quá, đi theo anh”

“Đi đâu nữa”

“Đi chọn giày”

“Thôi, tôi có giày rồi”

“Em cần một đôi giày tốt hơn”

“Như thế này cũng đủ tốt rồi”

“Em có biết đôi chân rất quan trọng hay không? Nên phải tìm loại nào tôi ưng ý nhất”

“Để làm gì”

“Để luôn đi bên anh!”

Nói xong, anh kéo tay cô đi, Quỳnh Hoa bỗng chốc nhất thời không thể mở miệng nổi, cứ liên tục bị những lời lẽ của anh dồn dập vào lòng như sóng vỗ, bây giờ thì cô mới hiểu tại sao người ta vẫn hay nói con gái yêu bằng tai, con trai yêu bằng mắt. Vì những lời nói tưởng như rất nhẹ nhàng và bình dị của Tuấn Anh lại từng chút một rót vào tâm hồn cô cảm tình chân thật nhưng đầy mạnh mẽ. Thứ cô lo sợ và điều cô không mong muốn cũng đã tới, đó là hình như cô đã thấy trái tim mình... thích anh!

Đàn ông có thể say và nói những lời có cánh, nhưng đàn bà lại luôn muốn tin đó là sự thật, mặc dù một lời nói nói ra luôn dễ dàng so với những thứ cần hành động. Nhưng cô vẫn cố gắng thắc mắc rằng Tuấn Anh đối với cô có phải là rung động hay không? Phải chăng khi thế giới trở nên dịu dàng với mình thì mình bắt đầu hoài nghi nó. Quỳnh Hoa nhìn anh miệt mài nhắm

“Anh... là có thích tôi?”

Tuấn Anh vừa mang vào chân cô đôi giày mới, một đôi giày thể thao Gucci màu trắng sữa, tay thắt dây giày, miệng mỉm cười ôn nhu đáp.

“Tại sao bây giờ em lại hỏi điều đó?”

“Vì tôi muốn biết, vậy thôi”

“Tôi sẽ nói với em, khi tôi thật sự muốn”

Khẽ thở dài, cô buồn bã khi không nhận được đáp án như mình mong muốn. Cố gắng lấy lại tinh thần, cô lên tiếng.

“Vậy nghĩa là chưa đủ, tôi hiểu rồi”

Tuấn Anh vẫn thế, ngắm nghía đôi chân của cô và khẽ hài lòng, anh tự có câu trả lời cho riêng mình, và anh sẽ dành vào một thời điểm thích hợp để có thể tự tin nói với chính mình và chính cô. Bản tính của anh, cô chưa hiểu rõ, anh thích thể hiện nhiều hơn là phô trương bằng câu chữ, nhưng có một điều anh không hề hiểu rằng, Quỳnh Hoa đang thật sự cảm thấy thất vọng.

.....

Ở một nơi khác, một giọng nói nhàn nhạt vang lên mang lên âm điệu lạnh lẽo.

“Tốt, hình chụp rất tốt”

“VẬY ĐÃ ĐỦ CHƯA Ạ?”

“Chưa đủ đâu, cứ thực hiện theo kế hoạch, tôi nay bằng mọi cách phải thật thành công”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trà sen

Buổi tối ở Quảng Châu thật đẹp, trải dài trên những cung đường là ánh đèn màu trang hoàng và lộng lẫy, anh dắt tay dẫn cô đi dạo tại phố đi bộ nơi đây, hiện diện cho kiến trúc Quảng Đông truyền thống. Đây cũng là nơi có vô số nhà hàng nổi tiếng với hương thơm ngậy ngát của đủ loại thức ăn đường phố mang hương vị của từng địa phương. Quỳnh Hoa vui vẻ đi bên anh, ngắm nhìn khung cảnh xa lạ mà gần gũi này, Trung Quốc thật hợp với con người cô, tất cả mọi thứ nơi đây đều khiến cô yêu thích, cô chưa bao giờ tưởng tượng sẽ có một ngày mình được đặt chân lên đất nước này, và đặc biệt hơn là được đi cùng anh, người đàn ông mà cô mang trong lòng biết bao ngưỡng mộ.

Khác với thường ngày là nói nhiều và bày trò trên chộc anh, hiện tại cô lại chẳng muốn nói gì, cô chỉ muốn im lặng theo cái nắm tay của anh đi qua từng con đường, từng góc phố xinh đẹp, cảm nhận những cung bậc cảm xúc đang nhẹ diễn ra trong tâm tưởng.

Tuấn Anh mỉm cười ngọt ngào nhìn cô cất giọng dịu dàng.

“Em đói chưa? Tôi dẫn em đi ăn nhé?”

“Dạ, được anh”

“Em thích ăn những món như thế nào?”

“Tôi dễ lắm, chỉ cần là thức ăn tôi đều thích”

Cô nói xong thì bên lên cười nhìn anh, anh cũng bật cười nhìn cô đáp.

“Chúng ta vào đây đi”

Một nhà hàng với lối kiến trúc cổ kính mang đậm phong cách trung hoa, tông màu trầm được kết hợp với đèn lồng đỏ tạo một cảm giác ấm áp mà gần gũi, nhìn qua thực đơn thì những món ăn ở đây cũng không khác các món ăn Việt Nam là mấy. Cô vui vẻ la to.

“Tôi có thể ăn nhiều món được không, tôi muốn thử”

“Vậy gọi tất cả những gì đặc sắc nhất ở nhà hàng này cho em”

“Khoan đã, tôi...tôi sợ tôi ăn không hết”

“Không sao, mỗi món nếm thử một chút”

“Anh...anh đã quen phung phí vậy à?”

“Tôi phung phí?”

“Đúng rồi, ngày xưa ba tôi từng nói không nên bỏ thức ăn thừa, vì sau này sẽ bị trừng phạt đấy”

“Trừng phạt như thế nào?”

Anh vừa nhìn cô cười vừa hỏi lại cô.

“Thì...sẽ bị chết đói”

“hahaha Em lo xa quá rồi đấy”

“Nhưng thực sự là như vậy mà, có rất nhiều người ở ngoài kia họ khổ lắm, đến một hạt com cũng khó để có ăn. Vậy mà chúng ta ở đây lãng phí thì thực sự là không nên tí nào”

“Vậy bây giờ em muốn sao, tôi sẽ nghe em”

“Tôi sẽ gọi một vài món đủ để anh và tôi ăn trong tối nay thôi.”

“Em không hối tiếc vì không được nếm thử đủ của ngon vật lạ ở nơi đây à”

“Lần sau, tôi sẽ quay lại. Chắc chắn là như vậy”

“Em còn muốn quay lại?”

“Tất nhiên”

“Có thể nói cho tôi nghe lý do của em được không?”

“Vi...ở đây có ý nghĩa đặc biệt đối với tôi, và đọng lại trong tôi những kỷ niệm ngọt ngào”

Tuấn Anh chỉ gật đầu trước câu nói đó, cô nghĩ người thông minh như anh sẽ hiểu được những gì cô nói, nhưng rốt cuộc thì anh hoàn toàn không biểu lộ hay có một phản ứng nào cả, anh vẫn rất ân cần quan tâm cô bằng cách, gấp thức ăn vào chén cô cất giọng.

“Nào cô gái, ăn nhiều vào nhé”

“Anh cũng vậy”

Quỳnh Hoa nhìn anh khẽ cười, giây phút này đối với cô thật sự hỗn độn. Cô là không nhìn rõ được tâm ý Tuấn Anh đối với mình nên lại càng muốn biết.

Cô cũng đã chủ động hé mở tình cảm đó rất nhiều lần nhưng vẫn chưa nhận được một câu trả lời thật rõ ràng từ anh.

Trong suốt bữa ăn anh vẫn để ý tới cô từng chi tiết nhỏ như lấy khăn, lau miệng, rót nước mà không nói quá nhiều lời. Đến bây giờ cô mới nhận ra anh là một người đàn ông cực kỳ khó hiểu và khó nắm bắt, nhưng những điều đó không khiến cô chùn bước, cô nhận ra càng ngày cô càng muốn tiến lại gần anh hơn.

Những cử chỉ vụng về bối rối của cô từ lúc này tới bây giờ có lẽ đã bị anh một phần nào phát hiện, Tuấn Anh hơi ngừng lại, ánh mắt anh tình cảm nhìn cô lên tiếng.

“Đừng suy nghĩ nhiều, cứ tập trung vui vẻ đi.”

“À, ừ”

Giờ thì cô đã hiểu một khi bước chân vào tình yêu, sẽ nhận ra rất nhiều thay đổi, cô từ một cô gái ngây thơ vô tư, nay đã có lúc trầm lắng hơn, sâu sắc hơn.

Tình yêu cũng giống như một đời của cảnh vật, của cỏ cây. Tươi mới hay khô héo tất cả đều đã có sự sắp đặt của số phận, một khi số phận đã an bài thì chúng ta đều phải chấp nhận để thanh thản, chúng ta đã từng được thưởng vật đẹp hoa thơm cũng cần hiểu rằng sẽ có một ngày tàn lụi, lạnh lẽo trong đông đỏ nát của vật đổi hoa tàn. Chỉ là cô đang không tự tin vào bản thân mình, nên mới suy nghĩ nhanh tới ngày kết thúc đến như vậy.

Cô có thể đánh cược mọi thứ chỉ để ở bên anh, nhưng cô đã quên mất rằng...cô không có gì trong tay cả.

Nghĩ tới đó Quỳnh Hoa bất chợt thấy cổ họng khô khốc không thể nuốt nổi thức ăn nữa, cô nhẹ đặt đôi đũa của mình xuống, uống một chút nước lọc,

nhìn anh lên tiếng.

“Tuấn Anh à, sau khi về Việt Nam, anh có thể cho em đi học thứ mà em thích không?”

“Em thích học gì?”

“Tạm thời bây giờ em chưa nghĩ ra”

“Anh cũng đang tính như vậy”

“Anh cũng thấy em kém coi sao? Em thua kém người khác đúng không? Em không xứng với anh”

“Không phải như vậy, mà là anh sợ em buồn! Khi bước chân ra xã hội, em mới có thể có thêm nhiều mối quan hệ mới, có thêm bạn bè, có thêm đam mê sở thích, dĩ nhiên sẽ có thêm niềm vui”

“Thật vậy sao, anh đã nghĩ như vậy, cảm. .cảm ơn anh”

“Anh không vô tâm, với người phụ nữ của anh đâu”

Người phụ nữ của anh? Câu này nghĩa là gì, Quỳnh Hoa mơ hồ đoán đo chốc lát, lại ngược mặt lên muốn thắc mắc với anh, cũng đúng lúc này điện thoại anh kêu lên, những gì chưa kịp nói bỗng ngừng lại, cô tiếp tục cúi mặt cầm lấy ly nước của mình và uống.

“Alo, Tuấn Anh nghe”

Đầu dây bên kia không biết đã nói gì nhưng nghe cách anh trả lời có vẻ không được ổn, chắc là chuyện công việc. Không muốn để cô lo lắng, anh bèn đứng dậy nói với cô.

“Anh ra ngoài nói chuyện một chút, em ở yên đây chờ anh nhé”

“Dạ”

Cô như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn trả lời lại, ánh mắt vẫn không thôi dõi theo bóng lưng của anh cho tới lúc đi khuất. Cô mới nhăn nhó nhẹ thở dài, gục mặt lên bàn cô lầm nhảm.

- Hoa à, mày thật là điên rồi, mày thích anh ấy tới mức phát điên rồi sao?

Xong rất nhanh ngẩng mặt lên đưa tay chống cằm suy nghĩ.

- Mà sao mình lại có thể thích Tuấn Anh nhanh như vậy nhỉ, ngày hôm qua mình còn rất ghét anh ta mà huhu. Chết mày rồi Hoa ơi, mày lại chơi ngu rồi.

Đang loay hoay với những thôn thức của riêng mình thì có một tiếng nói vang vang bên tai cô.

“Cô chủ à, đi thôi”

Giật mình cô nhìn người trước mặt mở to mắt và hỏi.

“Anh là ai? Mà đi đâu chứ?”

“Đi về khách sạn trước ạ, cậu chủ có công việc gấp cần giải quyết đã đi trước rồi. Dặn dò tôi đến đây đón cô”

“Vậy à, sao anh ấy không vào nói với tôi một câu chứ”

Cô xì mặt ra vẻ trách móc anh, người đàn ông kia vẫn rất từ tốn nhẹ giọng cung kính đáp lại.

“Mong cô chủ hiểu và thông cảm, cậu chủ cũng là đột xuất quá, nhất thời không kịp nói cùng cô”

“Thôi được rồi, chúng ta đi”

Quỳnh Hoa đứng dậy nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, cô lên xe người lạ mặt kia với tâm thái ung dung và bình thản nhất. Trước khi xe lăn bánh anh ta còn đưa cho cô một ly nước cất giọng.

“À đây là trà hoa sen, loại trà giúp dễ ngủ, cậu ấy đặc biệt mua cho cô chủ và nhắc đi nhắc lại là nhớ đưa cho cô, loại trà này cực kỳ tốt cho sức khỏe”

“Vậy sao, anh ấy mua cho tôi à, thật chu đáo, thật cảm động. Cảm ơn anh đã đưa giúp tôi. Tôi uống ngay đây”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nụ hôn

Tại một căn nhà vắng âm thấp và cũ kỹ, tiếng Quỳnh Hoa hoảng hốt vang lên trong đêm tối.

“Các người là ai? Sao lại bắt tôi. Thả tôi ra đi”

“Cô không cần biết chúng tôi là ai, cô chỉ cần biết tôi nay chúng tôi tới đây là vì cô”

Bốn tên đàn ông cao to lực lưỡng, khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt man rợ như muốn ăn tươi nuốt sống cô, đang nhìn chăm chăm vào cô nở những nụ cười tà mị. Cô sợ hãi đến mức chỉ muốn khóc, nhìn họ nấn nỉ.

“Các anh thả tôi ra đi, chồng tôi có rất nhiều tiền, chỉ cần các anh thả tôi ra, cần bao nhiêu cũng được”

Một tên trong số đó cười nham nhở đáp lại.

“Cô nghĩ chúng tôi cần tiền sao, chúng tôi cần một đêm hoan ái cùng cô, tiểu thư ạ”

Một mắt anh ta neho lại liếc nhìn cô từ trên xuống dưới âm thầm đánh giá, với nhan sắc của cô thoát nhìn cũng đủ biết xinh đẹp động lòng người, làn da trắng mịn màng với đôi môi mỏng manh kiều diễm, đôi mắt biết nói tựa biển hồ xanh thăm thẳm, long lanh như sương mai sáng sớm, mái tóc đen dài như suối chảy, mượt mà rủ xuống đôi vai gầy hờ hững.

Mặc một chiếc váy màu trời, màu xanh thiên thanh càng làm nổi bật nét đẹp của chính cô. Nếu có một câu diễn tả về vẻ đẹp của cô, thì không khác gì hoa sen trôi trong nước, thuần khiết tới mức khiến người khác nghĩ chỉ cần chạm vào cũng có thể tan vỡ. Đối lập với vẻ đẹp bên ngoài đó, thì nội lực vẻ đẹp bên trong của cô lại không khác gì một đoá hồng kiều hãnh, quyến rũ và toả hương. Càng lại gần lại càng không dứt ra nổi.

“Đại mỹ nhân à, em thấy sao rồi”

Lúc này cô mới thực sự sợ sệt khi cảm nhận được cơ thể của mình đang ngày một nóng lên, ngọt ngào tới mức chỉ muốn xé nát hết quần áo đang có ở trên người, theo kinh nghiệm nhiều lần của cô, thì có lẽ cô đã bị tên khốn nạn lúc này bỏ thuốc vào ly trà. Bây giờ ngồi ai oán mình khờ dại, dễ bị dụ dỗ quá cũng không được gì, cái cần thiết nhất vào lúc này là phải có chế ngự phần con đang trôi dạt, kéo dài thời gian, đợi người đến cứu. Không ngờ trong khoảnh khắc bần lay nhất của cuộc đời, cô vẫn mang một hi vọng rằng, Trần Tuấn Anh lại một nữa xuất hiện giống như anh hùng trong trí tưởng tượng của cô.

Dịu giọng hơn một chút, cô mỉm cười e lệ nhìn hấn cô nói giọng thoải mái.

“Tôi khát nước, anh lấy nước cho tôi nhé”

“Được, được mỹ nhân, chờ tôi”

Cô cố nở nụ cười đáp lại, nước là thứ cô cần nhất tại thời điểm này, nước để xoa dịu bớt cơn nóng trong cô, cảm giác cồn cào khó chịu vô cùng, cả cơ thể cứ như bị một cơn bão nhỏ chi phối. Cô không biết sẽ chịu đựng được bao lâu nữa, cô vừa mếu máo vừa cầu nguyện cho chính mình, và vừa gọi tên anh.

“Tuấn Anh, anh đang ở đâu vậy”

Ở một hoàn cảnh khác, anh sau khi nghe điện thoại xong quay trở vào thì không thấy cô đâu nữa. Có linh cảm xấu, chắc chắn là cô không thể tự đi ra khỏi nơi đây mà không có anh, chắc chắn là cô đã gặp chuyện chẳng lành.

Anh vội chạy đi tìm cô, cảm giác này khác hẳn với cảm giác lúc anh đi tìm cô ở trong rừng, nó mạnh mẽ hơn, vội vàng hơn, và run rẩy hơn. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh bị mất bình tĩnh đến như vậy.

Mở định vị trên điện thoại thật may anh đã sớm xác định được địa điểm cô đang có mặt. Phóng xe đi nhanh như một cơn lốc, anh vận dụng hết tốc lực, đến mức độ người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ chiếc xe này đang bay trên đường cao tốc. Lúc này trong đầu anh chỉ nghĩ đến cô, anh có rất nhiều điều muốn nói cùng cô, muốn làm cùng cô. Cô luôn ở trong tâm trí anh.

Đến nơi, anh tức giận chạy ngay vào trong, anh đã nghĩ chỉ cần biết ai dám đụng vào cô, ai dám cả gan bắt cóc người của anh thì anh sẽ trừng trị kẻ đó đến chết. Khung cảnh bên trong vô cùng lộn xộn, mấy tên giang hồ áo đen nằm ngổn ngang, sông xoài trên mặt đất, còn có vết máu dính và lan ra khắp nơi, nhìn là biết vừa có một cuộc ẩu đả hỗn loạn.

Kiểm tra mọi ngõ ngách không thấy Quỳnh Hoa đâu, anh túm lấy cổ áo của một tên đang tỉnh táo ở chỗ đó hét to.

“Cô ấy đâu?”

“Tôi...tôi...”

“Nói ngay không tao giết mày bây giờ”

“Bị một người đàn ông khác mang đi rồi”

“Đi đâu?”

“Tôi không biết, nhưng mà cô ta chắc không chịu đựng được lâu nữa”

“Chuyện gì”

“Cô ta đã uống phải thuốc kích dục rồi”

“Mẹ kiếp. Coi như mày tốt số”

Anh buông tay hất ta ra, thật nhanh tìm kiếm lại vị trí của cô trên điện thoại qua hệ thống định vị đã kết nối sẵn giữa hai người, một lần nữa lại phóng xe thật nhanh tới đó, hai bàn tay nắm chặt vào nhau đến đau đớn, cổ kiềm chế con tức giận đang hùng hực ở trong lồng ngực, trước mắt anh phải tìm thấy Quỳnh Hoa đã, mọi chuyện khác anh sẽ có cách giải quyết sau.

Đạp chân tung cửa khách sạn, Quỳnh Hoa mơ màng nằm trên giường thần trí bất ổn, trong căn phòng không xuất hiện người thứ 2, càng khiến anh tò mò. Rốt cuộc là ai đã đưa cô đến đây rồi bỏ lại, không nghĩ nhiều nữa anh lao tới ôm lấy cô nói to.

“Quỳnh Hoa...Quỳnh Hoa, em sao vậy?”

Trong lúc này cô vẫn có thể cảm nhận được đây chính là anh, cô bật khóc, tay và đầu đổ mồ hôi ướt đẫm.

“Anh...Tuấn Anh. Em rất khó chịu”

Vội ẩm cô vào phòng tắm, anh xả nước lên người cô, dòng nước mát lạnh khiến cô thấy dễ chịu hơn một chút, tỉnh táo hơn một chút. Nhưng cũng thế không chế ngọn lửa đang dần dần thiêu cháy tất cả trong người cô, anh nắm tay cô dịu dàng nói.

“Em chờ anh một chút, anh đi mua thuốc cho em rồi sẽ quay lại ngay”

Cô dường như không nghe thấy anh nói thêm gì nữa, đầu óc quay cuồng, cô ôm lấy anh, rất nhanh đặt môi mình lên môi anh, Tuấn Anh trong lòng dù rất muốn ở bên cạnh cô, vì anh đã thực sự đặt tên được cho tình cảm của mình dành cho cô là gì, nhưng anh lại do dự vì sợ rằng khi cô đã đủ tỉnh táo như lúc bình thường, cô có thể hận anh, hoặc là né tránh anh, hơn nữa là sẽ không thèm nhìn mặt anh. Cũng có thể cô lại nghĩ anh thừa nước đục thả câu. Nhẹ đẩy cô ra khỏi mình anh lắp bắp.

“Quỳnh Hoa à, anh...”

Cô lại tiếp tục ôm lấy anh, đôi mắt cô đầy tình nồng ý đượm trao đến anh những lời nói thỏ thẻ nhất.

“Em...muốn...”

Vừa dứt lời thì cô lại tiếp tục lấy môi mình phủ lên môi anh, nụ hôn của cô vụng về nhưng lại mang đến cho anh những khao khát mãnh liệt. Anh bắt đầu đáp lại nụ hôn đó, từ nhẹ nhàng, say mê rồi bắt đầu cuồng nhiệt hơn.

Sự tiếp xúc giữa hai cơ thể bỗng khiến anh trầm mặc một chút, một giây sau liền chặn ngang ôm cô lên, sai bước chân đi tới cạnh giường ngủ. Anh đưa tay mở nút áo đầu tiên, để lộ ra bầu ngực hờ hững và đầy đặn. Bàn tay anh bắt đầu di động vuốt ve tấm lưng trần mềm mại của cô. Quỳnh Hoa bất ngờ phản xạ theo chuyển động của anh. Cô hơi nhẹ cắn vào vai anh, Tuấn Anh không nhịn được khẽ kêu lên một tiếng. Anh hôn môi cô rồi hôn xuống xương quai xanh quyến rũ, cô khẽ rên rỉ càng khiến anh muốn nhiều hơn nữa. Tay anh ôm lấy eo cô tiếp tục di động, da thịt của họ chạm vào nhau càng khiến cho mọi thứ thêm phần điên cuồng và bức thiết.

Anh hôn cảm cô khéo léo, hai tay xoa nắn bầu ngực no đủ khiến cơ thể Quỳnh Hoa trở nên uốn éo, tiếng rên rỉ không ngừng vang vọng. Hơi thở của cả hai trở nên hỗn loạn, nhiệt độ trong căn phòng cũng vì thế mà không ngừng tăng lên. Những động tác cứ kịch liệt như lửa nóng, ý thức của họ lúc này đã thật sự tan chảy, không còn kiểm soát được mình, nhưng có một điều là Tuấn Anh vẫn còn rất để ý tới cảm giác của đối phương. Vì đây là lần đầu của cô nên Quỳnh Hoa trong cảnh xuân kiều diễm vẫn mơ hồ kêu lên.

“aaaaa em...em đau”

Sắc mặt cô đỏ ửng, khi anh chạm tới vùng sâu kín nhất của một người con gái, toàn thân cô chợt run rẩy. Anh biết thế thì thật nhẹ nhàng một tay vỗ vỗ vào lưng cô như để trấn áp những đau đớn anh vừa mang lại, môi anh vẫn hôn vào môi cô dịu dàng và ngọt ngào như mật. Giọng anh thì thầm bên tai cô.

“Anh yêu em”

Quỳnh Hoa lúc này thần trí mơ hồ, có thể nghe nhưng không thể cảm thấy được những lời anh nói, thuốc quá nặng liều khiến cô như một con thiêu thân cứ muốn lao vào vòng xoáy của ái tình.

Cô bất ngờ đưa tay mình ôm lên cổ anh, anh hiểu ý lại tiếp tục tận sức triền miên dây dưa không ngớt. Xúc động trong cơ thể dâng lên mạnh mẽ, họ cứ như thế cho đến lúc cả hai phát ra những tiếng rên nhẹ nhàng, mồ hôi chảy ra ướt đầm lưng anh, ga trải giường đã thực sự nhăn nhúm, trong không gian lan toả mùi hương của hoa oải hương, mùi thơm đặc biệt tự nhiên toát ra từ Quỳnh Hoa, Tuấn Anh nhẹ mím cười ôm cô trong vòng tay ấm áp và rắn chắc, hôn lên trán cô như muốn nói chúc cô ngủ ngon.

Đêm nay, họ đã thật sự thuộc về nhau!!!

.....

Sáng ngày mai.

Vì khát nước nên Quỳnh Hoa tỉnh dậy rất sớm, cảm giác như có vật gì đang chạm vào mình, cô khẽ dụi dụi mắt nhìn xung quanh và thật sự ngạc nhiên khi thấy Tuấn Anh đang ôm cô trọn một vòng tay, và hoảng hốt hơn nữa khi thấy quần áo của hai người được vút lung tung ở dưới mặt sàn. Cô há hốc đưa tay cố gắng bịt miệng để không cho mình hét lên tránh làm anh thức giấc.

Nhẹ đi xuống giường, cô vò đầu bứt tóc hình dung lại tất cả những chuyện đã xảy ra. Dù là không nhớ kỹ nhưng cô vẫn mừng rỡ tưởng lại được chuyện đã có người bịt mắt cứu mình, rồi cả lúc cô chủ động ôm lấy Tuấn anh và hôn anh. Đứng trong phòng tắm cô tự lấy tay tát mình một cái thật mạnh, thậm chí rửa than trách bản thân.

“Gây ra chuyện rồi Hoa ơi. Mình phải đối diện với anh ấy như thế nào? Haiza”

Đoạn ân ái giữa hai người khiến cô không tài nào gạt ra khỏi đầu được, với một đứa con gái 18 tuổi nó thật sự khó quên. Suy nghĩ một lúc lâu cô đành đưa ra một quyết định. Cô phải trốn chạy khỏi đây, trốn chạy khỏi anh, khỏi thực tại. Cô từng hỏi rất nhiều lần câu anh thích tôi chứ nhưng mà sự thật Tuấn Anh không thích cô, chắc hẳn giờ này anh đang cười nhạo sự dễ dãi của cô, chắc anh sẽ coi thường cô, cô có thể cần tiền mới đến bên anh, nhưng cô không thể để anh nghĩ cô là một đứa con gái rẻ tiền được.

Viết vội mấy dòng để lại cho anh, Quỳnh Hoa rất nhanh biến mất như một con gió.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nghệ danh

Đến gần trưa Tuấn Anh mới tỉnh giấc sau một đêm triền miên đầy đáng nhớ, việc đầu tiên anh làm là đưa mắt tìm kiếm bóng hình của Quỳnh Hoa, căn phòng không có tiếng nói của cô tĩnh lặng đến bất ngờ, anh nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Bé ơi”

Nhưng không thấy ai trả lời hay đáp lại, anh khẽ nheo mày bước xuống giường, việc đầu tiên anh làm là đi tới nhà vệ sinh, điều làm lạ là cũng không thấy cô, trong lòng có chút khó hiểu, anh tự hỏi chính mình.

“Cô ấy... lại đi đâu rồi?”

Quay trở lại gần chiếc giường ấm áp lúc nãy, anh cầm lấy điện thoại để gọi cho cô thì ngạc nhiên thấy một mẫu giấy nhỏ để lại bên cạnh. Vội vàng cầm lên và đọc nó.

“Tôi...tôi, không biết nói gì cả. Xin lỗi anh nhé, nhưng...không như anh nghĩ đâu. Xem như...xem như chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì đi, tôi cũng không bắt anh chịu trách nhiệm. Mong anh... đừng đi tìm tôi, vô ích thôi”

Anh cứ nhìn chăm chăm vào những dòng chữ đó, nghiêng răng đưa hai tay lên ôm lấy đầu mình, lúc này anh mới phát hiện thêm một điều thú vị nữa từ cô, đó chính là, cô là cô bé ngọc, cực ngọc.

Miệng anh lẩm nhẩm.

“Cái con bé này, em ngọc vừa thôi chứ. Anh cứ tưởng em thông minh, em lắm trò nhiều chiêu, cuối cùng...em vẫn là Quỳnh Hoa khờ khạo trong mắt anh”

Khẽ thở dài, anh mệt mỏi thay quần áo, làm vệ sinh cá nhân rồi rời khỏi khách sạn đi tìm cô. Không biết đây là lần thứ mấy anh phải đi tìm cô rồi, và sẽ còn rất nhiều lần nữa đúng không? Tuấn Anh tự hỏi bản thân mình.

Giây phút này anh mới thực sự nhận ra một điều, từ trước đến nay anh luôn nghĩ mình hiểu rõ về tình yêu, hiểu rõ về phụ nữ, nhưng thật ra, khoảnh khắc này anh thấy mình chẳng hiểu gì, chẳng hiểu..dù chỉ một chút nào. Cái cách Quỳnh Hoa hành xử khiến cho anh chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra. Người ta nói đúng muốn hiểu rõ về cuộc sống thì hãy cứ sống, muốn hiểu rõ về tình yêu hãy đi vào tình yêu. Trên đời này càng biết nhiều thì lại càng nhận ra mình chẳng biết gì, quá trình là một thứ gì đó luôn thú vị và thôi thúc ta muốn tìm đến kết quả. Và anh, sẽ tự mình nhận lấy kết quả của chính mình. Người đàn ông yêu thích sự tự do như anh đến hiện tại đã quyết định dấn thân vào con đường mới, muốn mang trái tim mình trao tặng người con gái mà anh yêu thương.

Vì anh biết...nếu bỏ lỡ lần này, thì sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa....Và nếu bỏ lỡ cô, chắc chắn là sai!

.....

Việt Nam Dấu Yêu!

Hôm nay là ngày đầu tiên Quỳnh Hoa nhập học, chỉ sau một tuần trở về đất nước mình sinh ra, cô đã quyết định công việc mà mình đam mê và mơ ước, đó chính là diễn xuất, cô mong muốn trong tương lai sẽ trở thành diễn viên điện ảnh giỏi, mang hết tâm huyết của mình vào từng vai diễn, cống hiến cho khán giả, cả đời này vì màn ảnh nhỏ, vì nghệ thuật mà hết mình hi sinh.

Cô cũng thầm cảm ơn Gia Vỹ, đại ân nhân tốt bụng trong lòng cô đã giúp đỡ cô, dẫn dắt cô đi tới con đường này, ngày đó gặp được anh tại sân bay, cô đã mừng rỡ biết chừng nào, dù sao thì với một đứa con gái quê mùa, ngờ nghệch như cô lúc đó, gặp được anh như phao cứu cánh, anh đã dẫn cô từ Trung Quốc về một cách nhanh chóng và thuận lợi. Lại giúp cô thuê một căn hộ nhỏ, sửa sang trang trí thật xinh đẹp với tông màu nhẹ nhàng mà cô thích.

Chính anh cũng giúp cô ổn định được chỗ ở, và tinh thần, chỉ cho cô cách đi lại như thế nào để hợp lý nhất. Đây mới bắt đầu là cuộc sống của cô, một cuộc sống mà cô được quyền lựa chọn, được quyền quyết định. Song song đó, cô vẫn day dứt và lo lắng khi nghĩ tới bà nội. Không biết Tuấn Anh sẽ giải quyết ra sao và nói với bà nội như thế nào về chuyện của hai người.

Một giọng nói ngọt thật ngọt, thanh thoát đến động lòng người vang lên bên tai cô.

“Mình ngồi cùng bàn với bạn được không?”

Quỳnh Hoa quay sang, ngạc nhiên khi trước mắt cô là một cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn, trông gương mặt rất hiền, cô mỉm cười đáp.

“Được, bạn ngồi đi”

“Tớ là Diễm My, Có thể gọi tớ là Lyly My, còn bạn?”

“Quỳnh Hoa”

“Quỳnh Hoa, haha”

“Sao bạn cười?”

“Tên của cậu nghe...xưa quá, không thích hợp với ngành nghề của tui mình”

“Sao lại không cơ chứ, tớ chưa hiểu lắm”

“Bây giờ các bạn trẻ đa số đều đặt tên ẩn tượng để được chú ý, như vậy cậu dễ nổi bật trên mạng xã hội, và dễ được chọn vai hơn”

“Vậy à, vậy bạn chỉ tớ nhé”

“Okay thôi, nhưng mà gọi mày tao cho đỡ nghe khách sáo.”

“Bây giờ mày nghĩ tao nên làm gì trước tiên”

“Đổi tên, gọi là nghệ danh ấy”

“Đang đi học mà vẫn có nghệ danh sao?”

“Mày không biết lớp này là gì à?”

“Tao...tao không”

“Thế ai làm hồ sơ cho mày vào đây?”

“À là một người bạn”

“Học lớp này, chỉ cần qua vài ngày sẽ có người tới mời mày đi casting đấy”

Mắt Quỳnh Hoa mở to cực độ, hét lên.

“THẬT”

“Mày nói nhỏ thôi, thật chứ sao không? Diễn chính thì không chắc, nhưng vai diễn phụ thì đầy rẫy nha mày”

“Mày mau nghĩ giúp tao cái tên với?”

“Để tao nghĩ xem, mày là Hoa đổi thành Rose, còn Quỳnh thì....”

“Rose Như Quỳnh, Như Quỳnh được không, lấy theo tên ca sĩ mà tao thích hehe”

“Nghe cũng hợp lý đấy”

“Vậy từ giờ ai hỏi tao sẽ bảo tao tên là Rose Như Quỳnh hả?”

“Ừ với lại mày phải đổi luôn tên mày trên facebook đi nhé”

“Tao không, không biết facebook là gì?”

Lyly My nhìn cô kiểu không tin nổi, bĩu môi lên tiếng.

“Thời đại nào rồi mà không xài facebook, hay để tao kiếm cái đĩa bay nào đó đưa mày về hành tinh của mình nha”

“Tao xạo mày làm gì”

“Thế mày là một sách à?”

“Haiza, cứ cho là vậy đi, vậy giờ làm sao để có facebook”

“Điện thoại mày đâu?”

Quỳnh Hoa đưa điện thoại cho Diễm My, cô ấy một lần nữa thốt lên.

“Trời đất, xài điện thoại đẳng cấp thế này mà không biết xài facebook, mày đúng là người ngoài hành tinh thật rồi Rose ơi”

Nói xong, Diễm My lập tức lập mail và tạo tài khoản facebook cho cô, chưa dừng lại ở đó, cô còn tìm một vài bức ảnh lãng mạn có hình hoa hồng trắng để cài làm hình đại diện và hình bìa cho Quỳnh Hoa, cầm điện thoại trên tay Quỳnh Hoa sung sướng nói.

“Nhìn bí ẩn vậy mày, mày thật sành điệu”

“Nhưng tao không có điện thoại xịn như mày đâu”

Diễm My, một cô gái có gia thế bình thường, cũng ít được học hành nên trải đời rất sớm, cô đến với nghề diễn xuất như một cái duyên, từ khi làm phục vụ nhà hàng cô đã được một ông bầu để ý, vì sở hữu một vẻ đẹp thánh thiện lại có thân hình vô cùng quyến rũ, cô nhanh chóng được lăng xê và trở thành một hotgirl nổi tiếng trong giới mộ điệu thời trang, cô có gu ăn mặc cực kỳ chất chảnh khác gì fashionista. Cô thành công với bộ phim đầu tay mang tên “Công chúa bướng bỉnh”, làm nổi dậy xu hướng tóc uốn xù mì của giới trẻ một giai đoạn ngắn. So với tên tuổi trong làng diễn viên Diễm My không phải là cái tên quá nổi bật nhưng cũng rất nhiều người biết đến.

Quỳnh Hoa tặc lưỡi nhìn bạn mình cười xoa cát giọng.

“Xịn lắm cũng để làm gì, cũng chỉ nghe và gọi. Mày thích tao đổi cho”

“Mày...mày đúng là trên trời rơi xuống thật rồi Rose ạ, à quên để tao giúp mày theo dõi một vài nhân vật đình đám hiện nay, có gì thả thính được anh nào thì thả”

“Ồ được, được đấy”

“Đầu tiên là phải kể đến hotboy vạn người mê Trần Tuấn Anh. Nhưng tao nghe nói là anh ta có vợ rồi, là cô bé lọ lem đấy”

Nghe đến tên anh thì cô hoảng hốt thật sự, cảm giác vừa nhớ nhưng lại vừa hồi hộp, mỗi phút mỗi giây cứ đan xen lấy cô, cô suy nghĩ trong chốc lát rồi lấp bấp trả lời.

“Có...có vợ rồi, cũng không sao, cứ theo dõi đi”

“Cô gái này may mắn thật sự. Đến tao, còn ước được một lần nói chuyện với anh ấy, cũng không có cơ hội đây”

“May mắn á?”

“Tất nhiên, soái ca bước ra từ truyện ngôn tình đầy mây”

“Soái ca cái con khỉ”

“Hà?”

“À không, tiếp tiếp đi”

Cuộc trò chuyện của cô và Diễm My cứ thao thao bất tuyệt kéo dài mãi. Chỉ trong một ngày mà đối với cô mọi thứ đều thay đổi, cô như bước vào một thế giới khác vậy, cô học được rất nhiều điều, biết thêm nhiều thứ, và quan trọng nhất là cô đã có một cái tên mới cho cuộc đời của mình. Rose Như Quỳnh!!

.....
Biệt thự Trần Gia.

Tuấn Anh trở về với tâm trạng thật sự mệt mỏi, anh đã tìm Quỳnh Hoa khắp nơi, thậm chí lật tung cả thành phố lên, nhưng vẫn không tìm được cô. Cô giống như có một phép tàng hình, nói biến mất là biến mất. Không để lại cho anh một dấu vết nào, dù trước đây..muốn tìm một ai, anh đều có thể tìm thấy ngay trong vòng một nốt nhạc. Chẳng nhẽ có một thế lực nào đó đang thấu tóm, kiểm soát và chi phối anh. Cảm điện thoại lên ngay lập tức anh lạnh lùng cất giọng nguy hiểm

- Tìm hiểu việc này cho tôi, càng nhanh càng tốt.

Chưa kịp trút bỏ những áp lực mình phải mang nặng trong lòng những ngày gần đây, nỗi nhớ về cô cứ ngày một tăng lên khiến anh vô cùng khó chịu, dường như rất khó để chế ngự trái tim, thì bà nội bước vào khuôn mặt căng thẳng, giọng nói rất không hài lòng vang lên.

“Trong vòng vài ngày nữa phải tìm được con bé, nội có rất nhiều điều muốn nói với Quỳnh Hoa”

“Dạ nội yên tâm, con sẽ cố gắng hết sức ạ”

“Tại sao lại để ra chuyện như vậy hả Tuấn Anh, hai đứa đã làm gì trong chuyến trăng mật mà ta sắp xếp”

“Thì.....”

Anh gãi gãi đầu nhìn bà đáp.

“Thì...làm những gì mà những cặp vợ chồng mới cưới làm thôi nội ơi”

“Thôi, đợi tìm được người về rồi nói chuyện tiếp. À, có người muốn gặp con đó”

“Là ai ạ?”

Lệ Ny từ ngoài cửa đi vào, vẫn là phong thái dịu dàng yếu đuối, nhẹ bước về phía anh nhỏ giọng nói.

“Tuấn Anh, đã lâu không gặp”

“Chào em, em về lúc nào?”

“Dạ, cũng vừa mấy hôm ạ. Thực ra lần này về là em có chuyện muốn nói cùng anh”

“Chuyện gì?”

“Lần trước là do em suy nghĩ không thấu đáo, đã vội trách anh và nội rồi rời đi. Sau khi ngồi tĩnh tâm nhìn lại tất cả, em đã khóc rất nhiều. Em không muốn rũ bỏ mọi ký ức đẹp đẽ của chúng ta ở trong quá khứ, không muốn rũ bỏ tình cảm tốt đẹp mà nội đã dành cho em bấy lâu nay. Em sai rồi! Không cần là gì cũng được, không cần ở bên nhau mỗi ngày cũng được. Em chỉ mong, em và anh, em và nội sẽ vẫn như trước đây, vẫn được nội xem là một đứa cháu ngoan, vẫn được anh xem là một cô em gái nhỏ. Mỗi khi gặp nhau đều là vui vẻ mỉm cười, hoặc là cùng nhau ăn những bữa cơm, chia sẻ những câu chuyện, có được không ạ?Con xin lỗi nội, em xin lỗi Tuấn Anh”

Lệ Ny quay sang nắm lấy tay bà, rồi nhìn anh rom róm nước mắt. Tuấn Anh thấy vậy cũng dịu dàng hơn với cô một chút nói.

“Em hiểu được như vậy là tốt rồi, từ nay đừng hành động như trẻ con nữa”

“Dạ”

Bà nội cười mãn nguyện nắm lấy tay cô vỗ về.

“Con thật là một cô gái hiểu chuyện và biết bao dung Lệ Ny à. Ta rất thương con, dù có như thế nào đi nữa, tình cảm đó mãi không thay đổi, có thể đây hơn nhưng sẽ không vui bớt đi. Con cũng đừng buồn nữa. Từ hôm nay hãy ở lại biệt thự Trần Gia với nội, nội già rồi, cũng buồn lắm, cần người trò

chuyện”

“Nếu thật được vậy thì con vui lắm, con cảm ơn nội ạ. Từ bây giờ con sẽ luôn khiến nội vui”

“Cảm ơn cháu ngoan”

Đôi môi nhỏ cánh đào mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt cô nhìn ra xa như thể đang nghĩ tới những thứ tốt đẹp nhất diễn ra trước mắt.

.....

Ở một nơi khác câu chuyện về Trần Tuấn Anh, người thừa kế gia tộc Trần Gia đang được đưa ra bàn luận hết sức gay gắt, hồ sơ về anh được đào bới tới mức không thiếu sót bất kỳ một thông tin nào...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hoa mẫu đơn

Công ty giải trí và truyền thông CTF!

“Tổng giám đốc Lê thực sự coi trọng dự án phim lần này, khi tự tay lựa chọn diễn viên mà không thông qua bất kỳ một bộ phận nào hết”

Thư ký Huyền Trang hào hứng nói với một đồng nghiệp đang đứng bên cạnh, ai ai cũng tò mò về nam chính trong bộ phim bom tấn đã được áp ủ cực kỳ lâu của công ty, đảm bảo khi được ra mắt và công chiếu sẽ nhanh chóng trở thành siêu phẩm hit trên mọi mặt trận, mọi phòng vé.

Cuộc họp vẫn diễn ra hết sức căng thẳng, bởi vì trái ngược với sự dự đoán của tất cả người có mặt trong công ty, nghĩ tổng giám đốc Lê sẽ chọn một diễn viên có sức nặng trong ngành giải trí, nhưng không anh lại muốn mời một nhân vật rất khó để mời.

Trần Tuấn Anh, hotboy vạn người mê, nhưng lại chưa từng có kinh nghiệm trong việc diễn xuất, gia đình anh ta vốn cũng không thiếu tiền, lại có truyền thống kinh doanh, vậy thì lý do gì và lấy điều gì có thể đảm bảo sẽ mời được anh ta.

Rất nhiều ý kiến trái chiều được đặt ra nhưng không hiểu sao tổng giám đốc Lê lại cứ khẳng định làm theo quyết định của mình.

“Tôi cảm thấy kịch bản của "Ngày ấy, mình đã yêu" cực kỳ phù hợp với nhân vật này. Chúng ta phải mang được cái đời thực phô diễn cùng cái được gọi là ảo ảnh, như vậy chúng ta mới có thể tạo nên tuyệt tác. Và chỉ có Trần Tuấn Anh, mới là người làm nên được điều này. Tôi đã tìm hiểu rất kỹ về anh ta, và điều cần thiết bây giờ là làm cách nào để mời được Trần Tuấn Anh tham gia, việc này giao cho bộ phận sản xuất”

Lê Đình Long đi ra khỏi cuộc họp với tâm thái thoải mái, mấu chốt của vấn đề đã được đưa ra, chỉ còn chờ ngày thực hiện. Anh rất mong đợi vào dự án lần này, và không cho phép mình thất bại.

.....

Gia Vỹ đứng ở phòng làm việc của mình, nhìn thành phố qua ô cửa kính, ngoài trời lất phất những giọt mưa bay, những ánh đèn màu đã sáng chói chiếu rọi một cung đường. Đã tối rồi, anh làm việc hăng say quá đến mức quên mất thời gian đang trôi rất nhanh, nhìn vào đồng hồ bây giờ là 8h tối, anh cảm điện lên và gọi điện cho một người.

“Em đang ở đâu?”

“Dạ em đang ở nhà thôi ạ”

“15 phút nữa anh qua đón em đi ăn tối nhé”

“Okay anh nha”

Đầu dây bên kia cúp máy, anh vui vẻ sửa sang lại quần áo của mình một chút rồi ngay lập tức đi ra ngoài.

Ghé vào một tiệm hoa nổi tiếng trên quận 1, Gia Vỹ không cần suy nghĩ gì nhiều mà chọn ngay một bó mẫu đơn hồng. Mẫu đơn được mệnh danh là nữ hoàng của các loài hoa, tượng trưng cho sự dịu dàng, chung thủy, phú quý cũng như hạnh phúc. Và cả bốn điều đó anh đều muốn mang đến cho cô, người con gái mà anh đem lòng yêu thích.

Ôm bó hoa trên tay trong lòng hân hoan và phấn khởi, anh xem đây là ngày đầu tiên anh được hẹn hò riêng với Quỳnh Hoa, dù đối với cô đây chỉ là một cuộc gặp gỡ bình thường.

Rất đúng giờ, cô đã chờ anh sẵn ở hàng ghế công cộng của chung cư, thấy Gia Vỹ cô vui vẻ vẫy vẫy tay reo to.

“Sur phụ, em ở đâyyyyy”

Anh nhìn cô bật cười trả lời.

“Lại trêu chọc anh rồi”

“Thật mà, sur phụ tốt bụng hôm nay cho đệ từ đi ăn món gì nào?”

“Trước khi nói đến chuyện ăn uống thì anh có một thứ này dành cho em”

“Là gì ạ?”

Quỳnh Hoa hơi bối rối trước sự nghiêm túc của anh, một bó hoa xinh đẹp với màu hồng dịu ngọt được đưa ra trước mắt cô, xung quanh là ren lụa với ruy băng màu trắng, cô nhẹ nhàng đưa tay ra nhận lấy và nhìn anh áp úng trả lời.

“Tại sao lại tặng hoa cho em ạ?”

“Để ghi nhớ ngày hôm nay”

“Hôm nay, là ngày lễ gì sao? Em không nhớ nhỉ”

“Không, là một ngày đẹp trời”

“Vậy, thật cảm ơn anh nhé, em rất thích”

“Mời tiểu thư lên xe”

“Lần này tới lượt anh trêu chọc em à”

“Không, trong mắt anh Quỳnh Hoa chính là thiên kim tiểu thư cao quý nhất”

“Trời ơi, cảm ơn sur phụ đã ưu ái”

“Lại sur phụ nữa rồi. Gọi...anh, nhé”

“Dạ”

Đỏ mặt trước sự ôn nhu của Gia Vỹ, cô chỉ biết đáp lại vồn vồn một từ, mặc dù đối với cô, anh là tri kỷ không hơn không kém. Ngồi trên xe cô ôm bó hoa vào lòng và ngắm nhìn chúng, bất chợt một kỷ niệm tại Trung Quốc loé lên trong đầu cô.

Cô nhớ về cái ngày cùng ở trong rừng với Tuấn Anh, anh đã hái những đoá hoa dại xinh đẹp nhất cắm vào một ống tre cho bữa ăn tối thật đặc biệt đầu tiên giữa hai người do chính tay anh chuẩn bị.

Đối với cô đó cũng là bữa tối lãng mạn nhất, dù không có sơn hào hải vị, dù không có nến và sao, dù không có những khúc dương cầm đầy êm ả. Nhưng đó chính là ngọt ngào.

Cô lại nhớ cái lúc mà cô lừa gạt anh leo lên cây bông đang nở rực trời đó, cố tình khiến anh té thật đau, còn những nhẽo để anh phải công minh. Miên man trong dòng ký ức đó cô chợt bật cười rất to, quên mất rằng Gia Vỹ đang bên cạnh.

“Em nghĩ gì mà cười vui thế?”

“Em...em đang nghĩ về chuyện trước đây một chút”

“Hi vọng sau này cũng sẽ có lúc em nghĩ về anh và bật cười vui vẻ như vậy”

Quỳnh Hoa chỉ cười trừ sau câu nói này của anh, trong phút chốc cô chẳng biết nên đáp lại như thế nào cho đúng.

Xe dừng trước cửa một nhà hàng phương tây, nơi đây được thiết kế theo phong cách Châu Âu, tuy hiện đại nhưng vẫn giữ được sự mềm mại và tinh tế của nó.

Với những gam màu trắng sáng, vàng đồng và cẩm thạch trang nhã, đường cong đầy uốn lượn của những đèn vòm trang trí và những chiếc ghế mang hoạ tiết hoa văn đầy tinh xảo tạo cảm giác ấm áp, xa hoa, và quyền quý đến lạ thường.

Trông thật sự đẳng cấp, cô không biết Gia Vỹ giàu như thế nào, cô cũng không rành về xe hơi hay hàng hiệu. Nhưng cô cảm nhận được bộ đồ anh đang mặc, chiếc xe anh đang đi, phong thái đáng đáp, cử chỉ của anh đều không phải dạng vừa.

Anh kéo ghế cho cô cô ngồi, đẩy một chút nệm thơm về phía cô để cô cảm thấy được thư giãn, món ăn anh đã đặt sẵn. Chỉ chưa tới năm phút khi hai người vừa ngồi vào bàn thì phục vụ đã mang ra. Quỳnh hoa ngại ngùng lúng túng với các thể loại dao nĩa thìa và ly được đặt sẵn trên chiếc khăn trải bàn màu trắng sữa.

Gia Vỹ rất tâm lý và chu đáo bằng cách cắt hết thức ăn trên đĩa của cô cho cô, cầm sẵn nĩa và thìa đưa đến tận tay cô. Sau đó mỉm cười cầm ly rượu vang đỏ đưa tới trước mặt cô và nói.

“Mời em”

Quỳnh Hoa hiểu ý nhanh chóng đưa hai tay cầm lấy chân ly rượu của mình lên, cười tí mắt chạm vào ly anh một cái cúi đầu uống hết một hơi.

Gia Vỹ thấy vậy vẫn rất ân cần quan tâm cô nói.

“Uống từng chút một, không cần uống hết một lần”

Cô vẫn rất tự nhiên lắng nghe anh nói rồi gật đầu.

“Vậy thì lần sau em sẽ rút kinh nghiệm. Em cứ tưởng cũng uống như rượu chuối hột ở dưới quê em chứ”

“Hahaha nếu em thích như vậy cũng không sao, anh chỉ là sợ em mệt”

Quỳnh Hoa nhún vai một cái, đưa miếng thức ăn thơm ngon bỏ vào miệng của mình, mắt cô sáng rõ, thốt lên.

“Ngon quá à”

“Đây là gan ngỗng áp chảo, ăn kèm với nấm trắng. Còn đây là thịt bò Wagyu, một trong những loại thịt nổi tiếng ở nhà hàng này”

“Lần đầu tiên trong đời em mới được ăn những món ăn ngon như vậy đấy”

“Em ăn nhiều vào nhé”

“Dạ, nhưng mà Gia Vỹ, ở đây sang trọng như vậy, những món ăn này cũng không phải thông thường. Chắc là đắt tiền lắm hả?”

Miệng cô thì thầm nhìn anh phân vân.

“Không lo, anh đủ điều kiện để chi trả chúng”

“Vậy anh cũng giàu không khác gì Tuấn Anh rồi”

Nhắc tới Tuấn Anh, Gia Vỹ hơi khựng lại, lên tiếng.

“Em nhớ anh ta rồi à?”

“Thì...cũng có một chút”

“Tại sao lại nhớ? Em chưa nói cho anh biết, tại sao em lại rời khỏi anh ta”

“Chuyện này...chuyện này hiện tại em chưa thể kể cho anh nghe được. Nhưng mà em có thể hỏi anh một điều không?”

“Em nói đi”

“Chuyện...mà..chuyện...á á á...”

“Á á á là chuyện gì, em nói rõ ràng cụ thể ra”

“Thì...chuyện quan hệ giữa nam và nữ á, nếu như chưa yêu nhau mà lên giường với nhau, sẽ bị xem thường, thậm chí ghê tởm phải không?”

“Không chắc, phải tùy vào hoàn cảnh, thời điểm, không gian, thời gian đó như thế nào nữa. Và tùy vào quan điểm sống của mỗi người trong cuộc”

“Nếu phụ nữ chủ động thì sao anh?”

“Đa số, trong một mối quan hệ, nếu có tình cảm thì người chủ động sẽ là người đàn ông. Còn nếu anh ta không chủ động với em, thì dù em có cố gắng như thế nào, có xảy ra chuyện gì, anh ta cũng không để tâm, không nhớ tới, giống như là khi em ăn xong một chiếc bánh mà người ta cho em, em sẽ ngay lập tức vứt vỏ bánh vào thùng rác. Và không nghĩ gì tới nó nữa”

“Haiza em chỉ là đang ví dụ thôi, nhưng nghe có vẻ thật nghiêm trọng”

“Nghĩ lung tung làm gì, em ăn đi, nguội hết bây giờ”

Quỳnh Hoa ngoài mặt thì tỏ ra bình thản sau câu chuyện vừa diễn ra, còn trong lòng thì lại càng dậy sóng. Cô buồn bã nghĩ về anh, khuôn mặt mếu máo lạ thường, cảm thấy thức ăn thật ngon nhưng bản thân lại rất khó nuốt. Thì ra cô chỉ là chiếc vỏ bánh mà Tuấn Anh ăn xong rồi ngay lập tức vứt đi, không lưu luyến, không quan trọng. Vậy cho nên anh ấy cũng đã không đi tìm cô, không níu kéo cô.

Một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên làm cô giật mình.

“Rose, mày cũng ở đây à?”

“Lyly”

“Tao vừa vào, bàn đối diện. Thấy mày tao qua chào hỏi tí”

Cô theo quán tính liếc mắt qua bàn đối diện thì nhìn thấy một anh chàng trẻ trung năng động đang mỉm cười nhìn mình, cô liếc mắt lên trên chọc Lyly.

“Ê mày, bạn trai hả?”

“Không, anh họ tao”

“Được đấy haha”

“Được gì? Con mai trê này”

“À quên, giới thiệu với mày, đây là Gia Vỹ, sư phụ của tao. Còn giới thiệu với anh, đây là Lyly My bạn thân của em”

“Sư phụ?”

Lyly nhăn mặt khó hiểu rồi rất nhanh quay sang mỉm cười nói.

“Chào anh, rất vui được biết anh”

“Chào em”

“Là sư phụ đó, mày không cần biết đâu”

Quỳnh Hoa hiểu ý bạn thêm vào, xong vẫn tỉnh nghịch hỏi tiếp.

“Sao, bây giờ thì giới thiệu bạn trai đi...à nhầm, anh họ đi mày”

“Để lúc khác nhé, chúc hai người ngon miệng”

Lyly rất tinh ý nói xong rồi trở về bàn mình, trước khi đi vẫn không quên liếc nhìn Gia Vỹ một cái rồi gật đầu mỉm cười tạm biệt.

Cô đi rồi Quỳnh Hoa nhanh nhẩu nói với anh.

“Anh thấy bạn em xinh không?”

“Bạn em quen từ lúc nào”

“Trong lớp học diễn xuất đấy. Cô ấy còn tạo cho em tài khoản facebook đây nè, anh kết bạn với em đi”

Gia Vỹ bỗng nhiên lạnh lùng nói.

“Anh không chơi facebook”

“Thật sao, vậy anh là người ngoài hành tinh thứ 2 sau em à”

“Anh như vậy mới hợp với em đó”

“Hi hi đúng là nhận anh làm sư phụ quả không sai”

Gia Vỹ nhìn cô cười, ngoài trời lúc này mưa rất to. Sài Gòn vẫn vậy, những cơn mưa bất chợt ập đến, khiến cho người ta vội vã không tìm được chỗ trú, mưa ở nơi này đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh, anh đưa mắt nhìn ra xa, mơ hồ nhớ lại một vài điều đã cũ.

.....

Tập Đoàn Gia Tuấn.

Tuấn Anh ngồi dựa vào chiếc ghế khảm trai màu đỏ tuyền trong phòng làm việc của mình, mệt mỏi uống một ly nước, mắt vẫn chăm chú vào kịch bản mà mình vừa nhận được sáng nay. Dù đã được đánh tiếng cho vai chính của bộ phim này rất lâu rồi, nhưng anh dường như không để ý đến. Cho tới ngày hôm nay khi bên công ty CTF có gọi điện và nói thêm một câu.

- Kịch bản này là dành cho anh, ngoài anh ra thì không ai có thể diễn được vai này.

Đã khiến Tuấn Anh có chút tò mò mà mở ra xem thử. Anh càng đọc càng không hiểu tại sao bên nhà làm phim lại có thể khẳng định kịch bản này sinh ra là để dành cho mình. Cho tới đoạn kết anh đã ngẫm tưởng tượng được, một giấc mơ không có thật nhưng lại rất thật, một tình yêu đã nghĩ là không yêu nhưng rốt cuộc lại là yêu, một cuộc sống có tất cả nhưng thực sự lại chẳng có gì, tất cả vô thường, khi đang nắm giữ thì phải biết trân trọng, giá trị ở trong kịch bản này là giá trị mà con người chúng ta không bao giờ chạm tới được, bỏ đi tham sân si ta sẽ sống những ngày thanh thản nhất, bỏ đi khát vọng yêu đương hoàn mỹ ta sẽ tìm thấy một tình yêu chân thật nhất.

Có một chút đồng cảm, anh ngẩng mặt lên, nhìn ra ngoài bầu trời đen kịt, sau cơn mưa đêm xối xả, anh sẽ đóng bộ phim này, vì cô đã từng nói... Cảm ơn anh vì đã thay đổi, anh muốn cảm nhận chính sự thay đổi của mình qua bộ phim mang tên “Ngày ấy, mình đã yêu”

Lấy điện thoại và nhấn một tin nhắn tới nhà sản xuất với nội dung như sau.

“Tôi muốn được tham gia buổi tuyển chọn nữ chính, nếu nữ chính là do tôi chọn. Tôi sẽ đồng ý”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vai diễn

Ngày mai.

Lê Đình Long đang chăm chú vào chiếc máy vi tính, với những bài báo mới xuất hiện sáng nay, anh cảm ly cả phê lên uống một ngụm. Thử thức uống mà anh luôn dùng vào mỗi ngày mới, cà phê mà anh uống không cần có thương hiệu thương hạng, chỉ cần là cà phê nguyên chất, không pha tạp bất kỳ loại nguyên liệu nào, được rang cẩn thận tỉ mỉ trong một quy trình kiểm soát chặt chẽ. Có vị đậm, đắng, mạnh và để lại một chút hậu ngọt thanh nơi cuống họng.

Một buổi sáng của anh thường bắt đầu với nhạc, cà phê và thuốc lá. Nhạc của anh phải là những dòng nhạc trữ tình sâu lắng, những bài hát mang hơi thở của ngày xưa, của những năm tháng cũ kỹ. Anh không thích hẳn một giai điệu nào cụ thể, tùy vào tâm trạng của thời gian ấy anh sẽ nghe một loại nhạc khác nhau.

Như ngày hôm nay, anh chọn cho mình một ca khúc của Trịnh Công Sơn. Nhạc Trịnh mang cái hồn ở trong đó, rất khó để tìm thấy ở bất kỳ nhạc sĩ nào, nhạc Trịnh đối với anh là sự chia sẻ và an ủi trong cuộc sống, cho nên mỗi lúc cảm thấy bản thân mình không ổn anh sẽ tìm tới nó. Anh tìm thấy được chính mình mỗi khi nghe nhạc Trịnh, trưởng thành và da diết, sâu lắng nhưng lại rất đổi lạc quan. Nhạc Trịnh đi vào tâm hồn anh đầy chân cảm.

Rít một hơi thuốc anh thở nhẹ ra, ở Lê Đình Long toát ra một điều gì đó rất cuốn hút cho người đối diện. Có một chút bất cần, một chút thờ ơ, khiến cho ai muốn chạm vào cũng phải là những người có nội lực đặc biệt và nội tâm phong phú.

Anh không dùng thuốc lá loại thông thường, loại anh dùng là xì gà phải đáp ứng đầy đủ 3 yếu tố sắc - hương và vị, bởi vì đối với anh mỗi thứ gây nghiện trong cuộc đời anh có thể không quá đắt giá nhưng phải thật khác biệt và độc đáo.

Ánh mắt anh đắm chiều khi nghĩ về dự án phim lần này, thì ở ngoài tiếng gõ cửa vang lên rất to, chinh lại cả vật của mình một chút, anh lạnh lùng lên tiếng.

“Vào đi”

Huyền Trang cúi đầu chào tổng giám đốc xong rất nhanh mang các văn kiện cần phải ký tới gần kèm theo một câu nói.

“Đã có hồi đáp của Trần Tuấn Anh ạ, bên bộ phận sản xuất vừa báo cáo”

“Như thế nào?”

“Tình hình hiện tại rất khả quan, vì anh ta đã chấp nhận đọc thử kịch bản, nhưng có điều anh ta đưa ra một yêu cầu”

“Yêu cầu gì?”

“Anh ta muốn đích thân đến buổi tuyển chọn nữ chính. Phải là người anh ta cảm thấy phù hợp, thì anh ta mới nhận lời”

“Thật dễ dàng, được thôi, cứ làm theo ý anh ta muốn”

“Nhưng mà... như vậy liệu có ổn thưa sếp?”

“Yên tâm đi, sẽ ổn. Cô nhanh chóng thông báo tổ chức buổi casting tuyển chọn diễn viên nữ chính cho vai Thanh Trúc trong Ngày ấy mình đã yêu đi”

“Dạ thưa sếp, tôi đi làm ngay”

“À, còn nữa... càng nhanh càng tốt”

“Dạ”

Huyền Trang đi ra ngoài lập tức triển khai kế hoạch của tổng giám đốc, Lê Đình Long cười nhạt nghĩ.

“Trần Tuấn Anh này, không hổ danh người đàn ông Vạn người mê”

.....

Tại khuôn viên lớp học diễn xuất, Quỳnh Hoa thất thần buồn bã đi đi lại lại xung quanh đã tằm năm vòng, không hiểu sao từ lúc gặp Gia Vỹ về tới bây giờ tâm trạng của cô xuống dốc hẳn, cô không nghĩ là mình có thể vượt qua được cảm giác này sớm đâu, câu nói của Gia Vỹ về chiếc vỏ bánh và thùng rác cứ như ẩn như hiện trong đầu cô không thể thoát ra nổi. Nghĩ tới Tuấn Anh cô càng thấy bức mình xen lẫn mệt mỏi, cuối cùng thì tên đáng ghét này đúng là như vậy, anh ta thực ra không hề xem trọng phụ nữ, lần này cô gây ra họa vì thế mà anh ta chắc sẽ càng cho quan điểm của mình thêm đúng đắn.

Tức giận cô đưa chân đá vào chiếc ghế bên cạnh một cái, không ngờ vì nhất thời dùng lực quá mạnh, cô ôm mặt kêu to.

“Trời đất ơi, chết tôi rồi”

Một giọng cười sáng khoải từ xa đi tới gần cô hơn nửa mai.

“Thấy ngu chưa mà?”

“Đang đau chết đây, mà còn chọc tao”

Cô lườm Diễm My một cái rõ sắc, rồi quay người ngồi lên chiếc ghế lúc nãy thờ dài.

“Sao có chuyện gì nào?”

“Không sao, chỉ là thấy chán đời tí thôi à”

“Thất tình à mà? Đừng nói vì người đàn ông hôm qua?”

“Hâm à, anh Gia Vỹ với tao chỉ là tri kỷ thôi”

“Tao không tin tồn tại tình bạn lâu năm giữa nam và nữ. Kiểu gì chả yêu”

“Mày không tin cũng vậy thôi, tao và anh ấy, nếu yêu đã không chờ tới thời điểm này”

“Ừ, chuyện đó hãy để thời gian trả lời đi. Có chuyện vui cho mà đây”

“Chuyện gì vậy, nhanh nói đi”

“Lát nữa sẽ có buổi tuyển chọn diễn viên cho hai bộ phim mới của công ty nổi tiếng CTF đấy”

“CTF?”

“Đúng vậy, mà không biết à, công ty giải trí và truyền thông hạng A đấy. Ai vào được đó chắc chắn đều sẽ trở nên có tên tuổi”

“Vậy mà có đi không?”

“Tất nhiên rồi, mà cũng đi được”

“Tao sao??? Được luôn hả?”

Quỳnh Hoa vui mừng mở to mắt nhìn bạn mình như không tin vào sự thật.

“Ngại gì không thử, đi theo tao”

“Đi đâu vậy mà?”

“Dẫn mà đi thay đổi tóc tai trang phục, nhìn thế này..chán lắm”

Một chiếc quần jeans dài, một chiếc áo thun trắng, một đôi giày trắng. Cách ăn mặc của cô cực kỳ đơn giản khiến cho Lyly My lúc đầu mãi không thôi.

Trong tích tắc, được bạn thân của mình thay đổi, Quỳnh Hoa nhìn vào trong gương và thực sự sững sờ.

Mái tóc đen dài đã được uốn lọn to gọn sóng bông bồng và quăn rũ, trên người cô là một chiếc áo crop top màu đen bó sát khoe vòng eo con kiến, Một chiếc chân váy da màu đen đi kèm là một đôi giày boot sành điệu, Một chiếc áo khoác dài cách điệu cùng màu, đeo thêm phụ kiện màu vàng đồng nổi bật. Son môi màu đỏ gạch rất thích hợp cho phong cách này.

Diễm My nhìn cô cười đắc ý, cô lấy tay che miệng thốt lên.

“Như này...có làm màu quá không?”

“Nghệ sĩ phải vậy, mày nên nhớ bây giờ mày là Rose Như Quỳnh, không phải là Quỳnh Hoa nữa. Hiểu hông?”

“Roseee...Tao hiểu rồi”

“Váy đi thôi”

.....

Tuấn Anh khuôn mặt lạnh lùng sắc sảo, không nói gì nhiều, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế của mình, tập trung chờ đợi một nữ chính có thể khiến anh muốn hợp tác. Trong căn phòng có sự xuất hiện của rất nhiều người bên đoàn làm phim, ai ai cũng tò mò về anh. Nhất là phái nữ, họ đều ái mộ và muốn biết người đàn ông bước ra từ thế giới truyền tranh ở ngoài trời chính là ai. Không phủ nhận được anh đã khiến rất nhiều trái tim của các nữ nhân có mặt ở đây được một phen điêu đứng. Từ thần thái, cách đi đứng, cư xử đều lịch thiệp đúng chuẩn của một quý ông.

Có rất nhiều diễn viên nổi tiếng sau khi nghe ngóng được tin tức nam chính là Trần Tuấn Anh hotboy vạn người mê thì đã đến để casting. Đa số họ đều ăn mặc và trang điểm rất kỹ lưỡng. Ai ai nấy đều có rất nhiều kinh nghiệm trên phim trường nên thể hiện một cách xuất sắc, anh chăm chú nhìn rất kỹ nhưng sau một tiếng trôi qua vẫn chưa chọn được người ưng ý.

Quỳnh Hoa đi cùng Diễm My tới địa điểm cũng nhận được sự chú ý khá nhiều, tuy cô là gương mặt chưa từng được ai biết đến nhưng Diễm My cũng là người có lượng công chúng theo dõi khá cao, nên chuyện được thom lầy cũng khó thể nào tránh khỏi.

“Ê, tao hỏi hộp quá”

“Cứ tự tin lên”

“Lần đầu của mày có như vậy không?”

“Có”

“Vào trong đó rồi tao phải chào hỏi như thế nào?”

“Không cần chào hỏi, vào diễn thôi, trong hồ sơ có đầy đủ thông tin của mày rồi”

“Mày đăng ký cho tao vai gì vậy?”

“Khi nào vào diễn rồi người ta sẽ xem xét và chọn vai cho mày”

“Ừ tao biết rồi, Cố lên nhé”

“Mày đi đường này, vào phòng kia. Còn tao đi đường khác”

“Ủa sao kỳ vậy??? Mày tính bỏ tao một mình à”

“Thì hai phim khác nhau mà. Với là muốn làm một nghệ sĩ mày phải tự mình chiến đấu, tự mình thể hiện bản lĩnh của mày. Còn nếu mày muốn tao cứ đi theo bảo bọc mày, thì về đi”

“Tao không có ý đó”

“Mày nên nhớ làm cái nghề diễn viên này rất khổ, tiền không có quá nhiều như cái danh tiếng mày nhận được, mà mày phải diễn ngày diễn đêm, ăn không đúng giờ, ngủ không đủ giấc, có những cảnh phải chạy dưới mưa hàng tiếng đồng hồ mới quay xong, có những cảnh mày phải ngụp lặn dưới sông dưới bể vào lúc 2,3 giờ sáng. Cho nên hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu chỉ nhìn thấy hào quang ở phía trước thôi thì rất nhanh mày sẽ bị đào thải. Mày phải thật sự yêu nghề và sống chết vì nó mới mang lại các vai diễn để đời được. Chưa muộn đâu, nếu mày muốn đổi ý”

“Không. Đây thật sự là đam mê của tao. Tao sẽ theo đuổi nó tới cùng, cảm ơn mày đã cho tao lời khuyên chân thành”

“Vì đối với tao mày là một người bạn đúng nghĩa, tao không muốn mày lãng phí thời gian.”

“Cùng cố gắng nhé Lyly. Tao nhất định sẽ kiếm được một vai trong bộ phim này dù là nhỏ nhất”

“Ừ tao tin ở mày, vào đi”

Quỳnh Hoa nhẹ mím cười vẫy vẫy tay chào Diễm My rồi quay lưng đi, cô và Diễm my không cùng một vạch xuất phát, cô có thể thua bạn mình về điểm đi, có thể đứng sau bạn mình về nhiều thứ, về trí thông minh, về cả kiến thức, về kinh nghiệm sống hay cả về danh vọng tiền tài. Nhưng có một thứ cô nhất định không được thua chính là sự nỗ lực.

Diễm My đã dắt cô đến đường đua, chạy hay không là do cô quyết định. Việc bây giờ cô cần làm chỉ đơn giản là hành động ngay lập tức. Cô không sợ thất bại, cô chỉ sợ mình không đủ mạnh mẽ để tiến đến mục tiêu mà thôi. Hít một hơi dài, cô tiến đến nhà vệ sinh ở phía trước. Cô muốn nhìn lại mình trong gương một chút trước khi bước vào thử thách đầu tiên. Nhưng không ngờ, ngay tại đoạn đường này cô lại vô tình gặp lại một người quen, bước chân hơi chậm chạp, cô nhìn người trước mặt lo lắng bất động.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Gặp lại

Lệ Ny nhìn thấy Quỳnh Hoa thì trong lòng vẫn chưa quên được chuyện cũ, những hình ảnh của buổi tối ngày hôm đó tại Fly bỗng hiện về như một cuốn phim quay chậm, sống động không ngừng.

Nhưng với phong thái của một thiên kim tiểu thư thuộc dòng dõi quý tộc cô vẫn với lối hành xử vô cùng lịch sự nhìn Quỳnh Hoa cười nhạt lên tiếng.

“Chào cô”

“Dạ chào chị”

“Đạo này trông cô khác hẳn ngày xưa rồi ha, đúng là tiền có thể làm thay đổi mọi thứ”

“Cảm ơn cô đã quá khen”

“Nhưng mà dù thay đổi đến đâu cũng không thể lột bỏ được con người thật sự của mình, chỉ là một đứa nhà quê nghèo và hèn”

“Cô có thể ghét tôi, nhưng đừng nên vợ dũa cả nắm, đâu phải ai sinh ra ở quê cùng đều nghèo và hèn như cô vừa nói.”

“Nhưng vì cô, cho nên tôi nhận thấy như thế, cô xem thử mấy đứa con gái sinh ra ở thành phố có điều kiện như chúng tôi, có ai lớn lên đã phải đi... bán thân ngay hay không?”

Lệ Ny lại gần hơn cô hơn, đứng bên cạnh thì thâm vào tai cô những lời lẽ khinh miệt.

“Lệ Ny à, chúng ta đều còn trẻ, chúng ta đều là những con người tràn đầy khả năng. Chỉ là hoàn cảnh của chúng ta khác nhau mà thôi. Cô có thể sinh ra trong trứng vàng, cô làm sao hiểu được những gì mà tôi đã trải qua, vậy nên những lời cô nói đối với tôi nó sáo rỗng và buồn cười lắm. Đừng vì đang sống trong ánh đèn hào nhoáng của phố thị mà bắt đầu khinh thường sự phấn đấu của những con người ở tầng lớp thấp kém hơn. Đừng vì cô luôn nhận được sự ngọt ngào, sự đối đãi tốt đẹp của thế giới mà quên mất rằng mình rồi cũng sẽ có một ngày nào đó bị tổn thương, sẽ có một ngày nào đó phải chịu đau đớn. Bởi vì không ai sinh ra mà mãi mãi được ông trời đối xử dịu dàng đâu. Nhất là với những người hống hách và thiếu lòng nhân ái như cô. Nhớ lấy”

Quỳnh Hoa gằn giọng nhìn Lệ Ny không chút sợ hãi, nói xong lập tức đẩy người cô ấy tránh đường bước ngang qua. Lệ Ny mắt đỏ long sòng sọc, ngậm một bụng đầy giận dữ ngoái lại nhìn Quỳnh Hoa nghiêng răng nói.

“Được, mày cứ chờ đấy con ranh con”

Rồi xách túi đi thẳng về hướng ngược lại.

Trong cơn tức giận cô vô tình gặp một người quen cũ, anh nhìn cô, cất giọng trên chộc.

“Có vẻ cô gái của tôi đang không được vui?”

Lê Đình Long nhìn cô nhoen miệng cười, Lệ Ny cũng nhìn anh bướng bỉnh đáp lại.

“Ai là cô gái của anh chứ?”

“Ai cả gan chọc em tức giận vậy?”

“Anh hỏi để làm gì?”

“Vì anh tò mò, một Lê Ny vốn dĩ dịu dàng mong manh yếu đuối trong mắt anh, lại có lúc như thế này”

“Kệ em, chuyện tuyển chọn diễn viên nữ của bộ phim mới sao rồi anh?”

“Sao em biết nhỉ?”

“Tin tức gì của CTF mà em không biết chứ”

“Rất tốt”

“Tại sao anh lại chọn Trần Tuấn Anh cho vai diễn này?”

“Đơn giản thôi, vì cậu ta phù hợp với nhân vật”

“Chứ không phải vì độ hot của anh ấy sẽ làm cho anh đạt kỷ lục về số lượng phòng vé bán ra à”

“Lê Ny à, em đánh giá anh hơi cao rồi đấy”

“Đình Long, anh nên nhớ em là dân kinh tế, không có gì qua mắt được em đâu”

“Cũng một phần là như vậy, không phải là tất cả”

“Anh làm gì cũng được, nhưng đừng để sai sót gì, Tuấn Anh... Chỉ có thể nổi tiếng, tuyệt đối không được có tai tiếng”

“Anh thấy lạ là, em là phận nữ nhi, đi bảo vệ đàn ông làm gì?”

“Đó là việc của em”

“Được rồi”

“Em đi trước đây, hẹn gặp lại”

“Bye em”

Đình Long nhìn bóng lưng cô đi khuất, cũng ngay lập tức trở về phòng làm việc, cuối cùng thì anh cũng đã nhận được tin báo, Tuấn Anh đã chọn lựa được vai nữ chính.

.....

Quỳnh Hoa vui vẻ đi ra ngoài chờ đợi Diễm My, nhìn thấy cô ấy cô nhanh chóng chạy lại, giọng vui vẻ.

“Mấy sao rồi, có được làm nữ chính của Ngày ấy mình đã yêu không?”

Diễm My khuôn mặt phụng phịu nhăn nhó nói to.

“Khôngggggg, huhu tao đi chết đây”

“Thế, có được vào vai nào không?”

“Có, nữ phụ độc ác”

“Vây cũng được rồi, vai phản diện đôi khi lại nhận được sự quan tâm của công chúng hơn nếu mày diễn tốt đấy”

“Nhưng mà tao muốn làm nữ chính cơ, mày có biết nam chính là thần tượng của tao không hả?”

“Ai chứ? Sơn Tùng MTP sao?”

“Sơn Tùng là ca sĩ mà”

“Đóng phim cũng được có sao đâu, với anh ấy cũng từng đóng phim rồi đó. Tao là Sky chính hiệu đây”

“Thôi đừng giỡn nữa. Hôm nay thì tao đã chính thức được nhìn thấy hotboy vạn người mê rồi”

“Vạn người mê, là ... là Tuấn Anh sao? Mày nói gì, thật không vậy? anh ta đang ở đây à???”

Quỳnh Hoa bắt đầu nhỏ giọng, nhìn Diễm My với ánh mắt lo lắng, đồng thời giảo dác dò xét xung quanh.

“Ừ, trời ơi, nam thần, anh ấy chính hiệu là nam thần”

“Thôi, bây giờ vậy đi, chúng ta rời khỏi đây trước đã. Lên xe nói tiếp nha”

“Không được, tao đang chờ Tuấn Anh ra ngoài xin chụp ảnh với anh ấy”

“Đề sau đi, mày đóng chung phim với anh ta, lúc thân thiết rồi muốn chụp bao nhiêu chẳng được, bây giờ mày phải giữ giá”

“Thiệt không???”

“Thiệt, tao xạo mày làm gì, giờ mày thích đi đâu, tao dẫn mày đi.”

“Tao buồn lắm, tối nay mày dẫn tao đi nhảy đầm nha”

“Nhảy đầm??? Là đi đâu?”

“Đi bar đó”

“Tao..tao mới đến đó có một lần à ”

“Bây giờ có đi hay là không”

“À đi..đi..đi chứ, đi mau”

Xe tắc xi chở cô và Diễm My về chung cư cao cấp của cô ấy, Quỳnh Hoa nhẹ thở ra một cái như trút bỏ được gánh nặng của chính mình, trong đầu vẫn chưa thôi nhắc đến câu hỏi.

- Tại sao Tuấn anh lại tự nhiên đi đóng phim nhỉ? Lại là nam chính của Ngày ấy mình đã yêu nữa? Thật không thể hiểu nổi mà. Anh ta sao lại cứ thích va vào chân mình thế? Ồi trời ơi, tôi điên mất thôi”

Lúc này Diễm My đang dựa đầu trên ghế bồng bật dậy nhìn cô la to.

“Quên mất, mày thì sao?”

“Tao hà, dĩ nhiên có vai”

Cô nhìn bạn mình cười ra vẻ hãnh diện, khuôn mặt toát ra sự vui sướng tột độ.

“Vai gì vậy? mau nói tao nghe, nữ chính, nữ phụ, hay là cô thư ký”

“Ồ thì, tất cả đều không phải hehe”

“Là sao?”

“Đạo diễn nói vai này sinh ra là để dành cho tao, tao hạnh phúc quá đi mất”

Quỳnh Hoa lại tiếp tục nói rồi chạy quay vòng vòng trong nhà, Diễm My càng tò mò cầm lấy tay cô lay lay.

“Nhanh nói cho tao biết đi”

“Hi, là vai quần chúng thôi, nhưng mà đạo diễn nói không phải ai cũng diễn được vai này đâu”

“Vai gì”

“Người giúp việc. Nhưng người giúp việc này đặc biệt ở chỗ, có tư chất xinh đẹp thông minh nên sẽ thường xuyên bị cô chủ ghen tuông và đánh đập. Tao chỉ cần diễn sao mà khi bị nữ chính tát 3 cái thật mạnh, vẫn không được khóc, không than thở. Hiểu chưa?”

“Trời đất ời chết tôi, chắc tao phải đi lấy thuốc an thần khi nói chuyện với mày Rose ạ. Có ai mang cái tên mỹ miều như vậy mà đi đóng vai quần chúng không?”

“Không sao, tối nay đi bar, tao mời. Mày thích uống gì ăn gì cứ thoải mái, không cần khách sáo. Coi như ăn mừng tao có vai diễn đầu đời”

Cô thì phấn khởi ra mặt, thao thao bất tuyệt. Trong khi Diễm My bên cạnh chỉ biết lắc đầu cầm lấy quần áo của mình đi vào nhà tắm.

.....

Buổi tối!

Khi mà thành phố đã lên đèn, Quỳnh Hoa và Diễm My cũng bắt đầu lên đồ, hai người lúc này hứa hẹn với nhau không say không về. Và dĩ nhiên trong buổi tối ngày hôm nay sẽ diễn ra những sự kiện đáng nhớ cho cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đơn phương

Trong tiếng nhạc xập xình, trong ánh đèn mờ ảo, trong khung cảnh lộn xộn ở nơi đây. Quỳnh Hoa cùng Diễm My ngây ngất nhảy múa, lần đầu tiên cô có cảm giác mình được thoát ra thật sự khỏi con người mình trước đây. Chai Chivas đã uống gần một nửa, hai người bỗng nhìn nhau cười xoà. Một lần nữa Quỳnh Hoa lại tiếp tục đưa ly rượu của mình lên và nói.

“Nào, uống tiếp, chúc mừng cho sự thành công này của chúng ta”

Diễm My nghe vậy thì không thể không nhin được cười, ghét sát tai cô và hét to.

“Diễn viên quần chúng mà là một sự thành công sao?”

“Cứ coi là như vậy đi, tao khác mày mà”

“Được rồi, cheers”

“Uống hết nha mày”

“Tao say lắm rồi Rose ơi”

“Yên tâm, tao sẽ đưa mày về nhà đêm nay”

“Tao thấy, mày còn say hơn tao rồi đấy”

Diễm My liếc mắt nhìn cô nói giọng khàn khàn. Sau đó rất nhanh tiến về phía trước và bảo.

“Tao vào nhà vệ sinh, mày ngồi đấy đợi tao nha”

Khoát khoát tay cô đáp lại.

“Đi đi, nhanh”

Trong lúc chờ Diễm My cô vẫn tiếp tục uống, quán bar khiến cho cô nhớ tới Tuấn Anh, lúc say sao cô thấy bản thân mình yếu đuối quá, muốn gọi cho anh một lần, muốn gặp anh một lần và nói cô nhớ anh. Cảm điện thoại của mình trên tay cô do dự vô cùng, trái tim của cô nói cứ gọi cho anh đi, lý trí lại bảo hãy dừng lại. Quỳnh Hoa cứ tự đấu tranh với chính mình, đưa điện thoại ra trước mắt, hít một hơi thật sâu, cô lẩm nhẩm.

“Chỉ một lần này thôi nhé”

Tiếng chuông vang lên ngân dài trong lạnh lẽo, cô chợt tỉnh thức, mở to mắt ôm đầu suy nghĩ.

“Chết rồi, mình đang làm gì thế này? Mày điên à Hoa. Không được”

Sau đó, lấy tay ấn kết thúc cuộc gọi đồng thời tắt nguồn luôn, cô ném điện thoại xuống bên ghế, bỗng ôm mặt khóc nức nở, một giọng nói vang rất âm áp làm cô tò mò ngược nhìn.

“Cô đang khóc sao?”

Lê Đình Long cầm ly rượu trên tay thân nhiên ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt nhìn cô có chút thương xót nhẹ thờ dài. Quỳnh Hoa nhìn thấy người lạ lại còn rất tự nhiên đến bàn của mình có chút không thoải mái, không hài lòng nên đánh đá lên tiếng.

“Anh là ai?”

“Tôi là Long”

“Tại sao lại ngồi đây?”

“Vi...tôi thích”

“Ồ trời, lần đầu tiên trên đời tôi gặp một thể loại người thần kinh như anh đó, anh biết không? Tôi không quen anh, anh đi ra đi”

“Cô không quen tôi nhưng mà tôi quen cô đấy”

“Tâm thường”

“Cô nói sao?”

“Tôi nói cách của gái của anh thật tâm thường, cái chiều này anh xài với bao nhiêu người rồi, đối với tôi cần có sự đổi mới và sáng tạo hơn”

“Này cô gái, cô đang nghĩ gì vậy?”

Quỳnh Hoa nhăn trán nhìn người trước mặt chỉ tay cười khẩy. Bướng bỉnh nói.

“Lại còn giả bộ ngây thơ con nai tơ, chị đây tuy đẹp nhưng không dễ ăn đâu à”

“Cô bé à, cô say rồi”

“Tôi say ư? Tôi có say cũng nhìn ra được bộ mặt thật của anh. Anh nhìn lại anh đi, từ trên xuống dưới đều không nhìn được điểm nào, là đàn ông mà đầu tóc vuốt gel bóng loáng, mùi thơm thì nồng nặc, lại còn bận áo màu mè hoa tiết. Thật chẳng giống ai. Tôi không có nhu cầu gì với anh đâu, mau rời khỏi đây đi. Tôi dị ứng cái hương nước hoa này lắm”

Lê Đình Long nghe cô chửi một tràng xa xả vào mặt mình thì muốn ù hết hai lỗ tai, bật cười lên tiếng.

“Nhu cầu? haha, Cô đúng là đầu óc đen tối à. Hay là...?”

Quỳnh Hoa nhìn gương mặt anh lúc này nham nhở thì không nhận được tức giận tháo giày cao gót của mình ra chỉ về phía anh, người hơi lão đảo, nói giọng lè nhè.

“Này anh kia, tôi không khách sáo với anh đâu nha. Trên đời này tôi ghét nhất là mấy thằng đàn ông dê xôm, đòi bại, mặt nhân cách trầm trọng như anh đấy”

Lê Đình Long thấy cô như vậy vẫn chưa muốn đi, tiếp tục trêu ghẹo.

“Giày này có vẻ cao đấy, là nghệ sĩ phải tập đi giày cao gót nhiều vào. Rất tốt”

“Đừng nhiều lời nữa, đi hay không đi. Tôi không kiểm chế được thêm đâu”

Đúng lúc này Diễm My từ xa đi tới hốt hoảng bối rối nắm lấy tay cô, giật chiếc giày lại về phía mình rồi la to.

“Rose mày làm cái gì vậy hả?”

“Tao phải trừng trị anh ta, tên thói tha đi gạt tình phụ nữ”

“Cái gì mà gạt tình chứ? Anh ấy là...”

“Anh ấy là ai? ủa mày có xem chương trình người ấy là ai à?”

Quỳnh Hoa quay sang Diễm My cười như không cười, rồi lại cao giọng.

“Tao đang yêu thích chương trình đó lắm, fan A Xin nè”

“Thôi đủ rồi, mày bớt điên đi, mau ngồi xuống cho tao”

“Mày cứ yên tâm, tao sẽ bảo vệ mày”

Diễm My lấy hết sức đẩy cô ngồi xuống, mang lại giày cao gót vào chân cho cô, rồi lấp bắp cúi đầu nói với Lê Đình Long.

“Thật xin lỗi anh nhé, cậu ấy say quá rồi”

“Không sao, nhưng mà lần sau chú ý. Dù sao các cô cũng là diễn viên của công ty CTF chúng tôi. Nên cẩn trọng trong việc giữ hình tượng”

“Dạ, tôi hiểu rồi”

Đề tôi đưa bạn tôi về”

“Cũng trễ rồi, tôi sẽ chờ hai người về”

Trên đường đi Quỳnh Hoa vẫn tiếp tục lải nhải về cái tên đáng ghét cô gặp hôm nay ở quán bar khiến cho Diễm My và Đình Long không thể không buồn cười, cho tới chung cư của cô, Diễm My nhìn anh và nói.

“Thật ngại quá, cảm ơn anh, tổng giám đốc”

“Không có gì, dẫn cô ấy lên phòng, cho cô ấy uống nước rồi đi ngủ sớm. Ngày mai cô ấy có lịch thực tập tại công ty”

“Ừa vậy sao ạ, sao không nghe Rose nói gì nhỉ”

“Vi là diễn viên mới nên cần đào tạo thêm một chút, dù chỉ là một vai diễn nhỏ cũng phải nghiêm khắc, đó điều kiện tiên quyết mà công ty đề ra cho các diễn viên trẻ”

“Dạ tôi nhớ rồi ạ, tôi sẽ nhắc nhở cô ấy, anh đi về cẩn thận”

Tạm biệt Lê Đình Long cô dìu Quỳnh Hoa lên phòng, cô tuy uống nhiều nhưng cũng chỉ ngà ngà say chứ không tới mức độ chẳng biết gì như Quỳnh Hoa, vừa tới cửa đã thấy một hình dáng rất quen thuộc đang chờ ở đó, có chút khó chịu cô lại gần và nói.

“Anh chờ cô ấy sao?”

Gia Vỹ vẻ mặt lo lắng khi thấy Quỳnh Hoa uống say như vậy, trong lòng có chút bức bối cất giọng.

“Cô ấy...sao lại uống nhiều thế?”

“Không có gì đâu, vì vui thôi”

“Em mở cửa phòng giúp anh, đưa anh dìu Quỳnh Hoa cho”

“Dạ”

Sau khi đặt cô ngay ngắn trên giường ngủ, anh cẩn thận đắp một chiếc chăn mỏng lên chân cô, giặt một chiếc khăn ẩm lau mặt và cổ cô. Diễm My ở bên cạnh thấy vậy thì có chút tủi thân, cô né tránh bằng cách đi ra ngoài đợi. Tuy bản thân cũng đang rất mệt nhưng khi thấy Gia Vỹ cô lại nhanh chóng quên mất mọi mệt mỏi, trái tim yếu đuối lại nhói lên từng hồi đau đớn, vết thương đó dần dần khép lại rồi một lần nữa tan chảy trong sự ấm áp mà anh dành cho người phụ nữ khác.

Cố để mình không khóc, Diễm My lấy tay lên che mặt, ráng không nghĩ đến những hình ảnh vừa diễn ra.

“Em có lẽ cũng uống nhiều rồi, mau nghỉ đi. Anh về trước”

Gia Vỹ nhìn cô từ phía sau nhẹ nhàng lên tiếng, rồi cũng rất nhanh rời đi.

Diễm My bất ngờ chạy theo anh, ôm chầm lấy anh, lạc giọng.

“Anh đừng đi, có được không? Ở lại với em, một chút thôi”

“Em đừng như vậy nữa, đừng có luôn khóc vì anh, anh không muốn”

“Em mặc kệ, em yêu anh. Em đã rất nhớ anh”

Cô vừa nói vừa oà khóc rất to, những giọt nước mắt rơi xuống hời hả ướt đầm bên vai áo anh, cảm thấy như mọi nỗi ảm ức của mình đều được trút bỏ. Cô đã cố gắng chịu đựng, cố gắng gồng mình, cố gắng giấu hết mọi tâm tư tình cảm đó vào trong, để có thể chấp nhận rằng anh mãi mãi không thuộc về cô.

Nhưng khoảnh khắc này..cô thực sự không làm được!

“Làm thế nào em mới chịu hiểu một điều rằng..đối với anh...em chỉ là một người em gái”

“Không thể thay đổi được sao, không thể thử một lần có em sao”

“Làm như vậy là càng khiến em tổn thương đấy, đừng cố chấp vì anh nữa. Không đáng đâu”

“Đáng mà, điều đó thật sự rất đáng”

Diễm My thất thần nói trong đau khổ, từng câu từng chữ của cô thốt ra như có một điều gì đó giằng xé tận tâm can.

Anh đưa tay mình nhẹ đặt tay cô ra khỏi người, quay lại nhìn cô và nói.

“Anh xin lỗi, nhưng... nếu anh có thể yêu em... anh đã không phải chờ đến bây giờ”

Cô đưa tay mình chạm nhẹ vào khuôn mặt anh, nghẹn ngào đáp lại.

“Gia Vỹ à, thì ra... khoảng cách xa nhất không phải là từ đại dương này đến đại dương kia, mà là khi anh đứng trước mặt em, em chạm vào gương mặt anh, nhưng anh vẫn không thể... dành cho em, một ánh nhìn triu mến”

“Anh không muốn Quỳnh Hoa biết chuyện này, anh không muốn cô ấy phải suy nghĩ nhiều hay khó xử. Mong em hãy giúp anh”

Diễm My nghe xong câu nói này thì lại càng đau đớn hết lên.

“Đến giờ phút này mà anh vẫn có thể nhẫn tâm nhắc tới Quỳnh Hoa, anh có thể quan tâm đến cô ấy như vậy, trong khi nước mắt của em thật sự không hề đáng giá với anh một chút nào sao? Hả?. Anh nói đi, sao anh lạnh lùng với em như vậy Gia Vỹ”

Cô đưa tay mình lay lay vào tay anh một cách đầy bất lực và tuyệt vọng.

“Lyly à, anh muốn em hiểu rõ một điều, anh thực sự muốn rõ ràng trong chuyện tình cảm, anh không muốn gieo hi vọng cho người mình không yêu và không muốn gây cho người mình yêu sự thất vọng. Muộn lắm rồi, anh muốn em đi ngủ. Ngày mai tỉnh giấc lại là một cô bé vui vẻ, quên ngày hôm nay đi”

Anh nói xong thì dứt khoát đi thẳng ra khỏi cửa, Diễm My nhìn theo bóng lưng anh khuất dần rồi khụy xuống mặt sàn, khóc như chưa từng được khóc. Từ ngày được anh cứu khi suýt nữa bị hãm hiếp tập thể, cô mới biết sự đen tối khi bước chân vào nghề này là gì, bạc bẽo và đầy những cạm bẫy. Lúc đó Gia Vỹ đã cho cô động lực và sức mạnh để bước tiếp, trong mắt cô anh là ánh dương mùa hạ đầy đẹp đẽ, là tín ngưỡng cao cả nhất, là người mà từ lúc bắt đầu cho tới sau này đối với cô sẽ không có khái niệm phôi phai.

Có lẽ, chỉ những người đã trải qua cảm giác yêu đơn phương một ai đó mới thấm nỗi đau hiện tại của Diễm My, tình yêu này giống như bạn đeo tai nghe và mở nhạc ở âm lượng to nhất, người bên ngoài nhìn thấy thật tĩnh lặng, chỉ có người trong cuộc mới biết ở bên trong đang diễn ra cuồng gào thét những gì?

Yêu thầm một người không phải là điều gì đó đáng sợ, mà cái đáng sợ ở đây chính là yêu người đó tới mức tự tin cũng không còn, mọi giác quan hoàn toàn tê liệt khi nghĩ tới, có thể gọi tắt bằng hai chữ bị kịch.

Tình yêu thật sự là cái gì chứ? Vì có gì dù biết rõ không có khả năng cho kết quả vẫn không thể buông tay. Bởi vì yêu thương một người khi ngọt ngào thật sự rất ngọt. Lúc khổ đau... thì... cũng vẫn ngọt!

Đêm nay sẽ là một đêm dài chìm trong bóng tối của Diễm My.

.....

Ngày mai!

Tiếng chuông điện thoại đánh thức Quỳnh Hoa từ rất sớm, vội tay cầm lấy nhưng rất tiếc không phải điện thoại của mình mà là của Diễm My, cô dụi dụi mắt mệt mỏi khẽ gọi Lyly nhưng không nghe thấy tiếng ai trả lời.

Lăn qua lăn lại vài vòng trên giường cuối cùng cô cũng bật dậy, cầm lấy ly nước có sẵn trên bàn và uống một hơi, đi ra khỏi phòng, cô ngạc nhiên khi thấy Lyly vẫn mặc bộ quần áo tối qua và ngủ trên sofa, khẽ đập đầu mình một cái cô thật sự chẳng còn nhớ gì, chắc hôm qua hai người đã rất say.

Nghĩ đến đó Quỳnh Hoa tranh thủ làm vệ sinh cá nhân, tắm rửa và thay quần áo. Sau đó rất nhanh tìm điện thoại của mình và ngạc nhiên tự hỏi.

“Hết pin sao? Sao lại tắt nguồn nhỉ”

Khởi động lại máy, mắt cô mở to lắm lắm.

“Vẫn còn đây”

Có một tin nhắn tới từ công ty CTF, vội vàng mở ra xem.

“8 giờ sáng có buổi thực tập, không được tới trễ”

Đọc đi đọc lại hơn hai lần, nhìn đồng hồ đã hơn 7h30 phút, cô vội vàng vàng ba chân bốn cẳng lập tức đến công ty.

.....

Trợ lý Huyền Trang sắp xếp chèn chu mọi thứ cho buổi chụp hình đầu tiên để quảng bá bộ phim mới “Ngày ấy mình đã yêu” sắp sửa bấm máy. Tuấn Anh cũng đã có mặt để thử đồ và làm tóc, anh rất chuyên nghiệp khi có tác phong làm việc đúng giờ cẩn thận khiến ai ai cũng đều vui mừng và quý mến.

“Tuấn Anh à, cậu uống nước đi trong lúc chờ nữ chính”

“Cảm ơn”

“Bình thường cô ấy rất đúng giờ, để tôi gọi điện thoại lại xem sao”

“Tôi chỉ có 45 phút cho buổi sáng hôm nay”

“Được”

Một lát sau, Huyền Trang quay trở vào với gương mặt xám xịt, nhìn anh dịu dàng nói.

“Tuấn Anh à, Lâm Bích hiện đang không được khoẻ. Có thể dời lại vào ngày kia được không?”

“Tất cả lịch trong tuần này của tôi đều đã kín”

“Vậy bây giờ, anh cho tôi 5 phút để suy nghĩ nhé”

Sau khi bàn bạc với đoàn làm phim, cô lại một lần nữa bước lại gần, vẫn cách nói chuyện ôn nhu và đầy thuyết phục, cô cất giọng.

“Chúng tôi đã quyết định đổi ý tưởng cho buổi chụp hình ngày hôm nay. Chỉ để lộ diện khuôn mặt của nam chính, nữ chính sẽ được lấy bối cảnh từ phía sau. Hình dung ra là hai người sẽ ôm nhau, nữ chính dựa đầu vào vai nam chính, chụp nghiêng mặt tạo sự bí ẩn cho bộ phim. Anh thấy sao ạ?”

“Không tồi, quan trọng ai sẽ là người chụp với tôi?”

“Bên phòng thực tập có rất nhiều diễn viên trẻ triển vọng, xinh đẹp. Chúng tôi sẽ lựa chọn một vài người, anh toàn quyền quyết định muốn chụp với ai, được không ạ?”

“Cứ làm như cô nói”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nói đi là đi vậy sao?

Quỳnh Hoa lên tới phòng thực tập của công ty cũng vừa đúng giờ, cô cúi mặt thở hổn hển chưa kịp lên tiếng chào hỏi thì đã bị Huyền Trang nắm tay kéo đi. Cô từ thăm một chuyển sang trạng thái hốt hoảng ấp úng nói.

“Chị..làm gì vậy ạ?”

“Đi theo tôi”

“Là đi đâu? Em phải tới phòng thực tập, không được đến trễ đâu”

“Việc đó để sau đi”

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Lê Đình Long xuất hiện, nhìn thấy cô anh từ từ bước tới khuôn mặt biểu lộ ý cười.

“Diễn viên mới”

“Vâng ạ, nhanh chào tổng giám đốc”

Huyền Trang lễ phép cúi đầu xong quay sang nhắc nhở cô. Quỳnh Hoa nhìn thấy anh thì như người mất hồn, mơ hồ nhớ lại sự việc tối qua. Dù không nhớ rõ, nhưng mà có một vài tình tiết nào đó của cô vốn đã sớm lưu lại. Cúi đầu xuống nhìn đôi giày cao gót mình đang mang, cô như con rùa rụt cổ, nhẩn mặt cúi đầu hối lỗi.

“Chào tổng giám đốc, tôi...”

“Không có gì, đi làm việc đi”

Anh lạnh nhạt đáp lại như muốn nói không còn tính toán tới sự việc đã xảy ra với cô, rồi lập tức đi vào thang máy, Quỳnh Hoa cúi đầu chào anh rồi cũng thấy nhẹ nhõm hơn đi theo sự chỉ dẫn của Huyền Trang.

Bước vào studio cùng với một vài bạn diễn viên trong đoàn, cô tò mò không biết câu chuyện hay thử thách nào đang diễn ra với cô, ngạc nhiên khi thấy một bóng lưng rất quen đang đổ về phía mình, cô cố gắng nhìn kỹ hơn nữa, trong bụng sợ hãi la to.

“Trần Tuấn Anh”

Cũng đúng lúc này anh quay lại, gương mặt điển trai làm sáng cả một góc phòng, các cô gái xung quanh cô đều trầm trồ ngưỡng mộ, theo quán tính, cô đưa tay lên che mặt mình, cúi đầu lấp bắp với chị Huyền Trang.

“Tôi, tôi ra ngoài một chút được không?”

“Làm gì, việc đang rất gấp Rose”

“Nhưng mà, tôi ...tôi đau bụng”

Vừa dứt lời cô chạy đi rất nhanh nhưng tiếc là đã bị một bàn tay rắn chắc giữ lại, đành thở dài ngước mặt nhìn lên tỏ ra không quen biết, cô gật đầu nhẹ mỉm cười chào hỏi.

“Chào anh”

Tuấn Anh lúc này cười rất tươi, vẫn giữ chặt tay cô, dịu dàng nói.

“Tôi chọn cô ấy”

Liếc một vòng xung quanh thực sự là rất đông người, cô biết mình chẳng thể chạy cũng không thể làm gì khác hơn, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời anh, nếu không cái vai quần chúng nhỏ bé kia chắc cũng khó để giữ lấy. Bối rối đẩy tay anh ra khỏi tay mình cô nhẹ giọng.

“Được, tôi... đã sẵn sàng rồi ạ”

Tiếng nhiếp ảnh gia vang lên.

“Vây bắt đầu thôi”

Được khoác lên mình một chiếc váy dài màu trắng tinh khôi, mái tóc xoả dài đi kèm là một vòng hoa đội đầu mang sắc màu nhạt nhưng đầy tinh tế, cô bước ra xinh đẹp động lòng người.

Sau khi được sự chỉ dẫn của ekip, cô và anh cũng đã hiểu ý và rất nhanh chóng nhập cuộc, Quỳnh Hoa hơi ngại ngùng khi phải đứng ghé sát biểu lộ ánh mắt tình cảm với anh, cảm giác lúc này thật sự lẩn lộn trong lòng cô, càng gần anh thì càng thấy nhớ anh, nhưng càng nhớ anh thì cô lại càng cố tạo khoảng cách với anh. Cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy nữa.

“Rose à, không cần căng thẳng, cứ tự nhiên thôi, thả lỏng cơ thể”

Huyền Trang ở bên ngoài nói vọng vào. Tuấn Anh thấy cô như vậy, thì nhìn rất sâu, ánh mắt anh ngọt ngào và ấm áp vô cùng, anh nhẹ lấy tay mình kéo cô lại gần hơn một chút, ôm rất tình cảm.

“Tốt,tốt lắm”

Sau khi kết thúc buổi chụp nhìn và chọn những tấm hình đẹp nhất tất cả mọi người đều lên tiếng khen ngợi.

“Nhìn cứ như đang yêu nhau thật, xuất thần lắm, cảm ơn hai bạn”

“Cảm ơn mọi người”

Cả anh và cô đều đồng thanh nói to, trong không khí vui vẻ của ngày hôm nay, ai ai cũng rời khỏi nơi làm việc nhanh chóng để được nghỉ ngơi, ngoại trừ anh và cô.

Thời khắc này, chỉ còn lại hai người, cô cứ đứng tròn mắt nhìn anh không nhúc nhích nổi, bàn chân cứng ngắc không khác gì một pho tượng. Tuấn anh đối diện cô, nhìn cô cất giọng nhỏ nhẹ.

“Nói đi là đi vậy sao?”

“Tôi...em...”

“Có vẻ em vẫn rất tốt, và...không nhớ anh một chút nào”

“Là tôi...bỗng nhiên không biết nói gì vào lúc này. Chỉ là...tôi, tôi không cố tình gây ra chuyện động trời ngày hôm đó. Tôi không cố tình..cùng anh”

“Em bỏ đi là vì chuyện đó sao?”

Gật gật đầu cô tiếp tục cúi gầm mặt xuống đất.

“Nói em ngốc quả không sai.”

“Tôi sợ anh sẽ...coi thường tôi, nếu tôi cứ tiếp tục muốn ở lại bên cạnh anh.”

“Vậy nên, em chọn cách rời xa tôi như thế này, biến mất không một dấu vết”

“Không phải anh cũng muốn vậy sao?”

“Đó là điều em muốn?”

“Tôi không còn cách nào khác”

“Tại sao phải đi”

“Trả tự do cho anh”

“Quỳnh Hoa, em ngốc thật hay là đang cố tình tỏ ra mình ngu ngốc vậy?”

“Dù sao anh cũng không thích tôi, xem như...chuyện đó, chỉ là mơ đi”

Tuấn Anh bật cười trước câu nói này, hỏi lại cô.

“Em muốn chỉ là mơ sao? Nhưng mà tôi không chấp nhận”

“Vậy anh muốn gì?”

“Muốn em chịu trách nhiệm với tôi”

“Chịu trách nhiệm cũng được, nhưng có vẻ anh đang quên mất rằng, tôi chẳng có gì cả”

“Tôi không cần em phải có gì, vì TÔI YÊU EM”

Dứt lời anh kéo cô vào lòng ôm rất chặt, cái ôm của anh như xóa tan nỗi nhớ của bao ngày xa cách, cái ôm của anh cũng xoa dịu tất cả những thắc mắc bao lâu nay đối với cô. Những gì đang hiện hữu trong không gian này khiến cho cô bối rối, tim như ngừng đập, cô thoáng thốt nói bên tai anh.

“Anh..nói...gì vậy?”

“Anh yêu em, anh rất nhớ em. Sao em lại đột ngột bỏ đi như thế, anh đã điên cuồng tìm kiếm em nhưng vô vọng, không một lời tạm biệt mà im lặng rời xa. Sao em độc ác với anh như vậy hả”

“Em.....”

“Đừng bao giờ im lặng để xem giá trị của mình ở trong lòng đối phương, vì có thể chúng ta sẽ mất nhau mãi mãi bởi điều đó em hiểu không? Nó chính là liều thuốc độc giết chết mối quan hệ vốn dĩ đang rất tốt đẹp. Sao không chờ anh để nói với anh những điều em muốn, sao lại tự ý quyết định”

Quỳnh Hoa nghe Tuấn Anh nói như vậy thì trong lòng lắng lên niềm xúc động mạnh mẽ, khoảnh khắc này cô chỉ biết khóc, vì tủi thân mà khóc, cũng vì hạnh phúc mà khóc, vì vui vẻ mà khóc, cũng vì khờ khạo mà khóc. Cô đưa tay mình ôm lấy anh, anh siết chặt cô, cả hai cảm tưởng như có rất nhiều thứ muốn nói cùng nhau rồi lại không thể nói.

“Em đến bên anh không báo trước và rời ra đi cũng không tạm biệt vậy sao??? Anh còn nợ em một lời tỏ tình mà”

“Vì em đã nghĩ...anh sẽ quên em, và rồi một ngày em cũng sẽ quên được anh”

“Nói quên là quên được ngay thì đó nhất định không phải là Trần Tuấn Anh này”

Anh nhìn cô rồi đặt lên môi cô một nụ hôn cháy bỏng, một nụ hôn để kết thúc chuỗi ngày rong ruổi đuổi bắt tình yêu, một nụ hôn để bắt đầu cho những thăng trầm và thử thách, bắt đầu cho hành trình còn rất xa ở phía trước của anh và cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Gia quy

Trong ánh đèn rực rỡ của thành phố xa hoa và tấp nập này, Tuấn Anh dắt tay cô đi dạo ở một công viên nhỏ không quá đông đúc. Trời nhiều mây, thỉnh thoảng lại có vài con gió nhẹ đi kèm mùi hương tự nhiên từ hoa thơm và cỏ dại. Quỳnh Hoa nhìn anh và mỉm cười.

“Cảm ơn anh, cảm ơn cuộc đời”

“Sao em lại nói điều đó?”

“Cảm ơn anh vì đã xuất hiện, cảm ơn cuộc đời vì đã mang anh đến bên em”

“Vậy anh cũng cảm ơn em, cảm ơn cuộc đời”

“Haha tại sao chứ?”

Cô thấy anh nói lại một câu giống mình như vậy thì bật cười.

“Cảm ơn em đã thay đổi được con người khô khan của anh, cảm ơn cuộc đời vì đã cho anh được gặp em”

“Thực ra, anh không hề khô khan một chút nào đâu Tuấn Anh, chỉ là anh có quá nhiều thứ mà người khác không có được, có quá nhiều người muốn bước chân vào cuộc sống của anh. Nên anh không cảm nhận được sự chân thành của một mối quan hệ mà thôi”

“Bây giờ thì anh đã biết rồi. Quỳnh Hoa à, đưa tay mình ra cho anh nào?”

Cô mở to mắt ngạc nhiên nói với anh.

“Để làm gì ạ?”

Vừa hỏi anh cô cũng vừa đồng thời gơ bàn tay mình về phía trước, Tuấn Anh nhẹ mỉm cười mang vào tay cô một chiếc lắc tay có một viên đá ruby đỏ hình trái tim tuyệt đẹp và dịu dàng nói.

“Em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

Cả đời sẽ luôn nắm tay anh, cùng anh đi khắp thế gian này”

“Em có thể xem đây là lời tỏ tình của anh không?”

“Tất nhiên, có thể”

“Nhưng mà, tỏ tình không phải là cần có nến và hoa sao?”

“Nến, hoa, một không gian lãng mạn nhất anh có thể có thể làm được điều đó với rất nhiều người. Nhưng mà tại một nơi chân thật như thế này, nói những lời chân thật như thế này. Thì anh chỉ có thể dành cho em! Người ta nói tặng lắc tay cho người mình yêu thương chính là món quà tượng trưng cho sự vĩnh cửu, và anh mong muốn rằng từ khoảnh khắc này trở về sau chúng ta sẽ được ở bên nhau mãi mãi. Anh không hứa sẽ luôn làm em vui, anh không hứa sẽ không để em buồn. Anh chỉ hứa rằng, sẽ cố gắng yêu em thật từ tể, mang tất cả những điều tốt đẹp nhất dành cho em”

“Ồ bên cạnh anh có rất nhiều cô gái ưu tú và xinh đẹp, vậy mà anh lại lựa chọn em, có thiệt thòi cho anh quá không?”

“Anh yêu em không phải bởi vì em xinh hay không xinh, mà là trong thời khắc đặc biệt nhất, em đã mang lại cho anh cảm giác mà người khác hoàn toàn không mang lại được. Không cần biết thiệt thòi hay như thế nào, nhưng mà có một điều chắc chắn rằng, không ai có thể thay thế được em”

Quỳnh Hoa nhìn anh mỉm cười ngọt ngào, mạnh mẽ khẽ nhón chân mình hôn anh một cái vào má rồi đáp.

“Em đồng ý, Trần Tuấn Anh! Hotboy vạn người mê của em, từ nay em sẽ bỏ qua cho những cái xấu xa trước đây của anh, và yêu anh thật là nhiềuuuuu”

Cô tỉnh nghịch nhìn anh nói to, còn gơ hai tay của mình lên cao tiếp tục.

“Em thế đấy, nếu làm trái lời thì em sẽ bị phạt, nhaaaa”

Anh ôm lấy cô xoa đầu cô nghiêm khắc đáp lại.

“Nói linh tinh, ai dám phạt em ngoài anh”

“Thật vậy à?”

“Đúng rồi nè, người phụ nữ của anh. Chỉ anh mới có quyền làm cô ấy thương tổn”

“Thế sẽ có một ngày như vậy sao?”

“Không đâu”

“Tạm tin anh đó”

“Em còn buồn vì không được anh tỏ tình lãng mạn nữa không?”

“Em không. Đến thời điểm này em đã hiểu lãng mạn không còn là thứ quan trọng nhất. Chỉ cần có nhau là đủ, chỉ cần là anh, chỉ cần nơi đó có anh, thì đối với em đã thật sự lãng mạn rồi. Em không ước mong gì cao xa đâu, chỉ mong khi thành công hay thất bại thì người ở bên anh. . . vẫn sẽ là em”

“Chỉ cần, em không rời đi. Thì mãi sẽ là em!”

“Nhưng mà có một chuyện em đang lo lắng”

“Em lo lắng về nhà gặp bà nội sẽ nói sao đúng không?”

“Dạ. . . và cả chuyện cái thai nữa”

“Yên tâm đi, nội yêu thương em lắm chắc sẽ không trách phạt đâu. Còn chuyện cái thai, chưa cần phải nói vội”

Ánh mắt anh nhìn cô có chút trêu chọc, cô hiểu ý đỏ mặt bẽn lẽn đánh anh một cái rổ đau.

“Thôi nhaa”

“Chúng ta không phải. . . đã. . . rồi sao?”

“Anh đừng hà, đừng nên nhắc lại chuyện quá khứ”

“Vậy thì chứng tỏ em không nhớ anh”

Tuấn chợt buồn bã giả vờ giận dỗi cô.

“Em không có ý đó, nhưng mà. . .”

“Không nhưng nhị gì nữa. Đi, về nhà thôi”

Anh nói xong thì cúi xuống ẵm cô lên, mặc cho xung quanh có rất nhiều người đang nhìn, cô ngại ngùng khẽ thì thầm vào tai anh.

“Bỏ em xuống đi, mắc cỡ lắm”

“Không thích”

“Nhưng. . . như thế này có giống bắt cóc không?”

“Bắt cóc em về làm vợ”

Câu chuyện giữa họ cứ kéo dài kéo dài mãi trên cả quãng đường về, trong những câu chuyện đó bây giờ chỉ có niềm vui, nụ cười, hạnh phúc và mật ngọt. Trong khúc nhạc yêu thương nồng ấm tay anh vẫn luôn nắm chặt tay cô.

.....

Biệt thự Trần Gia.

Khác hẳn với không khí tẻ nhạt thường ngày, ai ai cũng vô cùng mừng rỡ khi thấy cô chủ trở về, bác quản gia còn chạy ra ôm lấy cô và bảo.

“Nhớ cô chủ quá à”

“Dạ cháu cũng rất nhớ bác và mọi người”

“Lần sau cô chủ đừng bỏ đi như thế nữa nhé, có gì phật lòng cứ nói với chúng tôi nè”

“Sẽ không đi nữa”

Cô vừa cười vừa lắc lắc đầu cử chỉ thật đáng yêu.

“Cô chủ đói không? Muốn ăn gì để tôi sai nhà bếp chuẩn bị”

“Dạ cháu không đói ạ”

“Muốn ăn thịt”

Lời nói của Tuấn Anh phát ra khiến cô chợt không biết phản ứng ra sao, xấu hổ khẽ lờm anh một cái rồi cúi đầu, còn tất cả mọi người trong nhà thì được một phen cười nói rôm rả, rất nhanh anh dắt tay cô lên lầu, vừa đi được vài bước, tiếng nói của bà nội từ xa vang lên rất to.

“Cháu dâu về rồi sao?”

Cô khựng lại, tim đập thình thịch, hít một hơi thật sâu quay đầu lễ phép nói.

“Thưa nội con đã về ạ”

Ở bên cạnh còn có Lệ Ny đang khoanh tay trước ngực gương mặt vô cùng khó chịu. Đột nhiên cô chợt dạ không hiểu lý do gì cô ấy lại ở đây vào lúc khuya như thế này.

“Con đã đi đâu”

“Dạ...con...con...”

“Nội à, đã khuya rồi, nội nên đi ngủ sớm, mai hãy nói nhé”

Tiếng Tuấn Anh rất nhanh xen vào giữa, nhưng bà nội vẫn hết sức điềm tĩnh trả lời.

“Ta là đang hỏi Quỳnh Hoa?”

“Dạ, con xin lỗi nội ạ, trong phút bốc đồng cãi nhau với Tuấn Anh mà con đã có những hành động thiếu suy nghĩ”

“Trần gia ta xưa nay nổi tiếng là thuần phong mỹ tục. Dù là gia tộc bề thế và giàu có, nhưng không vì lý do đó mà con cháu được ăn chơi sa đọa, làm trái phép tắc, hành xử nông nổi. Con đường đường là gái đã có chồng lại bỏ nhà đi một thời gian không nói không rằng, không liên lạc, cũng không cần biết là có sự tồn tại của cái nhà này. Thật khó để chấp nhận, ai biết ở bên ngoài con đã gây ra chuyện đời bại gì? Có bôi nhọ thanh danh của Tuấn Anh hay không? Đây không phải là quán trọ mà khách muốn tới thì tới muốn đi thì đi, muốn về liền về”

Bà Nội lớn tiếng quát mắng khiến tất cả mọi người trong nhà đều trở nên sợ hãi, Lệ Ny có mặt ở đó lại đặc chí cười thầm, bởi vì cô biết với tích cách nghiêm túc và hạnh đạo của bà nội anh thì chắc chắn sẽ chuẩn bị có kịch hay để xem.

“Dạ, con biết lỗi rồi, nội tha thứ cho con được không ạ?”

Quỳnh Hoa chạy tới nắm lấy tay nội khuôn mặt buồn bã đến tội nghiệp.

“Đã là dâu nhà này, có sai thì phải biết sửa. Có lỗi thì phải chịu phạt. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, con có đồng ý với ta không?”

“Dạ được ạ, con đồng ý, nội phạt con sao cũng được, con sẽ nghe theo. Chỉ mong nội bớt giận để còn nghỉ ngơi sớm, không ảnh hưởng sức khỏe”

“Nếu con đã nói như vậy, thì quỳ ở chỗ này từ giờ cho tới sáng, không được lên giường hay kê cả nằm xuống đất ngủ”

Bác quản gia và toàn thể người giúp việc nghe thấy thì đều thất thần lo lắng cho cô chủ, nhưng biết phận mình nhỏ bé không dám lên tiếng can ngăn. Tuấn Anh lúc này mới bực bội bước lại gần cất giọng.

“Nội à, nội đừng quá đáng như vậy chứ. Biết là Quỳnh Hoa có lỗi, nhưng mà đâu đến mức phải hành hạ thân xác”

“Con không phải là không biết những quy tắc này”

“Nhưng mà con thấy quá vô lý, và con sẽ không để vợ con phải chịu đựng như thế được”

“Con tự hỏi ý kiến nó có muốn không đi”

“Nhưng mà nội quên mất vợ con đang mang thai chất của nội sao?”

“Dù là lý do gì cũng không thể nương tay, có một lần sẽ có lần hai con hiểu không. Nếu ta cứ khoan dung với những kẻ ngông cuồng, thì cái nhà này sớm muộn gì cũng trở thành cái trại”

“Nội có cách sống của nội, vợ con có cách sống của cô ấy. Không thể cứ ép cô ấy giống như nội được, đừng bắt chúng con phải sống cuộc đời của nội. Mỗi thế hệ có một quan điểm một nhìn nhận khác nhau. Tại sao lại cứ phải quy chụp cái lý lẽ của nội vào người khác vậy chứ?”

“Nếu con nhất mực muốn bảo vệ nó thì thu dọn đồ đạc đi ra khỏi Trần Gia ngay lập tức”

Lệ Ny nghe vậy thì hoảng hốt nói.

“Bà nội à, có chuyện gì từ từ ạ...”

“Được, con sẽ đi”

Anh bất ngờ cầm lấy tay cô kéo mạnh, cô bỗng rụt tay lại, nhất quyết từ chối.

“Anh à, nội nói đúng đó. Em sẽ làm”

Nói xong, cô gạt nước mắt của mình vào trong, nuốt những tùi hờn xuống cổ họng đắng chát, quỳ gối vào một góc mạnh mẽ lên tiếng.

“Như thế này được chưa nội?”

“Tốt, cứ như vậy tới sáng mai đúng 8h vào phòng ta, ta vẫn còn có chuyện cần nói”

“Em”

“Anh đi lên phòng đi”

“Anh quỳ ở đây cùng em”

“Không được, nếu anh thương em thì làm như em nói đi”

Cô hét lên với anh, có chút uất ức, Tuấn Anh hiểu ý cô, trong lòng có sẵn tức giận gật đầu đáp lại.

“Được rồi, nếu em muốn vậy, thì vậy đi”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Em thích những gì?

Có một câu nói rằng “Hôn nhân không dành cho những người yếu đuối, nó đòi hỏi rất nhiều nỗ lực. Hôn nhân cũng không dành cho những ai thiếu kiên nhẫn, những điều mới lạ trải qua trong hôn nhân cần có thời gian để phát triển và vun đắp, để khám phá, tìm tòi và hiểu rõ”. Và giây phút này cô mới thực sự thấm nhuần được điều đó, một đứa con gái 18 tuổi bước đi trên con đường màu hồng của tình yêu như vậy chắc cũng đủ rồi, cô cần tỉnh lại và cho mình biết, mình đã thật sự bước vào cái ngưỡng cửa mà bất kỳ người phụ nữ nào đều mong muốn nhưng lại rất sợ hãi.

Và cuộc hôn nhân của cô cũng không phải là một cuộc hôn nhân bình thường, thì cô phải hiểu rằng tất cả những thứ cô sẽ phải đối mặt đều không thể bình thường. Lấy chồng đại gia, một cái mác sáng bóng mà mọi cô gái đều khao khát đạt được, bây giờ đến chính cô đã trải nghiệm nó rõ nét nhất. Hôn nhân đã cho cô rất nhiều ngọt ngào thì cũng sẽ bắt cô gánh lấy rất nhiều gian khó. Cô không thể gục ngã, đây chỉ mới thực sự bắt đầu. Quỳnh Hoa lấy tay lau đi giọt nước mắt đang chảy dài trên gương mặt, nhìn căn nhà rộng lớn đã được một bóng đèn bao trùm lấy chỉ còn vài ánh đèn le lói, cô tịch và lạnh lẽo tột độ.

Trên đời này ngoài anh ra thì cô chẳng có gì, đến mẹ đẻ cô còn đối xử với cô rất tàn nhẫn thì đòi hỏi gì người khác phải cho cô sự ấm áp và lòng yêu thương. Vậy thì tại sao lại không thể cố gắng, Quỳnh Hoa tự động viên chính mình. Nhưng có một điều mà cô vẫn luôn thắc mắc này giờ, đó là bà nội của anh lại nhanh chóng thay đổi đến vậy, mới ngày nào còn ôm cô trong tay và nói những lời khiến cho cô cảm động, hiện tại cứ như là người đứng, dành cho cô sự khinh miệt đến tận cùng.

Nước mắt lại trào ra trong vô thức, vốn dĩ cô vẫn chưa đủ sâu sắc để hiểu được rằng trên đời này thứ duy nhất không thay đổi chính là sự thay đổi, bởi vậy đừng nên tin tưởng và hi vọng nương tựa vào bất cứ ai, cái bóng của ta cũng sẽ bỏ ta lúc tối tăm, vậy nên không ai là không thể rời bỏ bạn.

Đêm nay có lẽ là một đêm không ngủ của cô, đêm dài tràn trong nước mắt và thương đau.

.....

Ở một căn phòng khác Tuấn Anh cũng không thể nào chợp mắt được, nghĩ tới Quỳnh Hoa một mình quỳ gối ở dưới đó, tim anh như bị ai bóp nghẹt, anh muốn chạy tới bên cô ôm cô vào lòng và yêu thương cô. Nhưng anh hiểu nếu anh làm vậy, bà nội sẽ càng không tha thứ cho cô và càng ghét cô hơn mà thôi. Khắp căn nhà này chỗ nào mà không có camera, nhưng anh cũng không thể cứ nằm ở đây bất lực, anh chỉ muốn nói với cô một câu, anh nghĩ ít nhất như vậy anh cũng mới có thể dành một chút an ủi tới người anh yêu. Lao ra khỏi phòng nhanh nhất, anh chạy xuống lầu, nhìn thấy Quỳnh Hoa đang khóc, Tuấn Anh ngồi xuống, lấy tay lau đi những giọt nước mắt ấy, nói trong sự xót xa sâu thẳm tận đáy lòng mình.

“Em đừng khóc, anh sẽ bù đắp lại những thiệt thòi ngày hôm nay, Anh xin lỗi!”

Cô nhìn thấy anh, trong lòng trào dâng rất nhiều xúc cảm, liền nói.

“Em sẽ mạnh mẽ, vì anh! Yên tâm”

Gật gật đầu, anh quay lưng trở về phòng, sau lưng anh là những giọt nước mắt, sau lưng cô cũng là những giọt nước mắt...đầu tiên, trong cuộc đời anh.

.....

Sáng ngày mai!

Khi mọi người vẫn chưa thức giấc thì cô đã tranh thủ đi vòng ra ngoài sân để chăm sóc vườn cây và tưới bông. Lưng cô đau và chân cô mỏi tới mức khó khăn lắm cô mới có thể đứng dậy, ngủ chập chòn được một chút, cô quyết tâm không để mình nằm xuống hay ngồi xuống dù một phút, cô phải cho bà nội nhận ra bản lĩnh của đứa con gái quê, cô nói được thì sẽ làm được.

Tuy rất mệt mỏi, nhưng được ngắm nghía, chăm sóc những đoá hoa đang khoe sắc, cô cảm thấy bản thân được phấn chấn hơn phần nào. Cô đã vượt qua rất nhiều bản cùng của cuộc sống, điều đó đã tôi luyện cho cô có một tinh thần thép. Cô nhẹ mím cười sò vào những cánh hồng nhưng đỏ thắm và tự nói một mình.

“Cố lênnnnn”

Một vòng tay ấm áp nhẹ ôm lấy cô từ phía sau, dịu dàng cất tiếng.

“Em mệt lắm không?”

“Cũng có, nhưng em chịu được”

“Ngồi xuống đây anh xoa chân cho”

Tuấn anh đỡ cô ngồi ngay ở chiếc xích đu trắng bên cạnh, cầm ra một chai dầu mang mùi thơm của các loại thảo mộc, nhẹ lấy từng chút và xoa vào chân cô, tay anh rất nhẹ nhàng từng động tác khiến cho cô thấy rất dễ chịu, cô ôn nhu nhìn anh nói.

“Bây giờ em mới nhận ra Tuấn Anh của em đúng là người đàn ông tuyệt vời”

“So với Gia Vỹ thì anh vẫn đẹp trai hơn đúng không?”

Anh cười cười hỏi lại cô.

“Không. Nhưng mà đó là trong mắt người khác. Còn đối với em, anh là nhất!”

“Yêu em lắm”

Anh nhẹ hôn lên trán cô và thì thầm.

“Em..cũng yêu anh!”

“Rốt cuộc, cuối cùng em cũng đã chịu nói ra câu đó”

“Em còn muốn rất nhiều lần”

“Dễ thương, bây giờ vào trong ăn sáng. Anh đã chuẩn bị sẵn cho em rồi”

“Anh nấu cho em sao, sao không để nhà bếp làm”

“Anh muốn tự tay chăm sóc cho em, là anh tự nguyện”

Một tô súp nóng hổi và một ly sữa bắp thơm phức được đưa tới trước mặt cô, Quỳnh Hoa thích thú kêu lên.

“Đẹp quá, đủ màu sắc luôn, màu vàng của trứng, màu trắng của thịt, màu đỏ của cua, màu xanh tím hồng của rau củ, anh kiểm đầu ra hay vậy?”

“Em ăn đi, xem có hợp khẩu vị không?”

“Sao anh biết em thích ăn súp?”

“Anh...thực ra là không biết. Anh chỉ muốn làm một món nóng, vì đêm qua em đã phải chịu lạnh rồi. Anh sợ em ốm”

“Anh cũng ăn cùng em nhé”

“Tất nhiên rồi, mà Quỳnh Hoa..anh vốn dĩ chẳng hiểu gì về em, không biết ăn thích ăn gì? Thích hoa gì? Thích màu gì? Đặc biệt dị ứng cái gì? Không thích cái gì? Hôm nào em có thể nói cho anh biết được không?”

“Không cần hiểu quá nhiều, những thứ đó chỉ là những điều nhỏ nhặt thôi anh, em không để tâm đâu”

“Không được, là vì em không biết một điều rằng, đa số các cặp đôi chia tay nhau không phải vì những thứ lớn lao, mà toàn vì những thứ nhỏ nhặt trong cuộc sống đấy, mỗi một lần anh không hiểu em như thế, sẽ tích tụ trong em sự thất vọng. Cho nên anh là rất quan tâm đến tiểu tiết. Nhớ, rảnh ghi ra sổ tay đưa cho anh”

“Trời ơi, anh có phải Trần Tuấn Anh không vậy?”

“Anh là ai thì cũng không quên việc anh là chồng của em đâu”

“Vây, không phải anh cũng cần ghi ra cho em nhớ những sở thích của anh à”

“Không cần, chỉ một người nhớ là đủ, anh không nhớ, anh muốn em được ngủ ngon”

Câu chuyện đang diễn ra đầy vui vẻ thì tiếng bác quản gia vang lên khiến không khí có chút gượng gạo.

“Cậu chủ, cô chủ à, bà nội cho gọi hai người”

“Được rồi”

Tuấn Anh trả lời, rồi nhìn cô, trên khuôn mặt Quỳnh Hoa thoáng có chút bồn thần. Anh nhẹ ôm cô trấn an.

“Em đừng lo, chắc nội hết giận rồi”

“Em không biết nhưng cứ có linh cảm không tốt, em... hơi hồi hộp”

Cô siết chặt tay anh và nói.

“Do em suy nghĩ nhiều quá thôi, nội của anh tuy nóng tính, khó chiều, nghiêm khắc nhưng rất tốt bụng và hiểu chuyện. Chắc nội gọi chúng ta vào làm lành đây. Đi theo anh”

“Dạ”

Cô đáp lại anh nhẹ nhàng, nhưng lòng vẫn mang một tâm trạng không yên, vào tới phòng hai người cũng lễ phép đồng thanh nói.

“Con chào nội”

“Hai con ngồi xuống đây”

Bà nội chỉ vào chiếc ghế dài bên cạnh.

“Quỳnh Hoa cuối cùng cũng đã quỳ cả một đêm qua, coi như là biết sửa sai, trong đời này ai ai cũng ít nhiều không tránh khỏi làm lỗi, ta chỉ hi vọng từ nay về sau con biết lấy lần này làm gương, không tái phạm nữa.”

“Dạ con đã hiểu, con cảm ơn nội tha thứ”

“Còn Tuấn Anh, hôm qua cháu đã biết kiểm chế con nóng giận, ta coi như đây là một sự tiến bộ của cháu, rất đáng khen. Hôm nay nghe nói cháu sẽ có ngày đầu tiên bấm máy cho bộ phim mới, nội chúc cháu thành công”

“Dạ con thật tâm cảm ơn nội”

Anh nói xong thì cười miễn cưỡng, dù sao hôm nay anh cũng sẽ đi quay từ sáng tới tối, xong còn phải về giải quyết công việc ở công ty, thật rất bận rộn.

Nghe bà nội nói vậy anh đã yên tâm về Quỳnh Hoa.

Còn cô sau khi nghe câu chúc của bà nội thì bất ngờ quay sang hỏi anh.

“Hôm nay sao anh?”

“Lịch quay thay đổi, nên chính là hôm nay”

“Sao anh không nói với em một tiếng, sáng giờ còn...”

“Không sao, bây giờ anh mới chuẩn bị phải đi”

“Em vô tâm quá, anh đi sớm đi, vội vàng sẽ mệt đấy”

“Em ở nhà chơi ngoan nha, con chào nội”

Tuấn Anh bước ra ngoài, cô cũng theo phản xạ đứng lên đi theo anh, với cô còn một số điều muốn nói cùng anh, nhưng ngay tức khắc đã bị Lệ Ny chặn ngang nơi cửa và nói.

“Cô đứng lại đó, bà nội còn chưa nói xong với cô đâu”

“Dựa vào đâu mà cô có thể cản tôi”

“Dựa vào cái này nè”

Lệ Ny vứt thứ gì đó ra trước mắt cô và cười khẩy. Cô nhìn thấy thì vẫn chưa hiểu được ý cô ta muốn là gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ly nước lạnh và cái tát

Những tấm hình cô và anh ở trong rừng và cả khi leo núi được vớt tả tơi trên mặt sàn, Lệ Ny nhìn cô lên giọng ra vẻ thách thức.

“Sao, nói gì đi chứ?”

“Cô muốn tôi nói gì?, tôi không hiểu ý cô”

“Đến bây giờ mà cô vẫn giả vờ được à, phải công nhận một điều rằng cô diễn rất sâu. Nhưng tiếc là, có thể qua mắt ai chứ không thể qua mắt tôi”

“Cô theo dõi tôi”

“Hỏi điều đó để làm gì, chuẩn bị tinh thần nói chuyện với bà nội được rồi chứ?”

Quỳnh Hoa đã biết rõ ý định của Lệ Ny và cũng biết được điều cô ta đang muốn, lúc này cô thật sự rất hoảng loạn, không biết mình nên làm gì cho đúng. Nhưng không thể để cô ta thấy được mình đang mất bình tĩnh, cô vẫn cố gắng đáp lại một cách thật cứng rắn.

“Chuyện của tôi, tôi sẽ tự giải quyết”

“Vậy còn không mau vào trong nói với bà nội chuyện cái thai là giả, chuyện yêu đương cũng là giả. Chỉ vì tiền mà cô làm cái trò cười hèn hạ này”

“Cô.”

“Cứng họng rồi à, phản ứng tiếp đi nào, cô gái. Tôi đang muốn xem cô bản lĩnh được bao nhiêu. Hay là cô tính nói cô có thai thật, có thai vẫn bắt chấp để chơi trò leo núi tiêu khiển với anh”

“Cô thích chiến thắng lắm sao Lệ Ny, cô sợ tôi đến mức đó à? Phải dùng thủ đoạn để đạt được mục đích, cô bảo tôi là hạng người rẻ rúm. Rẻ rúm như tôi vẫn có thể cạnh tranh được với cô sao. Tính ra nhờ nói chuyện với cô mà tôi nhận ra, tôi được tăng thêm rất nhiều phần giá trị”

Quỳnh Hoa nhìn cô ta nói xong thì cười khẩy, khuôn mặt sắc sảo tỏ ra lạnh nhạt, nhưng ai biết được tâm tư cô đang trào dâng những cơn sóng.

Bước vào trong, cô né tránh cái nhìn của bà nội, sự hiền từ ảm áp, nhân hậu đã không còn thay vào đó là sự dò xét và khó chịu.

“Nội à, con...”

“Cô nói đi, nói tất cả”

“Thực ra, con...con không lấy những lời này để biện hộ cho bản thân hay giải thích cho cái sai của mình. Từ lúc đầu có thể là do con cùng Tuấn Anh hợp tác bày trò lừa gạt nội, con cần tiền, anh ấy cần người. Nhưng mà, cho đến hiện tại tình cảm của con dành cho anh và nội hoàn toàn là có thật. Tuấn Anh mang đến cho con sự yêu thương, nội mang đến cho con cái gọi là gia đình. Những thứ này con đều không có, con đều rất thiếu, thực sự rất thiếu thốn. Chuyện cái thai, con không nghĩ sẽ nói dối mãi, chỉ là con chưa dám can đảm để nói ra ạ”

“Những lời cô nói rất hay, nhưng tôi không phân biệt được lời nào là thật và lời nào là giả dối, hay tất cả đều chỉ là giả dối. Nếu như tôi là một người bình thường trong cái xã hội này thì có thể tôi sẽ tin. Nhưng vì Trần Gia là nơi ai cũng muốn được một lần bước chân vào, và vào rồi thì mãi không muốn bước ra. Nên lấy gì để chứng minh cô là vì tiền hay vì tình”

Cô vội chạy đến gần nhìn bà nội thất thanh nói.

“Nội ơi, nội tin con một lần đi, hãy cho con thời gian để khẳng định điều đó ạ”

“Khẳng định cô là thứ con gái vô si hay sao hả cô gái? Cô làm xáo trộn Trần Gia như vậy đã đủ chưa?”

Lệ Ny bước đến khuôn mặt giận dữ vô cùng, đẩy cô ra khỏi bà nội, mở to mắt nhìn cô như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống, tiếp tục cao giọng.

“Thứ con gái như cô, là thứ bùn đen của xã hội. Bồi nhọ nhân phẩm của tất cả phụ nữ như chúng tôi. Giờ này mà cô còn cố gắng ở đây níu kéo tình cảm của bà nội ạ. Đúng là thứ mặt dày”

“Tôi đang nói chuyện với bà nội, cô lấy tư cách gì để xen vào”

“Không cần có tư cách, là vì tôi quá bức xúc, là vì tôi không chấp nhận sự bẩn thỉu của cô làm vấy bẩn lên những con người mà tôi kính trọng và yêu thương. Cô cút đi, đi ngay”

Lệ Ny đưa tay chỉ ra phía cửa hét to, Quỳnh Hoa vẫn không chút nhân nhượng bướng bỉnh đáp lại.

“Tôi không đi”

“Cô, CÚT”

“Đây là nhà tôi, tôi tại sao phải đi. Cô nên nhớ ở đây ai mới là khách”

“Còn mạnh miệng lắm”

“Tất nhiên, bởi vì...tôi là vợ của Tuấn Anh, tôi mới là cháu dâu của bà. Và bà nội đã từng nói không ai có quyền đuổi tôi ra khỏi cái nhà này, cô hiểu chưa Lệ Ny”

Quỳnh Hoa không nhịn được nữa, nếu cô cúi đầu, tức là nhận thua. Cô không thể để Lệ Ny dễ dàng đạt được mưu đồ của mình.

“Nội à, nội nói xem”

Lệ Ny nhõng nhẽo ở bên cạnh bà nội lên tiếng.

“Thôi được rồi, ta không muốn nghe hai đứa cãi nhau. Quỳnh Hoa dù là ta đã từng nói với cô như vậy, nhưng mà qua chuyện này ta cũng không thể xem như không có gì xảy ra, trong lòng ta địa vị cháu dâu của cô đã mất. Cô không nhất thiết phải đi, nhưng từ nay phải làm việc như những người giúp việc ở đây, đặc biệt là giai nhân hầu hạ cho Lệ Ny. Và những chuyện này đừng nên để Tuấn Anh biết, hãy để nó tập trung hoàn thành vai diễn của mình. Cô hiểu chứ”

“Bà nội à, con...”

“Nếu cô cảm thấy thiệt thòi hay thất vọng thì có thể tự quyết định tương lai của chính mình”

Cô chột cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, nếu bây giờ cô bỏ đi thì sẽ đồng nghĩa với việc cô đã từ bỏ anh. Cô không nỡ để mất anh, dù chỉ là một giây phút ngắn ngủi. Và còn nữa, nếu cô đi thật, Tuấn Anh sẽ ra sao? Vai diễn của anh sẽ như thế nào?

Người ta nói để yêu một người cần rất nhiều can đảm, để bên cạnh một người cần rất nhiều sự bao dung và để giữ một người cần rất nhiều tự nguyện. Yêu thương thật sự luôn đi kèm với trách nhiệm, hạnh phúc thật sự là khi nhìn thấy đối phương được hạnh phúc. Đời người có rất nhiều chuyện không thể nói rõ nguyên do, vậy nên vì anh mà cô sẽ hi sinh trong thầm lặng, anh là may mắn mà cuộc đời này đã mang lại cho cô, là người mà cô có bao nhiêu cơ hội được chọn lại trong đời, cô vẫn sẽ lựa chọn anh.

Khẽ gật đầu cô đáp.

“Dạ được, con sẽ làm như bà nội mong muốn”

Lệ Ny đôi mắt oán hận vì không thể tống cổ cô ra khỏi Trần Gia, nhưng cũng được người ngoại thân nào khi bà nội bắt buộc Quỳnh Hoa phải làm người giúp việc đặc biệt cho mình.

“Cứ thế mà làm đi”

Bà nội nói xong thì tiến về giường nghỉ ngơi, cả hai người cùng đồng thanh lễ phép chào bà rồi đi ra khỏi phòng. Đi được vài bước cô tính lên lầu tắm rửa thay quần áo thì Lệ Ny đã lên tiếng.

“Lau dọn toàn bộ biệt thự trong khi tôi đi ra ngoài, yên tâm...sẽ có người để ý đến cô”

Lệ Ny vừa đi vừa liếc mắt ra hiệu cho một nữ giúp việc ở đấy, cô ta chắc là người của Lệ Ny đưa vào, khuôn mặt khó chịu lại gần nói to.

“Nhanh tay đi”

Toàn bộ người làm thấy vậy thì hơi e ngại nhưng không ai dám giúp đỡ, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn cô chủ và thì thầm với nhau một số chuyện không ai hiểu

rõ. Quỳnh Hoa thở dài tặc lười làm việc, vì hôm qua quý cả đêm nên cô rất mệt mỏi, cộng thêm việc biệt thự này quá rộng lớn, cô lau mãi lau mãi vẫn không thấy xong. Sau 6 tiếng hì hục vệ sinh mọi ngõ ngách thì cô cũng đã hoàn thành, mồ hôi đổ ra như tắm, cô nằm dài trên giường không nghĩ gì tới việc ăn uống nữa. Tiếng chuông điện thoại vang lên rất to, cô ưỡ ỏi cầm lấy, và giật mình khi thấy Diễm My.

“Tao nghe đây”

“Mày biến mất đâu vậy, đến chung cư cũng thấy khoá cửa”

“Tao có chút chuyện, có gì không mày?”

“Không đi đến đoàn phim à, cái vai quân chúng của mày hôm nay diễn đấy”

“Hả? cái gì? Hôm nay ngày mấy nhĩ”

“Ngày 8, hình như hôm bữa mày nói với tao là vậy”

“Chết, tao quên mất, tao tới ngay đây”

Cô lao như tên lửa vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ rồi nhanh chóng tới phim trường, may là quãng đường từ nhà tới đó rất gần và tiện nên cô cũng kịp giờ. Vừa tới nơi còn đang chạy đến phát ra tiếng thở hổn hển thì cô lại đụng mặt Lệ Ny.

“Ô, cô giúp việc nhỏ bé của tôi đi đâu đây?”

“Làm việc”

“Việc tôi sai cô làm xong chưa?”

“Xong rồi”

“Được, vậy vào trong đi”

Lệ Ny nhún vai cười mỉa mai rồi đi thẳng, Quỳnh Hoa ngạc nhiên khi thấy cô ta lại có thể bỏ qua cho mình một cách nhanh chóng như vậy. Nghĩ ngợi một chút cô cũng mặc kệ, bước chân thụt thụt đi vào trong.

Huyền Trang thấy cô tới thì vui vẻ đi lại gần nói.

“Thay trang phục đi em, chuẩn bị diễn”

“Dạ chị”

Lướt qua Hạ Linh nữ diễn viên chính xinh đẹp của bộ phim cô đang đóng mang tên là “Kiều Hân” cô nhẹ mím cười thay cho lời chào hỏi, nhưng rất tiếc cô ấy còn không thèm liếc nhìn cô.

Tiếng của trợ lý đạo diễn kêu to làm cô thấy thật hồi hộp.

- Tất cả chuẩn bị cho phân cảnh thứ nhất nha, Hạ Linh và Như Quỳnh chuẩn bị vào.

Quỳnh Hoa được hoá trang rất bình thường với một bộ đồ bộ mặc ở nhà cũ kỹ, tóc tai búi gọn lên, mặt không trang điểm. Nhưng không vì thế mà làm giảm đi vẻ đẹp tự nhiên của cô. Hạ Linh tóc uốn cầu kỳ, khuôn mặt sắc sảo, mặc trên người là một chiếc váy dài màu đỏ bắt mắt, cả hai cùng bước đến, sẵn sàng.

Đạo diễn ra hiệu.

“Diễn”

Thì Hạ Linh bỗng giờ tay xin nói một điều gì đó.

“Tôi nghĩ cảnh tát này sẽ sống động hơn nếu như nữ quân chúng bị tát một ly nước nữa, nếu đạo diễn và cô Như Quỳnh đây không phản đối thì...”

Quỳnh Hoa nghe vậy vui vẻ xua xua tay nhìn cô ấy đáp.

“Không...không sao ạ. Chỉ cần phim hay em chấp nhận hết”

Hạ Linh nhìn cô cười nhạt một cái rồi nhỏ giọng.

“vậy xin phép cô”

“Diễn”

Tiếng đạo diễn lại một lần nữa kêu to, một ly nước lạnh ngắt được dội lên mặt của Quỳnh Hoa khiến cô hơi khó chịu nhưng vẫn cố gắng hết sức tỏ thái độ bình thường như kịch bản đã thông qua.

“Cô nghĩ cô là ai, hả?”

Nữ chính Hạ Linh gào lên, rồi nhanh chóng tới tát cho cô một cái rỗ đau, một cái tát mà khiến cho cô nhất thời chao đảo. Cô hốt hoảng không biết đây là diễn hay thật, liền không giữ được trạng thái, vội lấy tay lên che mặt.

“Cát”

“Như Quỳnh à, phải để yên, khuôn mặt vô cảm vào. Hạ Linh không nhất thiết phải tát thật và mạnh như vậy”

Chỉ mới một cái tát mà bên má của cô đã sưng đỏ bóng rít, Quỳnh Hoa nhìn Hạ Linh cố gắng nín nhịn để diễn thật tốt, dù sao đây cũng là vai diễn đầu tiên trong đời cô, cô phải làm nó thật hoàn hảo.

Một lần nữa, ly nước lạnh buốt lại được dội lên trên đầu và mặt của cô, lúc này cô cảm thấy có một thứ gì đó chạy dọc nơi sống lưng, cô hơi mệt. Và một cái tát còn đau hơn cái tát lúc nãy được giáng xuống, khiến cho môi cô ri máu, cô không chịu được gục đầu ôm mặt rên lên một tiếng.

“Cát”

“Hạ Linh cô nhẹ tay một chút, biết là diễn thật thì sẽ truyền tải được tốt hơn, nhưng cô ấy sẽ không chịu nổi đâu”

“Chỉ một việc nhỏ không chịu được, thì đời nào mới lên làm diễn viên chính được”

Hạ Linh nhìn cô nói giọng đanh đá.

“Tôi xin lỗi đạo diễn, làm lại đi ạ, lần này tôi nhất định làm được”

“Thôi, cô lên. Nào, tất cả bắt đầu, diễn”

Ly nước thứ ba lạnh ngắt tạt vào mặt cô một lần nữa, vẫn là cái tát mạnh bạo khiến cô mơ hồ thần trí chao đảo, lúc này ngoài cửa có người bước vào với ánh mắt lạnh lẽo, cũng là lúc cô không chịu nổi nữa ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nụ hôn

Cả đoàn phim lúc này được một phen hoảng loạn, Hạ Linh cũng thất thần lo sợ, Quỳnh Hoa gương mặt tái mét như không còn một chút sức sống nằm sõng xoài trên mặt sàn. Lê Đình Long bước vào, cao cao tại thượng nhìn thấy một màn này thì khuôn mặt trở nên đầy sát khí. Cát giọng lạnh khốc.

“Huyền Trang, mang cô ấy vào phòng nghỉ, gọi bác sĩ tới”

“Dạ thưa tổng giám đốc”

Sau đó, nhìn chằm chằm vào tất cả những người đang có mặt tại phim trường nói to.

“Chuyện gì?”

Trợ lý đạo diễn nhìn thấy thái độ của anh lúc này thì cảm thấy run rẩy, nhanh chóng tường thuật lại tất cả sự việc vừa xảy ra.

Hạ Linh cũng nhìn anh không kém phần lo lắng lên tiếng giải thích.

“Tôi..tôi cũng chỉ là muốn tốt cho bộ phim của chúng ta thôi”

“Tốt, như thế nào là tốt. Là đánh bạn diễn tới mức ngắt đi sao?”

“Tôi không nghĩ cô ấy yếu ớt như vậy”

“Hay tôi thử cho diễn viên khác đánh cô như vậy có được không?”

“Tôi...”

Lúc này anh mới thực sự tức giận, đưa hai tay lên hét to.

“Tại sao CTF có ngày hôm nay trong khi hàng năm rất nhiều công ty giải trí mọc lên không ít, mọi người có biết không? Đó chính là công ty luôn ưu tiên hàng đầu hai chữ đạo đức. Bất kể là ai, diễn viên hạng A hay hạng C thì vẫn phải nắm rõ nguyên tắc đó của công ty. Vậy mà hôm nay, tất cả các người có mặt ở đây là bao nhiêu người, là cả một tập thể, một đội ngũ lại tro mắt đứng nhìn sự việc này xảy ra. Xưa nay tôi ghét nhất là việc kẻ mạnh đi ức hiếp kẻ yếu hơn, điều đó thể hiện rõ bản chất tồi tàn của một con người, diễn viên của công ty tôi, dù là nữ chính hay quần chúng thì đều sẽ được bảo vệ và tôn trọng như nhau. Tôi không cho phép chuyện này diễn ra một lần nữa”

“Dạ..dạ thưa tổng giám đốc”

“Còn một điều nữa, Hạ Linh – vai nữ chính của Kiều Hành từ giờ phút này không còn thuộc về cô nữa”

“Tổng giám đốc, tôi biết lỗi rồi, đừng như vậy mà. Tôi xin lỗi”

“Tôi muốn cho cô nhớ, những gì chúng ta gây ra cho người khác chúng ta cũng sẽ phải gánh hậu quả, và hậu quả đó có khi có tổn thương hơn rất nhiều lần”

“Tôi biết lỗi rồi, anh bỏ qua cho tôi đi tổng giám đốc, dù sao tôi cũng đã cống hiến cho công ty bao nhiêu năm nay”

“Sự cống hiến của cô tôi hiểu, và tôi nghĩ công ty cũng đã trả cho cô một cái giá thật xứng đáng”

“Vậy tại sao anh còn nhẫn tâm cắt vai của tôi”

“Chưa đâu, nếu gọi là nhẫn tâm thì tôi phải huỷ hợp đồng luôn với cô mới đúng”

“Thôi được, tôi đồng ý không diễn vai này nữa. Lần sau tôi sẽ chú ý hơn”

“Hôm nay đến đây thôi”

Lê Đình Long nói xong thì tay rút túi quần lạnh lùng đi ra ngoài, chuyện công việc đôi khi khiến anh rất mệt mỏi, và anh đang rất nhanh đi tới một nơi.

.....

Quỳnh Hoa sau khi được nghỉ ngơi cũng đã tỉnh dậy, bác sĩ nói cô bị suy nhược cơ thể chắc do làm việc quá sức, đã kê đơn thuốc bổ cho cô. Cô loay hoay trở mình ngồi dậy, thư ký Huyền Trang thấy vậy lập tức chạy tới.

“Em còn mệt cứ nằm nghỉ đi”

“Em bị sao vậy chị?”

“Em ngất xỉu đấy”

“Vậy à, bây giờ là mấy giờ rồi ạ”

“7 giờ tối em ạ”

7 giờ tối, giờ này chắc Tuấn Anh đã sắp trở về nhà, cô không thể để anh lo lắng được bèn bước chân xuống giường nói giọng lắp bắp.

“Em..em phải về nhà, phải trở về thôi”

“Em đi nổi không, hay cứ ở đây tĩnh dưỡng, gọi người nhà tới chăm em nhé, hoặc là chị sẽ cho nhân viên mang đồ ăn tới”

“Dạ không sao ạ, e đỡ nhiều rồi”

Cô cầm lấy ly sữa trên bàn và uống một hơi cạn, cô cần uống để đủ sức đứng dậy và ra về. Lê Đình Long nhìn thấy cô như vậy thì tỏ vẻ không hài lòng.

“Còn mệt, cứ nên nghỉ ngơi đi”

“Dạ cảm ơn tổng giám đốc”

“Hiện tại, thấy trong người như thế nào?”

“Dạ, ổn hơn rồi ạ”

“Có muốn ăn gì hay không?”

“Dạ không ạ”

“Lúc này vì sao không phản ứng?”

“Ý anh là?”

“Chuyện Hạ Linh cố tình đánh cô”

“Tôi không nghĩ vậy, tôi nghĩ cô ấy muốn diễn thật nhất”

“Làm nghề này không nên lương thiện quá, nếu không..không ai cứu được cô đâu”

“Cảm ơn tổng giám đốc đã nhắc nhở”

“Tôi không muốn cô phải thay đổi bản chất thật sự của mình, nhưng hi vọng cô đủ thông minh để tự biết bảo vệ bản thân”

“ạ tôi hiểu rồi”

“Nếu cô muốn về, tôi sẽ đưa cô về”

Nghĩ tới cảnh anh biết cô là người của Trần Gia cô có chút không muốn bèn nói.

“Không cần đâu ạ, tôi đi tắc xi về”

“Đừng ngại”

“Thật sự là anh đã rất bận rộn rồi, không muốn làm phiền anh thêm nữa. Tôi tự đi được ạ”

“Cô nên biết nghe lời đi. Lai lịch của cô tôi nắm rõ trong lòng bàn tay, không cần cố che đậy”

Nghे đến đây thôi cô đã thấy Lê Đình Long thật sự không phải là con người đơn giản, khuôn mặt tiu nghiu cô nói.

“Vậy được, mà..mà sao, tổng giám đốc lại biết ạ?”

“Diễn viên của tôi, tôi tất nhiên cần điều tra”

Anh nói xong thì nhìn cô nở một nụ cười dịu ngọt, Quỳnh Hoa cũng nhìn lại anh cười trừ, trong lòng có rất nhiều thắc mắc không được giải đáp.

.....

Biệt thự trần gia.

Sau khi cố ăn một chút cháo do bác quản gia chuẩn bị, cô thay đồ ngủ và lên giường, một ngày đầy rẫy những sự kiện không ngờ đến cũng sắp qua đi, lúc này cô chỉ ước được ngủ một giấc thật say để quên hết tất cả.

Cầm điện thoại lướt facebook một xíu trong lúc chờ Tuấn Anh, thì cô nhận được tin nhắn của Gia Vỹ.

“Em đang làm gì?”

“ạ em đang chuẩn bị đi ngủ”

“Mấy hôm nay em ổn chứ, vai diễn của em tới đâu rồi”

“Em rất ổn, mọi thứ đều tốt. Anh đi công tác ạ?”

“Ngày mai anh về. Nhớ em”

Đọc đến đây cô chợt bối rối không biết trả lời như thế nào cả, cô tắt điện thoại rồi cầm lấy cuốn tiểu thuyết đang thích, đọc một lúc, vì mệt quá mà ngủ quên lúc nào không hay.

Tuấn Anh trở về sau một ngày dài rất nhiều công việc, điều anh mong muốn duy nhất bây giờ là được trông thấy cô. Mở cửa phòng thấy Quỳnh Hoa vừa ôm cuốn sách trên tay vừa ngủ rất ngon giấc, anh nhẹ mím cười ngọt ngào đến bên cạnh hôn vào mắt cô, sau đó lại rất tham lam hôn vào má cô, vào trán cô, vào mũi cô. Nhưng tuyệt nhiên không hôn vào môi cô, anh muốn để cho cô ngủ ngon, không bị đánh thức hay tỉnh giấc.

Thay quần áo trên người anh đi vào nhà tắm, làn nước ấm khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn sau một ngày lao động cật lực. Quỳnh Hoa lúc này đã tỉnh, biết anh về cô vội chạy xuống khỏi giường, tới nhà tắm gõ cửa trêu chọc anh.

“Hử”

Cũng đúng lúc này Tuấn anh bước ra trên người quấn mỗi chiếc khăn tắm màu trắng, trên lưng còn đọng lại một vài vệt nước chạy dài, cả cơ thể anh toát ra một mùi thơm quyến rũ, anh nhìn cô dịu dàng đáp.

“Anh sợ quá”

“Lại xạo nữa rồi”

“Không phải em vừa hù anh còn gì?”

“Nhưng anh có sợ đâu”

“Anh có”

Ôm lấy cô từ phía sau anh thủ thủ bên tai cô. Quỳnh Hoa ngại ngùng quay lại lên tiếng.

“Anh mau mặc quần áo vào đã”

“Anh để như vậy ngủ luôn”

“Cái gì?”

Cô nhìn anh từ trên xuống dưới trố mắt hết to.

“Anh biến thái vừa thôi”

“Lỡ như em có muốn... ăn thịt anh, thì anh sẽ nhanh chóng đáp ứng”

Anh nhìn cô vừa nói vừa cười càn khiến cô đỏ mặt e thẹn.

“bớt khùng lại, em đang mệt lắm, không có nhu cầu?”

“Em... lại dùng từ đó”

“Chứ bộ không đúng sao?”

“Đúng, nhưng mà... chúng ta... là vì tình yêu, em có thể dùng từ nào mỹ miều hơn một chút được không?”

“Em không biết, em ít học lắm”

Cô nhìn anh, đôi mắt tội nghiệp mà phát ra câu đó, Tuấn Anh thấy vậy lại càng thương cô hơn, ôm vào lòng rất chặt, giọng an ủi.

“Ông trời thật khéo sắp đặt em nhỉ? Anh phải học quá nhiều thứ nên cần gặp được em để không bị quá tải”

“Dẻo miệng”

“Thật”

“Anh không chê em sao?”

“Em là đáng yêu nhất”

Quỳnh Hoa cười nụ cười hạnh phúc, rồi bỗng quan tâm hỏi han anh.

“Hôm nay anh mệt lắm phải không?”

“Không, anh là đàn ông mà, đối với anh vất vả thế nào cũng là chuyện nhỏ. Còn em, ngày hôm nay em làm những gì, kể cho anh nghe đi”

“À, ờ... em... hôm nay em... em đi mua sắm cả ngày”

Quỳnh Hoa nhìn anh trong lòng chợt cười khỏ.

“Vậy là tốt rồi, Em thích mua gì cứ mua, thích đi những đâu cứ đi. Cả thế giới đã có anh lo”

“Em biết rồi nè, Tuấn Anh của em là nhất mà. Bây giờ thì đi ngủ thôi anh, ngày mai anh lại tiếp tục một ngày làm việc mệt nhọc nữa đây”

“Nhưng mà... anh muốn”

“Anh muốn gì???”

“Vây là một bước lên mây, mà sắp nổi tiếng rồi Hoa ơi”

“Tao vui lắm, gọi báo mày đầu tiên đó”

“Tối nay không say không về nha”

“Được, không say không về”

Cúp máy, cô mở cửa sổ nhìn ra xa, những đoá hoa đang đua sắc dưới ánh sáng rực rỡ của ngày mới, trời xanh, mây trắng, nắng vàng. Tất cả báo hiệu cho một ngày an nhiên và hạnh phúc. Đang khẽ mỉm cười ngọt ngào trong niềm vui lớn lao này, tiếng gõ cửa vang lên phá tan bầu không khí đó.

“Quỳnh Hoa cô đâu rồi”

Giọng nói đanh đá phát ra từ bên ngoài, chỉ nghe qua cô cũng đã nhận biết là ai, nhưng vẫn cố tình như không biết gì, cô nói vọng ra.

“Ai vậy”

“Là tôi”

“Cô là ai?”

“Lệ Ny”

Bực mình ngồi dậy, cô bước tới và mở cửa phòng, lạnh lùng lên tiếng.

“Cô tìm tôi là có chuyện gì?”

“Đi cùng tôi”

“Đi đâu”

“Đi mua sắm”

“Cái gì? Muốn làm lành với tôi hả? Nhưng tôi không thích”

Lệ Ny cười khẩy lườm cô một cái rồi nhún mạnh từng chữ phát ra một cách vô cùng khó chịu.

“Ai muốn làm lành với cô chứ, nhanh đi theo xách đồ cho tôi”

“Hả? Cô nói gì, tôi không đi”

Quỳnh Hoa vừa nói vừa quay mặt sang chỗ khác vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của cô ta lúc này.

“Không đi phải không? Vậy để tôi xuống nói với bà nội”

Lệ Ny nói xong thì lập tức quay gót, cô nhún mặt thờ ra một cái giữ tay cô ta lại, nói trong hậm hực.

“Được rồi, đi thì đi”

Hai người cùng nhau xuống lầu, Quỳnh Hoa vớ nhanh một mẫu bánh mì bỏ vào miệng, uống nhanh một ly sữa rồi lóc cóc chạy theo Lệ Ny, vội vàng đến cả quần áo cũng chưa kịp thay, mặc một chiếc quần đùi, một chiếc áo thun, đi đôi dép xỏ ngón. Cô thật sự cũng chưa ý thức được diện mạo của mình.

Vòng vòng trong trung tâm thương mại hơn hai tiếng đồng hồ, Lệ Ny mua tới tấp rất nhiều món đồ lớn nhỏ khác nhau mà không biết chán, nếu cô ta cứ tiếp tục như vậy chắc cô không còn cách nào khác phải mang cả bì đồ vào cổ của mình mất, lúc này cô thấy hận Lệ Ny không thể tả, nhưng vẫn biết nếu mình cứ ngang bướng thì sẽ càng thiệt thân, bèn cố gắng nhỏ giọng nói.

“Lệ Ny à, cô có thể dừng lại được không? Tôi không còn tay để xách nữa rồi”

“Thế à, nhưng mà tôi vẫn muốn tiếp tục thì sao?”

Lệ Ny nhìn cô nhướng mày ra vẻ thách thức.

“Nếu thế, thì tôi cũng đành chịu, tôi bỏ cuộc thôi. Cô cứ việc về trình lên bà nội vậy”

“Thôi được, tôi cũng thấy hôm nay mua bao nhiêu đây đủ rồi. Bây giờ tôi muốn đi spa”

“Gi? Nữa hả???”

“Nữa, tất nhiên là nữa rồi. Tôi đâu thể để người giúp việc đặc biệt của tôi thất nghiệp được”

Chiếc xe lăn bánh rất nhanh đã tới một trung tâm thẩm mỹ vô cùng sang trọng và đẳng cấp, Lệ Ny bước xuống trước, cô cũng đi theo sau, cô ta rất tự nhiên khi đưa giỏ xách của mình cho cô cầm, nhìn như thể này đúng thật là giống cô chủ và nữ osin.

Vào đến cửa rất nhiệt tình đã có người ra chào hỏi và niềm nở phục vụ, chắc Lệ Ny là khách vip ở đây. Quỳnh Hoa nhìn xung quanh một lượt trong lòng chợt cảm thấy trầm trồ, chỉ riêng chỗ làm móng thôi mà đã xa hoa như ở trong cung điện với những chiếc ghế màu vàng đồng mang phong cách hoàng gia, đi kèm là nệm nhung đỏ toát lên vẻ quý tộc sang chảnh, những người phụ nữ đến đây đều ăn mặc rất sang trọng, ai ai cũng khoác lên mình thần thái hiên hoá.

“Hoa, ngồi ngơ ngác gì nữa, đi vào trong”

Gian phòng này là dành riêng cho Lệ Ny với không gian thoáng đãng và mùi thơm thật tinh tế. Một cô gái khác bước vào nhẹ nhàng cất giọng.

“Mời hai chị nằm xuống đây để em bắt đầu xông hơi ạ”

“Không cần, tôi có người phục vụ riêng rồi. Cô chỉ cần hướng dẫn còn cô ta sẽ làm”

Lệ Ny chỉ tay về phía cô, Quỳnh Hoa ngán ngẩm nhưng cũng nắm rõ được cô ta sẽ hành hạ mình như vậy nên không có gì làm lạ, cô tiến đến gần, nhìn cô gái kia và nói.

“Đầu tiên là xoa bóp phải không chị?”

“Dạ bấm huyết để cho cơ thể được thư giãn và đỡ mệt mỏi trước ạ, sau đó sẽ massage toàn thân.”

Quỳnh Hoa chợt cười cười rồi gật đầu đáp.

“Được, chị chỉ cho tôi đi, để tôi chăm sóc cho cô chủ của mình”

Sau khi được dạy dỗ tận tình, Quỳnh Hoa bảo cô nhân viên đi ra ngoài để tạo sự yên tĩnh, cô bắt đầu thực hành, từng động tác tỉ mỉ và nhẹ nhàng khiến Lệ Ny hài lòng không lên tiếng, được một lúc, Quỳnh Hoa bỗng thì thầm, tôi bấm huyết nhé, không nghe thấy tiếng trả lời, có khi nào cô ta đang ngủ, khẽ đặt tay mình lên vai ấn một cái thật mạnh, Lệ Ny có lẽ vì đau mà chợt thức tỉnh, ngồi dậy nhìn cô hét to.

“Cô điên à, mạnh tay thế. Cô cố tình đúng không?”

“Không, không ạ, tôi nghe nói bấm huyết phải mạnh thì mới phát huy tác dụng của nó”

“Thật không?”

“Thật mà, cô nằm xuống đi tôi làm lại cho cô cảm nhận”

“Tạm tin cô một lần, đừng có giờ trò với tôi”

Quỳnh Hoa vẫn giữ khuôn mặt bình thản, ấn một cái thứ hai vào lưng Lệ Ny, cô ta lúc này phát tiết lên, ngồi bật dậy, nghiêng răng nói.

“Không cần nữa, mau rửa chân cho tôi”

“Cô, không phải... hơi quá đáng rồi sao?”

“Với một đứa như cô thì không, đồ nhà quê”

Quỳnh Hoa nghe vậy thì rất căm phẫn, cô ghét nhất là những ai khinh thường những người xuất thân từ nông thôn như mình, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn với cô ta, bụng chậ nước phù hương hoa hồng thơm ngát bên cạnh lại, cô bắt đầu rửa chân cho Lệ Ny, đang chăm chú làm thì cô ta vẫn không ưng ý, hất nhẹ chân làm nước bắn tung toé lên người và cả mặt Quỳnh Hoa, cô hơi ngưng lại một chút, rồi thả chân cô ta xuống đứng dậy tức tối chỉ vào mặt Lệ Ny và nói.

“Tôi không thể chịu nổi cô nữa, cái thứ kiêu kì đáng ghét này”

Lệ Ny cũng bất ngờ đứng dậy hùng hổ hét to.

“Mày nói ai là thứ này thứ nọ hả, đứa nhà quê mất dạy kia”

“Tao nói mày đấy thì đã sao?”

“Mày nghĩ mày là ai? Con điếm rẻ tiền”

“Con điếm rẻ tiền được lên giường với người đàn ông mà mày luôn thèm khát”

Quỳnh Hoa nói xong nhìn cô ta cười khẩy đứng khoanh tay trước ngực.

Một cái tát như trời giáng rơi trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, trong phút nhất thời tức giận cô cũng lập tức tát lại cô ta một cái thật mạnh, gương mặt Lệ Ny méo mó, phần nộ giờ tay mình tính tát cô thêm một lần nữa, nhưng không - Quỳnh Hoa đã kịp cầm lấy tay cô ta lại và hất ra xa.

“Ai cho phép mày đánh tao tiếp hả”

“Mày được lắm, tao thề sẽ cho mày nếm hết mùi vị tức giận của tao ngày hôm nay, mày cứ chờ đó”

Lệ Ny nói xong thì bỏ ra ngoài, ánh mắt cô ta sắc như dao nhọn, cảm tưởng có thể đâm chết cô lúc nào không hay.

Quỳnh Hoa chợt thấy cả cơ thể như run rẩy, khoảnh khắc cô đưa tay tát lại Lệ Ny cô đã ý thức được những ngày tiếp theo của mình sẽ không còn bình yên nữa.

.....

Không trở về biệt thự Trần Gia ngay, cô lê chân mình bước lang thang trên con đường via hè đầy lá, nhìn cảnh người người nhộn nhịp đông đúc qua lại đến chóng mặt, bây giờ mà trở về cô không tránh khỏi sự căm ghét trong lòng của Lệ Ny, cũng không biết phải đối diện với bà nội như thế nào. Cô từ một đứa con gái quê, không nơi nương tựa, đứng dậy đấu tranh với cuộc sống của chính mình. Gặp được anh, gặp được bà nội, nhận được yêu thương nhận được trân trọng, giờ phút chốc chẳng còn gì. Dù anh bên cạnh đấy, nhưng lại chẳng thể giải bày những khổ ải vừa phải trải qua.

Bất chợt cô thấy mệt mỏi quá, ngồi thụp xuống đất, buồn bã khi nghĩ về ngày mai. Cô cảm thấy hối hận khi đã không kiềm chế được mà tát Lệ Ny. Đáng ra một đứa con gái nghèo hèn như cô phải biết chấp nhận hoàn cảnh, chấp nhận thực tại, chịu nhục chịu khổ một chút. Chứ không phải là cứ vuron mình ngoảnh mặt kiêu hãnh như thể mình là một thiên kim đài các giống những cô gái ngoài kia.

Tuấn Anh đã dành cho cô quá nhiều sự ưu ái đến mức cô đã trong tích tắc quên mất mình là ai. Chúng ta đều phải đợi hàng chục ngày để có một cơn mưa chỉ kéo dài vài phút nhưng lại tưới mát cho cả thành phố, giống như đoạn tình cảm của cô và anh vậy. dù có thể sẽ chẳng ở mãi bên đời với nhau, nhưng giây phút anh xuất hiện đã thấy dịu dàng biết bao. Có lúc thay vì có khiến mình tỉnh táo, cô lại mong có thể sống mơ màng như kẻ trong mộng. Tận hưởng những ngọt ngào này, trút bỏ mọi gánh nặng đang diễn ra. Được an nhiên mà buông thả con người mình.

Nhưng mà sao thời khắc này, cô lại cảm thấy bất an quá. Có một chút gì đó cứ như sóng đánh xao động trong tâm trí của cô. Một giọng nói vang lên làm cô chợt giật mình.

“Mua hoa đi em?”

Ngước nhìn người bán hàng, là một cô gái trẻ tuổi mình nhưng có gương mặt cực kỳ khắc khổ, gánh một gánh hoa nhỏ, chỉ toàn hoa hồng. Thật hay là ở Sài Gòn mà cũng có những người gánh hoa đi bán sao? Trước giờ cô chưa thấy, buột miệng nói.

“Tôi lấy một bó hồng màu trắng”

“Màu đỏ, hồng hay vàng cũng đẹp, em lấy thêm không?”

“Tôi không, Tôi thích hoa hồng trắng, vì nó giống tôi. Chẳng có gì!”

“Tuy không có màu sắc nổi bật như những đoá hoa kia, không đồng nghĩa là không có gì”

“Vậy chị thấy gì ở trong đó?”

“Hoa hồng trắng thể hiện cho sự thuần khiết, đức hạnh và cao quý. Ngoài ra nó còn thể hiện cho sự bắt đầu nữa em ạ”

“Bắt đầu?”

“Đúng vậy, nên hãy lạc quan lên em nhé, đừng nghĩ mình không có gì, ai trên đời này sinh ra đều có một số phận, một sứ mệnh. Đó chính là có tất cả. Em còn là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, có sức khỏe, có niềm tin, em nhìn em xem, hơn hẳn chị. Vậy mà chị luôn cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống của mình, thì em cũng phải vậy và hơn như vậy nhé. Cuộc sống cũng giống như một cơn mưa rào, không mang theo dù thì phải kịp chạy vào chỗ trú, em nhớ chưa?. Đây hoa của em”

Cô trả tiền xong thì ôm lấy bó hoa đó mỉm cười, cũng đúng. .hi vọng bản thân mình, cho dù là tương lai hay hiện tại cố gắng mỗi ngày. Muốn người đàn ông tốt nhất, muốn cuộc sống thoải mái nhất, không còn cách nào khác, thời gian khó khăn này cô phải tự mình trải qua.

.....

Diễm My nghe thấy tiếng chuông cửa thì vui vẻ chạy ra vì biết chắc chắn không ai khác là Quỳnh Hoa, cô bạn đáng yêu thân thiết của mình, vừa mở cửa cô tròn mắt ngạc nhiên kêu to.

“Rose à, không phải mày chứ? Hôm nay sao lại lãng mạn thế này, mua cả hoa tặng tao”

Cô nhìn bạn mình thì ngao ngán, đưa ngay bó hồng trên tay vào người Lyly nhẹ giọng.

“Đây, thích lãng mạn thì cho mày”

“Thật không đấy, nhận được vai nữ chính mày vui tới nỗi phát khùng rồi à, còn mua hoa tặng tao, lại còn là hoa hồng trắng bí ẩn”

Diễm My vừa nói vừa ôm bó hồng chạy theo cô vào phòng, trong lòng vẫn chưa thoát khỏi sự vui sướng này, cẩn thận rót cho cô một ly nước trái cây rồi nói.

“Tối nay ăn gì tao mời”

“Nhậu đi”

“Sao lại đòi nhậu, là tao đùa thôi, uống say mệt lắm”

“Hiện tại tao lại đang muốn say”

“Mày làm sao à”

“Uống cho quên ngày tháng âm đạm này”

“Haiza, dù không biết mày bị làm sao, nhưng nếu mày muốn thì tao sẽ chiều”

“VẬY ĐI LUÔN”

Vừa dứt lời thì điện thoại Quỳnh Hoa vang lên một cuộc gọi, số điện thoại này rất lạ, và cô lại rất ít khi cho người lạ số điện thoại của mình. Chân chửi một lúc lâu cô cũng bắt máy, và bất ngờ đến mức không tin nổi khi nghe thấy giọng nói này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Mẹ, sao mẹ không thương con?

Hoi ngập ngừng, cô tính cúp máy, nhưng với một đứa con gái sống tình cảm như cô lại không dễ dàng buông bỏ đi những thứ đã làm tổn thương mình, nhỏ giọng lên tiếng.

“Mẹ à?”

“Hoa à, mẹ đây. Con khoẻ không?”

“Dạ con khoẻ ạ, còn mẹ?”

“Mẹ dạo này đau ốm triền miên, nghe phong phanh tin tức của con, bây giờ đã tìm được người đàn ông rất tốt à”

“Mẹ gọi con là có chuyện gì ạ, mẹ nói đi”

“Thì mẹ nhớ con, gọi xem con gái có nhớ người mẹ này nữa không?”

“Mẹ cố gắng giữ gìn sức khoẻ”

“Ít hôm bữa ba mẹ tính lên thăm con, không biết con gái có đón tiếp chúng ta không?”

Nghe đến đây Quỳnh Hoa chợt lo sợ, Trần Gia không phải là nơi muốn vào thì vào, cũng không phải là nơi cô có thể tùy tiện gặp gỡ người này người kia. Và đặc biệt cô cũng biết ba mẹ cô chẳng phải người tốt đẹp gì, cô thừa hiểu được mục đích của họ khi chủ động liên lạc với cô.

“Mẹ cần gì cứ nói, con cũng bận đi làm không có nhiều thời gian”

“Được, nghe thấy lời này của con ta cũng coi như mãn nguyện rồi. Con cũng biết gia đình mình hoàn cảnh khó khăn, ba mẹ già rồi tuổi cao sức yếu không làm được những việc nặng nhọc nữa. Có một khoản nợ cần con giúp”

“Khoản nợ, mẹ lại...”

“Không...không như con nghĩ đâu. Mẹ không dính vào đề đóm cờ bạc nữa chỉ có điều nợ cũ sinh lãi kéo thành nợ mới, cứ như vậy tăng lên hàng ngày. Mẹ thật sự là hết cách rồi mới nhờ tới con, nếu còn nhớ tới công sinh thành dưỡng dục thì hãy giúp đỡ mẹ, nếu không chắc mẹ chỉ còn nước tự vẫn mà chết thôi”

“Nhưng mà là bao nhiêu?”

“200 triệu”

“Cái gì? 200 triệu, con lấy đâu ra 200 triệu ạ”

“Thôi, con đừng giả vờ nữa Hoa à, không phải con đã lọt vào gia đình quyền quý, chuôt sa chính gạo mà còn bất hiếu vậy sao con. Không nhờ mẹ mang nặng đẻ đau 9 tháng 10 ngày thì con lấy đâu ra mà có ngày hôm nay hả Hoa?”

“Thà mẹ đừng sinh con ra còn hơn”

“Con không giúp được mẹ, thì để mẹ lên nhờ con rể của mẹ vậy”

Vừa dứt lời, cô cảm thấy vô cùng tức giận khi mẹ cô lại đưa anh ra để làm khó mình, đe dọa cô, nhưng với tính cách của ba dượng và mẹ cô, thì chắc là không có chuyện gì họ không dám làm. Biết đâu lại đến nhà hoặc công ty gây họa cho anh, không thì cũng khiến anh mất mặt với những người chứng kiến, nặng hơn nữa mà để cánh nhà báo biết được thì coi như vai diễn của anh sẽ tan tành mây khói, bởi những quan tâm và phê phán của dư luận về sự bê bối bên gia đình nhà vợ. Chỉ tưởng tượng thôi cô cũng đã không dám nghĩ đến hậu quả sẽ như thế nào nữa, cô bồng tính nói to.

“Thôi được rồi, con sẽ gọi lại cho mẹ sau, mẹ chờ con vài ngày”

“Cảm ơn con gái trước nhé”

Cúp máy, cô thần thờ trong chốc lát, Diễm My nghe phong phanh cũng hiểu được một chút bước lại gần nhìn cô thù thủ.

“Có gì tâm sự với tao đi”

“Không, không sao”

“Đến nước này mày còn giấu tao hả? Có phải vừa nãy là ba mẹ mày gọi điện xin tiền phải không? Mà tao vẫn chưa hiểu nếu như nhà mày nghèo vậy thì những thứ mày xài mày mặc trên người toàn là hàng hiệu, ở đâu ra.”

“Tao”

Cô ú ớ khẽ cúi mặt xuống không biết phải đáp lại ra sao.

“Nếu mày coi tao là bạn thân, tin tưởng tao thì hãy nói cho tao biết đi”

“Chuyện dài lắm, thực ra là...tao đã kết hôn”

“Cái gì? Kết hôn? Với ai?”

Chuyện đã vậy biết không thể trốn tránh mãi, cô tường thuật lại mọi việc trong cuộc sống của mình từ trước đến tận bây giờ cho Diễm My biết, Cô ấy đi từ bắt ngờ này đến bất ngờ khác, trở mặt kêu lên.

“Nghe giống trong truyện quá mày”

“Ừ tao cũng thấy vậy”

“Nhưng mà, hay thật, cuối cùng nam thần trong mắt tao, hotboy vạn người mê trong mắt mọi cô gái, lại là người đàn ông mà mày đang sở hữu, mày thật là may mắn quá Hoa ơi”

Lyly đưa hai tay đặt lên vai cô lay lay nói giọng sung sướng.

“Tao cũng không biết nữa, nhưng tao đang lo quá”

“Mày lo chuyện tiền bạc mà mẹ mày đòi hỏi phải không? Nhưng tao không tin là trên đời lại có người mẹ đối xử với con ruột của mình tệ như thế”

“Nếu đó không phải mẹ tao, nếu đó không phải là câu chuyện mà tao phải trải qua, thì chắc cả đời này tao cũng không tin và không dám tin. Mày biết không, tao đã từng nghĩ thà chết đi còn tốt hơn là sống trong căn nhà đó, tao đã từng nghĩ tao là đứa trẻ bất hạnh nhất thế gian này, tao khao khát có một người mẹ đúng nghĩa, một người mẹ như những người ở ngoài kia, dù có thể không giàu có, dù có thể không xinh đẹp, dù có thể không hoàn hảo. Nhưng yêu thương tao một cách hoàn hảo nhất, cho tao được trở về mỗi khi tao tuyệt vọng. Tao đã nhiều lần than trời trách đất, ngước mặt lên cũng là nước mắt, cúi mặt xuống cũng là nước mắt, tao khóc nhiều đến nỗi đã rất lâu rồi tao không còn khóc khi nhắc tới mẹ nữa, tao chai sạn và vô cảm tới mức, tao đã từng quên mất rằng mình còn mẹ”

Quỳnh Hoa vừa nói vừa ôm mặt khóc nức lên, những tiếng nức của cô chạm vào lòng Diễm My nghe nghẹn ngào và cay đắng lắm, cay đắng tới mức Diễm My cũng có thể ôm cô và khóc một cách ngon lành.

Quẹt ngang những giọt lệ đang lăn dài trên má cô tiếp tục nói.

“Không biết kiếp trước tao đã ăn ở như thế nào, mà kiếp này tao khổ quá Ly ơi. Không có nhà để về, không có người thân để dựa, điều duy nhất tao có lúc này là một tình yêu mỏng manh, một cuộc hôn nhân không chắc chắn”

“Mây hâm à, mây còn có tao nè. Nhà tao là nhà của mây, mây muốn thì bất kể là lúc nào tao cũng cho mây dựa. Và tao tin ông trời ở trên cao cũng thấu tâm can của mây rồi, nên mới ban cho mây người đàn ông mà rất nhiều người mong ước.

Vậy nên, hãy vui lên”

“Tao luôn có cảm giác sợ mất Tuấn Anh”

“Không đâu, đừng nghĩ linh tinh. Nín đi, tao dẫn mây đi ăn, đi nhậu cho quên nỗi sầu ngày hôm nay”

“Cảm ơn mây Lyly”

Rửa mặt sạch sẽ, trang điểm nhẹ, cô và Diễm My cùng lên tắc xi và đi tới một quán nhậu thoáng mát ở quận 10, đây là nơi hội tụ đủ thành phần giai cấp cũng như độ tuổi, có những món ăn rất ngon với giá bình dân, mùi thơm bốc lên từ gian bếp khiến bụng của Quỳnh Hoa kêu to một tiếng, cô rất nhanh chọn chiếc bàn trong góc khuất và gọi.

“Chủ quán, cho 5 đĩa hải sản các loại ra đây anh ơi, một mì xào, một rau củ quả luộc chấm kho quẹt thêm một thùng bia tiger”

“Dạ có ngay chị”

Nhân viên phục vụ nhiệt tình đáp, không lâu lắm thì các món đã được mang ra nóng hổi, Quỳnh Hoa không nhịn được ăn ngấu nghiến khiến Diễm My phải lên giọng nhắc nhở.

“Mây ý tứ một chút đi, dù sao cũng là nơi công cộng, mây nên nhớ bây giờ mây là diễn viên là nữ chính của CTF đó”

“Nhất thiết phải như vậy không? Tao đói sắp xỉu rồi”

Diễm My chưa kịp trả lời, thì một giọng nói vang lên khiến cả hai giật mình.

“Em cứ ăn thoải mái đi”

Gia Vỹ ngồi xuống bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú kèm theo nụ cười ấm áp nhìn cô đầy ngọt ngào nói, cô nhìn thấy anh thì vui vẻ hẳn, vừa cầm ly bia trong tay, một tay kia đang gấp đồ ăn bỏ vào miệng, ngược lên cười tít mắt đáp.

“Sư phụ... sư phụ sao lại xuất hiện ở đây”

Sự vô tư của cô làm tan biến không khí không được tự nhiên lắm giữa hai người bên cạnh, Diễm My nhìn anh không nói gì đưa ly bia lên miệng uống một ngụm.

“Không chào đón anh sao?”

Cô đưa tay mình đánh lên vai Gia Vỹ một cái trả lời.

“sao lại không chứ, càng đông càng vui. Trong khi anh lại là sự phụ tốt của em, em tất nhiên phải kính trọng bề trên rồi. Đúng không Lyly”

Anh nhìn cô cười to, Diễm My cũng gật gật đầu đáp lại.

“Nào nào sư phụ, cả ba chúng ta cùng nâng ly vì sự gặp gỡ tuyệt vời này”

Năng lượng của cô cuối cùng cũng lan toả được với sự ngập ngừng của Gia Vỹ và Diễm My, cả ba đã lột bỏ những khoảng cách nhất thời đang hiện hữu mà nhậu nhẹt một bữa thật vui. Sau khi uống khá nhiều thì hai cô gái cũng ngà ngà say, Quỳnh Hoa tiếp tục đưa ra một trò chơi làm không khí bớt đi phần gượng gạo.

“Bây giờ chúng ta chơi trò nói thật, chiếc đĩa này dùng vòng quay tới ai thì người đó phải trả lời một câu hỏi của người quay đĩa. Hiểu hông?”

“Hiểu hiểu” Diễm My trả lời.

“Vậy cho mây quay trước luôn”

“Được”

Diễm My đưa tay cầm lấy chiếc đĩa quay một cái thật mạnh, người phải trả lời câu hỏi không ai khác chính là Gia Vỹ.

“Anh... có nghĩ sẽ hối hận trong chuyện tình cảm mình đã quyết định không?”

“Anh không”

Một câu trả lời chắc chắn như một nhát dao đâm vào tim Diễm My dù cô đã biết trước kết quả, nhưng cô vẫn thấy nhói.

Vòng quay vẫn diễn ra nhanh chóng, lần này người phải trả lời câu hỏi lại là Diễm My.

“Em...có nghĩ sẽ dừng lại”

“Em không?”

Quỳnh Hoa ngồi bên cạnh trở mắt nhìn hai người họ hỏi đi hỏi lại nhau mấy câu hỏi mà chẳng hiểu gì, nhong nhèo nói to.

“Lyly à, lần này mày quay trúng tao nha”

Vừa dứt lời thì chiếc đĩa trùng hợp dừng ngay lại trước mắt cô, Quỳnh Hoa hét lên sung sướng.

“Trúng tao rồi kìa, mày hỏi tao đi haha”

“Mày có nghĩ...có một ngày người mày yêu thích sẽ là sự phụ của mày..Gia Vỹ không?”

“Trời ơi, câu trả lời dễ ợt, tất nhiên là không. Gia Vỹ mãi là tri kỉ trong lòng tao”

Lần này câu trả lời của cô lại là một nhát dao đâm vào tim anh, dù anh cũng đã cảm nhận được điều đó, nhưng anh vẫn gạt bỏ, vẫn luôn âm thầm quan tâm đến cô.

Cầm ly bia trên tay cả ba đều đưa lên uống cạn một hơi, dường như ai ai cũng mang trong mình một tâm sự, Diễm My và Gia Vỹ chột nhìn nhau, ánh mắt ai cũng tràn ngập màu thất vọng, cục diện này thật sự quá rối ren, rối ren đến mức chỉ thấy mỗi đau lòng.

Không phải cuộc tình tay ba, nhưng rốt cuộc trong ba người lại là những người theo đuổi đối phương trong thầm lặng, người nhận được lại là người không muốn có được.

“Không chơi nữa” Diễm My bỏ đĩa xuống lên tiếng.

Gia Vỹ cũng không nói gì, bỗng Quỳnh Hoa gục đầu xuống bàn và nhỏ giọng.

“Mẹ...sao mẹ không thương con” sau đó nấc lên rồi mơ màng đáp.

“Buồn nôn quá à”

Diễm My đã khá thấm mệt nhưng nghe vậy vẫn lo lắng quay qua nói với cô.

“Mày say à, hay làm sao?”

“Nhức đầu buồn nôn quá mày, tao muốn nằm”

“Không, hâm à, không nằm xuống đây được”

“Tao hết chịu nổi rồi, cho tao nằm xuống đi”

Gia Vỹ đưa tay đỡ lấy Quỳnh Hoa, nhìn xung quanh một chút rồi cất giọng.

“Anh sợ là cô ấy trúng gió đấy, phía đối diện có khách sạn nhỏ, để anh đưa Quỳnh Hoa vào đó nằm đỡ”

“Để em”

“Không, em không diu được cô ấy đâu. Ngồi đấy chờ anh, chút anh diu em vào nghỉ lại ở đó luôn”

Nghe được một chút quan tâm từ Gia Vỹ, cả thế giới bỗng chốc dịu dàng trong lòng Diễm My, cô nhỏ giọng.

“Vậy anh mau đi đi, nó mệt lắm rồi đấy”

Đỡ cô lên, nhưng Quỳnh Hoa lúc này bước không nổi, anh đành cúi xuống ẵm cô vào lòng, và rời đi.

Phía sau lưng, ngoài Diễm My, còn có ánh mắt của một người nhìn họ từ phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Kỷ niệm

Lê Đình Long bước xuống xe tiến về phía trước, đứng trước mặt Diễm My, anh lạnh lùng hỏi.

“Cô ấy có chuyện gì?”

Ngước mặt nhìn lên, cô ngạc nhiên nhẹ nhàng nói.

“Anh...đi đâu ở đây vậy?”

“Vô tình đi qua nhìn thấy”

“Rose đang có chuyện buồn, nên uống hơi nhiều”

“Cô ấy cần tiết chế lại cảm xúc, nếu muốn theo nghề diễn viên lâu dài. Làm người nổi tiếng áp lực rất lớn, nếu cứ tiếp tục cách sống muốn gì làm nấy như vậy, tôi phải nghiêm khắc cắt vai nữ chính của cô ấy làm gương”

Diễm My nghe xong thì hoảng hốt đứng dậy, chạm nhẹ vào cánh tay anh lên tiếng.

“Đừng mà tổng giám đốc, Rose rất hi vọng vào vai diễn này ạ. Nếu anh làm vậy, sợ rằng cô ấy sẽ không chịu nổi cú sốc tinh thần này đâu. Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo sẽ không có lần sau. Nếu có lúc đó anh muốn phạt sao tôi cũng không nỡ lời oán trách ạ”

Đình Long cười nhạt quay qua nhìn vào mắt Diễm My,ánh mắt của anh xoáy sâu vào đáy mắt cô khiến cô có chút ngại ngùng.

“Bây giờ tôi mới nhận ra Quỳnh Hoa quả thật may mắn khi tìm được một người bạn tốt như cô. Được, coi như vì sự chân thành của cô tôi chấp nhận bỏ qua lần này. Nhưng mà Lyly, phụ nữ thường rất ích kỷ, không ai có thể yêu thương người phụ nữ đã đánh cắp đi người đàn ông mình thích. Cô là ngoại lệ, hay còn có lý do đặc biệt nào?”

“Anh nói đúng, phụ nữ thường ích kỷ, tôi cũng ích kỷ không khác gì họ. Đôi khi tôi cũng rất ghen tỵ với Rose, tôi so sánh bản thân mình với cô ấy. Nhưng mà khi bình tâm nghĩ lại, tôi như vậy thì được gì chứ, tôi có thể mất đi một người bạn thân, chuyện này nói đúng ra thì Rose chẳng có lỗi, Gia Vỹ lại càng không có lỗi, lỗi là do tôi. Không ai có thể làm mình tổn thương cả ngoại trừ chính mình, tôi không thể cứ tự mình thu hẹp cái khoảng cách giữa tôi và Gia Vỹ, một mình cố gắng ...cũng chỉ là vô vọng”

“Tình yêu đúng là khiến cho con người ta mệt mỏi”

“Mệt mỏi đấy, biết là không thể mà sao vẫn muốn dần sâu vào một mối quan hệ không có lối thoát”

“Mỗi người chúng ta, sinh ra đều đã có số phận của riêng mình, tôi nghĩ thế. Vậy nên, ai rồi cũng sẽ phải đôi lần trải qua những nỗi đau trong chính cuộc đời của mình, bằng cách này hay cách khác, phải tự vượt qua và bước tiếp. Nếu cảm thấy không còn cách nào để lựa chọn, không thể thoát ra, cũng không biết bản thân liệu nên tiếp tục hay từ bỏ. Thì chỉ cần không sợ hãi, cô sẽ có câu trả lời cho tất cả mọi thứ, hấn rồi sẽ có lối ra”

“ạ cảm ơn anh, tôi đã ghi nhớ những lời của anh rồi”

Diễm My nhẹ mỉm cười, Lê Đình Long cũng nhìn cô cười nhẹ nhàng, lấy tay chạm vào cổ tay của cô kéo đi.

“Theo tôi, tôi đưa cô về”

“Nhưng mà, còn Rose? Tôi không thể bỏ Rose lại một mình được”

“Rose có Gia Vỹ rồi”

“Tôi ...”

“Tôi đùa thôi, tôi sẽ gọi trợ lý Huyền Trang tới chăm sóc cô ấy. Mai có phần cảnh của cô, cô cần về nhà nghỉ ngơi”

Chưa để cô trả lời lại anh đã lập tức làm theo ý mình, kéo Diễm My ra xe, Lê Đình Long thắt dây an toàn cho cô, mở một ca khúc không lời nhẹ nhàng cho cô thấy dễ chịu, rồi nhanh chóng lái xe hướng về phía trước. Trong buổi tối Sài Gòn không quá náo nhào vắng lặng, Diễm My đã ngủ quên trên xe từ lúc này, hương đêm được phả lên mi mắt cô, bình yên nhưng trông thật buồn.

.....

Sáng ngày mai!

Quỳnh Hoa thức dậy sau một đêm ngủ say chẳng biết gì, cô mở mắt và cảm giác ở nơi đây có cái gì thật lạ lẫm. Cố nhớ lại những chuyện đã xảy ra hôm qua, cuộc gọi của mẹ cô lại một lần nữa vang lên trong đầu, tâm trạng tụt dốc không phanh, cô thờ dài lấy chán phủ hết người mình. Gương mặt nhăn nhó đến tội nghiệp.

“Em uống nước đi”

Tiếng Huyền Trang vang lên làm cô hơi hoảng hốt, lò mặt ra lắp bắp nói.

“Chị, sao chị lại ở đây. Mà đây, đây là ở đâu?”

“Lần sau đừng bê tha như vậy nữa, mau uống nước rồi tới công ty luyện tập”

“Em thật là không nhớ”

“Thôi, không cần phải biết. Chỉ mong em lần sau vì công ty giữ hình tượng của mình một chút”

Huyền Trang nghiêm khắc nói khiến cô có chút bối rối, cầm lấy ly nước uống cạn và nhỏ nhẹ đáp.

“Dạ”

“Chị xuống dưới chờ em, làm vệ sinh cá nhân xong rồi xuất phát, được chứ”

“Dạ..dạ được ạ, chị cho em 15 phút nha”

Quỳnh Hoa gật gật đầu lia lịa trả lời, sau khi Huyền Trang đi rồi, cô mới vò đầu bứt tai suy nghĩ lại tất cả rồi khóc lóc la to.

“Chết rồi, đêm qua mình đã không về nhà, làm sao giờ”

Cô vội nhảy xuống giường chụp lấy cái điện thoại, tiếc là điện thoại đang hết pin. Không biết làm gì hơn vào lúc này, cô đành đi tới công ty với chị Huyền Trang để không trễ giờ luyện tập trước đã, mọi việc tính sau.

Giờ luyện tập diễn ra khá căng thẳng, ngoài luyện tập về ngôn ngữ cơ thể, nụ cười, đi đứng, khuôn mặt, cô còn phải đọc thuộc và ghi nhớ những nội quy mà công ty đưa ra. Đến gần 5 giờ chiều mọi việc mới xong xuôi, thờ dài nhẹ nhõm cô chuẩn bị ra về thì chạm mặt tổng giám đốc, Lê Đình Long mỗi lần xuất hiện cứ như là một cơn lốc, vừa mạnh vừa có cảm giác nguy hiểm trấn áp tinh thần cô, cô không hiểu sao đứng trước anh, cô không còn là một con bé thông minh có thể nghĩ ra lắm trò nhiều chiêu nữa. Hơi lùi lại vài bước cô ấp úng cúi đầu.

“Chào tổng giám đốc”

“Mọi việc ổn không?”

“Dạ khá ổn ạ”

“Hôm nay cấp độ nhẹ, mỗi một ngày đều sẽ luyện tập với cường độ khó và tăng lên, cô nhắm sức mình chịu nổi không?”

“Dạ tôi sẽ cố gắng ạ”

“Muốn chịu được thời gian vất vả này, tốt nhất bỏ nhậu đi”

Câu nói của anh như một gáo nước lạnh dội lên đầu cô, khiến cô thấy xấu hổ vô cùng, các nơ ron thần kinh phút chốc như trở nên ngưng trệ, cô nhìn anh tròn mắt bối rối trả lời.

“Tổng...tổng giám đốc...thật sự rất quan tâm tới nhân viên ạ, tôi..vô..vô cùng cảm kích. Tôi đã ghi nhớ điều anh căn dặn rồi”

“Tốt, muốn làm tốt vai nữ chính, thì phải ngoan”

“Hi, ngoan..tôi sẽ ngoan mà”

“Cô ngoan như thế nào, tôi rõ rồi, không cần tôi phải nói ra chứ”

Quỳnh Hoa xua xua tay nói nhanh.

“Không, thật sự là không cần đâu tổng giám đốc. Anh đừng nhắc lại sẽ làm tôi...quên đi việc tôi cần nghiêm khắc với bản thân mình hơn trước. Chào tổng giám đốc, tôi đang vội phải đi ngay ạ”

Quỳnh Hoa chào anh thêm một lần nữa, rồi như một cơn gió biến mất trong không trung. Lê Đình Long đứng ngơ ngác một lúc lâu sau hành động của cô rồi bật cười phất tay tiếng dưới sự ngỡ ngàng của các nhân viên đang có mặt ở đây.

.....

Rảo bước trên đường, Quỳnh Hoa lo lắng khi không biết trở về nhà cô sẽ đối mặt với mọi người như thế nào, phải giải thích ra sao về việc cô bỗng nhiên mất tích một đêm. Bà nội sẽ nghĩ gì về cô? Lệ Ny sẽ tiếp tục làm gì để hành hạ cô, và Tuấn Anh sẽ cư xử với cô ra sao? Rất nhiều câu hỏi cứ chạy qua chạy lại trong đầu mình, khiến cho cô vô cùng chán nản.

Giờ này là giờ tan tầm nên xe cộ đông đúc, qua lại nhộn nhịp. Quỳnh Hoa sợ nhất là qua đường ở thành phố này, cô đứng nhìn về phía bên kia miệng lấp bắp.

“Giờ mà có phép thuật như trong phim thì tốt biết mấy, làm sao để qua được phía bên kia đây”

Một bàn tay ấm áp nhẹ nắm lấy tay cô, cảm giác này chính là cảm giác của tình yêu, người này không ai khác chứ nhẽ là Tuấn Anh, cô ngước mắt lên, bên cạnh cô là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đeo mắt kính đen, cao ơi là cao, nở một nụ cười hiền dịu.

“Anh hùng của em xuất hiện rồi”

“Tuấn... Tuấn Anh”

“Chính anh”

“Sao anh lại ở đây nhỉ?”

“Anh đi tìm em”

“Thật sao?”

“Thật... vì..anh nhớ em”

“Sao..sao anh không hỏi em đã đi đâu”

“Anh sẽ hỏi sau khi dắt em qua đường an toàn”

Một sự hạnh phúc giản dị bao phủ lấy trái tim nhỏ bé của cô, cô hạnh phúc lắm, cái hạnh phúc này cô chẳng thể diễn đạt được bằng lời, chỉ biết là lúc này nếu có một điều ước, thì cô sẽ ước cho thời gian dừng lại mãi mãi, mỗi khoảnh khắc ở bên cạnh anh tuy ít ỏi nhưng đều rất đáng nhớ.

Qua phía bên kia rồi, Tuấn Anh lúc này mới ân cần hỏi.

“Tôi qua em đi đâu sao không về nhà, lại còn tắt điện thoại”

“Em, em đi qua nhà Lyly chơi, uống một chút rượu, hơi chóng mặt nên ngủ quên tại đó”

Anh xoa đầu cô, đáp lại.

“Được rồi, anh tin em. Câu hỏi thứ hai nè, em được làm nữ chính của bộ phim Kiều Hãnh, sao không nói với anh”

“Là em, thấy anh bận quá, chưa kịp nói”

Quỳnh Hoa cũng nhìn anh ngây thơ trả lời lại một câu rất thật.

“Cũng không sao, giờ thì anh biết rồi, còn một câu nữa, bé..nhớ anh không?”

“Bé...có nhớ anh mà”

“Ngoan lắm, hôm nay anh được về sớm, dẫn bé đi chơi nha”

“Em thích đi tới phố đi bộ”

“Em thích những gì bình thường như thế à?”

“Không bình thường đâu nhé”

“tại sao vậy”

“Thử hỏi các cô gái khác cùng anh muốn tới phố đi bộ có được hay không?”

“Em, là đang nói ngọt với anh à”

“em có thể cục súc với cả thế giới nhưng chỉ dịu dàng với mỗi Tuấn Anh mà thôi”

“haha Em đáng yêu quá Hoa ạ”

Cả hai nắm tay nhìn nhau cười xòa sau câu nói hết sức dễ thương này của cô.

Đứng ở phố đi bộ tập nập, cô hào hứng khi thấy các bạn trẻ nhảy múa, ca hát vui vẻ, bản thân là người hoạt ngôn, lại nhiều năng lượng, thích những gì mới mẻ, cô sà vào dòng người đang vây quanh một nhóm bạn trẻ, nhún chân theo những nhịp điệu rồi chợt nảy ra một ý tưởng, chen vào trong, cô xin phép cho mình được thể hiện một ca khúc, cầm mic trên tay Quỳnh Hoa nhìn vào anh nói to.

“Tôi muốn hát ca khúc này gửi tới người đàn ông mà tôi yêu, không biết là anh ấy có thích hay không, vì tôi nghĩ rằng đối với một người của công việc như anh, việc làm này có thể sẽ rất sến súa, nhưng mà bản thân lại luôn cảm thấy đây là một việc lãng mạn mà mình cần phải làm. Ca khúc của tôi có tên là “ Bồng dung yêu anh”

Muốn qua thêm một ngày để nhận thêm một nụ cười

Muốn qua thêm một ngày để ngày mai lại thấy anh

Nhìn anh lạnh vai áo đi bên em trong cơn mưa chiều

Chợt trái tim em ấm thêm thêm bao niềm vui

Bồng dung sao một ngày em nhận ra đang yêu người

Bồng dung sao một ngày em nhận ra rất nhớ anh

Làm sao để em giữ những êm đềm ngọt ngào bên anh

Làm nói để em nói ngàn lời yêu thương

Giọng hát của cô ngọt ngào và đầy tình cảm, khiến tim anh tan chảy, Tuấn Anh nhìn cô trước mặt, giống như công chúa nhỏ, xinh đẹp, tinh nghịch và kiêu diễm. Mang lại cho anh những màu sắc riêng biệt ở trong cuộc sống, trái tim anh chợt thổn thức không ngừng. Tất cả sự ồn ào như lắng lại, ai ai cũng cảm nhận được tình yêu đang trỗi dậy mạnh mẽ trong không gian nhỏ bé này, mỗi người ở bên cạnh đều nắm tay nhau cùng lắng nghe theo ca khúc, đến khi bài hát kết thúc vang lên những tràng pháo tay dài thật dài.

Anh không ngần ngại mà bước đến, nhẹ ôm lấy cô khẽ thì thầm.

“Cảm ơn em”

Hôn đi, hôn nhau đi, tiếng hò hét ồn ã khiến Quỳnh Hoa xấu hổ cúi mặt xuống, những gì cần nói với anh cô đã nói cả rồi, cô không còn hối tiếc gì nữa, cô yêu anh là thật rất thật. Điều đó không cần phải chứng minh thì chắc anh cũng đã cảm nhận được qua từng câu chữ vừa rồi.

Cô không cần những cái hôn nơi đông người để khẳng định tình cảm đó, đối với cô yêu thương thật sự là thứ tình cảm cần phải có trách nhiệm, nó là thứ tình cảm cao cả nhất, chẳng phải phô trương, cũng không cần phải thể hiện. Chỉ cần ở bên nhau làm những gì mình muốn làm, đi những nơi mình muốn đi, dù là điên rồ, vẫn không dừng lại, vậy là đủ.

Trước đây cô cứ nghĩ, nếu thực sự yêu ai đó, nhất định phải ở bên cạnh, nhất định chiếm lấy đối phương, hay là nắm giữ về mình bằng mọi cách. Cùng người đó đi đến cùng trời cuối đất mới cam lòng. Nhưng hiện tại cô lại thấy, cho dù người ấy sau này không còn yêu cô, cô vẫn sẽ tình nguyện yêu hết lòng hết dạ, đến cô cùng, cho dù đau tới tâm tê phế liệt thì vẫn sẽ vui vẻ mà chuốc lấy. Suy cho cùng, sự ngông cuồng của tuổi trẻ chỉ là để giữ lại trong ký ức, nếu cứ băn khoăn quá nhiều, lo lắng quá nhiều, tình yêu sẽ không còn đẹp nữa. Vậy nên, đã là kỷ niệm thì không cần nó vui hay buồn, chỉ cần nó hiện hữu trong giây phút này, trong trái tim, trong trí nhớ của cả hai, kỷ niệm sẽ không bao giờ quay lại nữa... Bởi vậy nên cô sẵn sàng cùng anh tạo nên nó thật nhiều, mai này lỡ có bị lãng quên, vẫn sẽ không hối tiếc.

Tuấn anh cúi xuống hôn vào môi cô một nụ hôn đầy ngọt ngào mà da diết, miệng anh khẽ nói.

“Anh yêu em!”

.....

Ở một nơi khác, trên mạng xã hội làn sóng dư luận mạnh mẽ đang diễn ra rất sôi nổi cho bài báo mới được đăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Yêu thích sự giản dị

Lệ Ny đưa những hình ảnh mới nhất của Quỳnh Hoa cho bà nội xem, đọc những dòng tiêu đề về bài báo ấy, bài báo đang có tốc độ lan truyền chóng mặt chỉ diễn ra ít phút tối nay. “Diễn viên chính của Kiều Hân, một cô gái quê mùa và nghèo nàn về hình ảnh”, đi kèm là những tấm hình Quỳnh Hoa bị chụp ở trung tâm thương mại, không ngày nào khác chính là hôm cô bị Lệ Ny lôi đi trong dáng vẻ lồi thối léch thếch của buổi sáng. Đa số ý kiến cho rằng, cô từ diễn viên quần chúng, lại không có chút tiếng tăm nào, lý do gì mà bỗng nhiên cướp được vai chính từ minh tinh màn ảnh đang rất triển vọng Hạ Linh. Thật không công tâm. Còn có ý kiến phỏng đoán rằng là do cô có một quan hệ mập mờ với tổng giám đốc của CTF mới nhanh chóng đạt được đến vị trí đó.

Bà nội rất tức giận khi xem xong, vốn dĩ Trần Gia không thích những chuyện ồn ào, nếu thân thể cô là cháu dâu của Trần Gia bị bại lộ, đó là một sự sỉ nhục cho gia tộc.

“Cái nhà này để cô ta thiếu thốn chẳng, thật mất mặt”

“Bà nội bớt giận, Quỳnh Hoa dù sao cũng là xuất thân từ tầng lớp thấp hèn của xã hội, không thể tránh khỏi những chuyện này”

“Đã vậy đêm qua lại còn không về nhà, con bé hư hỏng này, ta không thể châm chước cho nó thêm nữa”

“Cô ta ý có chỗ dựa là Tuấn anh, nên tự cao tự đắc, không còn biết gia phong lễ giáo là gì, cứ đà này...cháu e là..không ổn lắm đâu nội”

“Gọi hai đứa nó về đây cho ta”

.....

Trong khoảnh khắc ngọt ngào của một buổi tối lãng mạn, anh và cô không cần hứa hẹn nhiều, cứ đi bên nhau, lắng nghe tiếng nói của con tim, cả hai đều cảm nhận được tình cảm mỗi ngày một lớn dần lên, lấp đầy những khoảng trống. Từ hai người xa lạ, gặp nhau tình cờ, đến bên thật tự nhiên, cuối cùng là yêu nhau và không thể sống thiếu nhau. Nghe thì giản đơn nhưng không phải ai cũng đều trải qua được cảm giác chân thật đó.

Chuông điện thoại vang lên rất to, là của Tuấn Anh.

“Tôi nghe”

“Bà nội gọi cậu chủ cô chủ về gấp ạ”

“Được, tôi biết rồi”

Cúp máy, anh nhìn Quỳnh Hoa với ánh mắt ấm áp nhất, đưa tay vén sợi tóc của cô qua bên tai, dịu dàng nói.

“Hôm nay anh rất vui”

“Em cũng vậy”

“Anh hi vọng ngày nào cũng sẽ như vậy, cùng em làm những điều nhỏ bé, chia sẻ những ngọt ngào”

“Sẽ luôn như thế”

“Hoa, nếu có gì mệt mỏi, hay cảm thấy thiết thòi nhớ nói với anh nhé. Anh sẽ cùng em giải quyết những điều đó, từ nay em đã có anh rồi, em nhớ kỹ, không được tự ý làm những việc ngốc nghếch nha”

“ạ em nhớ rồi”

“Chúng ta về nhà thôi”

Anh nói xong thì nắm tay cô rất chặt, như thể là nếu buông ra sẽ lạc mất, anh có chút linh cảm không tốt, anh có thể gánh chịu mọi sự tức giận, nhưng lần này anh chắc chắn không để cô phải ảm ức thêm nữa.

.....

Tối biệt thự, Quỳnh Hoa vẫn chưa biết được bà nội đã gọi hai người về, vẫn rất vui vẻ ung dung nhảy nhót bước vào trong, trên môi lấp lánh một vài câu hát ưa thích. Nụ cười nhanh chóng biến mất khi cô thấy gương mặt bà nội đang rất khó chịu nhìn về phía mình, ở bên cạnh là Lệ Ny với nụ cười nửa miệng.

“Cô đã chịu về rồi sao?”

“Con chào nội”

“Cô gây họa cho cái nhà này đã đủ chưa hả?”

Chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh bước vào rất trầm lắng cúi đầu lễ phép nói.

“Nội tìm vợ chồng con là có chuyện gì?”

“Con đã xem báo hôm nay chưa?”

“Dạ con vừa xem xong ạ, nhưng mà sao ạ nội?”

“Con còn chấp nhận được sao”

“Chuyện này là chuyện nhỏ mà, nhà báo thích giật tít lên vậy thôi. Không có gì quan trọng để làm ầm ĩ đâu nội à”

Cô ngơ ngác nhìn anh, lên tiếng.

“Bà báo gì anh?”

“Em không cần biết đâu”

Bà nội vẫn nhất mực nhìn Quỳnh Hoa dứt khoát cất giọng.

“Xếp đồ và đi ra khỏi nhà. Trần Gia không chấp nhận cô nữa”

Cô nghe xong thì bất ngờ xen lẫn hốt hoảng, cảm giác như mình đã làm gì nên tội tới mức bị bà nội thẳng tay đuổi ra khỏi nhà, tiến lại gần bà cô nói.

“Nội ơi, con biết sai rồi, có chuyện gì nội bình tĩnh nhé, con sẽ sửa mà”

“Cô nói câu này bao nhiêu lần rồi”

“Con...”

Tuấn Anh vẫn không thay đổi sắc mặt, lạnh lùng cất giọng.

“Vợ của con, tại sao lại phải bước ra khỏi Trần Gia, chính nội cưới cô ấy về, giới thiệu với tất cả họ hàng quan khách, không phải nói muốn đi là đi, muốn đuổi là đuổi. Với lại cô ấy chẳng làm gì sai trong việc này cả, kể cả cô ấy có xấu xí, quê mùa, ăn mặc bẩn thỉu, con vẫn yêu.”

“Tuấn Anh à”

Lệ Ny đứng bên cạnh nhẹ lay tay anh khẽ kêu lên.

“Được rồi, không cần nói gì nữa. Nếu nó đã quyết như vậy, thì hãy làm theo ý nó. Ta xem như không có đứa cháu này. Ta sẽ về biệt thự bên quận 7 sống, cho các người tự do thoải mái sống cuộc đời của tuổi trẻ”

Quỳnh Hoa nghe vậy thì nhanh chóng chạy theo bà nội nói to.

“Nội ở lại với anh, để con đi”

“Đã đi thì không bao giờ quay lại nữa, cô làm được không?”, bà nội lạnh nhạt đáp.

Lùi lại vài bước, cô cảm thấy tai mình như đang ù đi, cô nhìn anh, trong đáy mắt cô thật sự đau đớn như nhận về những uy khuất lớn lao. Cô không ngờ bất anh phải lựa chọn như thế này, cô biết anh sẽ không làm được. Nhưng mà buông tay anh cô lại không đành, Lệ Ny trong giây phút này thì cảm cảm nhìn cô, đánh đã nói

“Sao, trả lời đi, cô làm được không?”

“Tôi...con....”

“Dù làm được, anh cũng không cho phép”

Tuấn Anh nắm tay cô thật chặt, nói giọng dứt khoát. Mỗi một ngày ở cạnh anh, mỗi một giây phút qua đi cô đều cảm nhận được tình yêu của anh dành cho cô. Không cần anh phải nói, vì mỗi hành động của anh đều đã chứng minh hết tất cả. Anh dù đứng bên cạnh cô, vẫn rất điềm đạm lễ phép với nội, nói thêm

“Bà nội của con à, con rất hi vọng bà có thể bao dung cho vợ con một chút, ở lại bên tụi con để chúng con mỗi ngày đều được quan tâm chăm sóc bà.”

“Ai trong cuộc sống này đều muốn có được tất cả mọi thứ, nhưng dễ dàng như thế thì đã không gọi là cuộc sống rồi, Tuấn anh, con cũng biết ta đã từng rất yêu thương Quỳnh Hoa, dù con bé không có gì, vẫn nhất mực chọn nó cho con. Nhưng mà đôi lại niềm tin và hi vọng của nội, thì chuyện gì đã xảy ra? Lừa gạt, buông thả, không biết giữ gìn gia phong cho Trần Gia. Ta không cần một đứa cháu dâu như thế. Con cứ yêu đi, rồi thời gian sẽ giúp con nhận ra, thứ con cần là gì. Ta không nói nhiều nữa, Lệ Ny cùng bà đi về quận 7”

Cô ấy đứng ở đó, liếc nhìn cô một cái sắc bén, rồi quay lưng rồi đi trong vẻ mặt vô cùng hậm hực khó chịu.

Sau khi bà nội đi rồi, nước mắt cô không nhìn được cũng là chảy rơi xuống, cô không hiểu rõ cảm xúc này là gì, có một chút tủi thân, một chút mất mát, một chút thất vọng, một chút lại thấy tội lỗi. Anh nhìn cô nhẹ mỉm cười, lấy tay lau đi những giọt nước mắt đó.

“Ngốc quá, không sao đâu, người lớn tuổi hay giận dỗi, ít hôm nữa anh qua nhìn nọt một chút bà bình thường lại ngay, bà thương anh nhất mà”

“Nhưng em đang dần vật bản thân mình quá, giống như em là sao chổi chia rẽ giữa anh và bà nội vậy”

“Anh phải cứng rắn giải quyết chuyện này, nếu không vợ của anh sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi, em không vui sao?”

“Em không, bà nội rất tốt với em, cũng là do em sai hết lần này tới lần khác mới để xảy ra những hậu quả như vậy”

“Thôi được rồi, đừng tự trách mình nữa. Lên lầu tắm rửa rồi nghỉ ngơi thôi, ngày mai em phải quay hình đấy”

“Sao ạ?”

“Anh sẽ giúp em xử lý những chuyện ngày hôm nay”

“Em không hiểu gì hết”

“Không cần phải hiểu, lên ngủ sớm thôi em”

Một buổi tối với nhiều sự kiện khác nhau diễn ra nhanh như trong chớp mắt, cô mệt mỏi tới mức vừa nằm xuống là ngủ thiếp đi trên tay anh. Một giấc ngủ không bình yên!

.....

Hôm sau.

Lê Đình Long sau khi đã bàn bạc với Tuấn Anh về những vấn đề mà Quỳnh Hoa gặp phải ngày hôm qua, anh ngay lập tức liên hệ với bộ phận truyền thông của công ty, bố trí một buổi chụp hình đi kèm là một vài cảnh quay để người hâm mộ được hiểu hơn về nữ chính của bộ phim Kiều Hân.

Cô được trợ lý Huyền Trang sắp xếp cho ăn mặc và trang điểm cực kỳ giản dị, bộ hình mới này của cô được hoá thân thành cô nữ sinh mộc mạc, nhỏ bé và xinh xắn, thêm vào một vài đoạn nói chuyện ngắn để tương tác với công chúng.

Sau khi tung lên mạng xã hội chỉ ít phút đã nhận về rất nhiều lượt chia sẻ và bình luận, may mắn hơn là đa số lần này chỉ toàn những bình luận tích cực.

- Trời, nữ chính này xinh xắn quá, lại giản dị.
- Tôi thích vẻ đẹp trong sáng này.
- Giản dị quá, thích như vậy.
- Có nét của gương mặt điện ảnh.
- Đây là do người ta thích lối sống đơn giản, thoải mái. Hôm qua đúng là giật tít câu like.
- Tao thích rồi cô gái này rồi đây, hóng chờ phim.

Lê Đình Long ngồi đọc những phản hồi tốt đẹp đó và mỉm cười, Tuấn anh rất thông minh khi nghĩ ra cách này, vừa có thể quảng bá cho bộ phim, vừa giúp cho Quỳnh Hoa có một sự ra mắt ấn tượng và độc đáo. Ngày ấy mình đã yêu và Kiều hân đều khiến cho anh cảm thấy hài lòng.

Anh đi tới phòng tập luyện của cô, vẫn với phong thái lạnh lùng lên tiếng.

“Hôm nay nghỉ sớm đi, ngày mai phim bấm máy rồi, chúc cô hoàn thành xuất sắc vai diễn”

Quỳnh Hoa sáng giờ khá căng thẳng nhưng sau khi nghe thấy sự động viên từ anh thì hào hứng hẳn, mỉm cười cúi đầu nói.

“Dạ cảm ơn tổng giám đốc, tôi sẽ cố gắng hết sức”

“Tốt”

Chỉ trả lời lại vồn vện một từ, anh quay trở lại phòng làm việc. Cô đang vui sướng trong lòng tính lấy điện thoại gọi cho Tuấn anh thông báo hôm nay mình được nghỉ sớm một tiếng, thì cũng là lúc nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Bấm máy cô mệt mỏi khi nhận ra tiếng nói này.

“Là mẹ đây, chuyện mẹ nhờ con sao rồi?”

“Hai ngày nữa con sẽ gửi cho mẹ”

“Ừ, mẹ chờ”

“Có gì nữa không mẹ ạ?”

“Không, mẹ tưởng con quên nên gọi nhắc nhở, dù sao ngoài con ra hiện tại mẹ cũng không biết tìm ai”

Cô nghe vậy xong thì cười nhạt.

“Vậy sao, được rồi, con chào mẹ”

Cúp máy, cô lo lắng trong người, cô vẫn chưa biết sẽ lấy số tiền đó từ đâu ra. Cô tính hỏi chị Huyền Trang về việc ứng tiền diễn trước, nhưng nghĩ đi nghĩ lại việc đó thật không hay, cô lại thôi. Cuối cùng cô đành tìm tới Gia Vỹ, không hiểu sao những lúc khó khăn nhất cô lại nghĩ đến anh, người bạn mà mình xem như là tri kỉ.

Không đắn đo nhiều, cô đưa tay gửi đến anh một tin nhắn.

“Anh rảnh không, em có việc muốn gặp anh”

“Anh đây, hẹn em ở quán cafe cũ nhé”

“Dạ, giờ em tới luôn đây ạ”

Quỳnh Hoa xách ba lô lên tay lập tức ra bắt taxi và tới chỗ hẹn cùng Gia Vỹ, khi vừa bước vào cô đã thấy anh chờ sẵn ở đó.

“Anh..tới nhanh vậy?”

“Cũng vừa ngồi xuống đợi em được 5 phút”

“Hi, Anh bận như vậy, có phiền anh quá không nhỉ?”

“Không sao, thời gian của anh luôn dành cho em”

“Em là có chút việc gấp, muốn nhờ anh”

“Em nói đi, đừng ngại”

“Anh...anh có thể cho em mượn một số tiền được không?”

“Được, chuyện đơn giản mà”

“200 triệu nhé”

“Rất sẵn sàng cô gái”

“Gia Vỹ à, anh thật không cần biết lý do cũng không cần hỏi bao giờ em mới trả ư?”

“Anh không? Thậm chí, em không cần trả anh cũng được”

“Sau khi đóng máy phim Kiều Hành nhận được tiền rồi em sẽ gửi lại anh”

“Em không cần lo lắng chuyện đó”

“Nhưng em chỉ muốn rõ ràng chuyện này thôi, anh cứ kệ em đi”

“Thôi được rồi, em muốn sao cũng được hết”

“Cảm ơn anh Gia Vỹ”

“Đừng khách sáo với anh nhé”

“Những lúc như thế này em không biết tìm tới ai ngoài anh”

“Anh rất vui vì điều đó”

Giữa cô và Gia Vỹ không có khoảng cách gì, câu chuyện cứ tiếp nối diễn ra rất dài và vui vẻ, sở dĩ cô không tìm Tuấn Anh là bởi vì cô không muốn anh phải bận tâm, tự cô có thể giải quyết nó, cô cũng không muốn anh sẽ tìm tới ba dượng và mẹ cô để giúp đỡ họ. Vì họ sẽ coi anh là công cụ để kiếm tiền, cô rất sợ một ngày điều đó sẽ xảy ra. Tuấn Anh yêu cô, cô cũng rất yêu anh. Nhưng không phải cứ yêu là phải hiểu hết tất cả mọi thứ trong cuộc đời của

đôi phương, vì đôi khi cũng chính điều đó sẽ giết chết tình yêu của bạn.

Mỗi một con người sinh ra đều có cho mình 3 cuộc đời, một cái là thuộc về gia đình, một cái là cho bản thân và một cái là bí mật. Có những bí mật không nói ra sẽ tốt hơn cho những người trong cuộc, chúng ta cần một khoảng không để đắm chìm vào đó với sự yên tĩnh, không muốn ai chạm tới, cũng không muốn bị làm phiền, nó giống như một vỏ kén vậy, biết là vẫn thoát ra được nhưng đôi khi nằm lì trong đó sẽ hay hơn.

Trong cuộc đời của mỗi người cũng sẽ trải qua rất nhiều mối nhân duyên không thể biết trước, tình yêu, tình tri kỉ, tình bạn ai cũng phải có, nếu ai không có thì chính là mất đi nửa cuộc đời. Quỳnh Hoa giây phút hiện tại đã tìm thấy được tất cả. Tuấn Anh- Gia Vỹ- Diễm My, là ba người quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Cô không giống những người khác, được đi qua những năm tháng tuổi thơ bình lặng và hạnh phúc, tuổi thơ của cô gắn liền với cơ cực và vội vã. Không tình thương, không cảm thấu, nên cô hiểu rất rõ và trân trọng rất nhiều tình cảm của mình, Gia Vỹ là một trong số đó, thứ cô dành cho anh là tình cảm chân thành từ một người bạn thân.

.....

Bộ phim Kiều Hân cuối cùng cũng đã bấm máy tốt đẹp với tập đầu tiên, tuy khá vất vả nhưng Quỳnh Hoa rất vui khi nhận được lời khen từ đạo diễn và các bạn đồng nghiệp. Cô ra về và đi ngay tới ngân hàng để gửi tiền về cho mẹ, mọi việc xong xuôi, cô đã thấy tâm trạng mình nhẹ nhõm hơn phần nào, hi vọng mẹ cô sau khi nhận được tiền thì sẽ không làm phiền tới cuộc sống hiện tại của cô nữa, cũng coi như đó là việc làm để cô có thể trả hiếu cho bà, vì bà đã sinh ra cô. Còn để nói thật lòng thì cô không có nổi một chút tình cảm nào với mẹ của mình cả, mặc dù đã rất cố gắng rồi nhưng không thể chạm tới.

Việc phải làm cô cũng đã làm, bây giờ thì trở về nhà và ăn một bữa tối cùng anh, thế là đủ.

Lên lầu và vào phòng khi anh chưa quay về cô vội vã đi tắm sau một ngày dài hăng say và mệt mỏi, vì không để ý mà cô đã đánh rơi biên lai gửi tiền của mình ngay trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Điệu nhảy hạnh phúc

Tuấn anh cũng rất nhanh sau đó đã trở về nhà, nghe bác quản gia báo cô cũng đã trở về và đang ở trên lầu trong lòng anh hào hứng hẳn, vội chạy lên nhưng lúc này cô đang ở trong phòng tắm, thứ đầu tiên đập vào mắt anh chính là tờ biên lai chuyển tiền của cô với giá trị không hề nhỏ 200 triệu. Anh cầm lên, có chút suy nghĩ ở trong đầu, cô đã dùng một số tiền như vậy để làm gì? Gửi cho ai và tiền ở đâu cô có, khi cách đây mấy tuần cô đã chủ động đưa thẻ ATM của cô trả lại anh. Cô nói, không dùng đến, cũng không muốn giữ nó nữa. Đối với cô tiền hiện tại không quan trọng, hợp đồng giữa cô và anh chấm dứt, cô muốn chuyển sang đoạn khác đó chính là bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc dựa trên cơ sở là tình yêu.

Tuấn Anh trong lòng rất tò mò, nhưng không vội vã, anh cẩn thận để lại tờ biên lai đó vào túi xách của cô và giả vờ xem như chưa biết được chuyện gì. Quỳnh Hoa tắm xong thì thoải mái hẳn, bước ra nhìn thấy anh lại càng thêm phần vui vẻ, miệng mỉm cười thật tươi cất giọng nhỏ nhẹ.

“Anh về lúc nào đấy?”

“Anh vừa về thôi”

“Hôm nay chúng ta đều xong công việc không quá muộn, có thể cùng nhau ngồi ăn một bữa tối rồi”

“Được, chờ anh thay quần áo đã nhé”

“Anh tắm luôn đi. Trong lúc chờ anh em sẽ đọc nốt những chương tiểu thuyết còn lại”

“Nhắc tới vấn đề đó, lát nữa anh có chuyện muốn bàn với em”

Cô ngạc nhiên nhìn anh rồi gật gật đầu, Tuấn Anh đứng yên một chút, rồi bất ngờ tiến lại gần ôm lấy cô từ phía sau khẽ thì thầm.

“Dạo này em có chuyện gì không?”

“Em hả? Em bình thường mà”

“Em đi quay như vậy vất vả lắm, nhớ giữ sức khỏe nhé”

“Em nhớ rồi nè, anh cũng phải như vậy đó”

“Em lấy lại thẻ ATM nhé, để có gì còn dùng đến nữa”

“Không đâu, anh giữ giúp em đi, em dõ nhất là việc giữ tiền đó hìh”

“Em không cần giữ, chỉ cần em xài, là anh vui rồi”

“Anh không sợ em phá hết tiền của anh à?”

“Không, tiền anh làm ra là để cho em phá mà, em có phá cỡ nào...anh cũng đủ cho em phá”

“Hâm quá à, ai nỡ như vậy chứ, anh phải rất khổ sở mới làm ra được những thứ đó. Thậm chí không được nghỉ ngơi, không được ăn đúng bữa, không được ngủ đủ giấc, em xót lắm anh biết không?”

“Sao hôm nay em dịu dàng thế, thương lắm”

“Anh đi tắm đi, không mệt”

“À, em...em có chuyện gì giấu anh không?”

Quỳnh Hoa nhìn anh, rồi gõ lên đầu anh một cái, bướng bỉnh đáp.

“Không, nghĩ ngợi linh tinh”

“Anh hỏi nè, anh là gì của em?”

“Là chồng, chồng yêu của em”

“Vậy thì, đừng giấu anh chuyện gì nhé, hãy nói với anh. Anh sẽ cùng với em giải quyết mọi chuyện. Anh không muốn có bất kỳ khoảng cách nào giữa hai chúng ta”

“Em biết rồi nè, anh yên tâm”

“Thiệt không?”

“Thiệt mà, anh không tin em sao?”

“Anh tin”

“Vậy mau đi đi, sạch sẽ mới được ôm em”

Tuấn Anh cười ngọt ngào khi nghe câu nói tình nghịch đó của cô, nhẹ hôn lên má cô một cái thật kêu rồi đi thẳng vào nhà tắm.

.....

Bữa tối hôm nay thật tuyệt vời đối với cả hai người, không phải vì có cao lương mỹ vị, không phải vì có nến và hoa, cũng không phải vì có những tấm khăn trải bàn màu trắng tinh khôi và xinh đẹp.

Mà bởi vì bỏ qua hết thấy những bận rộn ở ngoài kia, bỏ qua những mệt mỏi xô bồ. Cả hai đã có được chút thời gian ít ỏi trong thời điểm này để dành cho nhau, bên cạnh nhau.

Tuấn Anh cắt một miếng thịt bò thật lớn bỏ vào chén của cô ân cần nói.

“Em thích ăn bò đúng không? Cho em nè”

Cô cũng ngay lập tức gấp một miếng cá hồi thật lớn bỏ vào chén anh và trả lời.

“Anh thích ăn cá đúng không? Em cũng cho anh nè”

Anh nhìn cô sâu hơn một chút, vừa cười vừa cất giọng trêu chọc cô.

“Ai bảo anh thích ăn cá?”

“Thì hôm bữa sở tay sở thích mà anh và em viết ra rồi trao cho nhau anh đã bảo món ăn ưa thích của anh là cá cơ mà”

“Trước đây thôi, nay anh đổi vị rồi”

“Thế giờ anh thích ăn gì, có thể nào cho em được tìm hiểu lại hay không?”

“Ăn em”

Anh nói xong thì cười rất tươi, cô nghe anh nói vậy thì nhăn mặt cau kinh.

“Đồ lưu manh”

“Em không thích à, anh tưởng em cũng thích...”

“Thích ăn anh á? Còn lâu. Biến thái dễ sợ”

Quỳnh Hoa vừa đưa miếng thịt bò vào miệng mình vừa lườm anh một cái thật sắc nét. Tuấn Anh vẫn buồn cười, đưa tay mình chạm vào mũi cô nói to.

“Thôi được rồi, bé con của tôi, không trêu em nữa. Anh có chuyện muốn nói với em nè”

“Em đang rất sẵn sàng, để nghe đây”

“Anh đang có một dự án, mở một chuỗi tiệm cà phê ngôn tình, kiểu như trong tiểu thuyết mà em thích ấy”

“Nghe có vẻ triển vọng”

“Anh muốn đầu tư mạng này, thứ nhất vì chưa có ai đi tiên phong, thứ hai là để có một nơi cho các bạn trẻ giao lưu, có thể là hẹn hò, tham quan, viết và đọc. Và một điều nữa là... vì em”

“Vì em???”

“Đúng, anh muốn kinh doanh một thứ gì đó, mà khi anh nhìn thấy nó sẽ nghĩ đến em”

“Sao anh biết em thích những điều đấy”

“Em là cô gái sinh ra để dành cho ngôn tình. Em nhìn em xem, cách ăn mặc, cách nói chuyện, mọi thứ đều làm anh liên tưởng đến nó”

“Cảm ơn anh nhé Tuấn Anh, em rất mong chờ dự án lần này”

“Nhưng anh chưa nghĩ ra được một bố cục thiết kế phù hợp”

“Thiết kế sao?”

Trong đầu cô lúc này chợt nhớ đến Gia Vỹ, có một lúc nào đó cô đã nghe thấy anh ấy nói chuyện điện thoại liên quan đến công việc này, đặc biệt lại có vẻ rất thành thạo. Cô đã có ý định của riêng mình, nhìn Tuấn anh cô dịu dàng nói.

“Cứ từ từ sẽ ổn thôi anh, không cần vội, em sẽ cùng anh suy nghĩ tới việc đó nhé”

“Anh sẽ hoàn thành điểm đầu tiên tại Sài Gòn cùng lúc khi bộ phim của chúng ta phát sóng. Hợp báo ra mắt phim ngày đó anh cũng muốn công khai với tất cả mọi người chúng ta đã kết hôn, chúng ta là một cặp”

“Nhất thiết phải vậy sao anh?”

“Ừ em. Em đồng ý không?”

“Dạ tất nhiên là có ạ, chỉ cần là việc anh muốn, em sẽ làm”

Trong không gian lãng mạn nhẹ nhàng của sân vườn đầy hoa thơm và gió mát, cô và anh cùng đứng lên bên cạnh hồ bơi với làn nước trong xanh, Tuấn anh nắm tay cô khẽ thì thầm.

“Nhảy cùng anh một điệu”

“Nhưng mà em....”

“Không phải ở quán bar em đã từng nhảy rất đẹp bên những người đàn ông khác sao?”

“Ngày đó, em nhảy linh tinh đấy”

“Bây giờ cũng vậy, không cần cầu kỳ, chỉ cần là em”

Một điệu nhạc thật dễ thương vang lên, cả anh và cô cùng tự do thả lỏng cơ thể và nhảy múa, anh cầm tay cô đưa lên cao, cô xoay một vòng xoay bên anh đầy hạnh phúc, chiếc váy trắng tung bay trong ánh đèn vàng được dệt bằng muôn vàn những màu sắc lung linh ấm áp.

Nụ cười của anh như ánh nắng mai làm xua tan bao mệt mỏi, lần đầu tiên trong đời cô biết đến vị ngọt ấm tan vào tim của những bản nhạc không lời, đây

cũng là lần đầu tiên sau khi kết thúc một điệu nhảy mà anh không rời đi, sẵn sàng bên cạnh cô trao cho cô một cái ôm thật chặt mặc kệ những cơn gió đêm làm tung bay mái tóc. Anh nhìn cô đầy ngọt ngào cất giọng

“Bây giờ thì anh đã cảm nhận được thế nào là bình yên”

“Anh có thể nói với em chứ”

“Bình yên của anh, đó chính là em”

“Là em ạ?”

“Bởi vì, nếu chưa bình yên thì đó chưa phải là người cuối cùng, và người cuối cùng trong cuộc đời anh, chỉ có thể là em”

“Anh chắc chưa?”

“Em không chắc?”

“Em...”

“Cũng không sao, anh sẽ chờ em”

“Một câu anh chờ em, không biết cần bao nhiêu dừng khí. Nhưng nó cần dừng khí hơn hẳn so với ba chữ anh yêu em. Vậy thì có lý do gì để em không chắc chứ. Tuấn Anh, cảm ơn anh trong rất nhiều sự lựa chọn, anh đã lựa chọn em”

“Quỳnh Hoa, cảm ơn em trong rất nhiều lời rẽ, em đã chọn vẫn cùng anh chung lối đi về”

“Em yêu anh”

“Anh...yêu...em”

Cô nhón chân hôn lên môi anh một nụ hôn dịu ngọt, anh ôm cô siết chặt tham lam hơn một nụ hôn chảy bỏng, đêm nay lại là một đêm dài, một đêm đầy mật ngọt của hai trái tim đang khiêu khích, ánh trăng được một trận xấu hổ, mà nép mình trốn vào những làn mây. Một đêm tuyệt vời.

.....

Ngày mai.

Ở một nơi khác, Lê Đình Long bước xuống xe rồi bước vào nhà hàng nhỏ yên tĩnh với không gian chìm đắm vào nét xưa và những bản nhạc đi cùng năm tháng của Ngô Thụy Miên. Ánh mắt anh như đang đảo dáo tìm kiếm bóng hình của một ai đó, Diễm My ở phía xa trông thấy anh rất nhanh đứng dậy vẫy tay nói.

“Tổng giám đốc, tôi ở đây”

“Cô chờ tôi lâu không?”

“Cũng lâu, nhưng không sao ạ”

“Tôi không có tình tới trễ, chỉ là có việc đột xuất”

“Tổng giám đốc chọn món ăn đi ạ”

“Tại sao hôm nay lại muốn mời tôi ăn sáng”

“Dạ không có gì, chỉ là muốn cảm ơn tổng giám đốc hôm đó đã đưa tôi về...và...chăm sóc tôi”

Diễm My bồi hồi nhớ lại đêm hôm đó, cô không nghĩ Lê Đình Long vốn nổi tiếng lạnh lùng trên thương trường lại có thể ân cần và chu đáo đến vậy, cái cảm giác được anh lấy khăn ẩm lau mặt, đỡ cô dậy uống nước làm khuôn mặt cô bỗng chốc đỏ bừng lên.

“Không cần cảm ơn đâu, việc đó vốn dĩ nên làm”

“Thật ngại quá”

“Những cảnh quay càng về sau càng khá vất vả, cô thấy mình ổn không?”

“Dạ không sao, tôi chịu được ạ”

“Vậy thì phải nhớ chăm sóc bản thân một chút”

Anh liếc mắt lên nhìn cô rồi lại quay đi, cô nhẹ mím cười nhìn anh đáp.

“Tôi sẽ như vậy, tổng giám đốc... yên tâm ạ”

Cúi đầu xuống, cô không biết nói gì thêm, Lê Đình Long điềm tĩnh lên tiếng.

“Lâu nay cô có gặp cô ấy không?”

“Ai ạ? Rose sao?”

“Là Rose”

“Do lịch làm việc dày đặc nên cả hai cũng chưa gặp lại nhau từ hôm đó ạ”

“Rose diễn rất tốt, được cả đoàn phim đánh giá rất cao”

“Vậy hả anh, thật mừng quá”

“Hi vọng sau vai diễn này cô ấy sẽ có những bước tiến rõ rệt trong nghề nghiệp của mình”

“Cảm ơn anh đã... ưu ái và cho chúng tôi cơ hội”

“Không cần cảm ơn tôi, đối với tôi công tư phân minh, là do hai người có tài năng, có cố gắng và biết nắm bắt”

“Nhưng thật sự là, tôi rất tự hào khi có cấp trên như anh đó”

Anh nghe cô nói xong chợt mỉm cười, anh không nghĩ Lê Đình Long anh cũng có lúc thấy vui sướng trước lời khen của một cô gái. Anh nhìn Diễm My có phần dịu dàng hơn đáp.

“Vậy thì tôi cũng nên hãnh diện vì... có một diễn viên như em”

Cả hai nhìn nhau vui vẻ, trong một buổi sáng nhạt màu của thành phố, những câu chuyện cứ thế diễn ra, không quá ồn ào, chỉ là một chút sâu lắng của hai người quen tưởng như xa lạ lại biết tên nhau. Những câu chuyện không đầu không cuối, những chuyện vui và kể cả chuyện buồn. Trước khi tạm biệt, anh quay sang nói với cô một câu.

“Từ bây giờ nếu cô buồn, có thể tìm tới tôi. Tôi sẽ cùng cô đưa nỗi buồn đó đến một nơi thật đẹp, tuổi trẻ thì cái gì cũng phải đẹp, kể cả nỗi buồn”

Diễm My nhẹ gật đầu, vậy là từ nay cô cũng coi như đã tìm được một tri kỷ trong đời. Chúng ta vô thường giữa cuộc đời đau thương. Thôi thì, thay vì tự vùi mình vào những khoảng trống của tâm hồn, ôm những thói quen cũ kỹ khi nghĩ về ai đó. Cô sẽ mở lòng mình để tìm tới những người sẵn sàng bên cạnh cô hơn.

.....

Một tuần sau.

Tại một quán cà phê quen thuộc, Quỳnh Hoa ôm cuốn sổ trong tay mình và ngồi chờ một người. Nhưng rất không may cho cô, người cô muốn gặp thì chưa kịp tới, người tới thì lại là người cô không muốn gặp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Muốn dành cho em tất cả ở trong đời, nhưng quên mất hỏi một điều, em có cần hay không?

Hạ Linh cũng vô tình xuất hiện tại đây, mối căm ghét khi bị cô nhận về mình mất vai nữ chính trong bộ phim Kiều Hân, vẫn khiến cô ta để tâm và hận cô đến vô cùng. Nở nụ cười giương gao Hạ Linh bước lại gần, nói giọng mỉa mai.

“Thật là oan gia ngõ hẹp đi đâu cũng gặp, chướng mắt”

“Thế chị nghĩ tôi thích gặp chị lắm sao?”

Quỳnh Hoa cười như không cười nhìn cô ta trả lời bằng một thái độ thật bình thản.

“Đừng nên đắc chí quá sớm, đường còn dài và đời còn nhiều chông gai lắm đấy cô em gái nhỏ ạ”

“Cảm ơn chị đã nhắc nhở, nhưng mà tôi trước giờ có một tôn chỉ đó là, phụ nữ hãy cứ sống tốt ông trời tự khắc có an bài”

Nở một tròng cười như khiêu khích, Hạ Linh nhìn cô nói to.

“Bất kể cái gì diễn ra trong cuộc đời của mình đều là do chính mình quyết định hết em ạ, không có ông trời nào ở đây đâu. Cứ chờ mà xem”

Ánh mắt đảo xuống một lượt dưới tập tài liệu về dự án chuỗi cà phê ngôn tình của cô.

Rồi tiếp tục nhìn cô nở một nụ cười nhàn nhạt sau đó rất nhanh đi trước, để lại trong không gian này nồng nặc mùi nước hoa hàng hiệu đắt đỏ. Quỳnh Hoa nhìn theo bóng lưng ấy rồi khẽ tắc lưỡi suy nghĩ.

“Mình đã làm gì cô ta nhỉ?”

Tiếng Gia Vỹ vang lên mang cô quay trở về với thực tại.

“Anh xin lỗi, để em phải chờ rồi”

“Dạ không sao ạ, là do em tới sớm thôi. À đây, anh xem thử ý tưởng của em như thế này có ổn không ạ?”

Quỳnh Hoa vui vẻ mang tài liệu trên tay mình cho Gia Vỹ xem đồng thời nói ra những điều mình muốn ở trong đầu với anh.

“Em nghĩ tông chủ đạo là màu kem rất thích hợp cho những quán cà phê mang phong cách lãng mạn như thế này, từ bàn ghế, khung rèm, khăn trải bàn. Phía trước công đi vào sẽ trang trí bằng hoa hồng nhập ngoại, trên tường sẽ là những kệ sách của các tác giả nổi tiếng trong nước và nước ngoài. À còn có một góc nhỏ để chụp hình sống ảo cho các bạn trẻ, với xích đu, và rất nhiều câu trích dẫn hay được viết bằng tay, xích đu cũng không dùng loại thông thường, mà phải làm từ dây đan và những thước vải mỏng manh màu trắng tạo cảm giác huyền ảo. Trên bàn được đặt những lọ hoa baby nhỏ nhắn và xinh xắn. Buổi tối sẽ có một góc nhỏ phía ngoài với toàn đèn và sao thả xuống lung linh óng ánh. Anh thấy như thế nào?”

“Thật tuyệt, anh nghĩ chúng ta có thể thiết kế thêm tông hồng thạch anh ngọt ngào vào đây nữa, tạo cảm giác mộng mơ có những cặp đôi đang yêu nhau”

“Em thì lại có suy nghĩ khác, em muốn mọi độ tuổi đều có thể đến đây và cảm nhận được sự hạnh phúc, trong lành cũng như ấm áp mà chúng ta muốn gửi gắm, em muốn chọn tông màu trắng, kem và tím pha lẫn nhau. Đặc biệt phải là tím lavender”

“Được, vậy phía ngoài anh cũng sẽ chọn hoa hồng màu tím, xen lẫn là hoa trà my, với mùi hương thanh mát và dịu ngọt”

“Hay quá Gia Vỹ ơi, em đã dần tưởng tượng ra nó rồi. Thích quá đi”

Quỳnh Hoa chống tay vào cằm nhìn về xa xôi mơ màng và thích thú reo lên. Gia Vỹ nhìn thấy cô như vậy thì rất mực cung chiêu, đưa tay vuốt sợi tóc đang bay phất phơ trước mắt cô và nói.

“Hay anh, làm ngay cho em nhé”

“Không được, đây là dự án của Tuấn Anh”. Giọng cô dứt khoát và chắc nịch.

“Em có cần phải nhấn mạnh như vậy không Quỳnh Hoa?”

“Em”

“Em đã từng nói với anh như thế nào, em muốn sống cuộc sống của chính mình, em sẽ rời đi, sẽ bắt đầu lại tất cả. Cuối cùng, em quay về, cũng không một lời giải thích, tại sao vậy”

Lần đầu tiên cô thấy Gia Vỹ hơi nổi nóng, biết mình quá vô tư cũng liền nhẹ giọng xoa dịu anh.

“Không phải là em không muốn nói với anh, mà là”

“Mà là không nhất thiết cần phải nói đúng không? Vì trong mắt em anh chẳng là gì cả, đơn giản chỉ là một người bạn, lúc cần thì em sẽ tìm đến”

“Em xin lỗi”

“Anh không bắt em phải thay đổi bất kỳ điều gì trong cuộc sống của em cả, thậm chí vẫn luôn dõi theo em từ phía xa, chỉ cần em nói em cần anh thì anh sẽ tới, chỉ cần em hạnh phúc thì anh sẽ vui vẻ. Dù là em ở bên ai, cũng được. Anh không quan tâm, em có thể mỉm cười khi ở bên người đó, lúc em buồn chán cứ tìm tới anh. Anh vẫn luôn ở đây, nhưng hình như em chưa một lần nhìn thấy điều đó, phải không Hoa?”

“Em biết anh rất tốt với em, cũng biết anh đã vì em mà âm thầm làm rất nhiều điều, nhưng”

“Nhưng em chỉ xem anh là tri kỉ đúng không, đối với em không ai có thể thay thế Tuấn Anh trong lòng em đúng không? Quỳnh Hoa anh cũng là con

người, cũng có trái tim, cũng biết đau mà. Em có thể không yêu anh, nhưng có thể nào đừng xát muối vào trái tim anh như vậy được không, em không thể cho anh một chút hi vọng nào sao?”

“Em là người đã có gia đình, chắc anh cũng hiểu”

“Anh hiểu, nhưng trong lòng anh cứ luôn không cho phép mình chấp nhận chuyện đó. Anh xin lỗi, hôm nay anh hơi không được bình tĩnh, anh đang không kiểm soát được cảm xúc của mình. Anh đi trước, hôm khác anh sẽ gọi em”

“Gia Vỹ à”

“Lúc này không phải lúc để anh có thể tiếp tục câu chuyện, anh sợ...mình...sẽ nói ra những lời khiến em phải suy nghĩ”

“Dạ, anh về...cẩn thận nha”

Gia Vỹ đi rồi, cô mới thực sự thấy mệt mỏi, gục đầu xuống bàn cô thờ dài. Cô không nghĩ và càng không muốn mọi chuyện sẽ xảy ra như thế này. Cô thật sự không muốn mất đi tình bạn dành cho Gia Vỹ. Ngồi thêm một lúc, Quỳnh Hoa cũng ra về, tới đoàn phim và thực hiện những phân cảnh của ngày hôm nay.

.....

Buổi tối cùng ngày tại một quán Pub không quá lớn tọa lạc tại quận 1, đây là một quán Pub sang trọng với thiết kế trầm ấm, mang lại không gian thoải mái, tinh mịch cho những người có mặt tại đây. Gia Vỹ ngồi một mình, suy tư thường thức rượu, ánh mắt anh buồn bã đến mức ai nhìn vào cũng thấy rõ một bầu tâm sự chưa được trút bỏ. Anh cứ uống, liên tục uống và uống rất nhiều, một Gia Vỹ bình lặng, ấm áp, trưởng thành không còn nữa, thay vào đó là một chút buông thả, một chút bất cần, một chút mệt mỏi, một chút đốn đau.

Là con người mà, đâu ai có thể tránh khỏi những hi vọng ỏ trong tình yêu. Anh có thể cao thượng, có thể hi sinh, có thể chấp nhận. Cho đến một giây phút nào đó anh cũng cần yếu đuối, cũng cần được nghỉ ngơi.

Cảm xúc chính là thứ có thể khiến ta vì nó mà điên đảo, rất khó để khống chế. Trên đời này, thực sự có nhiều chuyện mà bản thân biết rõ là vô lý, là không thể làm, nhưng tuyệt nhiên không thể dừng lại, nói đúng hơn là không muốn dừng lại.

Cũng có những thứ tình cảm mà người ta biết rõ ngay khi bắt đầu đã là sai, hoặc biết rõ đối phương không thuộc về mình nhưng vẫn nhất quyết không từ bỏ.

Anh chưa từng nghĩ mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này, hoặc ít nhất là không bao giờ có thể nghĩ đến một ngày mình lại toàn tâm toàn ý dành trọn yêu thương cho một người phụ nữ đã có danh phận.

Có rất nhiều người đến bên anh, chân thành theo đuổi anh, anh không thể yêu. Vậy mà, anh lại đi yêu một người, mình không được phép theo đuổi.

Muốn dành cho cô tất cả mọi thứ có trong đời, chỉ là quên mất mình phải hỏi...cô có cần hay không?

Cười nhạt một tiếng, anh uống cạn ly rượu còn dang dở, đang tính rót nữa thì tay anh đã bị chặn lại bởi một người, Diễm My nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm như xoáy nước, muốn nói rất nhiều điều nhưng lại cố nín xuống, cầm lấy chai rượu rót cho mình một ly rồi cũng rất nhanh uống cạn.

“Em làm cái gì vậy?”

“Uống rượu”

“Không được, phụ nữ uống nhiều không tốt đâu”

“Anh cứ kệ em đi”

Cô giật lấy chai rượu trên tay anh và muốn uống tiếp, Gia Vỹ giữ chặt tay cô, nhìn cô rất sâu rồi nhẹ nhàng nói.

“Đừng như thế”

“Anh buồn, anh có thể say, tại sao em lại không? Chúng ta thực ra rất giống nhau. Đều là..yêu một người không yêu mình, không phải sao?”

“Phải hay không, không quan trọng. Điều quan trọng hơn là anh không muốn em giống anh...lúc này”

“Anh sẽ rời đi chứ?”

“Em hỏi một câu, khó trả lời thật”

“Vậy thì giờ anh đã hiểu vì sao thời gian qua em dù rất cố gắng cũng đều không làm được hay chưa?”

“Sẽ có cái ngày đó, sẽ có cái ngày mà anh rời đi.”

“Là bao lâu, hay rất lâu? Hay là cả đời này?”

“Anh không trả lời được, ít nhất là khoảnh khắc hiện tại, anh cảm thấy mình đang rất yêu”

“Chỉ cần người đó xuất hiện, thì dù là ai ...ta cũng không cần.”

“Lyly à, lúc trước anh đã nói không muốn em hi vọng gì ở anh, đúng không? Hôm nay...cô ấy, cũng nói với anh như vậy”

“Câu nói đó, thật sự...rất đau à”

“Anh không định hình được trước cái ngày mình sẽ quyết định tiếp tục hay dừng lại, anh chỉ biết bản thân mình ở thời điểm này vẫn còn muốn cố gắng, không cần kết quả, không cần tương lai. Vì đôi lúc hai bước chân sẽ đi sai nhịp và cũng có lúc có thể chúng ta sẽ lãng quên bởi những thứ được cho là lẽ đương nhiên của cuộc đời. Nhưng, anh là đàn ông, anh có thể sống như thế. Còn em, là phụ nữ, thanh xuân của em không dài để mãi chạy theo những nỗi đau, em không đủ sức để làm điều đó. Đừng lãng phí thời gian tươi đẹp của mình, vì anh nhé.”

“Em không cần, em không cần tiếc thời gian, cũng không cần tiếc những gì mình luôn cố chấp. Em cũng không cần anh thương hại, chúng ta...đều là tự nguyện, tự nguyện yêu, tự nguyện đau, tự nguyện chờ”

“Rất đúng, nhưng mà...hạnh phúc của một người phụ nữ không phải là yêu được người mình yêu, mà là có thể tìm được một người yêu mình rất nhiều. Hãy cho những người khác cơ hội, rồi em sẽ nhận ra, quên anh không khó vậy đâu, chỉ cần tìm được cảm giác an toàn rồi em lại có thể yêu, như chưa bao giờ yêu”

“Vậy còn anh thì sao?”

“Anh...cũng sẽ như thế. Nếu gặp được người thích hợp, anh cũng sẽ tự mở lòng”

“Mong là chúng ta, sẽ cùng làm được điều đó, sớm một chút”

Diễm My nhìn anh dịu dàng đáp, đưa ly rượu của mình cùng nhẹ vào ly rượu của anh. Hai con người nhưng cùng chung một tâm trạng, một nỗi nhớ và một nỗi đau. Đêm nay cứ thế nhẹ nhàng trong tiếng nhạc, anh và cô cứ thế im lặng cảm nhận những con sóng của riêng mình.

.....

Sau mấy tháng làm việc cật lực thì cuối cùng Ngày ấy mình đã yêu cùng với Kiều hân cũng đã đóng máy một cách tốt đẹp, một bữa tiệc liên hoan sẽ được diễn ra giữa cả hai đoàn phim và toàn bộ nhân viên trong công ty. Quỳnh Hoa háo hức lắm, cô đã lựa chọn được trang phục cho mình, và còn là bộ trang phục cùng màu với bạn thân của mình Diễm My. Chưa bao giờ cô thấy vui vẻ, hạnh phúc, hân diện xen lẫn hồi hộp như thế này, ngày hôm nay không phải là ngày cô đứng trước rất nhiều người hâm mộ để nói lên vai diễn của mình, chỉ là một ngày ăn uống vui chơi giữa những người đồng nghiệp cũng đã khiến cho cô xem trọng và coi như đây là một sự kiện đặc biệt trong đời. Cô sẽ cùng anh đi đến điểm hẹn.

Ở một nơi khác, sau khi hoàn thành công việc ở công ty. Tuấn anh chọn cho mình một bộ quần áo đơn giản nhưng vẫn không kém phần lịch lãm, nhìn mình ở trong gương anh nhẹ mỉm cười, trước mắt tưởng tượng ra hình ảnh Quỳnh Hoa đang xuất hiện, ở bên cạnh nắm tay anh thật ngọt ngào. Tiếng chuông điện thoại vang lên, ở đầu dây bên kia là một giọng nói phát ra cực lạnh lẽo.

“Trần Tuấn Anh, có một thứ này nhất định anh phải xem, ngày mai vào lúc 8h30 tại đường X. Tôi sẽ chờ”

“Xin lỗi, anh là ai?”

“Không cần biết tôi là ai, chỉ cần biết người bên cạnh anh là ai là đủ rồi”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Mãi mãi bên nhau

Nói xong, đầu dây bên kia cúp máy, anh cầm điện thoại có chút suy nghĩ về những lời đó, lẩm nhẩm địa chỉ và giờ hẹn xong rất nhanh gọi thư ký đi vào.

“Dạ tổng giám đốc”

Kim Kim bước tới cúi đầu nhỏ giọng.

“Ngày mai tới đường X, đúng 8h30 phút nhận đồ giúp tôi”

“Dạ vâng ạ, tổng giám đốc còn việc gì dặn dò không ạ?”

“à mà thôi, để tôi tự đi tới đó. Cô ra ngoài đi”

Tuấn Anh thay đổi quyết định trong phút chốc, anh muốn biết người đã gọi điện cho mình là ai và thứ hắn ta muốn đưa là gì?

Đang miên man trong dòng suy nghĩ hỗn độn đó thì điện thoại anh vang lên một lần nữa, là Quỳnh Hoa.

“Anh đây”

“Anh chưa xong việc sao ạ?”

“Anh vừa xong, sẽ về ngay, chờ anh nhé”

“Dạ, anh đi cẩn thận”

Cầm áo khoác và tức tốc đi ra ngoài, Tuấn Anh không muốn cô phải đợi chờ lâu, dù có chuyện gì thì tối nay chắc chắn phải là một buổi tối vui vẻ của hai người.

Về tới biệt thự, Quỳnh Hoa bước ra trước mắt anh thật xinh đẹp với chiếc váy ren trắng cổ điển tay bông, mái tóc uốn xoắn một cách tinh tế, cô chỉ trang điểm rất nhẹ nhàng, nhưng như vậy lại càng tôn lên nét đẹp tự nhiên và mỹ lệ của bản thân, mỉm cười nhìn anh đầy e thẹn, cô nói.

“Tối giờ rồi, mình đi thôi”

“Hôm nay nhìn em thật lạ”

“Vi ở cạnh anh em giản dị quen rồi, hơi cầu kỳ vậy anh thấy ổn không?”

“Tất nhiên là có rồi, người yêu anh rất dễ thương”

Cả hai nhìn nhau cười ngọt ngào, rất nhanh lên xe đi đến bữa tiệc. Vừa bước xuống, Diễm My ở trong nhà hàng đã thấy cô vẫy vẫy tay kêu lên.

“Ê Rose, tao ở đây”

Vì chưa công khai với mọi người nên cô và anh vẫn giữ cho nhau một khoảng cách nhất định, cô vẫy tay lại bạn mình, duyên dáng sai bước trước ánh mắt ngưỡng mộ của rất nhiều nhân viên trong công ty.

“Mấy tối sớm vậy?”

“Ừ cũng tới cách này không lâu đâu”

Nói xong Diễm My gật đầu chào Tuấn Anh, dù sao cũng đã quen nhau từ trước, cùng một đoàn phim, nhưng đây là lần đầu tiên anh biết cô là bạn thân của Quỳnh Hoa.

“Hai người quen nhau?”

Tuấn Anh khẽ cười hỏi.

“Dạ, Lyly là người bạn nữ duy nhất của em ở đây đấy”

“Em giấu cũng kỹ thật”

“Hi, vì công việc anh quá tải, em chưa có nhiều thời gian chia sẻ với anh thôi”

Ba người đang cùng nhau trò chuyện rôm rả, thì Lê Đình Long bước lên sân khấu tuyên bố bắt đầu bữa tiệc, những món ăn và rượu vang được đưa lên phục vụ không ngừng. Tuấn Anh nhìn cô dịu dàng nói.

“Em thích ăn gì, anh lấy cho em nhé”

“Em ăn gì cũng được ạ”

Quỳnh Hoa ngại ngùng nói với anh, cô chưa quen thể hiện tình cảm ở chỗ đông người, mặt khác cô cũng sợ đồng nghiệp phát hiện sẽ thêm phần rắc rối. Cầm lấy hai ly nước trái cây Diễm My và cô lại tiếp tục cuộc trò chuyện của mình.

“Tuấn Anh diễn nhập tâm lắm, trong phim anh ấy cứ như một con người khác vậy”

“Tao mong chờ Ngày ấy mình đã yêu, tao muốn thấy anh ấy trên truyền hình sẽ như thế nào”

“À hôm bữa tổng giám đốc có nói với tao đoàn phim khen mày dữ lắm”

“Vậy sao, nhưng bữa nay mày thân thiết với Lê Đình Long à. Đừng nói?”

Quỳnh Hoa mở to mắt nhìn Diễm My, khẽ la lên. Diễm My nhanh chóng lấy tay bịt miệng cô lại nhẩn nhé.

“Mày hâm à, hôm mày nhậu say bí tỉ tiếp tục lại bị tổng giám đốc bắt gặp đấy”

“Trời, sao bây giờ mày mới nói. Ngại quá huhu”

“Thôi, bỏ qua đi. Nghiêm túc vào chút. Với lại mày biết người tao thích là ai không?”

“Không, mày có bao giờ nói đâu mà tao biết được, mày thích ai?”

“Gia Vỹ”

Một tiếng sét vang lên ở trong đầu của cô, cô nghe xong thì không tin vào tai mình. Liếc nhìn Diễm My như thể bản thân đã gây ra một điều gì tội lỗi, môi cô ập úng hời.

“Lâu...lâu chưa?”

“Lâu lắm rồi”

“Vậy..bây giờ sao rồi”

“Tao biết hết rồi”

“Mày biết gì chứ?”

“Biết Gia Vỹ thích mày”

“Nhưng mà tao thật lòng là không có gì với anh ấy, mày tin tao đi”

Quỳnh Hoa nắm tay cô lay lay giải thích.

“Kể cả mày có thích anh ấy cũng không sao. Trước đây tao còn cô chấp, nhưng hiện tại đã nhẹ lòng hơn rồi. Dù sao tao cũng không hối tiếc vì thời gian qua đã cố gắng hết sức mình, Gia Vỹ nói đúng, chỉ cần gặp người thích hợp tự khắc tao sẽ quên. Vì vậy, không cần oán trách, không cần đau thương”

“Xin lỗi Lyly nhé”

“Mày không có lỗi, tao cũng không có lỗi, lỗi..tại con tim”

Tuấn Anh bước tới phá tan câu chuyện giữa hai người, đưa đĩa thức ăn ra trước mặt, một đĩa cho Quỳnh Hoa và một đĩa cho Diễm My.

“Em ăn đi”

Anh nhẹ giọng nói cùng Quỳnh Hoa, rồi rất nhanh qua sang Diễm My nói tiếp.

“Tôi không biết cô thích ăn món gì cụ thể nên lấy đại, thông cảm nhé”

“Dạ, cảm ơn anh, anh chu đáo lắm. Tôi sẽ ăn hết”

Lê Đình Long từ xa đi tới cầm theo một ly rượu vang vui vẻ cất giọng.

“Nào, cùng nâng ly chúc mừng cho tất cả chúng ta, làm tốt lắm”

“Cạn ly”

Tất cả cùng đồng thanh hô to, trong không gian có tiếng nhạc, tiếng cười, sự vui vẻ, Lê Đình Long quay sang Diễm My ôn nhu nói.

“Tôi có thể mời cô khiêu vũ không?”

Hơi đỏ mặt, cô ngại ngần đáp.

“Tôi..rất sẵn lòng thưa tổng giám đốc”

Quỳnh Hoa ở bên thấy vậy thì hồ hởi hẳn, nhìn Diễm My được một người đàn ông ưu tú quan tâm thì trong lòng không khỏi mừng rỡ, miệng thì thầm.

“Lê Đình Long thì quá tuyệt rồi, chắc chắn Lyly sẽ cảm động thôi. Một người đàn ông có tất cả, vậy mình yên tâm rồi”

“Em đang nói gì vậy, là đang tự khen à?”

Tuấn Anh nhìn cô trêu chọc, ánh mắt anh ảm áp làm cô thấy nhất thời không biết phải trả lời ra sao, cô nhìn anh ngơ ngác mất hai phút mới bình tĩnh đáp lại.

“Anh là đang ghen ư?”

“Đúng vậy, ở bên cạnh anh mà em còn mơ mộng tới nam nhân khác à Quỳnh Hoa?”

“Em... em đâu có chứ, em đang nghĩ, hai... hai người họ rất hợp nhau à”

“Vậy thì nhanh, cùng anh khiêu vũ nào”

Tuấn Anh hơi cúi người đưa tay mình về phía cô, cô xấu hổ nói.

“Em không biết khiêu vũ, thật đấy”

“Anh sẽ dìu em”

“Anh chắc chứ, em sợ làm anh mất mặt thôi”

“Anh không sợ mất mặt, anh... chỉ sợ mất em”

Tuấn Anh nói xong thì mỉm cười, trong đôi mắt ấy có tư vị tình yêu đang nồng cháy. Cô nhẹ nắm lấy tay anh, cùng anh bước ra giữa sân khấu, hơi vụng về nhưng cũng rất nhanh đã bắt nhịp được.

Trong không gian lãng mạn như thế này, bên mùi hương nồng nàn lan toả của hoa linh lan trắng, cô bỗng muốn nói với Tuấn Anh một câu thật ngọt ngào. Nhón chân mình lên, cô khẽ thủ thỉ vào tai anh.

“Bầu trời xanh, hoa hồng đỏ. Em là công chúa nhỏ, anh là hoàng tử bánh trái”

Anh nghe cô nói xong thì chột bật cười, cô cũng nhìn anh cười tình nghịch trở lại. Tuấn Anh đáp.

“Em học được mấy câu nói như thế này ở trên mạng phải không?”

Có chút giận dỗi, cô xụ mặt.

“Là em tự nghĩ, không phải như thế này rất giống công chúa và hoàng tử sao. Trong truyện toàn tới đoạn thế này là tỏ tình đấy”

“Vậy công chúa nhỏ của anh, muốn được tỏ tình trước mặt bao nhiêu người đúng không?”

“Không không, ý em không phải thế”

“Nhưng mà, trong khoảnh khắc này anh cũng không muốn bỏ lỡ, để nói với em một câu, chúng ta mãi mãi bên nhau”

“Nhất định là như thế”

Quỳnh Hoa hơi dựa đầu vào lòng anh, ảm áp cảm nhận nhịp đập nơi trái tim. Giây phút này hạnh phúc lắm, hạnh phúc thực sự. Bởi vì bốn chữ mãi mãi bên nhau đối với cô thiêng liêng vô cùng, không phải là tình yêu, mà còn là trách nhiệm, sự gắn kết. Khi anh đã nói ra câu đó thì cô cũng không ngại để đáp lại một câu.

“Cuối cùng, em đã được làm nữ chính trong câu chuyện của một người, và may mắn thay câu chuyện của em đã kết thúc có hậu”

“Em yên tâm, anh sẽ viết về cuộc đời chung của hai chúng ta bằng chính sự dịu dàng của mình, viết mãi không thôi, giống như một giấc mộng, sẽ chảy dài từ năm này qua năm khác”

“Em bỗng nhiên muốn sinh cho anh một đứa con kháu khỉnh, nó sẽ gọi chúng ta là papa mà mami”

“Cùng em kết hôn, cùng em sinh con, cùng em cả đời”

Trong rất nhiều câu chuyện yêu đương, có thể là người đàn ông yêu nhiều hơn, có thể là người phụ nữ yêu nhiều hơn, có thể là theo đuổi rất lâu, có thể là bên nhau rất dài mới nảy sinh tình cảm. Thì điều đặc biệt của cô và anh, là nhanh chóng gặp gỡ, từ từ sẽ chia, thông dong thích thú, chậm rãi nhớ thương, yêu điên cuồng và da diết. Một thứ tình cảm bình đẳng, cả hai cùng yêu đối phương, cùng không thể sống thiếu đối phương. Mỗi tình đầu không phải là lần đầu bạn yêu một người, mà chính là lần đầu bạn yêu một người hết lòng hết dạ. Và Quỳnh Hoa đã nắm giữ cho mình một mối tình đầu khắc cốt ghi tâm.

Cô chỉ mong được cùng anh cứ thế bình yên, vững vàng đi qua mọi giông bão của cuộc đời. Để khi người ta kể cho nhau nghe về tan vỡ, thì cô vẫn vui

về kể chuyện hai người đã kiên định ở bên nhau. Cô nhìn Tuấn Anh ánh mắt đầy say đắm tự nhủ thầm.

Mình thương nhau bình thường thôi, đừng phô trương, cũng đừng rầm rộ. Dài lâu qua tháng qua ngày.

.....

Trải qua một đêm đầy yêu thương và mật ngọt, Tuấn Anh dậy sớm hơn, anh suy nghĩ tới cuộc điện thoại đầy bí ẩn ngày hôm qua, và nghĩ tới cô. Những gì anh và cô đã trao cho nhau trong khoảng thời gian đẹp đẽ này, có lẽ cả đời anh sẽ không tìm được ở bất cứ ai và tìm được lần thứ hai. Anh không quan trọng cô là ai trong quá khứ, không quan trọng cô đã như thế nào. Chỉ cần, hiện tại và tương lai anh có cô, vậy là đủ.

Tuấn Anh đã không tới đó nữa, anh lái xe đi thẳng về công ty, tổ chức cuộc họp về dự án chuỗi cà phê ngôn tình. Nhưng rất tiếc, chưa kịp thực hiện thì thư ký Kim Kim đã hốt hải bước vào cúi đầu nhỏ giọng.

“Thưa tổng giám đốc”

“Sáng sớm đã có chuyện gì?”

“Dự án mới của chúng ta, đã có công ty khác làm theo y xì, và họ lại còn công bố trên tất cả các phương tiện truyền thông rồi ạ. Theo tôi nghĩ, họ đã muốn độc quyền ý tưởng, nên mới làm như thế”

“Tại sao lại bị lọt ra ngoài, tôi nghĩ sẽ không ai có ý định trùng hợp một cách ngẫu nhiên như vậy. Cả về mốc thời gian, địa điểm, đặc biệt lại còn công bố sớm hơn để hốt tay trên”

“Tôi sẽ cho người điều tra về chuyện này thưa tổng giám đốc”

“Được rồi, cô ra ngoài đi”

Anh lấy tay mình day day huyệt thái dương, đưa tầm mắt nhìn ra xa, có những chuyện anh cần tĩnh tâm suy nghĩ một chút. Kim Kim đứng bên cạnh vẫn ấp úng muốn nói gì thêm.

“Sao, còn gì nữa vậy?”

“Lúc nãy có một người tới nói là do anh không có mặt tại điểm hẹn, nên đích thân mang cái này gửi cho anh”

“Cô mang vứt đi”

“Anh ta còn nói, rất quan trọng. Và có thể còn liên quan tới công ty ạ. Bây giờ tổng giám đốc muốn sao?”

Anh liếc mắt vào bì hồ sơ có dán niêm phong cẩn thận, trong lòng không khỏi tò mò, liền nói.

“Đề đây đi”

Kim Kim vội đặt nhẹ xuống bàn làm việc lễ phép nói.

“Không có gì nữa, xin phép tổng giám đốc tôi đi trước”

“Ừ, hủy cuộc họp sáng nay luôn”

Tuấn Anh khẽ thờ dài, cầm bì hồ sơ đó, rất nhanh mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Cơ hội

Thật bất ngờ, bên trong chứa rất nhiều hình ảnh, tất cả đều có liên quan đến Quỳnh Hoa. Tại Trung Quốc, ngày cô bị bắt cóc, người đưa cô vào khách sạn, chính là Gia Vỹ. Cô không thể không biết, anh ta còn hôn lên má cô.

Lúc cô trốn anh để về Việt Nam, bên cạnh cô cũng là Gia Vỹ, đêm cô không về biệt thự Trần Gia cô nói với anh ngủ lại nhà Diễm Mỹ cũng là Gia Vỹ đưa cô vào khách sạn, số tiền cô cần cũng là do Gia Vỹ đưa cho cô. Và một điều cuối cùng, dự án mà anh nói cũng là cô mang tới cho Gia Vỹ.

Tất cả những sự kiện trên xâu chuỗi lại thật sự không thể chối bỏ, Quỳnh Hoa và Gia Vỹ có mối quan hệ mật thiết với nhau, có sự qua lại, có sự thân mật. Vậy cô đến bên anh là có mục đích gì? Cô là người của Gia Vỹ, cô đã phản bội anh? Cô đang lừa dối anh? Tuấn Anh đi từ trạng thái này tới trạng

thái khác, cảm xúc trong anh cứ lên xuống không ngừng, tay anh run run cầm những tấm hình và bức thư ghi về hành trình của cô mà không muốn tin đây chính là sự thật.

Mặc dù anh rất muốn gạt nó ra khỏi đầu, nhưng với một người thông minh như anh, thời khắc này anh không thể không nhìn thấy, cô đến bên anh không phải vì tình yêu. Những điều cô nói và những thứ cô làm quá đối lập nhau, thử hỏi anh làm sao có thể chấp nhận và tha thứ.

Vậy cô và anh gặp gỡ là do sắp xếp chứ không hề trùng hợp, anh đã quá đa tình tới mức tin vào viễn cảnh trong những cuốn ngôn tình mà cô đã dệt nên. Một màn kịch hoàn hảo, hoàn hảo tới mức không thể tìm thấy một lỗ hổng nào. Ngày đó cô nhất mực cùng anh tổ chức hôn lễ là có lý do, nhất mực làm cô dâu một mình cũng có lý do. Đây nhất định không thể là hiểu lầm mặc dù anh rất muốn anh là đang chính hiểu lầm cô. Anh chưa bao giờ dám nghĩ tới cảnh cô và Gia Vỹ tay trong tay ôm ấp nhau trong khách sạn, cùng nhau yêu đương mãnh liệt khi không có anh. Phải chăng bà nội nói đúng, anh đã quá bao dung với cô rồi.

Tuấn Anh xem đi xem lại những hình ảnh đó rồi lập tức vò nát ném mạnh vào thùng rác, cầm áo khoác và trở về nhà.

Trời Sài Gòn hôm nay vẫn nắng, đường Sài Gòn hôm nay vẫn được nhuộm một bức tranh trong xanh óng ánh, nhưng trong mắt anh mọi thứ lại tối sầm. Anh cứ chạy xe trong vô định không biết là bao nhiêu vòng quay lặp lại, để tự trả lời cho mình câu hỏi, bây giờ mình phải làm gì. Sau rất nhiều thời gian trôi qua cuối cùng anh đã có quyết định, một quyết định mà anh nghĩ sẽ khó khăn nhất trong cuộc đời của anh.

Dừng trước cổng biệt thự, anh nhìn vào trong, cái cảm giác về nhà của anh lúc này nó thật khác, không giống mọi hôm, anh không còn cảm thấy vui vẻ, mong chờ mà thay vào đó là rất nhiều sự hỗn loạn, bối rối, đau khổ ở trong lòng. Anh bước vào dưới sự niềm nở chào hỏi của bác quản gia và rất nhiều người giúp việc. Vẫn như thường lệ, câu đầu tiên mà anh hỏi chính là.

“Cô ấy đâu?”

“Dạ cô chủ ở trên lầu thưa cậu chủ”

Nhẹ nhàng sai chân đi tới cạnh phòng ngủ của cả hai, anh ngập ngừng bước vào, khuôn mặt anh bình thản đến đáng sợ.

Quỳnh Hoa đang đọc sách nhìn thấy anh thì vô cùng ngạc nhiên, vội đứng bật dậy chạy tới ôm chầm lấy anh, giọng nhõng nhẽo.

“Sao hôm nay anh về sớm vậy, ở nhà không có anh buồn lắm luôn nè”

Nở một nụ cười, anh chạm tay vào tóc cô khẽ lên tiếng.

“Anh mệt, muốn nghỉ ngơi”

“Anh mệt như thế nào? Có nhức đầu không? Hay là sao?”

“Anh không sao”

“Anh có chuyện gì à, em thấy anh không được vui. Ngày mai là ngày họp báo ra mắt phim mới rồi, có phải anh hồi hộp nên vậy không?”

“Quỳnh Hoa à, em... có gì muốn nói với anh không?”

“Tất nhiên là có rồi, rất nhiều điều”

“Những điều em đang giấu kín, nếu em muốn... thì bây giờ em hãy nói đi. Chỉ cần là những gì em nói, anh đều sẽ tin”

Tuấn Anh nắm tay cô rất chặt, nhìn sâu vào mắt cô như muốn nghe một lời giải thích vào lúc này. Quỳnh Hoa vẫn không biết gì vô tư đáp.

“Giữa chúng ta còn điều gì phải giấu giếm nhau đâu, cũng không có một bí mật nào cả. Anh là quan trọng nhất, nên em có chuyện gì đều sẽ tâm sự với anh”

“Nếu bây giờ, anh có lỗi với em. Em có tha thứ không?”

“Em phải xem lỗi đó là lỗi gì?”

“Phản bội chẳng hạn”

“Tức là... ở bên người phụ nữ khác sao?”

“Đúng vậy”

“Tất nhiên là không, sẽ không. Anh có thể mắc sai lầm, nhưng nếu là vì một người khác em sẽ ra đi”

“Nhưng nếu em cho anh cơ hội được nói”

“Em nghĩ một khi đã như vậy thì anh sẽ không nói”

“Anh hiểu rồi. Em nói đúng, cơ hội chúng ta có thể cho, không chỉ là lần này mà còn cả lần trước, đã rất nhiều lần, chỉ tại họ không làm. Vậy thì, không cần phải nói thêm gì nữa”

Tuấn Anh đứng dậy đi vào phòng tắm, tối nay anh nói có nhiều thứ cần giải quyết nên sẽ qua phòng sách làm việc. Nói cô cứ đi ngủ trước, không cần chờ anh.

.....

Ngày mai.

Quỳnh Hoa dậy từ rất sớm, bất ngờ là không thấy Tuấn Anh đâu, nhìn xung quang căn phòng thực sự vắng lặng. Cô nghĩ chắc anh cũng như cô vì quá hồi hộp cho buổi ra mắt bộ phim đầu tiên trong đời ngày hôm nay mà không ngủ được, chắc đã đi tới phòng tập thể dục rồi.

Quỳnh Hoa cũng rất nhanh chóng vệ sinh cá nhân, chạy bộ, ăn sáng rồi tranh thủ thời gian chăm sóc vườn hoa. Cô cảm thấy đang rất thích thú với cuộc sống này, cô có sự nghiệp, có tình yêu, có tất cả.

Cô không những chỉ mong mỗi buổi tối hôm nay để được công bố tên tuổi, mà còn là... cô nhớ tới lời anh nói, ngày hôm nay cô và anh sẽ chính thức công khai, anh sẽ công bố cô với tất mọi người trên cái đất nước này, cô là người phụ nữ của đời anh.

Cười lên khúc khích cô chạy vào nhà và lấy điện thoại kể cho Diễm My nghe, đầu dây bên kia vui vẻ trả lời.

“Nhất mảy rồi, tối nay phải thật xinh đẹp đó nhé”

“Nhất định”

Lên phòng và mở tủ quần áo ra xem chiếc đầm dạ hội mà anh đã chọn cho mình vào tối nay, đó là chiếc đầm của một nhà thiết kế nổi tiếng trong nước, được đặc biệt may theo số đo của cô. Với thân được may cách điệu gắn hoa hồng mỏng manh kiêu hãnh, toàn bộ nền vải được gắn kim cương lỏng lẫ và xa hoa. Đuôi váy được tạo ra tầng tầng lớp lớp như sóng biển, bằng những lớp lông vũ mịn màng. Đó là một chiếc váy đẹp nhất thế gian trong trí tưởng tượng của cô, và nó dành riêng cho cô. Vào ngày đặc biệt này.

Không lâu sau đã tới buổi tối, Quỳnh Hoa được chuyên viên làm đẹp búi tóc cao gọn gàng thanh thoát, trang điểm tông màu hồng đào dịu ngọt, bộ váy trắng mặc lên người cô tôn lên vóc dáng thanh tú, nhã nhặn và cao quý. Mang thêm đôi giày cao gót màu bạc phù pha lê lấp lánh. Cô nhìn mình trong gương chột ním cười, sau đó liền xuất phát.

Tuấn Anh không đi cùng cô, chỉ nhắn tin hẹn gặp cô ở buổi lễ. CTF lần đầu tiên trong đời công bố ra mắt hai bộ phim đình đám cùng một lúc, và hai bộ phim này đều do hai diễn viên chính mới toanh đảm nhận vai, càng khiến cho tất cả khán giả và giới showbiz tò mò ngóng đợi.

Ngoài dàn diễn viên, các khách mời, còn có rất đông nghệ sĩ tới tham dự. Trong đó có cả rất nhiều đạo diễn của các bộ phim đình đám cũng xuất hiện và dành lời khen cho Lê Đình Long với sản phẩm mới. Nói về Kiều Hãnh một đạo diễn có tiếng trong ngành cát giới.

“Theo tôi, thành công lớn nhất của giám đốc Lê và đạo diễn Trình là đã tìm được và giúp các diễn viên của mình có một màn thể hiện quá xuất sắc.”

Sau đây tôi xin mời cô Rose Như Quỳnh, nữ chính của bộ phim Kiều Hãnh có đôi lời chia sẻ với chúng ta. Tiếng Mc vang lên làm cô giật mình, tuy có chút sợ hãi và lo lắng vì lần đầu tiên xuất hiện trước đám đông. Nhưng Quỳnh Hoa vẫn cố gắng giữ tác phong bình tĩnh ôn nhu nói.

“Dạ trước hết cho Rose xin được gửi lời chào và lời cảm ơn tới tất cả mọi người đang có mặt tại đây ạ. Em xin được phép chia sẻ một chút về vai diễn đầu tiên của chính mình. Phải nói là thật sự may mắn, khi Rose đã nhận được sự dịu dặt của tổng giám đốc Lê, của công ty CTF, của cả đoàn làm phim, của đạo diễn cùng toàn thể các bạn đồng nghiệp, đã hướng dẫn và giúp đỡ Rose rất nhiều để có thể hoàn thành được vai diễn Linh. Trong vai diễn này cảnh khó nhất có lẽ là cảnh diễn nội tâm nhân vật, khi Linh là một cô tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ phải đối mặt với chính sự phá sản của gia đình. Vì cơ bản Rose sinh ra trong một gia đình nghèo, nên để cảm thấu được nhân vật là một điều không hề dễ. Cuối cùng xin gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất tới những người đã yêu thương em, tới tất cả các khán giả đã đón nhận, ủng hộ em và cho em cơ hội được thể hiện mình, xin cảm ơn”

Cô nói xong thì cười tươi, cúi đầu xuống đặt tay lên trái tim của mình, đôi mắt cô từ đầu cho tới giờ vẫn luôn dõi theo anh.

Tuấn Anh ngồi đối diện gương mặt lạnh lùng, nhìn cô cười nhạt một tiếng.

Giọng nói Mc lại tiếp tục vang lên, làm dậy sóng người hâm mộ với bộ phim Ngày ấy mình đã yêu và hotboy vạn người mê Trần Tuấn Anh, dự sẽ là bộ phim bom tấn của năm nay.

“Ngoài cương vị là vai nam chính ngày hôm nay, ngoài việc nói về bộ phim này. Anh chàng điển trai Trần Tuấn Anh của chúng ta, còn có một số điều muốn nói với một người đồng nghiệp đang có mặt tại đây. Xin mời Tuấn Anh”

Nhìn những bước chân rắn chắc mạnh mẽ của anh trên thảm đỏ, Quỳnh Hoa hồi hộp vô cùng, gương mặt anh chứa đầy sự tuần tú và tinh xảo, cao cao tại thượng, làm tất cả nữ nhân có mặt ở đây đều ngỡ ngàng ngưỡng mộ. Cô chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình đập nhanh như khoảnh khắc này, chỉ ít phút nữa thôi, đối với cô tất cả đang diễn ra ở đây sẽ hết như thiên đường thu nhỏ. Cô mong chờ đến lúc, anh và cô sẽ được nắm tay nhau đứng trước toàn thể mọi người gửi trao lời yêu thương đến nhau thay cho cái hôn lễ buồn đau ngày hôm đó.

“Xin chào, và xin dành lời cảm ơn tới tất cả, những ai đã, đang và sẽ theo dõi Ngày ấy mình đã yêu do công ty CTF sản xuất và do Tuấn Anh đảm nhiệm vai chính, không biết nói gì hơn ngoài những cảm xúc, trải nghiệm đã được bộ phim mang tới, thực sự Tuấn Anh rất biết ơn. Tuấn Anh đã hiểu được nỗi đau của tình yêu mang lại, và nhân đây cũng muốn vì chính mình một chút, trút bỏ nỗi đau trong tình yêu....”

Nói đến đây anh hơi ngừng lại, nhìn sâu vào mắt cô, anh cứ nhìn cô như thể đã rất lâu không nhìn thấy, có một chút gì đó đang vỡ vụn trong anh, Quỳnh Hoa cũng nhìn anh đôi mắt lấp lấp, mỉm cười ngọt ngào như đã sẵn sàng nhận lấy những gì mà cô đã hi vọng ở nơi anh.

“Trút bỏ nỗi đau trong tình yêu của chính tôi, chỉ cách này mới có thể làm tôi rất nhanh dập tắt những hão huyền mà mình đã từng tưởng tượng. Quỳnh Hoa à, hay còn gọi là Rose Như Quỳnh. Hôm nay, ngay tại thời điểm này, anh chính thức muốn nói với em một quyết định, đó là....”

Mọi người đều quay mặt nhìn phía cô, nhưng cô giây phút này chỉ nhìn thấy anh, ánh mắt cô long lanh bỗng trở nên hoe đỏ. Cô đang tự thấy mình cảm động trước tình yêu của cả hai người. Chỉ cần anh nói một lời cuối này, cô nhất định sẽ lao mình chạy thật nhanh về phía anh ôm chầm lấy anh, mặc kệ tất cả sau lưng. Vì đây chính là giây phút ngọt ngào hơn cả.

“Đó là, từ thời khắc này tôi muốn quay về quãng đời độc thân, không liên lụy ai, không cầu cạnh ai, không bao dung ai. Tôi không muốn tiếp tục cùng em nữa. Chúng ta chính thức ly hôn.”

Cả sân khấu được một phen náo nhiệt, anh vẫn lạnh lùng đứng ở đó, tai cô lúc này như ù đi, cô lắc lắc đầu nhìn anh đau đớn, không hiểu rõ chuyện gì đang xảy đến với mình.

Tại sao, cái giây phút cô ngỡ mình là người hạnh phúc nhất, được hưởng trọn sự ưu ái của ông trời cũng chính là giây phút cô đau khổ chìm trong bóng tối và nhận ra mình đã mất anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chúng ta sẽ bỏ lỡ nhau như vậy à?

Quỳnh Hoa ngỡ ngàng giữa không gian đông đúc này, mắt cô nhìn anh chăm chăm như cần một lời giải thích, một giọt lệ trượt dài bên má, cảm giác từ thiên đường rơi xuống đầm lầy địa ngục nó tui nhức và đau đến tận tủy. Tuấn Anh nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm và sắc lạnh như chưa từng có những phút giây bên nhau nồng cháy. Anh quay lưng đi, vây quanh cô là một rừng câu hỏi lạ lẫm của các nhà báo, họ thay nhau tác nghiệp, chụp hình, ánh đèn flash cứ liên tục chiếu vào cô khiến cô cảm thấy thật ngột ngạt.

Diễm My từ xa đi tới kéo cô ra khỏi cái vòng luẩn quẩn đó, cô ngỡ như mình đang mơ, không để ý bên cạnh là những lời đàm tiếu, cô cứ khóc, vừa đi vừa khóc một cách rất uất ức.

“Mày sao vậy, nói gì đi, đừng làm tao sợ”

Đưa mắt nhìn Lyly cô chỉ khẽ lắc đầu, miệng thảng thốt.

“Tuấn Anh, anh ấy đâu?”

“Đi ra phía sau sân khấu rồi”

“Không được tao phải đi tìm anh ấy”

Quỳnh Hoa như người mất hồn vừa nói vừa chạy vụt rất nhanh khiến Diễm My chẳng thể nào giữ lại được. Khoảnh khắc này cô thấy mình can đảm đến lạ, cô phải hỏi anh vì sao? Vì sao lại đối xử nhẫn tâm với cô như vậy, cô đã làm sai điều gì?

Tháo giày cao gót cầm trên tay, cô như một con thiêu thân chạy băng trên đường, không cần biết mọi ánh nhìn đang đổ dồn lên người mình, lúc này cô chỉ muốn gặp anh, đối diện với anh để nói hết những chất chứa ở trong lòng, cô không tin chỉ sau một ngày Tuấn Anh có thể thay đổi đến choáng ngợp như vậy. Điều gì đã khiến cô phải ra nông nỗi này? Rốt cuộc, anh và cô là gì?

Thật may ở trong phòng nghỉ dành cho nghệ sĩ, chỉ có anh ở đó, anh cứ ngồi yên như một pho tượng nhìn ra xa. Cô lau nước mắt trên gương mặt mình, bước lại gần lên tiếng.

“Chuyện gì đang xảy ra anh nói đi”

Vẫn là sự im lặng đến đáng sợ, anh còn không thèm ngước lên nhìn cô lấy một chút, cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể cô tiếp tục nói.

“Là chuyện gì? Tại sao anh phải làm như thế? Tại sao trước mắt tất cả anh lại làm như vậy hả?”

Cô cứ tự mình hỏi, tự mình độc diễn, tự mình nghi vấn, trong căn phòng có đến hai người nhưng anh thì cứ như là kẻ vô hình vậy.

“Anh muốn kết thúc như thế này sao?”

Cô nhìn anh, lúc này sự tức giận cũng đã dâng lên đến đỉnh điểm, anh cứ như một con người khác, coi như cô không hề tồn tại, cô nhìn anh nước mắt lăn xuống hời hả, cô lạc giọng gào lên rất đau đớn.

“Anh nói đi”

“Đúng, tôi muốn kết thúc như vậy? Cô đồng ý không? Hay cô cần tôi phải bù đắp tổn thất này bằng tiền, như lúc đầu chúng ta đã gặp nhau”

Anh đứng dậy dứt hai tay vào túi quần giọng điệu mỉa mai lạnh nhạt.

“Tuấn Anh, anh nghĩ em như vậy sao?”

“Cô còn níu kéo tôi để làm gì, hay là tôi đối với cô vẫn chưa hết giá trị lợi dụng”

Quỳnh Hoa thật sự không hiểu, cô bối rối lay lay tay anh.

“Rốt cuộc là sao?”

“Cô hạ màn được rồi, tôi phải công nhận cô diễn kịch rất giỏi. Nhưng, tôi không muốn xem nữa. Cô hiểu không?”

“Em thực sự là không hiểu mà”

Cô nhìn anh cất giọng yếu đuối, cô không muốn mất anh.

“Những gì cô làm cô là người hiểu rõ nhất, đừng giả vờ nữa.”

“Em đã làm gì? Không?”

Lắc lắc đầu cô nhất quyết nhìn anh không cam tâm, không cam tâm khi chưa biết rõ ngọn ngành.

“Tôi đã cho cô cơ hội, nhưng cô không muốn. Vậy nên, đừng trách tôi vô tình. Ngày mai sẽ có người mang đồ của cô tới cho cô, tiền tôi cũng sẽ cho cô đủ để cô sống cả đời này. Mọi thủ tục ly hôn bên tôi sẽ tự giải quyết, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai. Tốt nhất, đừng bao giờ gặp lại”

Anh nói xong thì bước đi thẳng, không một chút nuối tiếc, không một chút lưu luyến. Quỳnh Hoa không chịu được liền chạy theo anh, ôm anh từ phía sau, rất chặt. Nói trong nước mắt.

“Anh đừng đi”

Tuấn Anh lặng người khi nghe câu nói đó, tim anh cứ như có ngàn mũi dao đâm vào rỉ máu. Nhưng anh vẫn chọn cách bỏ lỡ, anh đưa tay mình kéo tay cô xuống, buông thõng, anh nhìn cô thêm một chút vẫn quyết định rời đi, Quỳnh Hoa nhìn anh nói trong tuyệt vọng.

“Đừng bỏ em”

Câu nói của cô tan biến trong màn đêm lạnh lẽo, ở phía xa Tuấn Anh đã đi khuất, chỉ còn mình cô với đôi chân đơn độc đầy những vết thương. Mang trái tim với nhiều vết cứa, rách nát đến cùng cực, cô bước lang lang trên con phố đêm hiu hắt gió của Sài Gòn. Cô chưa biết mình phải đi về đâu nữa, vì đi đến đâu cô cũng nhìn thấy những ký ức ngọt ngào bên anh, cô phải đi tới đâu để có thể quên tất cả.

Sài Gòn cũng thật lạ, hình như cảm thấy được nỗi buồn của cô, từng đám mây chen chúc nhau giữa bầu trời đen kịt đi kèm theo đó là vài tia chớp. Có phải, sẽ đổ mưa?

Ngồi bên vệ đường cô ngược mặt nhìn về hướng vô định, tim cô đau lắm, nó thực sự đã mất hẳn cảm giác vào lúc này. Nếu mưa trút xuống thì tốt biết mấy, cô sẽ không thấy mình cô đơn nữa.

Từng giọt nước mắt lạnh ngắt rơi xuống thấm đẫm vào tâm hồn cô, bây giờ cô đã hiểu không phải mọi vết thương đều chảy máu, cũng không chỉ có chảy máu thì mới đau.

Không chịu nổi nữa, cô ngồi thụp xuống, đưa hai tay ôm lấy hai chân mình khóc nức nở, khóc như thể chỉ có cô cùng nỗi đau này. Mưa trút xuống rất nhanh, từng giọt hồi hã dội lên trên đầu cô, lên khắp cơ thể cô chẳng mấy chốc mà trở nên ướt sũng. Cô cứ như con mèo nhỏ đắm mình dưới mưa, không màng sức khỏe.

Lúc này cô thấy trái tim mình thật nhớ anh, nhớ đến cồn cào, nhớ đến tê tâm liệt phế. Nhưng không có cách nào để chạy đến bên anh. Cô nhìn những hạt mưa bay bay mà lòng tan nát, cô đã níu kéo rồi nhưng không được thì còn sự lựa chọn nào khác đây.

“Em không muốn cùng anh nói lời tạm biệt”

Hoá ra, điều buồn nhất trong tình yêu không phải là họ không còn yêu mình nữa, mà đau lòng nhất là họ bảo yêu mình rất nhiều cuối cùng họ lại bỏ mình

đi.

Hoá ra, bất lực nhất... là khi muốn yêu cũng không được, muốn ngừng cũng không xong.

Hoá ra có rất nhiều điều dù rất muốn làm nhưng lại chẳng thể làm.

Dẫu biết thế gian hợp tan tan hợp, dẫu biết ái tình đau khổ khổ đau. Nhưng bản thân lại không thể làm chủ nó.

Một chiếc xe màu đen bóng loáng bỗng dừng lại trên đường, chiếu rọi đèn vào bóng dáng lúi thủi của cô trông thật tội nghiệp. Đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn nà cùng bộ váy xinh đẹp đất đỏ, nhìn người trước mắt phía sau lưng loáng thoáng thấy rất quen thuộc, cô ta quay lại cảm chiếc dù trên tay đi tới với nụ cười chiến thắng.

“Sao vậy cô em gái nhỏ? Có cần chị cho quá giang một đoạn đường không?”

Lệ Ny nói giọng khinh khi nhưng chua chát, cô nhìn cô ta mạnh mẽ trả lời.

“Tôi không cần”

“Đến giờ này vẫn còn cao ngạo sao? Em đã mất tất cả rồi em ạ. Chị đã cảnh cáo em bao nhiêu lần, một đứa nhà quê vất vả chưa sạch mà đòi đấu với chị hà cưng? Lần này coi như là bài học đắt giá cho em nhé”

Lệ Ny ném thẳng vào mặt cô một xấp hình ảnh, rồi rất nhanh yểu điệu bỏ đi. Cô cầm lấy và xem từng hình, không hiểu sao những chỗ nào cô cùng Gia Vỹ xuất hiện đều có mặt ở trong này, thì ra là cô ta giờ trò khôn nặn. Tuấn Anh cũng vì đây mà hiểu lầm, mà quay lưng với cô sao. Cô nhất định không bỏ cuộc, nhất định thế. Cô phải giữ lại tình yêu của mình. Nghĩ tới đây thôi, cô vụt đứng dậy, vẫy tay bắt một chiếc tắc xi và trở về căn hộ, cô không nên đây đoạ bản thân như thế, cô sẽ giải thích cho anh, về tất cả mọi chuyện.

Hiện tại khi thấy lòng bình thản hơn, cô lại không hận Lệ Ny. Ngược lại cô phải cảm ơn cô ta, đã cho cô một chút ân huệ cuối cùng, là cho cô biết được sự thật biết được lý do.

.....

Diễm My vì lo lắng cho Quỳnh Hoa mà không biết tìm cô ở đâu vì cô đã tắt nguồn điện thoại. Liền chạy đến chung cư, cũng đúng lúc này thấy cô trở về trong bộ dạng thảm hại, Diễm My nhăn nhó lắc đầu nói giọng bức tức.

“Mày điên hả? Sao hành hạ bản thân ra nông nổi này”

Cô cười nhạt, nhẹ nắm lấy tay Lyly trả lời.

“Tao không sao”

“Thế này mà còn nói không sao hả? Mày tỉnh lại đi. Việc gì phải thế. Nhanh vào phòng tắm rửa rồi thay đồi trước”

“Ừ”

Làn nước ấm như xoa dịu bớt những tổn thương trong cô, làm phai mờ đi cái lạnh đã ngấm vào cơ thể, dưới vòi hoa sen cô vẫn khóc, vì lúc này chỉ có nước mát mới làm cô thấy dễ chịu hơn. Bước ra ngoài với tâm thái ổn định nhất, cô lau sạch nước trên khuôn mặt mình, để lộ đôi mắt sưng đỏ. Trông cô lúc này thật sự rất tệ.

“Này mày ăn một chút đi”

Diễm My mang tới cho cô một tô súp nóng hổi, cô nhận lấy nhẹ gật đầu.

“Cảm ơn mày nha”

“Không cần cảm ơn tao, chỉ cần mày ăn hết là tao mừng rồi”

“Tao sẽ ăn hết nó, mày yên tâm”

Nuốt từng muỗng nhỏ vào bụng, dù miệng nhạt nhẽo tới mức chẳng cảm nhận được hương vị gì, nhưng cô vẫn cố gắng, vì ngày mai cô còn có việc quan trọng để làm.

“Hình ảnh lúc nãy cùng các bài viết, bài báo đã phủ sóng dày đặc ở trên mạng rồi. Mày tốt nhất... là đừng vào xem nhé. Lại càng thêm phiền mệt mỏi và suy nghĩ”

“Vậy sao? Những bài viết đó nói những gì?”

“À thì nội dung cũng như những gì Tuấn Anh đã nói”

“Khán giả phản ứng ra sao???”

“Họ không tin, họ đang nghĩ đây chỉ là chiêu trò để pr cho bộ phim”

“Tốt lắm”

“Cái gì? Giờ này mà mày còn nghĩ là tốt sao? Anh Đình Long đang phải giải quyết tàn cuộc do mày và Tuấn Anh gây ra đó”

“Trong tâm trí tao lúc này, không còn nằm ở bộ phim nữa, mà là... ở anh ấy. Tao không muốn mọi người tin vào câu chuyện này, dù đó là sự thật. Tao ích kỷ, tao muốn một lần được quay về với Tuấn Anh”

“Nhưng, tất cả là sao?”

Quỳnh Hoa dần dần kể lại mọi thứ cho Lyly nghe, cũng là một phần trút bỏ bớt được nỗi lòng của mình. Xem như, có người bên cạnh an ủi cô một chút, để có đủ sức mạnh làm lại từ đầu.

“Cái con Lệ Ny này đúng là... thứ kiêu ngạo. Làm những việc bẩn thỉu vậy mà vẫn tự tin đến gặp mày, nó muốn gì? Ý nó là sao?”

“Là tìm tao, để khẳng định lại lần cuối, cô ta đã thắng”

“Không có danh dự”

“Thật ra, đến giờ phút này tao cũng hiểu ra, tại sao Lệ Ny lại làm như thế. Tao không oán trách cô ta, vì suy cho cùng, cũng vì yêu! Tao đến sau nhưng cuối cùng lại làm người về nhất, mày nghĩ Lệ Ny sẽ cam tâm sao? Trong khi cô ta có tất cả mọi thứ mà tao không có, cô ta còn là người đã có định ước với Tuấn Anh. Đây dù sao cũng là chuyện thật khó để chấp nhận”

“Nhưng nếu là tao hay mày thì chắc chắn chúng ta sẽ không làm như vậy”

“Đó là mày, đó là tao, không phải cô ta. Mình không thể quy chụp cách sống của mình vào người khác được Lyly à, vì chúng ta sinh ra trong khó khăn, chúng ta đã từng chịu nhiều va vấp, chúng ta bước qua được những điều đó một cách dễ dàng hơn. Nếu đặt mình vào hoàn cảnh của Lệ Ny, chắc gì mình đã cao thượng thế.”

“Vậy cú sốc lần này, có dễ dàng không?”

“Không. Không phải là không thể vượt qua, mà là... thật lòng, không muốn phải vượt qua”

“Mày muốn làm gì?”

“Tìm anh ấy giải thích”

“Một khi họ đã không tin thì dù mày có giải thích như thế nào họ cũng không nghe đâu. Mày không thấy ánh mắt vô tình và phũ phàng của Tuấn Anh khi đứng trên sân khấu sao?”

“Tao vẫn muốn thử, dù là mong manh, vẫn muốn...”

“Thôi được rồi, tùy mày. Chuyện của mày tao không khuyên được nữa. Mày tự quyết định đi. Tao chỉ là không muốn nhìn bạn tao phải rơi thêm bất kỳ giọt nước mắt nào đâu”

“Nếu như... không được nữa, thì thôi. Còn một chút dũng khí cuối cùng tao vẫn muốn tận sức tận lực cho mối tình đầu của tao. Nên mong mày, hãy ủng hộ.”

Quỳnh Hoa lẩm nhẩm rồi cười hết sức ngớ ngẩn, cô cứ mang nỗi đau dày vò này vào màn đêm sâu thẳm, trong vô thức thiếp đi lúc nào không hay, giấc mơ về anh sao cứ mãi kéo dài trong vang vọng

.....

Ngày mai.

Tuấn Anh ngồi bên bàn làm việc với ly cà phê nóng, tập trung đọc tin tức của mình đang tràn ngập trên mọi phương tiện truyền thông, biểu lộ cảm xúc bình thường, tâm trạng của anh như thế nào chỉ có anh mới hiểu, người ngoài nhìn vào tuyệt đối không cảm nhận được.

Tiếng bà nội ở ngoài cửa vang lên làm anh chợt giật mình.

“Tuấn Anh à”

“dạ bà nội, bà tới tìm cháu có việc gì ạ?”

“Mọi chuyện là sao?”

“Mọi chuyện đã... xong rồi nội?”

“Không phải hai đứa đang rất yêu thương nhau?”

“chuyện này từ bây giờ con không muốn nhắc lại, cũng không cần nhắc tới nữa. Con cũng đã làm như nội muốn rồi”

“ta tức giận, trừng phạt con bé. Nhưng mà, ta không muốn cháu trai của ta vô cảm, tới mức tàn nhẫn như vậy”

“Nội thấy con tàn nhẫn sao?”

“Nếu đã chia tay, sao không chọn một kết thúc êm đẹp cho cả hai người. Có gì phải dày vò nhau như vậy, sau này con muốn quay lại có quay lại được không?”

“Con đã xác định rồi nội, sẽ không quay lại nữa. Nên nội cũng đừng bận tâm để ảnh hưởng tới sức khỏe”

“Hãy đa nghĩ lại ta cũng có chút quá đáng với con bé, thật tội nghiệp. Ta không hiểu con như thế nào nữa Tuấn Anh”

“Con phải làm việc rồi, nội về đi ạ”

Anh lạnh lùng nói xong thì quay lưng đi thẳng ra ngoài, đơn giản là anh không muốn nghe thêm bất kỳ điều gì về cô. Đối với anh, điều quan trọng nhất bây giờ chính là công việc.

.....

Buổi tối cùng ngày, sau khi rời khỏi công ty Tuấn Anh đi tới quán bar quen thuộc vẫn hay ngồi, hôm nay anh đi cùng đám bạn của mình và còn có sự hiện diện của cả Lệ Ny. Trông anh rất vui vẻ, thoải mái như những ngày tháng trước đây anh đã sống với tôn chỉ không muốn dính dáng tới phụ nữ, vì đó chính là sự phiền phức.

Sau khi được lái xe của anh, người tài xế trước đây vẫn hay chở cô nhả tin địa điểm, Quỳnh Hoa cũng lập tức đi tới đó, lấy hết cam đảm của mình, cô thay trang phục phù hợp, trang điểm một chút để được tự tin, nhanh chóng thực hiện điều mình muốn làm.

Bước vào trong vẫn với không gian chói lọi của ánh đèn, vẫn là tiếng nhạc xập xình lá lướt, vẫn là không gian hỗn độn đông đúc và cả những mùi hương toát ra từ các cơ thể đang hò hét nhún nhảy theo điệu nhạc. Thì lần này, cô có phần rụt rè hơn, hồi hộp hơn. Chỉ đảo qua một vòng cô đã nhìn thấy anh, khác với bản thân mình lúc này đang đau đầu trong mất mát, thì anh trái lại rất hưởng thụ, rất vui vẻ, giống như chưa bao giờ có cuộc chia ly. Một chút thất vọng len lỏi vào trái tim của cô. Cô hít một hơi thật sâu, cô lại gần đứng đối diện anh và nói.

“Em có chuyện muốn nói với anh”

“Tôi không có chuyện gì muốn nói với cô cả”

Tuấn Anh nhìn cô lạnh nhạt rút một hơi shisha và lên tiếng.

“chỉ một lần thôi, được không?”

“Tôi thấy cô đúng là kiểu phụ nữ không biết điều, anh ấy đã nói như vậy rồi thì cô mau biến đi”

Lệ Ny ở bên cạnh, mắt trừng trừng nhìn cô tiến lại quát to.

“Tôi không đi, chuyện của tôi và Tuấn Anh chưa giải quyết xong”

“Không phải tôi đã nói rõ với cô rồi sao?” Tuấn Anh hỏi lại.

“Nhưng em thật sự là có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, hãy nghe em giải thích đi”

“Chúng ta...chấm hết rồi”

Quỳnh Hoa bất ngờ gờ bàn tay của mình lên và chỉ vào ngón áp út, cắt giọng mạnh mẽ.

“Chưa thể đâu, chúng ta còn đeo nhẫn cưới trên tay, không phải cứ nói hết là sẽ hết”

Anh nhìn cô sâu một chút, đứng dậy từ từ tiến sát cô, cười khẩy.

“Nhẫn ư? Cô nói cái này sao?”

Anh gờ tay mình lên trước mắt cô, trong tích tắc tháo nó ra và ném đi không luyến tiếc.

“BÂY GIỜ, XONG RỒI CHỨ?”

Cô khẽ lắc đầu, không thể tin anh có thể hành động như vậy, cũng không thể tin anh như biến thành một con người khác hẳn hoàn toàn, nói trong đau đớn.

“Anh...thật sự...không cần em nữa sao?”

“Không cần”

“Anh, hết yêu em thật rồi sao?”

“Đã hết”

“Chúng ta, sẽ bỏ lỡ nhau như vậy à? Có đáng không?”

“Đáng”

“Em không tin...em không tin...EM KHÔNG TIN”

Quỳnh Hoa nhìn anh và hét lên, có một giọt nước mắt trượt dài xuống má thấm đẫm ở bờ môi mặn chát.

“Cô tin hay không, tùy cô”

“Anh nói anh không còn tình cảm với em, anh nói anh không còn gì với em, anh thể hiện đi”

Trầm ngâm trong giây lát, anh vẫn vậy lạnh lùng đáp lại.

“Cô muốn thế, okay thôi”

Lùi xuống vài bước, bàn tay anh ôm lấy Lệ Ny, xoay nhẹ người cô ấy, nhìn vào mắt cô, sau đó rất nhanh hôn Lệ Ny, một nụ hôn thật lâu và thật sâu. Một nụ hôn có thể giết chết tất cả mọi sự cố gắng và nỗ lực của cô tại thời điểm này. Quỳnh Hoa lặng người, đứng đối diện mở to mắt nhìn trân trân vào anh. Hai chân cô lúc này cứng như đá tuyết, không thể nhúc nhích nổi, đây chính là cảm giác tan vỡ không thành tiếng, khoảng trống anh mang đến và sự vỡ vụn trong cô chắc cả đời này sẽ chẳng bao giờ lành lại được. Đến mãi khi nụ hôn đó kết thúc, cô vẫn như kẻ khờ mơ hồ chạy quanh trong thế giới của anh, xót xa...cay đắng, cô nhìn anh nấc lên, nói câu cuối cùng.

“Em đã vứt bỏ tôn nghiêm của mình, chỉ vì anh”

Sau đó rất nhanh quay lưng và chạy vụt đi tức khắc, sức chịu đựng của con người là có giới hạn, cô không thể cứ tự mình thu hẹp những vết nứt đang hiện hữu giữa cả hai người, một mình cố gắng cũng chỉ là vô ích.

Trên con đường chỉ có mình cô và những kỷ niệm, cô thấy như bàn chân mình đang từng chút một dẫm vào gai nhọn, đau đớn và rỉ máu.

“Có những thứ, không có lần sau”

Cô hoang mang ngẩn ngơ dò dẫm qua đường, nhưng không thể, cô ngồi thụp xuống, mặc cho chuyện gì sẽ xảy ra. Một chiếc xe nhanh chóng dừng lại, người trên xe bước xuống kéo cô qua phía bên kia. Cô vẫn vậy, như một kẻ mất hồn. Lê Đình Long sắc mặt mệt mỏi cất giọng.

“Đau chưa?”

“Đau rồi”

“Hiểu chưa?”

“Hiểu rồi”

“Còn muốn tiếp tục không??”

Cô cười khổ nhìn Đình Long, yếu ớt nói.

“Vẫn còn, miễn là anh ấy”

“Đừng ngốc nữa.”

“Tôi bỗng có một điều ước, nhỏ nhoi thôi”

“Là điều gì?”

“Tôi ước mình chưa từng lớn lên, bởi vì cái giá của sự trưởng thành thật sự quá đắt”

“Tôi có thể giúp cô, quên đi nỗi đau trong quá khứ, quên cả nỗi đau của hiện tại. Chỉ là, cô có muốn hay không thôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Em đồng ý chia tay

Quỳnh Hoa ngược lên nhìn Lê Đình Long kỹ một chút, lâu một chút. Sau đó liền cười khổ, mếu máo trả lời.

“Tôi không muốn”

“Tại sao?”

“Vì nếu quên đi hiện tại rồi, cũng đồng nghĩa tôi sẽ quên mất người tôi yêu. Tôi không muốn, không muốn mà, không muốn một chút nào”

Cô nhìn anh vừa khóc vừa lắc đầu lia lịa trông đến thật thương tâm, thật tội nghiệp.

“Đau như vậy rồi cô vẫn thấy chưa đủ à? Vẫn muốn tiếp tục hành hạ trái tim mình sao?”

“Có những thứ tuy nó buồn..nhưng nó đẹp, có những việc tuy nó đau...nhưng mà nó đáng nhớ, vậy thì làm sao có thể quên đây?”

“Cô đang dần đánh mất bản thân mình vì anh ta rồi đấy, cô không nhận ra ư? Rose vui vẻ và tràn đầy năng lượng đâu rồi”

“Tôi không biết, cũng không muốn biết”

“Trời ơi, tôi phải nói sao với cô đây?”

“Tôi yêu anh ấy, anh ấy biết. Anh ấy không yêu tôi, tôi cũng biết. Không sao hết”

“Bây giờ tôi mới hiểu một điều, tình yêu là cô chấp”

“Anh ấy không yêu tôi cũng được, chỉ mình tôi yêu anh ấy, là đủ rồi”

Cô nói xong thì đứng thẳng dậy, lạnh nhạt nhìn Lê Đình Long nhẹ gật đầu.

“Cảm ơn, lúc này đã giúp tôi. Tôi có việc cần phải đi”

“Đêm hôm rồi, cô đi đâu. Lên xe tôi đưa cô về”

“Anh yên tâm, tôi cần cho mình một câu trả lời trước khi trả lời câu hỏi vừa nãy anh đã hỏi tôi”

“Vậy được, nếu cần tôi, hãy gọi cho tôi”

Anh nói xong rồi quay ra xe, anh hiểu lúc này cô cần một khoảng lặng, chỉ có bản thân cô mới có thể cứu vãn chính mình được, không ai có thể giúp cô được điều đó. Khi cô đủ đau rồi cô sẽ tự mình bước qua được nỗi đau, nhanh thôi.

.....

Ở một nơi khác, tại quán bar Tuấn Anh đang ngồi, không khí càng về đêm càng sôi động hơn, Tuấn Anh đã uống khá nhiều, đôi mắt buồn bã nhìn ra xa, anh cũng mệt mỏi chứ không hề thoải mái gì, anh cảm thấy bản thân không có tâm trạng để chơi nữa, vội đứng dậy bước ra ngoài để trở về.

Đang chuẩn bị mở cửa xe thì bất ngờ anh đã bị một người kéo lại, chưa kịp định hình là chuyện gì thì người trước mặt đã lập tức đâm cho anh một cú thật mạnh. Tuấn Anh hơi lảo đảo, ngẩng lên nóng giận nhận ra là Gia Vỹ, cũng nổi điên không kém đưa tay đâm thật mạnh vào khuôn mặt anh ta. Hai người cứ thế liên tiếp đánh nhau, giằng qua giằng lại giống như hai đứa trẻ. Lệ Ny ở bên trong chạy ra thấy liền lao tới ngăn cản.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Gia Vỹ liền đưa tay chỉ vào mặt Tuấn Anh quát to.

“Đồ hèn, nói đi..tại sao mày lại làm tổn thương cô ấy như vậy?”

“Mày có quyền gì mà xen vào giữa chuyện vợ chồng tao?”

“Là thằng đàn ông hãy sống sao để người khác còn có chút tôn trọng”

“Thế phải sống như thế nào? Sống như mày mới đáng được tôn trọng hả? Làm người thứ 3 vui lắm phải không?”

“Mày điên rồi hả Tuấn Anh, mày nghĩ Quỳnh Hoa là loại người đó”

“Hai người trời sinh một cặp, thật sự rất hợp nhau”

Tuấn Anh nhìn Gia Vỹ cười khẩy, nhếch mép nói.

“Thằng khốn, rồi mày sẽ hối hận.. vì quyết định ngày hôm nay”

“Tao sẽ chống mắt lên xem, mày và người phụ nữ mà tao vứt bỏ hạnh phúc được bao nhiêu”

Anh nói xong thì liếc mắt quay người đi, những câu nói tàn nhẫn của anh khiến Gia Vỹ cũng nhất thời không thích nghi nổi. Bực mình khề thờ dài lắc đầu và bỏ ra về.

.....

Lang thang mãi đến mức hai chân đã mỏi, mắt cũng vì khóc nhiều mà mờ đi. Cô cũng đến được nơi mà cô muốn đến. Biệt thự Trần Gia nơi ghi dấu bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu hạnh phúc của anh và cô, nay im ắng và buồn bã lạ thường. Cô ngây ngốc nhìn vô trong mà lòng rất muốn được mở cổng bước vào. Cô đứng yên ở đó lắng nghe từng dòng ký ức cứ chạy về trong tâm trí, chua xót dâng lên đến cổ họng. cô lại không nhìn được mà ôm mặt khóc nức nở. Càng yêu nhiều bao nhiêu thì tổn thương trong cô càng sâu bấy nhiêu, càng nhớ thương bấy nhiêu thì những uất nghẹn càng đầy.

Một giọng nói hiền từ vọng ra khiến cho cô chợt giật mình.

“Cô chủ, sao cô chủ về mà không vào nhà”

“Tôi...”

“Để tôi mở cổng cho cô chủ nhé, mà sao cô chủ lại khóc vậy. Có phải cô giận nhau với cậu chủ không?”

“Không”

Cúi mặt Quỳnh Hoa trả lời giọng buồn bã, nếu chỉ là giận nhau thì thật tốt biết mấy.

“Cậu chủ chưa về đâu, mấy hôm nay cậu về trễ lắm, cô đứng đây chờ e rằng sẽ lạnh”

“Không sao đâu”

“Vậy thôi tôi đi vào, không phiền cô chủ nữa nhé”

Căn nhà quen thuộc, những người quen thuộc, mảnh vườn quen thuộc, tất cả đều khiến cô thấy nhớ nhưng rất nhiều, nhưng phút chốc đã phải xem như là xa lạ, cô thật là có chút không chịu nổi cảm giác này.

Quỳnh Hoa quyết định sẽ đứng ở đây chờ anh, cô nhất định phải gặp được anh đêm nay. Cô không muốn mình từ bỏ anh dễ dàng như vậy.

Phía xa xe của anh đã về tới, không chần chừ thêm nữa cô chạy vụt ra chặn ngang xe anh, mắt nhìn chăm chăm vào bên trong. Anh nhìn thấy cô thì có chút bất ngờ, mở cửa xe bước ra ngoài và tiến về phía trước.

“Lại là cô”

“Là em”

“Cô không biết đã rất khuya ư, tôi cần nghỉ ngơi”

“Thật sự, anh không muốn nghe em giải thích sao?”

“Không”

“Không thể cho em thêm một cơ hội nữa sao?”

“Không”

“Nếu như em nói, em không muốn chia tay với anh, liệu anh có....”

“Chia tay đi”

“Anh nói sao?”

“Chúng ta... chia tay đi”

Một câu rất đơn giản của anh thôi phát ra trên môi khiến cho cô đau lòng khôn xiết, cổ nén nước mắt lòng, nuốt đắng cay thấm sâu vào tim, cô nhìn thẳng vào mắt anh thật lâu thêm một lần nữa, nhỏ nhẹ đáp.

“Em cứ nghĩ sự dịu dàng của mình có thể cho anh chút niềm tin, em cứ nghĩ sự cố gắng của mình có thể cho anh chút cảm động. Em cứ nghĩ, sẽ chạy đến, bên anh không rời sẽ có thể xóa đi những vết thương anh đã tự mình làm tương. Nhưng, có lẽ em đã quá ngây thơ, vì mong muốn xảy ra kỳ tích, anh sẽ quay lại. Chúng ta sẽ bắt đầu lại những ngày tháng trước đây. Sự thật, anh càng không cần. Hoá ra, sự tha thứ trong lòng anh nó không hề tồn tại, em đã mạnh mẽ hết sức rồi.”

Cô vừa nói mà thấy nghẹn đắng ở cổ họng, nước mắt cứ thế lăn xuống lăn xuống, thật sự vô cùng khó chịu. Anh vẫn vậy chỉ nhìn cô im lặng không lên tiếng, khoảnh khắc này cô thấy mình bất lực và tuyệt vọng nhiều lắm rồi, cô biết mình chẳng thể níu kéo được anh nữa, anh vô tình tới mức dù là trong tưởng tượng cô cũng không dám nghĩ ra. Chỉ muốn là đứng bên cạnh anh, nói hết những gì mình muốn nói, rồi cô sẽ đi.

“Từ bây giờ, anh không nắm tay em, thì em sẽ tự đứt tay vào túi áo. Không có anh cùng ăn những đồ ngon thì em sẽ tùy tiện ăn một món ở bên ngoài, cũng... không anh mua thuốc cho em mỗi khi em đổ bệnh, em sẽ tự mình chăm sóc bản thân. Nhưng anh, thì đừng như vậy nhé, hãy tìm một cô gái tốt, cùng nhau già đi, cùng nhau trải nghiệm, cùng nhau thực hiện, cùng nhau hạnh phúc. Và hãy nhớ đi ngủ sớm, vì em sẽ luôn cầu mong cho anh những giấc ngủ ngon”

“Cô không cần lo cho tôi, chỉ cần... lo tốt cho bản thân mình là được”

Anh nhìn cô, đỡ lạnh lùng hơn một chút, bất giác nói một câu khiến cô thấy được an ủi phần nào. Cô tháo chiếc lắc trên tay, chiếc lắc mà vô cùng trân quý và gìn giữ đặt lại vào lòng bàn tay anh, nhẹ mỉm cười bình thản lên tiếng.

“Em không thể sẵn sàng để cho người khác vứt bỏ em như thế nữa, cũng không thể mang theo tất cả cảm xúc tiêu cực để ép buộc bản thân mình phải quên anh hết lần này tới lần khác, rồi lặng lẽ rời đi với sự thất vọng. Em cũng có tự trọng, cũng có giá trị, có tôn nghiêm. Đến đây thôi, là đủ rồi, em sẽ... trả anh về với thế giới của anh.”

Chiếc lắc tuột khỏi tay Tuấn Anh mà vô tình rơi xuống đất, cô chấp nhận quay lưng. Trước khi tạm biệt Quỳnh Hoa vẫn nói muốn nói một lời cuối dành cho anh.

“Em đồng ý chia tay. Từ nay không xuất hiện trước mặt anh nữa, nếu sau này trong khoảnh khắc nào đó anh chợt nhớ đến em. Đừng nghĩ, đừng khóc cũng đừng quay đầu lại. Cứ cho là em đã thật sự biến mất rồi”

Bước chân đi mà lòng đau nhói, cô và anh đã chính thức rời xa nhau như vậy, không một lý do, không một câu hỏi, không một lỗi lầm. Chỉ tại hai trái tim chưa đủ cảm thông, bao dung và thấu hiểu. Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, khi chúng ta không còn tin tưởng nhau nữa, thì chia tay sớm muộn gì cũng là đáp án sau cùng.

Trong cuộc đời này, gặp được nhau là do duyên số, nhưng đi cùng nhau hay không lại là sự lựa chọn, ai cũng có quyền lựa chọn lấy điều mình thực sự cần, không phải cứ yêu nhau là sẽ bên nhau lâu dài, sẽ được ở bên nhau mãi mãi. Chỉ tiếc rằng bốn từ bên nhau nhau mãi mãi lại cứ không ngừng âm ỉ cháy trong cô.

Con người là vậy đấy, bạn có thể nhìn thấy nỗi đau của người khác nhưng không thể cảm thấu, cho nên trong nỗi đau của chính mình cũng chỉ có mỗi mình bạn cô độc nhận lấy mà thôi.

Có những mối tình không thể đi đến đích cuối để rồi đọng lại trong tâm những ký ức khiến ta thất lòng mỗi khi hoài niệm.

Sau tất cả.... vẫn là chia tay!

.....

Mỗi một người trong chúng ta sẽ có những chuyện không phải là hiểu ra rồi người ta mới thấy bình thản, mà là khi bình thản rồi mới thật sự hiểu ra. Quỳnh Hoa nở một nụ cười nhàn nhạt đi về, cô đã không khóc nữa, đôi khi nói ra được hết lại là một điều rất tốt, bây giờ cô thấy nhẹ lòng hơn rồi, dù vẫn còn yêu vẫn còn nhớ, vẫn còn thương và vẫn còn đau.

Nhưng không còn dằn vò day dứt. Dù sao, cô cũng đã làm hết sức của mình, sau này cũng không cần phải hối hận nữa.

Rút điện thoại trong túi xách, cô gọi điện cho Gia Vỹ, cô muốn gặp và nói với anh một số chuyện. Rất nhanh đầu dây bên kia đã vang lên tiếng trả lời.

“Em đang ở đâu vậy, anh rất lo lắng cho em”

“Em không sao, em ổn rồi. Em có thể gặp anh một chút không?”

“Nhắn tin địa chỉ cho anh. Ngồi đó chờ anh, anh sẽ tới”

“Dạ”

Cô nghe theo lời Gia Vỹ, uể oải ngồi xuống bên vệ đường, nhìn xung quanh rồi khẽ thở dài một tiếng, có câu nói tâm lạnh như nước, thế nhưng nước càng tĩnh lặng thì càng khó đoán, lại có câu êm đềm như mây, thế nhưng mây càng êm đềm thì lại càng cô quạnh. Trải qua bao nhiêu chuyện, cô cũng đã nhận ra, mình phải nương theo cuộc sống này mà đi tiếp, vì có những chuyện mình càng muốn làm chủ lại càng không thể làm chủ, không ai trong số đồng có thể thay đổi vì ta, chỉ có ta mới phải thay đổi để tồn tại và hoà lẫn vào trong đó.

Mỗi một điều mất đi đều rất đáng tiếc, nhưng không phải vì đáng tiếc mà chúng ta có thể xuôi theo dòng nước, bỏ mặc tất cả được. Tình yêu quan trọng đây, nhưng không phải cứ mất đi tình yêu thì chúng ta sẽ phải chết, có chăng là nỗi đau này sẽ rất khó để nguôi ngoai.

Người ta không thể cười hai lần trước một câu chuyện vui đã có cũ, nhưng có thể khóc rất nhiều lần cho một thứ tình cảm đã đi qua.

Thấy được là một chuyện, hiểu được là chuyện khác, và nhận ra được là chuyện rất khác nữa. Thấy, hiểu, nhận ra là 3 điều cô đã học được từ câu chuyện này.

Đây sẽ là lần đầu tiên và cuối cùng, cô yêu một người theo một cách cố gắng như thế, ngây thơ như thế và dừng cảm như thế!

Gia Vỹ từ đằng xa đi tới, thấy cô thất thần với hình bóng nhỏ nhoi thì không kiềm chế được cảm xúc đang trào dâng mãnh liệt. Chạy nhanh đến vội ôm lấy cô.

“Đi về với anh”

Quỳnh Hoa nhẹ đẩy anh ra khỏi người mình, mỉm cười lên tiếng.

“Không, em gọi anh tới là chỉ muốn cảm ơn anh”

“Cảm ơn anh vì điều gì?”

“Cảm ơn vì đã cứu em 2 lần ở Trung Quốc, nếu không có anh không biết bây giờ em còn được đứng ở đây như thế này không nữa”

“Em biết chuyện đó rồi sao?”

“Dạ, ngày đó được anh cứu, anh bị mặt lại em không rõ, vào tới khách sạn em lại trong tích tắc ngất đi, nên...”

“Những gì anh làm cho em, anh không cần em phải biết, cũng không cần em mang ơn. Anh tự nguyện, và ngược lại, còn cảm thấy rất vui vẻ vì những điều đó”

“Em biết là vậy, nhưng em vẫn một lần nghiêm túc và chân thành nói, cảm ơn anh! Cảm ơn anh những lúc em khó khăn nhất, khó khăn nhất anh đã giúp đỡ em, không một chút e dè hay tính toán. Có lẽ kiếp trước em sống tử tế nên kiếp này em mới may mắn gặp được anh”

“Là anh, anh là người may mắn vì được gặp em đó. Một cô gái dễ thương, hiền lành, luôn mang niềm vui đến cho người khác”

“Sau này em có thể quên đi ai, nhưng có một điều chắc chắn là em sẽ không quên anh”

“Sao đột nhiên em lại nói như thế?”

“Chỉ là, đang có chút tâm trạng nên em muốn nói thôi, không có gì”

“Em biết thứ buồn cười nhất khi em trưởng thành là gì không? Là em để bản thân mình giống hệt kiểu người em từng ghét. Anh nhớ trước đây, khi anh thổ lộ với em là anh thích em, nhưng em lại chỉ coi anh là tri kỉ, em đã khuyên anh, hãy sống vì mình, hãy cho mình cơ hội, trên đời này không có duy nhất một người khiến anh có thể yêu. Vậy nên, anh hi vọng, Quỳnh Hoa trong mắt anh sẽ mạnh mẽ đối diện với khổ đau từ chính tâm hồn mình và bước qua nó. Em sẽ lại là một cô gái tràn đầy năng lượng như anh đã từng quen. Anh và em, có thể không là yêu. Có thể không là gì. Nhưng nhất định phải thật vui vẻ mỗi khi nghĩ về nhau, và chúng ta nhất định phải sống một cuộc đời có ý nghĩa, được không?”

“Nhất định vậy?”

“Trước khi đưa em về căn hộ để em nghỉ ngơi, anh có thể ôm em một cái chứ?”

“Được”

Cái ôm chứa đầy sự ấm áp mà Gia Vỹ dành cho cô, nó như là một sự xoa dịu, một sự an ủi, một sự sẻ chia, một sự thấu hiểu. Không cần phải nói ra nhưng trong lòng thì như đã rõ. Cô tin chắc rằng, nếu không có cô Gia Vỹ cũng sẽ sớm tìm được một hạnh phúc trọn vẹn, vì anh xứng đáng với điều đó. Tình cảm này mãi mãi là một hồi ức đẹp trong lòng cô, cô khẽ nhìn anh thầm nói. Tạm biệt Gia Vỹ, chúc anh tất cả, tri kỷ của em!

Chỉ có Gia Vỹ không hề biết rằng, sau cái ôm đó, chính là chia ly!

4 năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Linda đồng nội

“Linda chậm thôi, cậu leo nhanh vậy té đấy”

Tiếng Đoàn Sỹ vang lên rất to nhưng cô đang tập trung về đích một cách nhanh nhất nên cũng không để ý, không khí trong lành cùng thiên nhiên hùng vĩ tạo cho hai người cảm giác cực kỳ hưng phấn, Linda nhìn xuống phía dưới vui vẻ hết to.

“Yeahhhh cuối cùng tớ cũng đã chinh phục được nó, xuống thôi”

Kết thúc buổi leo núi cũng đã xẩm tối, họ nhanh chóng ra khỏi khu rừng và lên xe về khách sạn, trên đường đi Đoàn Sỹ không nhận được tò mò mà nói.

“Hỏi thật nhé, quen cậu một thời gian dài tớ vẫn không nhận thấy cậu có điểm gì giống con trai mà lại thích cái bộ môn leo núi này”

“Nhìn tớ bề ngoài bánh bèo vậy thôi nhé, thực sự cũng rất mạnh mẽ à, thấy hông?”

“Nhưng mà vì lý do gì, cậu thích sự chinh phục à. Tớ hình như không thấy vậy, cậu ngoài việc rất nữ tính dịu dàng, lại thích nấu ăn làm bánh, cắm bông. Mỗi ngày cậu đều soi gương chải tóc, mỗi tội lầy, lần này thậtlạ”

Cô gỡ đầu anh một cái cười xoa giải thích.

“Lạ cái đầu cậu, chỉ là cậu chưa hiểu hết tớ thôi”

“Lần này tới Trung Quốc là cậu muốn dùng phong cảnh hữu tình để tăng thêm khả năng sáng tác hay là tìm tưởng gì cho những bộ phim mới”

“Cả hai đều không phải, tớ chỉ là muốn đi chơi thôi. Sau khi tiểu thuyết “Xin Đừng Quên Em” ra mắt nhận được phản hồi tốt từ độc giả, tớ đã hài lòng rồi. Dù sao thì ước mơ xuất bản một cuốn sách của tớ đã thành công tốt đẹp, không mong cầu gì hơn”

“Tối hôm đó trên mạng chia sẻ hàng triệu lượt những câu nói tâm đắc trong cuốn sách của cậu, tớ cũng đọc thử. Nhưng nó buồn quá, làm tớ ám ảnh, tớ nghĩ cậu nên viết phần hai cho nó”

“Độc giả yêu cầu ngoại truyện tớ còn chưa nghĩ ra, lấy gì để viết phần 2”

“Thì cậu cứ tự tưởng tượng theo sở thích và mong muốn của cậu thôi”

“Không, vì đây là một câu chuyện có thật”

“Có thật???”

Đoàn Sỹ mở to mắt ngạc nhiên trong tích tắc chợt la to.

“Không phải chứ? Không thể tin nổi”

“Chờ vài ngày nữa bộ phim được chuyển thể từ Xin Đừng Quên Em ra mắt, cậu nhớ xem để cảm nhận lại nhé”

“Mà sao cậu lại quyết định chọn tiểu thuyết của mình để làm phim luôn?”

Ngoài danh vọng, tiền bạc, sự nổi tiếng. Còn có mục đích nào khác?”

“Thực ra, từ khi quyết định rời Việt Nam để sang singapore du học, tớ đã chấm dứt mơ mộng làm diễn viên lúc còn trẻ của mình, tớ chọn theo học chuyên ngành sản xuất phim điện ảnh vì muốn sau này vẫn sẽ cống hiến cho công chúng, cho khán giả với một vai trò khác, tớ muốn mang đến một làn gió mới cho điện ảnh Việt Nam trong vai trò là nhà sản xuất”

“Và Xin Đừng Quên Em chính là bước ngoặt đầu tiên của cậu trên con đường này phải không?”

“Đúng vậy, việc đưa một cuốn tiểu thuyết tạo thành một bộ phim không hề dễ dàng, nhưng nếu làm tốt sẽ rất dễ thu hút được sự ủng hộ không nhỏ từ người hâm mộ. Đã là một tác phẩm xuất sắc thì sự kỳ vọng của khán giả đặt vào nó cũng rất cao, lần này nếu chuyển thể thành công thì sẽ mang lại một dấu ấn vang dội. Tớ muốn thử xem khả năng của mình như thế nào sau thời gian được học hành và mở mang kiến thức”

“Cậu yên tâm, trailer và những hình ảnh khi tung ra đều nhận được cơn mưa lời khen có cánh của người xem, tớ tin chắc đây sẽ là một bộ phim trong rất nhiều bộ phim tuyệt vời của cậu”

“Không nên tự tin quá sớm, tớ chỉ mong không làm người hâm mộ thất vọng thôi”

Quỳnh Hoa nói xong thì nhẹ dựa vào ghế xe nhắm mắt suy nghĩ một chút, sau tất cả những gì đã qua cho một nỗi đau dài, cô đã gạt bỏ được những tiếc nuối để làm việc, và phần đầu trở thành một cô gái tự lập bản lĩnh, bước đi trên con đường của chính mình.

Cô không hẳn đã quên đi Tuấn Anh, nhưng cô đã tạm xếp quá khứ đó vào một góc nhỏ, cố gắng giữ lại những hồi ức đẹp đẽ của thời thanh xuân, vì cô sợ nếu lỡ quên đi cô sẽ đánh mất tuổi trẻ của mình. Chúng ta có thể tạm quên đi quá khứ, chúng ta có thể thay đổi hiện tại, chúng ta cũng có thể đánh đổi tương lai, nhưng chúng ta nhất định không bán đi những kỷ niệm, vì kỷ niệm là thứ sẽ không bao giờ lấy lại được.

Trung Quốc vẫn vậy, vẫn mang cho cô rất nhiều cảm xúc đáng nhớ và đặc biệt, cô vẫn ở đây nhưng anh thì đang ở đâu? cô chợt cười nụ cười nhàn nhạt xen lẫn nỗi buồn thâm sâu thật sâu, cô vẫn ở đây, cô vẫn vậy chỉ khác là cô đã không còn là cô gái nhỏ năm ấy nắm bàn tay anh mà lòng bàn tay khê run rẩy bởi mơ hồ những lo lắng. 4 năm qua đi thình thoảng cô vẫn tự đặt cho mình những câu hỏi “nếu cô quay lại, liệu và cô còn có thể hay không?, rồi cũng tự mình trả lời “không thể đúng không, không thể quay lại bởi anh đã buông tay cô trước, bởi tại anh...”.

Trong những năm tháng đó đã có những lúc trái tim cô tưởng như không thể chịu nổi nữa vì nhớ anh, cô muốn chạy đi tìm anh thế nhưng cũng đã về ra thật nhiều rào cản để không làm như thế. Đến giờ phút này thì cô đã hoàn toàn tự tin để trở về Việt Nam, vì trái tim cô đã tìm thấy được bình yên của cuộc đời mình, dù có anh hay không cô vẫn sống, rất tốt.

Xe dừng trước cửa khách sạn, Đoàn Sỹ lay lay tay cô, Quỳnh Hoa chợt bừng tỉnh đưa mình trở về với thực tại, cất giọng nhẹ nhàng.

“Đến nơi rồi sao?”

“Ừ, Linda à, cậu lên tắm đi, sau đó tớ dẫn cậu đi ăn món này ngon lắm”

“Okayyy, tớ làm ngay đây, tớ đói lắm rồi”

“Tối nay cậu thích ăn gì cứ nói nha, tớ dẫn cậu đi ăn hết. Mai bay rồi, còn lâu mới có dịp tới đây đây”

“Hẹn cậu 15 phút nữa ở dưới sảnh”

.....

Ở một nơi khác, Trần Tuấn Anh ngồi trong nhà hàng nhỏ, vừa ăn uống thưởng thức ẩm thực ở nơi đây cùng với một vài người bạn, vừa nghĩ về một hoài niệm đã rất xa xăm. Hôm nay anh cũng có mặt tại Trung Quốc, anh nhớ cô. Sau khi chia tay nhau, anh nghĩ mình sẽ ổn, mỗi ngày qua đi anh sẽ quên cô được một chút, nhưng mọi thứ lại hoàn toàn ngược lại, mỗi ngày qua đi anh lại nhớ nhiều hơn một chút, nhưng sự cố chấp trong anh không cho phép mình chạy đi tìm cô.

Cho đến một ngày mọi sự thật được sáng tỏ, khi người của anh rút cuộc cũng điều tra được đầy đủ sự việc mà anh đã giao cho rất lâu, kết quả không như anh nghĩ, tất cả đều là sự sắp đặt và sự ác ý của Lê Ny, kể cả những ngày ở trong biệt thự Trần Gia cô đã tự mình chịu rất nhiều khổ sở và tủi nhục, anh đã tìm cô ấy để kiểm chứng tất cả, Lê Ny đã chịu thừa nhận và xin lỗi anh. Anh đã hối hận, anh đã khóc, đã điên cuồng chất vấn và tự trách bản thân. Nhưng lúc này anh lại không đủ dũng khí để tìm cô nữa, những nỗi đau anh gây ra cho cô thực sự quá lớn.

Cuối cùng, khi anh đã biết cách yêu một người như thế nào cho đúng thì cũng là lúc anh không đủ tư cách để yêu cô.

Nuốt một ngụm đắng chát xuống cổ họng khô khốc, anh cảm ly rượu trên tay, cố chế ngự nước mắt của mình tự nhủ thầm. Quỳnh Hoa bây giờ em đang ở đâu?

Một giọng nói vang bên tai anh, nhanh chóng làm trôi tuột những mong manh yếu đuối đó.

“Đi thôi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, mai lên đường về Việt Nam”

“Ngày mai sao?”

“Cậu sao thế Tuấn Anh, mơ mộng quên cả ngày về à”

“Nhanh thật, mới đây đã một tuần rồi”

“Thôi, đi thôi”

Cũng đúng lúc này Đoàn Sỹ dẫn Quỳnh Hoa đi vào nhà hàng mà Tuấn Anh đang có mặt, hai người cười tủm tỉm nói chuyện ăn uống.

“Quán này tuy nhỏ thôi, nhưng phải nói là đúng chuẩn Trung Hoa, ngon cực cậu ạ”

“Nè, vậy thì tớ sẽ ăn bánh bao, bánh quế hoa, bánh bò, mì hoành thánh, đầu vịt sốt ngũ vị, bánh khoai môn chiên giòn, sủi cảo hấp”

Cô vừa đi vừa nói vừa chỉ chỉ vào các ngón tay đếm đếm ra về thích thú.

“Cậu định ăn đến bội thực sao Linda”

Đoàn Sỹ chọc ghẹo cô, cô lấy tay nhấn đầu anh cười xoà.

“Kệ tớ”

Bắt gặp họ đi qua một nhóm người Việt Nam, Đoàn Sỹ ghé sát vào tai cô nói nhỏ.

“Anh kia đẹp trai chưa kia?”

“Đâu, cậu là con trai mà cũng mê trai sao?”

“mê giùm cậu ý”

Quỳnh Hoa nói xong thì vẫn ngoái đầu nhìn lại, nhưng bóng dáng kia đã đi khuất, còn sót lại một xú khiến cô nheo mày lắm lắm.

“Sao, trông thật quen”

“Thôi, ngo ngắc gì nữa, mau lên, tớ đói quá rồi”

Đoàn Sỹ nhanh chóng lôi cô đi, cả hai ăn uống no say, rồi cũng cùng nhau trở lại khách sạn, một ngày dài chinh phục cánh rừng và ngọn núi, giờ này họ cũng đã thấm mệt, hai người hai phòng cùng chìm vào một giấc ngủ ngon.

.....

Ngày mai!

Chuẩn bị ra sân bay, Quỳnh Hoa lựa chọn cho mình một bộ váy màu đen ôm sát cơ thể khoe trọn thân hình hoàn hảo của mình, qua quá trình tập gym cô hiện tại đã có được một vóc dáng vạn người mê, với làn da trắng sứ, khuôn mặt đã được thẩm mỹ một phần, nhìn cô chỉ giống với trước đây 60%, những người lâu ngày không gặp rất có thể khó nhận ra, sở dĩ cô muốn thay đổi là bởi vì không phải cô không hài lòng với những nét đẹp tự nhiên mà ông trời ban cho. Cô làm vậy là để nhắc nhở bản thân mình đã là một con người khác, phải luôn nhớ, đã là một con người khác.

Nhìn mình trong gương, rất quyến rũ, cô đánh lên môi mình một chút son màu đỏ gạch, khoác lên mình một chiếc áo da màu đen, đeo một chiếc kính đen, đội chiếc nón lưỡi trai che nửa khuôn mặt rồi lên ra xe.

Đoàn Sỹ cậu bạn thân 4 năm ở Singapore đã chờ sẵn, thấy cô liền chạy lại kéo vali giùm không quên kèm theo một câu nói.

“Lần này đổi gu ư?”

“Ừ”

“Sao vậy, không bạn đầm trắng mỏng manh với những chiếc cài tóc lấp lánh nữa à”

“Muốn cá tính một chút, cậu thấy sao?”

“Đẹp”

“Vậy có nên đổi gió lâu hơn không?”

“Rất tuyệt, cậu làm tớ thấy...hoi liêu xiêu rồi đấy”

“Thật dễ dãi à, chưa gì mà cậu đã đồ tớ rồi sao?”

“Nếu tớ thừa nhận, cậu...có cho...hai đứa một cơ hội không?”

“Maybe”

“Được, đi thôi nào”

Tới sân bay, cả hai di chuyển vào làm thủ tục cần thiết một cách gọn lẹ, vì có kinh nghiệm đi chuyển nhiều nơi trên thế giới rồi nên Đoàn Sỹ rất giỏi về các việc liên quan đến ngoại giao, có anh đi cùng cô rất yên tâm và thoải mái, trước khi lên sân bay cô tranh thủ kiểm tra mail trên điện thoại, giải quyết một vài thứ.

Ở phía đối diện, nơi nhóm bạn trẻ người Việt Nam đang ngồi, Trí Thắng bỗng đập đập vào vai Tuấn Anh cất giọng hóm hờ.

“Nhìn kìa, gái xinh”

Anh nghe bạn mình nói như vậy thì khẽ thờ dài khó chịu, đáp.

“Không quan tâm”

“Thề với cậu, nhìn phát thích ngay”

“VẬY CẬU ĐI TỰ MÌNH MÀ XIN SỐ”

“Ca này hơi khó vì bên cạnh có một nam nhân rất điển trai”

“Vậy bỏ cuộc đi”

“Nhưng tớ chưa bao giờ thấy một cô gái nào xinh đẹp sexy như vậy”

Anh vốn dĩ nổi tiếng là người đàn ông lạnh lùng khó chịu, không để ý đến phụ nữ, nên những việc như thế này khiến anh vô cùng chán ghét.

“Ừ”

“Cậu làm ơn đi Tuấn Anh, ngược mắt nhìn một cái thôi ha”

“Không rảnh”

“Đảm bảo sẽ không hối hận đâu”

Trí Thắng vẫn ở bên cạnh vừa nói vừa thúc dục bạn mình, anh khẽ thở dài một chút rồi cũng đành tặc lưỡi làm theo.

Vừa ngược mắt lên, cô ở phía bên kia chợt đứng dậy quay mặt về nơi khác, chỉ còn bóng lưng và mái tóc dài hiện hữu ngay trước mắt anh. Có một chút thổn thức trong lồng ngực, mà anh cố né tránh nó, nhưng cảm giác này thực sự rất quen thuộc.....

Tuấn Anh bất giác vì muốn nhìn kỹ hơn mà không thể rời mắt, Trí Thắng bên cạnh nhìn anh cười lớn vỗ vai bạn mình.

“Cậu thấy chưa? Đã bao là mỹ nữ rồi mà”

“Cũng bình thường thôi”

Quay mặt đi, anh tiếp tục dán mắt vào điện thoại tỏ vẻ không thích thú, nhưng trong lòng thì vẫn chấp chôn rất nhiều câu hỏi. Cả hai cứ thế lướt qua nhau, hết lần này tới lần khác mà không một phút có duyên chạm mặt.

.....

Thành phố Hồ Chí Minh.

Vừa về tới căn hộ, mở cửa và cất đồ vào thì ngay lập tức Quỳnh Hoa đã nhận được điện thoại từ trợ lý của mình.

“Chi nghe đây Phương Đan”

“Chị ơi, Xin Đừng Quên Em đã lên sóng sớm hơn dự kiến ạ, tối hôm qua đã phát tập đầu tiên”

“Thế sao? Mọi việc thế nào?”

“Phải nói như thế nào đây nhỉ, chúc mừng chị yêu, thành công ngoài mong đợi rồi chị ạ, bây giờ lên các trang mạng xã hội đâu đâu cũng thấy các chia sẻ về bộ phim”

“Tốt quá rồi, cảm ơn em nha”

“Từ lúc tập 1 kết thúc cho tới bây giờ em đã nhận được rất nhiều cuộc gọi từ đối tác, họ mong muốn được gặp chị và được hợp tác về công việc với chị ạ”

“Từ từ đã em, không vội, chị còn muốn dành thời gian thăm thú lại Sài Gòn một chút”

“Dạ okay chị, không có gì nữa em cúp máy nha”

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì những mong ước của cô đã một phần trở thành hiện thực, không phụ lòng những người đã hi vọng và giúp đỡ cô, không phụ sự quyết tâm của chính mình, khi vượt qua tất cả rào cản, tất cả mọi khó khăn để đi đến một sứ mệnh mới, mà trong đời cô chưa một lần nghĩ tới.

Không được, cô phải gọi điện cho Lê Đình Long để cảm ơn anh về điều này, nếu không có anh thì chắc mãi mãi cô sẽ không có được ngày hôm nay, nghĩ là làm ngay, cô nhanh mở điện thoại và thực hiện hành động của mình, sau những tiếng tút vang dài thì đầu dây bên kia cũng có người bắt máy.

“Lê Đình Long xin nghe”

“Anh à, là em, Linda”

“Anh biết”

“Tại sao anh biết ạ?”

“Vì giờ này em đã về tới Việt Nam, và chắc chắn cũng đã nhận được tin bộ phim của em được sự đón nhận ngoài sức tưởng tượng”

“Anh... thật nguy hiểm à”

“Không nguy hiểm, làm sao có thể tạo nên Linda ngày hôm nay”

“Hôm bữa em nghe nói anh đang ở Mỹ”

“Diễm My sinh rồi, anh muốn dành chút thời gian ở bên cô ấy giai đoạn này”

“Trời oiiii, con bạn thân của tui, thật quá may mắn. Em hi vọng được sớm gặp lại anh, Lyly và cả cu Bin nữa”

“Nhất định vậy, chờ em hoàn thành bộ phim thứ 2 cho CTF, cũng là lúc gia đình anh có thể trở về”

“Cái gì? Ý anh là sao?”

Quỳnh Hoa một hồi lớn giọng hỏi anh.

“Anh đã có dự án mới cho em rồi, đợi ngày mai Huyền Trang sẽ mang qua cho em”

“Anh vừa phải thôi chứ Đình Long, em là con người đấy, anh bắt em làm việc như một cái máy vậy?”

“Không có áp lực, không có kim cương. Xin Đừng Quên Em là câu chuyện của em, em nắm rõ nó trong lòng bàn tay, nên thành công là điều có thể nắm chắc 90%. Nhưng để trở thành một nhà sản xuất phim chuyên nghiệp thì em phải tạo câu chuyện của mình trên kịch bản của người khác, đó mới là thử thách mà em cần phải chinh phục. Anh không muốn em ngủ quên trên chiến thắng, phải liên tục lao động, thì vinh quang mới có thể bền vững”

“Ồ em hiểu rồi, cảm ơn anh, anh nói rất đúng, em sẽ cố gắng”

“Xóc lại tinh thần của mình, nghiêm túc với công việc, nghiêm khắc với bản thân, đó mới chính là Linda anh đang tìm kiếm”

“Được, chỉ cần anh nói thì em sẽ làm, anh là người đã đỡ đầu em, giúp đỡ em, em sẽ không khiến anh phải thất vọng”

“Đừng khách sáo, Diễm My xem em như chị em gái, anh cũng vậy. Thế nhé”

“Dạ, em chào anh, cho em gửi lời tới con bạn của em nhé hiii”

Cúp máy, cô suy nghĩ lại lời nói của Lê Đình Long, đưa hai tay lên cao thể hiện thái độ dứt khoát, miệng thầm nhủ.

“Cố lên”

.....

Tại biệt thự Trần Gia.

Tuấn Anh theo dõi hết tập đầu tiên của bộ phim Xin Đừng Quên Em, một bộ phim mới được chia sẻ rất đình đám trên mạng xã hội, nghe nói là được chuyển thể từ tiểu thuyết đầu tay của một tác giả trẻ người Việt Nam, khiến anh có chút tò mò.

Sau khi xem xong, cảm giác hoảng hốt xuất hiện trong tâm trí anh, diễn biến của phim gọi cho anh rất nhiều ký ức đáng nhớ, và có một điều không thể phủ nhận là câu chuyện này giống chuyện của anh và cô đến 90%, không thể nào có sự trùng hợp đến vậy.

Vội vàng lên Web và tìm kiếm tên của tác giả, cái tên Linda Đồng Nội đập vào mắt anh rất lâu, và thôi thúc anh lấy điện thoại gọi cho thư ký của mình.

“Dạ em nghe tổng giám đốc”

“Tìm hiểu cho tôi thông tin về cô Linda, người đã sản xuất bộ phim Xin Đừng Quên Em”

“Dạ, 10 phút sau em sẽ gọi lại ạ”

Chỉ 10 phút trôi qua thôi mà anh ngỡ rất lâu, anh cứ cầm điện thoại xoay qua xoay lại không ngừng, chờ đợi tin tức của Kim Kim. Chuông điện thoại vang lên chưa được bao lâu, anh lập tức ấn nghe, giọng anh có chút vội vã.

“Sao rồi?”

“Dạ cô gái này công khai rất ít thông tin của mình ạ, cũng là một người khá kín tiếng trong giới, cô ấy vừa du học Singapore về, tên là Linda, còn rất trẻ, nghe đồn khoảng tầm 24, 25 tuổi, hiện vừa về nước và đang trong giai đoạn được săn đón rất mạnh mẽ”

“Tôi muốn có một buổi hẹn với cô ấy”

“Việc này e rằng hơi khó ạ, nghe nói từ khi tác phẩm của cô ấy phát hành cho tới nay, đến lúc tập đầu tiên của bộ phim ra mắt, cô ấy chưa từng nhận lời gặp mặt bất kỳ đối tác, nhãn hàng hay nhà báo nào ạ”

“Bằng mọi cách phải gặp được”

Tuấn Anh cúp máy, để lại sự ngỡ ngàng cho thư ký Kim Kim, điều gì anh đã muốn nhất định anh phải làm được, và đặc biệt lần này anh không thể bỏ qua.

Anh muốn biết cô gái này là ai???

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Bữa tối

Quỳnh Hoa đang nghiên cứu kịch bản mà Huyền Trang vừa mang tới cho mình lúc này, có một chút gì đó rất ngôn tình viễn tưởng nhưng khá thú vị với bản thân cô. Cô nghiên ngẫm đọc đi đọc lại rất kỹ từng chi tiết, để tránh bỏ qua những điều đặc biệt nhỏ bé.

Tiếng Phuong Đan vang lên phá tan bầu không khí buồn tẻ.

“Chị à, có người gửi hoa tới cho chị ạ”

“Hoa ư?”

“Dạ đúng rồi chị?”

“Là ai?”

“Đây ạ”

Phuong Đan ôm bó hoa sen trên tay kèm theo một tấm thiệp đưa đến trước mắt cô, Quỳnh Hoa nhìn vào đó rồi nhẹ biểu lộ thái độ ngạc nhiên vô cùng.

“Sen”

Cô bước tới ôm bó hoa sen vào lòng hít hà mùi thơm nhẹ nhàng và thanh mát đó, ngay lập tức cầm lấy tấm thiệp và đọc.

- Mến tặng Linda Đồng Nội.

Cô bướng bỉnh nhìn Phuong Đan nói to.

“Sao lại không đề tên người gửi? Rõ ràng biết chị thích hoa sen thì người này cũng không phải tầm thường, có khi đã điều tra rất kỹ về chị rồi”

“Dạ, thư ký của người đàn ông đã gửi hoa tặng chị có gọi điện tới và nhã ý muốn được mời chị dùng bữa vào tối nay ạ”

“Chị không muốn gặp gỡ người lạ, em trả lời lại cho họ nói chị bận công việc rồi”

“Nhưng mà, họ còn nói thêm một câu nữa, em nghĩ chị sẽ muốn nghe ạ”

“Nói đi”

“Lần hẹn này là do tổng giám đốc của họ đặc biệt sắp xếp, nếu không mời được chị, ngày mai sẽ nhanh chóng tới đây náo nhiệt đấy ạ”

“Trời đất, vừa tỏ ra lịch sự lại vừa thách thức sao? Cái này không phải đe dọa thì là gì?”

“Em nghĩ là...anh chàng này cũng rất thú vị, hay chị cứ thử xem?”

“Anh ta đang muốn thể hiện mình là người khác biệt, tạo ấn tượng để đạt được mục đích thôi, nhưng dù sao thì chị cũng có chút nhả hứng, chị muốn biết xem người đàn ông bí ẩn này là ai mà ngông cuồng tới như vậy”

“Thế là, đồng ý à?”

“Bảo với họ 7h tối nay, trễ một phút chị cũng sẽ đi về”

“Dạ chị”

Phuong Đan mỉm cười gật đầu rồi bước ra ngoài làm việc, cô rất vui vẻ khi cuối cùng Linda đã chịu mở lòng để gặp gỡ và quen biết với một người khác giới, đây là điều xưa nay cô chưa từng thấy.

Quỳnh Hoa không suy nghĩ nhiều, lấy một chiếc lọ phù hợp và cắm sen vào đây ngắm nghía, dù sao cô cũng nên dành cho mình một chút thời gian để tìm hiểu những con người mới, biết đâu lại có thể tìm thấy được những thứ hay ho để phục vụ cho công việc hiện tại.

Nghĩ tới đó cô khẽ lắc đầu rồi tiếp tục đọc hết kịch bản còn dang dở, để kịp hoàn thành mục tiêu đặt ra 4h chiều phải xong xuôi tất cả, cô làm việc luôn có kế hoạch, vì bản thân cô không phải là một người kiên nhẫn nếu không nghiêm khắc thì sẽ dễ rơi vào tình trạng lười biếng ngay.

.....

Buổi tối.

Trần Tuấn Anh sau khi được Kim Kim thông báo lịch hẹn, cảm giác của anh vô cùng hồ hởi và phấn chấn, xen lẫn vào đó là một chút hồi hộp. Đã rất lâu rồi anh mới thấy mình đề tâm với bề ngoài bằng việc dành thời gian để lựa chọn hôm nay sẽ mặc gì, cuối cùng anh vẫn quyết định khoác lên mình một chiếc sơ mi đen đơn giản, một chiếc quần tây màu xám, mang một đôi giày đen, không quá cầu kỳ nhưng vẫn toát được vẻ lịch lãm và tinh tế của một người đàn ông từng trải.

Hoa thì đã tặng rồi, nên anh quyết định không mua hoa tới nữa, không phải là anh không biết ga lăng, cũng không phải là anh keo kiệt, nhưng anh chưa muốn gây ấn tượng quá lớn với một người phụ nữ xa lạ. Mục đích của anh gặp cô gái này anh hiểu rất rõ, anh muốn xem câu chuyện của cô ấy có phải chính là câu chuyện của anh hay không? Nói cách khác anh muốn biết người đó có phải là Quỳnh Hoa như anh đang suy đoán hay không.

Có mặt tại nhà hàng sớm hơn 15 phút trước giờ hẹn, anh tất nhiên không muốn để Linda sẽ phật lòng trong lần hẹn đầu tiên. Đồng hồ đã điểm 7h tối, đúng lúc này bóng dáng một cô gái vô cùng xinh đẹp và gợi cảm với chiếc đầm lệch vai ôm sát cơ thể, tóc cột đuôi ngựa, không màu mè cũng không nổi bật quá, cô hơi cúi đầu nên anh không nhìn rõ mặt, nhưng với khoảng cách từ xa đã toát ra vẻ sang trọng hiếm thấy.

Cả hai người cùng ngỡ ngàng khi vừa chạm mặt nhau. Trong tích tắc tất cả mọi thứ hiện hữu ở không gian này như bị đông cứng lại khoảng vài phút, hai ánh mắt không thể dứt ra khỏi người đối phương, cứ xoáy sâu thật sâu từng lớp từng lớp cảm xúc cuộn trào như sóng biển. Có chút thất thần, có chút hoang mang, có chút mừng rỡ, có chút lo lắng vỡ òa trong tâm trí của anh và cô.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, Quỳnh Hoa nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng khô khốc, nhẹ mỉm cười dịu dàng lên tiếng.

“Chào anh”

Tuấn Anh vẫn còn chưa hết bất ngờ tới mức đột nhiên không biết phải nói gì vào lúc này, hơi lúng túng đáp lại.

“À, chào em. Mời em ngồi”

“Rất vui được gặp anh, tôi là Linda”

“Linda, không phải...”

“Không phải sao ạ?”

Trên khuôn mặt lạnh nhạt vẫn giữ vững thần thái của mình cô nhoẻn miệng nói.

“Không có gì, xin lỗi em, tôi có phần hơi đường đột rồi. Nhưng mà, em quá giống một người trước đây mà tôi đã từng quen. . .nên”

“Thì ra là vậy, giữa người với người giống nhau cũng không phải là chuyện không thể xảy ra. Cho hỏi anh tên gì ạ?”

“Trần Tuấn Anh, là tên của tôi. Em dùng bữa tối đi, tôi đã chuẩn bị sẵn không biết em có thích hay không?”

Anh gấp một miếng bò vào chén của cô, Quỳnh Hoa rất nhả nhận nói.

“Tôi rất dễ ăn, món nào cũng có thể ăn được, chỉ là thịt bò thì tôi không thích lắm”

“Vậy em ăn món khác nhé”

Tuấn Anh lại tiếp tục gấp một miếng cá bỏ vào chén cô, không khí đã phần nào vui vẻ bớt sự gượng gạo. Quỳnh Hoa nhìn anh kỹ hơn, trong lòng có chút

xúc động, bao nhiêu năm nhớ thương lại bất ngờ chạm mặt vào một lần như vậy, lần mà cô nghĩ mình sẽ đi gặp người đàn ông khác, và anh lại lựa chọn hẹn gặp một người phụ nữ khác. Cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự sắp đặt của ông trời.

“Có thể cho tôi biết lý do tại sao anh muốn gặp tôi không ạ?”

“Không giấu gì cô Linda, tôi rất đồng cảm với cuốn tiểu thuyết của cô, chính vì điều đó thôi thúc tôi tò mò về tác giả”

“Anh muốn biết tôi có phải là người quen trước đây của anh?”

“Một phần là như vậy”

“Có thể câu chuyện của chúng ta giống nhau, nhưng không phải là một”

“Vậy là, cô cũng đã từng trải qua những điều đó”

“Đúng vậy, đã từng...”

“Tôi rất muốn biết cảm giác đó...đau lắm không?”

Tuấn Anh nhìn cô bất giác nhớ lại những gì đã qua của chính mình, nhớ lại những gì mình đã gây ra cho người con gái mà anh yêu. Linda giống Quỳnh Hoa đến mức thỉnh thoảng anh lại ngỡ nhận cô chính là Quỳnh Hoa, trên đời này chả nhẽ có những chuyện trùng hợp đến vậy sao, khuôn mặt, giọng nói? Anh có nên tin? Tuấn Anh đang tự hỏi chính mình.

“Đau lắm”

Chỉ hai từ thôi được phát ra một cách nhẹ nhàng lại chợt khiến cho tâm can anh thêm phần tội lỗi, cất giọng.

“Anh ta làm cô thấy tuyệt vọng lắm sao?”

“Rất nhiều tuyệt vọng”

“Cô yên tâm, người đã gây cho cô rất nhiều tuyệt vọng chắc chắn sẽ phải trả giá, cũng như tôi đang trả giá cho những sai lầm của chính mình”

Quỳnh Hoa mở to mắt thẳng thốt, nghe câu nói đó thì chợt thấy nhói lòng, cô nhìn anh, lo lắng trả lời.

“Anh có thể nhắc lại câu hỏi vừa nãy được không?”

“Anh ta làm cô thấy tuyệt vọng lắm sao?”

“Anh ta không khiến tôi tuyệt vọng, là do tôi...do tôi đã hi vọng quá nhiều”

Rồi nhẹ mím cười nói thêm.

“Vì vậy, anh ấy không liên quan, cũng không cần trả giá”

Tuấn Anh nhìn cô có chút chua xót, cả hai nhìn nhau như thể có rất nhiều thứ không cần phải nói ra, đều tự mình cảm nhận được. Không khí trong căn phòng cũng vì vậy trầm lắng hẳn, anh bối rối, lên tiếng.

“Linda, tôi, tôi vô ý quá, bỗng nhiên khơi lại chuyện cũ đau lòng của cô. Chúng ta ăn tiếp đi”

“Được trải lòng vậy cũng tốt mà, còn anh Tuấn Anh, chuyện cũ của anh, đã quên được chưa?”

“Tôi không quên nhưng không thể tìm lại”

“Tại sao ạ?”

“Vì tôi đã buông bỏ cô ấy trước”

“Anh...có..bao giờ thấy hối hận không?”

“Vậy cô, trong đoạn tình cảm mà cô viết, khi cô quyết định rời đi, cô có thấy hối hận không?”

“Tôi không...tôi đã làm hết sức rồi”

“Còn tôi, nói không hối hận thì không đúng, nhưng...chuyện đã qua rồi hãy để nó qua đi. Cô Linda cũng vậy nhé”

Anh nâng ly rượu của mình lên, dịu dàng tiếp.

“Từ nay hãy sống cho hiện tại và tương lai, cho những khởi đầu mới đang chờ ở phía trước”

Cầm ly rượu vang đỏ uống, Quỳnh Hoa cảm nhận được sự đáng chất của nó, giống như trong lòng mình lúc này, có một cảm giác rất đáng khi nghe thấy câu nói cuối cùng của anh. Đúng vậy, ai cũng phải sống cho hiện tại, không ai có thể mãi lưu luyến quá khứ. Nhưng quá khứ về anh, cô không để nó qua đi được.

Việc không để anh biết mình chính là Quỳnh Hoa tới nay thật sự rất đúng. Để cô và anh có thể bình yên đi qua những năm tháng kế tiếp mà không có nhau.

Kết thúc bữa ăn tối, Tuấn Anh rất lịch thiệp nhìn cô ôn nhu nói.

“Hôm nay, tôi rất vui, đã lâu tôi mới có cảm giác này.”

“Tôi cũng thế, rất vui khi được chia sẻ cùng anh những câu chuyện”

“Hi vọng, ...sẽ có những cuộc hẹn tiếp theo cùng cô Linda”

“Với anh Tuấn Anh, tôi nghĩ không dễ dàng gì để có cuộc hẹn thứ hai. Vậy nên, tôi có cần thấy mình may mắn không”

“Không đâu, bởi vì...vì cô, tôi rất muốn được gặp lại”

“Cảm ơn anh đã cho tôi thời gian”

“Sau này...có thể làm bạn chứ?”

Quỳnh Hoa ngược mặt lên nhìn anh sau câu hỏi đó, trái tim vốn dĩ đã nghĩ sẽ không vì bất kỳ ai mà trở nên chần chừ động nữa lại thêm một lần nhói đau, hai từ làm bạn mang rất nhiều ý nghĩa đối với cô vào lúc này, đó giống như là một sự khởi đầu, cũng giống như là một sự kết thúc. Dù là như thế nào cũng khiến cô không thể trả lời. Nhưng vẫn đành miễn cưỡng mỉm cười nhẹ gật đầu chấp nhận.

“Được”

Trên xe ra về Tuấn Anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh đặt ra những dấu chấm hỏi, anh có nên tìm hiểu và làm sáng tỏ những nghi vấn trong lòng mình hay là cứ để mọi thứ trôi qua như 4 năm nay anh vẫn làm như vậy. Lái xe vòng vòng trên đường Sài Gòn rất lâu, lâu đến mức có những con đường đã phủ bóng bên những ngôi nhà tắt đèn chìm vào giấc ngủ. Anh vẫn chưa biết mình phải làm gì?

Cuối cùng, anh vẫn quyết định không nhất thiết phải biết rõ sự thật, phó mặc vào hai chữ tùy duyên.

.....

Những ngày tiếp theo trôi qua với Quỳnh Hoa thực sự bận rộn, Lê Đình Long yêu cầu ra mắt bộ phim thứ 2 khá gấp rút nên cô cần chạy đua với thời gian, phần nào đã vô tình khiến cô quên cuộc gặp gỡ anh ngày hôm ấy.

Công việc cuốn cô đi thật vội vã, cô không còn chút không gian riêng nào cho bản thân. Tuấn anh cũng từ hôm đó không liên lạc với cô thêm một lần nào nữa, nhiều lần cô vẫn mong chờ anh gọi cho mình, dù mình là Linda chứ không phải Quỳnh Hoa, nhưng thực sự là không có.

Ngày mai là ngày khai máy bộ phim mới, nhưng địa điểm quay thì vẫn chưa được xác định, vì khá kỹ tính nên cô muốn chọn một bối cảnh thật sự phải khiến cho cô vừa nhìn thấy đã ưng ý, bởi vài nơi được đề xuất vẫn có những điều khiến cô phải phân vân.

Một thành viên trong đoàn phim đứng bên cạnh bất chợt nghĩ ra thứ gì trong đầu liền nói.

“Tại quận 7 có một ngôi biệt thự rất đẹp, đúng chuẩn phim ngôn tình trong sở thích của chị luôn, Chi là chủ nhà ở đây nghe nói rất khó để tiếp cận, cũng ít thường xuyên xuất hiện, căn nhà này mới vừa xây xong cách đây một năm. Như kiểu là xây nên để dành riêng cho một người. Thiết kế vô cùng đặc biệt”

“Vậy sao, vậy em liền dẫn chị tới đó”

“Em không chắc là họ có ở nhà đâu ạ”

“Cái gì cũng phải thử, chị không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có như thế này”

“Nhưng mai là bấm máy rồi, liệu có kịp”

“Chị sẽ nghĩ cách, nhanh dẫn chị đi luôn, chúng ta phải tranh thủ thời gian”

Cô vừa nói vừa tức tốc cầm túi xách của mình lên, cũng đúng lúc này Đoàn Sỹ xuất hiện với gương mặt vui vẻ, nhìn thấy cô liền vẫy tay gọi to.

“Linda”

“Cậu tới đây có chuyện gì?”

“Tớ tới dẫn cậu đi ăn, dạo này cậu bận quá, gọi điện thoại cho cậu có được đâu”

“Thôi, bây giờ không phải lúc, tớ có việc gấp rồi”

“Việc gì chứ”

“Tớ phải qua quận 7, muốn thương lượng địa điểm quay phim”

“Có nhất thiết phải đi ngay không, ăn một chút gì rồi làm tiếp”

“Sẽ trễ mất, cậu đi một mình nhé, được không?”

“Không”

“Tớ không có thời gian để dỗ dành cậu đâu Đoàn Sỹ à”

“Ý tớ là, tớ sẽ đi cùng cậu qua đó. Biết đâu sẽ giúp cậu được chuyện gì”

“Cậu...rảnh vậy sao?”

“Thực ra cũng không rảnh lắm, nhưng mà tớ muốn dành chút thời gian ở bên cạnh cậu”

“Vây đi thôi”

Cùng nhau ra xe và đi chuyển tới căn biệt thự trong mơ của anh Đông đã nói, cô cảm thấy hào hứng đến lạ, cô nhất định phải thuyết phục được vị chủ nhà khó tính này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chúng tôi đã từ bỏ nhau rồi, chỉ là đôi lúc cảm thấy không cam tâm

Biệt thự Hoa Hồng

Đây là một ngôi biệt thự toạ lạc tại một vị trí rất đẹp ở quận 7, được thiết kế theo phong cách tân cổ điển châu Âu, với gam màu trắng làm chủ đạo, thoát nhìn sang trọng, lộng lẫy như một cô dâu trong ngày cưới khoác lên mình bộ váy tình khôi.

Những bức tường được trang trí chỉ hoa văn mang lại nét nhẹ nhàng mà lộng lẫy, bên cửa sổ là nơi đặt rất nhiều chậu hoa nhỏ xinh với màu hồng và tím dịu ngọt.

Xung quanh nhà là những thảm cỏ xanh và những vườn hoa được chăm sóc rất tỉ mỉ chu đáo, cái đặc biệt ở chỗ là tất cả các loài hoa nơi đây đều có chỉ có 3 màu xen kẽ trắng tím và hồng.

Chiếc xích đu màu trắng được bao phủ bởi tấm rèm ren trắng mỏng manh, lung linh và huyền ảo.

Vẻ đẹp của căn biệt thự này là một vẻ đẹp mộng mơ, người sở hữu nó phải là một nàng thơ bước ra từ trong các câu chuyện cổ tích, Quỳnh Hoa thầm nghĩ rồi reo lên thích thú.

“Thật đúng là thứ tôi đang tìm kiếm đây rồi”

Nói xong cô chạy vội lại ấn chuông cửa, ấn đi ấn lại mấy lần để đảm bảo rằng người ở bên trong nhà đã nghe.

Một chàng trai dáng dấp cao ráo, nhìn có vẻ phong lưu đa tình bước ra với chiếc áo sơ mi trắng, một chiếc kính mắt màu trà, trên người phảng phất hương thơm của hương nước hoa hàng hiệu nổi tiếng Versace. Đây là một mùi hương tươi mát trẻ trung, theo cảm nhận của cô thì có lẽ anh là một người đàn ông phóng khoáng và dễ chịu.

Quỳnh Hoa bất chấp vì công việc, bằng mọi cách cô phải lấy được bối cảnh đầu tiên của phim tại biệt thự hoa hồng, nên rất nhanh dùng sắc đẹp của mình nhìn người trước mắt ngọt ngào lên tiếng.

“Chào anh, anh là chủ nhà ở đây ă?”

Trí Thắng tới gần, nhìn chăm chăm vào cô, có một chút gì rất quen thuộc, hình như là đã gặp ở đâu rồi, anh bần thần trong 2 phút cuối cùng cũng nhớ ra, chính là cô gái mà anh đã để ý ở sân bay, trong bụng mừng rỡ, đúng thật là có duyên, liền vui vẻ trả lời.

“Có chuyện gì sao cô gái?”

“À, thật ra là...có một chút chuyện cần nhờ anh được không ă?”

Cô lại một lần nữa mỉm cười duyên dáng khiến Trí Thắng xiêu lòng. Anh nhìn cô khuôn mặt tà mị nháy mắt nói.

“Rất sẵn sàng”

“Bộ phim bên em chuẩn bị bấm máy có bối cảnh rất phù hợp với biệt thự của anh, không biết là anh có thể cho bên em thuê một thời gian ngắn để làm phim trường được không ă?”

Trí Thắng nghe xong nhất thời không biết giải quyết ra sao, một bên là người đẹp hiếm có khó tìm, một bên là người bạn thân khó tính. Thực ra anh chỉ là người chịu trách nhiệm thi công căn biệt thự này, thỉnh thoảng anh lại ghé qua chỉnh sửa lại một chút theo yêu cầu của chủ nhà, vì có độ thân thiết cao nên anh có hẳn chìa khoá riêng để vào đây. Dù sao bạn anh cũng lâu thật lâu mới ghé đến một lần, biết đâu lúc đó phim cũng đã quay xong. Suy nghĩ trong giây lát Trí Thắng vẫn muốn liều một phen, anh dĩ nhiên không muốn bỏ qua miếng mồi ngon trước mắt, hơi xích lại đứng gần Quỳnh Hoa một chút, miệng thì thào vào tai cô.

“Căn biệt thự này là của anh, tất cả mọi thứ nơi đây là của anh, tiền đối với anh không thành vấn đề, anh có thể cho em mượn chứ không cần thuê, anh tất nhiên không muốn làm khó dễ em. Nhưng mà, anh cũng cần em cũng cố niềm tin một chút, vì dù sao chúng ta cũng là những người xa lạ. Phải không?”

“Anh cần điều kiện gì cứ nói ă?”

“Trước tiên anh muốn biết em tên gì?”

“Linda”

“Ồ, tên em nghe rất...hấp dẫn”

“Cảm ơn anh”

“Thứ hai, em có thể cho anh xin số điện thoại?facebook,instagram”

Quỳnh Hoa rất nhanh nhẹn nhàng lấy name card của mình ở trong túi xách đút vào túi áo anh.

“Tốt, điều thứ 3 đơn giản thôi, ngày mai anh muốn mời em đi uống rượu”

Đoàn Sỹ ở bên cạnh nãy giờ đã cảm thấy hơi khó chịu nhưng không muốn phá vỡ kế hoạch của cô nên im lặng, lúc này nhìn thấy sự sỗ sàng của Trí Thắng thì liền xông tới nói to.

“Nè anh, cô ấy là nữ nhi không biết uống rượu đâu”

Trí Thắng nhìn anh tỏ vẻ không quan tâm, lạnh nhạt đáp.

“Cô Linda có thể suy nghĩ về đề nghị của tôi, tôi không ép cô”

“Như vậy mà bảo là không ép, anh rõ ràng ép người ta phải đồng ý”

Đoàn Sỹ lại tiếp tục chỉ mặt anh hét to, Quỳnh Hoa quay đầu lại ra hiệu cho Đoàn Sỹ yên lặng, rồi nhoẻn miệng cười lên tiếng.

“Nhã ý của anh Trí Thắng đây, tất nhiên tôi sẽ không từ chối rồi. Anh đã giúp đỡ tôi, đáng nhẽ tôi phải mở lời mời anh mới đúng ă”

“Linda rất biết nhìn xa trông rộng, đây chìa khoá của căn biệt thự, trao cho em”

“Vây sáng mai đoàn phim sẽ sắp xếp tới đây khai máy ă, vô cùng biết ơn anh, Trí Thắng”

“Không có gì, chỉ cần...em vui là được”

“Vây bây giờ tôi xin phép đi trước, hẹn gặp lại anh vào tối mai nhé”

Quỳnh Hoa nói xong thì chuẩn bị cất bước rời đi, liền nghĩ ra một chuyện bèn quay qua hỏi Đoàn Sỹ.

“Ồ gần đây có khách sạn hay nhà cho thuê nào không? Tớ cần một nơi ở lại, đi về thế này xa quá, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian”

Đoàn Sỹ nhìn đảo dác xung quanh rồi trả lời.

“Tớ sợ gần đây thì hơi khó, vì khu này chỉ toàn biệt thự và villa”

“Biết sao bây giờ, hay chúng ta qua hướng bên kia xem một tí. Tớ nghĩ cũng cần phải có chỗ để chứa các máy móc thiết bị cần thiết khi qua, vì bối cảnh ở đây sẽ xuyên suốt cho cả phim”

Vừa bước được vài bước, anh Đông giữ tay cô lại, xong lập tức chạy qua chỗ Trí Thắng đang đứng khẩn trương nói.

“Anh à, anh có thể cho chị Linda ở nhờ tại đây luôn không ạ, đã giúp mong anh giúp cho trót”

Cô ngạc nhiên nhìn anh Đông, mở to mắt bối rối đáp lại.

“Cậu nói cái gì thế, đừng làm phiền anh ấy nữa, chúng ta đi”

“Chị cứ để em, anh Trí Thắng đây là một người đàn ông tốt bụng, chắc chắn anh ấy sẽ giúp chị”

“Trời ơi, đi về ngay cho tôi”

Cô kéo anh Đông lại gần, nhả mặt tỏ vẻ không vui, rồi nhìn Trí Thắng ngại ngùng lên tiếng.

“Đúng là được voi đòi tiên, nhân viên của tôi không hiểu ý, mong anh thông cảm và bỏ qua ạ”

“Cậu ta nói cũng rất đúng, tôi vốn dĩ tốt bụng, vậy nên, cô tùy ý ở lại đi”

“Không, không được đâu ạ, anh thật ga lăng nhưng mà tôi...”

Cô nhìn Trí Thắng xua xua tay, Đoàn Sỹ có chút ngập ngừng xen vào.

“Tớ nghĩ, cũng có lý đấy Linda, dù sao đã quay phim thì cũng có thể ở, chứ bây giờ đi tìm phòng trọ e rằng không được khả thi lắm”

“Đúng vậy, cho nên Em cứ ở lại đi. Yên tâm, tôi sẽ về nhà ba mẹ ngủ”, Trí Thắng nói thêm vào.

“Ồ, vậy thì...tôi đồng ý ạ, cảm ơn mọi người đã cùng lo lắng cho tôi”

Cứ nghĩ là sẽ gặp phải một chủ nhà khó tính, cuối cùng mọi việc lại quá suôn sẻ với cô, cô không những tìm được địa điểm quay tốt cho bộ phim mà còn tìm được chỗ ở lại còn hơn cả mong đợi của mình. Nghĩ tới cảnh được sống trong căn biệt thự đẹp như tranh vẽ đó lòng cô lại khắp khối không yên, thật là một ngày quá may mắn.

Họ chào nhau ra về, cô cùng Đoàn Sỹ và anh Đông đi ăn một món ăn nhẹ, nói vài câu chuyện phiếm rồi cũng tạm biệt nhau, ai về nhà nấy nghỉ ngơi sau một ngày dài mệt mỏi.

.....

Ngày mai.

Quỳnh Hoa dậy từ rất sớm để chuẩn bị mọi thứ được thuận lợi cho bộ phim thứ hai của mình, mặc dù cương vị của cô là nhà sản xuất phim, đáng ra những phần việc của đội ngũ làm phim như phụ trách casting, phụ trách trường quay, phụ trách sản xuất, phụ trách nghệ thuật là những việc thuộc chuyên môn của người khác cô không cần phải nhúng tay vào.

Nhưng vì do sự kỷ lưỡng của chính mình, cô muốn trực tiếp theo dõi và đồng hành ở tất cả các khâu, để tránh những thiếu sót không đáng có trong quá trình làm việc và quay phim.

Sau khi cùng trợ lý đạo diễn thông qua một số vấn đề, bối cảnh phim sẽ được chuẩn bị theo kịch bản, sắp đặt ánh sáng, bộ phận thu tiếng đã sẵn sàng, các diễn viên cũng đã được hoá trang và kiểm tra lại phần thoại. Đạo diễn nhanh chóng phác thảo các cảnh diễn trong phần 1.

Tất cả đã xong xuôi, Quỳnh Hoa thở dài sẵn sàng cho bộ phim thứ hai trong đời, cũng là bộ đầu tiên mà cô chịu trách nhiệm trước kịch bản có sẵn của công ty đã chính thức được bấm máy.

Cảm giác này thật sự rất thú vị, đã từng là một diễn viên, có đủ kinh nghiệm và trải nghiệm cho các vai diễn chính phụ, ngồi bên cạnh đạo diễn mà sự hồi hộp của cô không ngừng tăng lên, cho đến khi mọi thứ đều trôi qua rất tốt đẹp, lúc này cả cơ thể cũng tiêu tan hết những vất vả. Quỳnh Hoa cảm ơn tất cả mọi người trong đoàn phim và cho bản thân một chút thời gian để thả lỏng sau những giờ phút căng thẳng vừa rồi.

Cô lên lầu chọn một căn phòng để nghỉ ngơi, mở cửa bước vào đúng là không gian của một nàng thơ trong tiểu thuyết, căn phòng được nhuộm bởi màu tím lavender vô cùng lãng mạn với hương thơm nhàn nhạt thoang thoảng của hoa nhài, những bức tranh treo tường bằng khung gỗ đơn giản nhưng mang lại sự chân thật và ấm áp, những bình hoa nhỏ li ti bằng thủy tinh được đặt trên bàn đi kèm là một vài cuốn sách của Bạch Lạc Mai, một nhà văn mà cô vô cùng yêu thích và ngưỡng mộ, cô cầm lấy nó miệt mài thăm nhủ.

“Cái tên phong lưu này mà dịu dàng vậy sao? Nhưng hình như anh ta đã có bạn gái, vì phong cách trang trí của căn biệt thự này thiết kế dành cho một cô gái. Thật khó hiểu”

Quỳnh Hoa buống bình chu môi nhỏ giọng, rồi chợt nhớ ra mình có hẹn với chủ căn nhà này vào tối nay, cô tức tốc đi tắm và thay một chiếc đầm suông hồ lung đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng cô lập tức gọi xe và đi tới chỗ hẹn.

Dừng chân trước tại địa chỉ mà anh ta đã nhắn, cô khẽ nhếch môi hần học.

“Anh ta đúng là mời mình đi uống rượu thật, đáng ghét”

Tamarin là một quán bar nhỏ và ấm cúng nằm trên tầng 2 của một chung cư, nơi đây được trang trí với ánh đèn vàng nhẹ nhàng, nền và rất nhiều chai rượu đặt ngay sau quầy bar, tạo nên một không gian rất hài hòa nhẹ nhàng của quán.

Khá yên tĩnh, và là nơi cho các cặp tình nhân có thể nói chuyện tâm sự, giải sầu mà không bị vướng bận bởi tiếng ồn hay tiếng nhạc quá lớn.

Dù sao thì anh ta cũng khá tinh tế khi lựa chọn một nơi như thế này, Quỳnh Hoa đi vào trong, Trí Thắng đã chờ sẵn, anh rất biết cách lấy lòng phụ nữ khi chủ động đứng dậy kéo ghế cho cô. Rồi mỉm cười ôn nhu hỏi.

“Ngày hôm nay của em có mệt không?”

“Cũng có một chút ạ”

“Em ăn gì chưa?”

“Đã ăn nhẹ trên xe khi tới đây”

“Mệt như vậy rồi, có thể uống không?”

“Không sao, vẫn ổn anh ạ”

“Vậy được, uống một chút rượu tây cho tinh thần sảng khoái chút nào”

Quỳnh Hoa nhìn Trí Thắng cũng không có vẻ gì là quá nguy hiểm, những con người như anh thường bộc lộ ra hết ở bên ngoài, tiếp xúc sơ qua thì có vẻ hơi lỗ mãng, nhưng mà thật tình cũng chưa đến mức đáng sợ. Nói rõ hơn thì cô có thể kiểm soát được cuộc chơi này.

“Anh Trí Thắng thường tới đây không ạ”

“Cũng ít em. Thường thì anh thích những nơi sôi động hơn, nhưng vì hôm nay là gặp Linda nên anh đã cố tình chọn một nơi thích hợp mà có thể em sẽ thích”

“Em hơi bất ngờ vì khả năng phán đoán của anh, rất chuẩn ạ. Em thích những nơi vừa không quá ồn ào những cũng đừng quá yên tĩnh”

“Cảm ơn vì em đã khen, nào nâng ly, chúc mừng cho sự gặp gỡ của chúng ta”

“Mời anh”

Đưa ly rượu lên uống một ngụm, cô khẽ nheo mắt vì hương vị này thực sự khá quen thuộc, cô không rành về các loại rượu nhưng về sự cảm nhận cô nghĩ cô không sai.

“Rượu này là rượu gì vậy anh? Có vẻ rất nhiều người dùng”

“Barocco là một loại rượu vang đặc biệt của Ý, được ủ lâu năm và pha trộn hương thơm của các loại trái cây rừng, khi uống cho ta cảm nhận được vị mềm mại và nhẹ dịu, điều thú vị là lúc nuốt vào cổ họng vẫn để lại một chút gì đó đầy ngọt ngào. Anh nghĩ loại rượu này rất thích hợp với phụ nữ”

Quỳnh Hoa lúc này mới chợt giật mình nhớ ra, chính là loại rượu này cô đã được uống trong bữa tối đầy kỷ niệm đẹp bên Tuấn Anh, chính anh cũng đã lựa chọn nó, một ly rượu vang nồng nàn cùng điệu nhảy của tình yêu.

Ký ức ngày đó bỗng trong thời khắc này ùa về dạt dào khiến cho cô có chút khó chịu ở con tim, cô rót một ly thật đầy uống một hơi cạn, Trí Thắng hoảng hốt nhìn cô lên tiếng.

“Linda sao vậy?”

“Không sao, rượu ngon”

“Thiệt vậy sao, em...quả thật đặc biệt”

“Anh cũng uống đi, chúng ta cùng uống”

“Được..được”

Cô không nói quá nhiều nữa, mà cứ hết mình uống thôi, rượu ngọt làm cô thấm cay, kỷ niệm đó làm cô đắm say, cô không quên được, thực sự không quên được Tuấn Anh.

Nhiều lần cô vẫn tự hỏi anh có gì để cô có thể yêu anh nhiều đến như thế, đáp án chính là chẳng cần anh có gì thì cô vẫn yêu anh, không có lý do cũng không cần lý do. Nhiều lần cô cũng tự hỏi khoảng thời gian dài như vậy tại sao cô vẫn nhớ anh, đáp án chính là, cô thích hoa trà my dù nó màu trắng hay màu tím thì cô vẫn thích, cũng giống như việc cô nhớ anh thì dù anh là của cô hay không phải của cô, cô vẫn nhớ.

Không phải mùa đông nào cũng có tuyết rơi, nhưng có một điều chắc chắn rằng mùa đông nào cũng sẽ lạnh giá. Không phải tình yêu nào cũng đều đi đến được cái đích cuối cùng, nhưng có một điều chắc chắn rằng tình yêu nào cũng sẽ có những khoảnh khắc không thể nào quên.

Quỳnh Hoa vừa uống vừa lắc đầu cười, Trí Thắng nhận ra cô có chút tâm trạng nên không quá quấy nhiễu cô, anh nâng ly rượu lên môi mình uống cạn rồi nói.

“Rượu đôi khi cũng rất tốt, nó có thể phút chốc giải quyết mọi nỗi sầu”

“Anh biết tôi đang sầu sao?”

“Đôi mắt em nói lên tất cả rồi”

“Nếu được lựa chọn lại anh có chọn người anh từng đã dùng hết sức lực của mình để yêu không?”

“Anh không”

“Tại sao vậy? Chúng ta đã dùng hết sức lực để yêu người đó, tại sao lại không thể quay đầu”

“Tại vì. . .anh không muốn đau một nỗi đau dài”

“Liệu. . .vẫn sẽ còn đau?”

“Vậy em có dám đánh cược với chính mình là sẽ không?”

“Em. . .không”

“Đây chính là điều anh đang muốn nói, hà có gì cứ lặp lại mãi những thứ đã đi qua, buông bỏ thôi, hãy đến với hạnh phúc mới, nó vẫn có thể đau, nhưng nó sẽ không làm em day dứt cả đời”

“Anh nói. . .cũng đúng. . .đấy”

“Em còn yêu anh ta không?”

“Không”

“Không còn yêu cơ sao buồn”

“Không phải là không còn yêu. . .mà là. . .đừng nhắc đến nữa”

“Không cần phải cố lẩn tránh đâu em ạ, đến một lúc nào đó em sẽ từ bỏ thôi, hãy nhớ kỹ điều này, sẽ chẳng có ai làm em tổn thương được cả. . .ngoại trừ chính em, cho phép điều đó đến với con tim của mình. Cái gì mà, không thể tiếp tục, thì hãy từ bỏ đi. Con đường nào không thể bước tiếp, thì dừng lại thôi. Cuộc sống này bắt buộc chúng ta phải lựa chọn, từ bỏ hoặc bị từ bỏ, tổn thương hoặc bị tổn thương. Hãy nhớ lấy, và không bao giờ cho phép mình yếu mềm”

“Thực ra. . .chúng tôi lựa chọn từ bỏ nhau. . .đã rất lâu rồi. Chỉ là, đôi lúc nghĩ tới, vẫn thấy không cam tâm”

Cô gục đầu trên bàn nhẹ cất giọng yếu đuối, từ phía bên kia đi tới với dáng vóc và khuôn mặt lạnh nhạt, giọng nói thâm trầm mang vài phần không được thoải mái.

“Sao lại để cho một cô gái uống nhiều như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Điều gì đến tự khắc sẽ đến

Quỳnh Hoa nhìn người đứng trước mình chớp chớp mắt, hoảng hốt đến mức quên cả say, vội bật dậy, đưa tay sờ lên mặt anh ta trước sự kinh ngạc của Trí Thắng, lắp bắp.

“Gia Vỹ là anh sao?”

Gia Vỹ nở một nụ cười ấm áp, tựa như ánh mặt trời của buổi sớm ban mai, khẽ xoa đầu cô dịu dàng nói.

“Là anh”

“Thật không vậy?”

Quỳnh Hoa vẫn còn mơ hồ như thể chưa tin vào mắt mình, 4 năm qua đi chưa một lần cô liên lạc với anh, hôm nay anh lại bỗng nhiên xuất hiện, vẫn là anh nhẹ nhàng và sâu lắng, vẫn là người tri kỷ mà cô đã từng quen, rất tình cờ, anh đáp.

“Là thật, rất thật”

Trí Thắng ngồi bên cạnh chợt cười nửa miệng, kéo tay Linda về gần chỗ mình, nói giọng trách móc.

“Linda, tỉnh lại đi. Chúng ta vừa nói với nhau những gì? Từ bỏ, là từ bỏ đấy. Hiểu chưa?”

“Hiểu, hiểu mà”

Cô khẽ nhìn anh mở to mắt gật gật đầu lia lịa.

“Hiểu rồi, sao không làm, tránh xa anh ta ra”

“Anh ta? Gia... Gia Vỹ sao? Sao phải tránh?”

“Trời đất, em ngốc vừa thôi. Tôi khuyên em hết lòng hết dạ, rồi cuộc..anh ta bước tới, ném vào em vài cử chỉ ngọt ngào là em quên hết sao? Em đừng nói với tôi, em mất trí nhớ tạm thời đấy nhé”

“Tôi không, anh yên tâm Trí Thắng, tôi sẽ làm như anh nói mà”

“Vậy thì mau nói say goodbye đi”

“Yes, say goodbye, my love”

“Ngoan, vậy bây giờ để tôi đưa em về”

Quỳnh Hoa lại một lần nữa ngạc nhiên đáp.

“Không được, tôi chưa muốn về, tôi muốn nói chuyện thêm với Gia Vỹ”

“Cái gì? Em, khó hiểu vậy sao?”

“Anh bận thì cứ về trước đi nhé, hẹn gặp lại sau”

“Hả? Em lại còn đuổi tôi về, để gần hán”

“Không phải anh nói muốn đi về?”

“Ý tôi là đưa em về để khỏi dính líu gì tới anh ta, đã nói tạm biệt rồi mà”

“À không, anh hiểu nhầm rồi. Gia Vỹ, anh ấy là bạn thân lâu ngày không gặp lại của tôi”

“Thật không?”

“Thật mà”

Trí Thắng nhìn cô một chút, có gì đó hơi rối rối ở đây, nhưng anh không hỏi thêm nữa, bèn nhìn Gia Vỹ cất giọng.

“Vậy hai người ngồi xuống nói chuyện với nhau đi, tôi không làm phiền nữa”

“Hôm khác chúng ta lại uống rượu nhé Trí Thắng”

Cô cười tươi vui vẻ nói với anh, anh cũng rất vui về đồng ý với cô rồi rồi đi.

“Hẹn gặp lại Linda xinh đẹp”

“Bye anh”

Trí Thắng đi rồi, lúc này Gia Vỹ mới ân cần ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Thời gian qua, em đã như thế nào?”

“Đạ, mọi thứ đến với em khá tốt ạ. Chỉ là em cần một khoảng riêng cho mình nên đã không liên hệ với bất kỳ ai, em xin lỗi”

“Anh không trách em, nên em không cần phải cảm thấy có lỗi. Thật sự là thời gian đầu khi em vừa biến mất anh đã rất chật vật, đã rất hụt hẫng. Có một chút gì đó mất mát trong anh. Thời gian qua khi đã thấy mình bình thân, anh lại nghĩ... có khi em biến mất như vậy mà hay”

“Hay sao? Haha Gia Vỹ à, anh nhận ra rõ ràng tình cảm của mình từ lúc đó đúng không?”

“Ý anh không phải thế, tình cảm của anh dành cho em lúc đó luôn rõ ràng, anh không cần phải lẩn tránh là anh có ngộ nhận hay không. Chỉ là khi em đi rồi, anh mới biết, có những thứ hạnh phúc không nhất thiết là cứ phải ôm trọn nhau vào lòng. Nếu lúc đó anh cứ cố chấp theo đuổi em, có khi thời gian này mình đã không còn được bên nhau trò chuyện như bây giờ nữa”

“Không có được cũng đồng nghĩa sẽ không đánh mất, phải không anh?”

“Tình cảm mà, khó nói lắm. Đôi khi đến bên nhau rồi lại không giữ được nhau, có khi giữ được nhau thì lại chẳng thể có nhau. Nhưng anh nghĩ, đối với em, anh muốn như hiện tại hơn, đơn giản là, không muốn mất em”

“Anh nói rất đúng, chuyện của em và Tuấn Anh đã thực sự kết thúc rồi”

“Đau buồn nhất không phải là hai ta không thể ở bên nhau, mà đau buồn nhất đối với anh chính là, hai ta mãi mãi không thể gặp lại nhau”

“Em hiểu, cảm ơn anh Gia Vỹ. Cảm ơn anh đã luôn nhớ tới em, dù cho em đã có rất nhiều lần quên đi anh”

“Trong cuộc đời, sẽ có lúc, mình phải nói lời tạm biệt với một ai đó, dù không đành lòng. Nhưng mà, có những người dù có nói bao nhiêu lần lời tạm biệt với họ, họ vẫn ở đấy, vẫn mãi ở trong tâm trí ta, không bao giờ phai mờ. Quỳnh Hoa, Em có biết yêu đơn phương một ai đó, giống như họ chính là mặt trời, cứ khiến ta muốn nhìn theo mãi không thôi, dù nhìn vào sẽ khiến ta nheo mắt, mà nhìn lâu hơn lại khiến ta chảy nước mắt. Nhưng mỗi ngày ta đều muốn nhìn thấy không?”

“Em...”

“Giữa anh và em giống như là việc anh đi ngược chiều cả thế giới này để thích em, thì em lại, đi cùng chiều với thế giới ngược đời anh. Và anh đã hiểu được một điều, giữa chúng ta chỉ có thể là tri kỷ, vốn dĩ không thể trở thành tình yêu”

“Em rất vui vì câu nói này của anh, em hi vọng sau này chúng ta vẫn có chúng ta, vẫn mãi là bạn tốt”

“Được, dĩ nhiên được”

“À, vậy trong những năm qua anh đã tìm hiểu một cô gái nào khác chưa?”

“Anh có... là một cô gái ở Hà Nội, bọn anh quen nhau qua mạng và chưa gặp nhau lần nào”

“Thật vậy sao? Anh thích cô ấy?”

“Anh... có cảm giác đặc biệt với cô ấy, chưa hẳn là yêu, rất khó để định nghĩa”

“Quen nhau lâu chưa anh?”

“3 tháng rồi”

“Em chưa bao giờ nếm trải cái gọi là yêu xa hay yêu nhau qua mạng xã hội. Em nghĩ điều đó thật thú vị. Anh nên gặp cô ấy ngay đi ạ”

“Bọn anh sẽ gặp, vào thời điểm phù hợp nhất, không phải bây giờ”

“Nhưng... anh không sợ ai đó cướp mất cô ấy sao?”

“Không đâu”

“Anh tự tin chứ?”

“Không phải anh tự tin mà là anh tin vào trực giác của mình, anh tin cô ấy cũng như vậy”

“Gia Vỹ, em mời anh một ly, chúc anh và cô gái của anh sẽ có một khởi đầu thật hạnh phúc”

" Cô ấy không hẳn là người mang lại cho anh cảm giác yêu mãnh liệt, nhưng cô là người thấu hiểu anh, nói chuyện với cô ấy anh có cảm giác muốn kết hôn, muốn sinh con, muốn ổn định"

" Vì mong muốn này của anh, em sẽ uống hết"

Quỳnh Hoa nâng ly của mình lên chạm vào ly anh rồi uống cạn, Gia Vỹ cũng vậy uống cạn âm áp mỉm cười nhìn cô nói to.

“Em cũng thế, sớm tìm ý trung nhân cho anh yên tâm nhé”

“Em làm gì có ai cơ chứ”

“Anh chàng lúc nãy cũng khá okay”

“Chỉ là bạn mới quen thôi anh”

“Nếu được, hãy thử”

“Em chỉ muốn tập trung tốt vào công việc trước đã, chuyện tình cảm tính sau”

“Điều gì đến tự khắc sẽ đến, nhĩ”

Vì lâu ngày gặp lại nên anh và cô có rất nhiều điều muốn nói, muốn tâm sự cùng nhau, đêm đã khuya nhưng câu chuyện dài thì vẫn còn đang tiếp diễn. Thời gian chính là một thứ gì đó vô cùng kỳ diệu, nó có thể xóa đi mọi nỗi đau, nó cũng có thể bảo lưu hạnh phúc, nó lại càng có thể khiến cho những câu hỏi không còn là câu hỏi nữa, và những câu trả lời tiếp tục là những câu trả lời có thời hạn vô giá trị. Giống như Gia Vỹ đã nhận ra điều mình muốn làm trong thứ tình cảm này cùng cô. Không oán trách cũng không hối tiếc nữa, phía trước là một hành trình đẹp đẽ hơn, đáng trân trọng hơn.

.....

Những ngày tiếp theo đối với Quỳnh Hoa cũng không có gì khác, vẫn tất bật cho những buổi quay phim, vẫn là những vấn đề liên quan đến công việc, cô cứ thế quay cuồng trong cái guồng tấp nập ấy, không có thời gian để thoát ra.

Một ngày vẫn như mọi ngày, cô ngồi trầm tư suy nghĩ vài chuyện, ly cà phê trên tay đang uống dở bỗng ngừng lại, cô gọi Phương Đan.

“Em đây ạ”

“Gửi hai mươi triệu vào số tài khoản chị vừa nhắn tin cho em giúp chị nhé”

“Dạ chị, nhưng mà chị ơi, chị gửi ai đấy ai”

“Mẹ chị”

“Mẹ sao?”

“Đúng vậy, dù sao bà ấy cũng là người sinh ra chị, chị không thể bỏ mặc”

“Chị có cần em mua gì thêm không? Hôm bữa bác gọi cho em nói chị thường xuyên mua quà gửi về, bác rất vui. Gọi điện cho chị nhưng chị không nghe máy”

“Chị không muốn nghe, nhưng mà... nói chị gửi quà về sao, làm gì có nhĩ”

“Em cũng không rõ ạ, em cũng nghĩ sao chị không kêu em đi mua”

“Ừ, thôi, cứ vậy mà làm em nha.”

Cúp máy, cô có chút không hiểu, nhưng chắc vì mẹ cô muốn gặp cô mà kiếm cớ nói chuyện, nên Quỳnh Hoa cũng rất nhanh quên vấn đề này đi.

Phương Đan là trợ lý, cũng không khác gì một cô em gái nhỏ, cái duyên cho cô và cô ấy vô tình gặp nhau, mọi chuyện về cô, cô ấy đều biết và hiểu. Rất dễ để trải lòng. Quỳnh Hoa sống nội tâm khép kín, trước nay mọi việc cô đều tự mình chịu đựng, không phiền đến ai, cho nên tính cách của cô cũng vì thế mà có phần cứng nhắc. Cô vẫn nghĩ về mẹ, vẫn phụng dưỡng mẹ, nhưng tuyệt nhiên không muốn gặp không muốn liên lạc, những nỗi đau bà gây ra cho cô không phải nhỏ, cũng không dễ dàng gì để bỏ qua.

Chiều nay cô sẽ ghé qua Fly một chút, mua ít hoa quả và yến sào mang qua biếu bà Kim Ái, người phụ nữ đã dẫn cô lên thành phố, là người đã mở lối ánh sáng của đời cô. Ân tình này cô mãi mãi ghi nhớ, mặc dù bà Kim Ái chưa một lần kể công, làm phiền hay nhắc lại.

Nghĩ là hành động ngay, Quỳnh Hoa đứng dậy thay quần áo đơn giản và lên đường. Trong một chiều đầy nắng của Sài Gòn, cô thấy tâm mình bình yên đến lạ.

Ở một nơi khác, Trần Tuấn Anh trong văn phòng làm việc nhìn từ trên cao xuống, qua ô cửa kính thành phố hiện ra khung cảnh đông đúc và nhộn nhịp, từng khu nhà san sát nối tiếp nhau, trong tỉnh mạch có ồn ào, trong đông đúc có cô đơn.

Đút tay vào túi quần anh nghĩ đến Quỳnh Hoa, nghĩ đến cuộc gặp gỡ cùng Linda, và nhớ lại đoạn đường đã cũ, không phải là anh không tò mò hay anh không nghĩ tới cô gái mang tên là Linda kia, nhưng mà anh cố chấp, khi biết Linda không phải là cô, thì anh không cho phép mình gặp lại, mặc dù trong một khoảnh khắc nào đó ở bữa tối hôm ấy, anh đã thật sự muốn gặp lại Linda. Anh không hiểu tại sao mình lại làm như thế nữa.

Vội cầm lấy chìa khóa xe, anh tức tốc ra ngoài, buổi tối hôm nay vẫn như rất nhiều buổi tối trong 4 năm vừa qua, anh lại đi uống rượu, một mình.

Anh uống cho tới khuya, khi mọi người đã lần lượt rời khỏi quán, anh vẫn chưa chịu dừng lại, uống cho tới mức cảm nhận được mình đã gần say, anh mới đứng dậy, gọi tài xế và ra về.

“Câu chủ, về biệt thự Trần Gia hay sao?”

Tuấn anh suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng đáp lại.

“Biệt thự hoa hồng”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Có phải là em không?

Quỳnh Hoa gấp cuốn sách trong tay để xuống bàn, dụi dụi mắt nhìn lên đồng hồ, giờ này cũng muộn lắm rồi, cô nhanh chóng nằm xuống, với tay bật đèn ngủ và nhắm mắt lại. Mùi thơm của tinh dầu oải hương phát ra khiến cho cả căn phòng trở nên nhẹ nhàng hẳn.

Khẽ mỉm cười, cầm lấy điện thoại mở một bản nhạc không lời, cô tự chúc mình ngủ ngon, đang lập lờ trong giấc mộng đẹp, thì cánh cửa bỗng nhiên bật mở, Quỳnh Hoa bừng tỉnh vì khắp nơi nồng nặc mùi rượu, cô hoảng hốt ngồi dậy la to.

“Ai vậy? là ai?”

Tuấn Anh cũng ngạc nhiên không kém khi nghe thấy giọng phụ nữ, sải bước chân đến cạnh giường ngủ anh muốn xem chuyện gì đang xảy ra trong chính căn nhà của mình. Trong ánh đèn vàng mờ ảo, Quỳnh Hoa tức tốc nhảy dậy, phi xuống giường bật điện sáng trưng.

Trước mắt cô là anh, trước mắt anh là cô, cả hai cùng nhìn nhau trở mắt la to.

“Sao anh lại ở đây?”

“Sao cô lại ở đây?”

Quỳnh Hoa vì bị đánh thức thì trong lòng cũng có chút khó chịu, bướng bỉnh chỉ tay vào anh lên tiếng.

“Anh nói đi, sao anh tự tiện xông vào nhà tôi?”

“Linda, tôi đang muốn hỏi cô câu đó đấy”

Nhìn bộ dạng say xỉn lúc này của Tuấn Anh, Quỳnh Hoa càng thấy chán ghét và tức tối cao giọng.

“Ngày nào anh cũng đi sớm về khuya như thế này à, thật là không ra gì”

“Cô là đang... nhần nhó với tôi?”

“Anh xem bộ dạng của anh bây giờ đi, xấu xí. Lại còn biến thái nữa, dám xông vào phòng con gái lúc nửa đêm, anh tính làm gì?”

Tuấn Anh nghe xong thật sự ngạc nhiên trước sự đánh đá của cô, một Linda kiêu hãnh, ăn nói có chừng mực đâu rồi, sao anh lại có cảm giác giống như cô gái của anh đang đứng trước mặt mình vậy.

Nhất thời không biết nói gì tiếp theo, Quỳnh Hoa tiếp tục cười nhạt đáp.

“Sao, hết chối cãi rồi phải không? Tôi không nghĩ anh là con người như vậy luôn đấy Tuấn Anh, có phải anh đã thích tôi ngay từ lần đầu gặp gỡ, nên anh theo dõi tôi, đến hôm nay không nhận được nửa thì vào đây quấy nhiễu tôi, anh có muốn tôi gọi điện cho cảnh sát tới không?”

Tuấn Anh càng nghe cô nói thì càng thấy mắc cùi, càng thấy hứng thú. Đây mới là điệu bộ mà anh thích, anh tiến lại gần cười nham nhở ra vẻ trêu chọc cô.

“Cô Linda à, cô nói đúng rồi đấy, tôi chính là... muốn thử cảm giác tình một đêm với cô, được không hả?”

Đưa tay chạm vào eo cô, Quỳnh Hoa hơi lùi lại đẩy anh ra xa, giận dữ lên tiếng.

“Vô liêm sĩ”

“Tôi đang độc thân, cô cũng vậy, có gì khó đâu”

Nhìn anh như vậy, trong lòng cô trào dâng sự ghen tuông, chính cô cũng không nhận ra điều đó. Lờ mờ anh trả lời.

“Anh có thể ngủ với bất kỳ cô gái nào khác hả, cứ mỗi lần như thế này, anh đều có tình một đêm”

“Cái đó là chuyện riêng của tôi, cô cần biết không? Hay là... cô đã thích tôi?”

“Mơ tưởng”

“Tình một đêm với ai, tôi vẫn cần phải suy nghĩ. Nhưng với cô, tôi tự nguyện. Nào, bắt đầu thôi”

“Tên điên này, anh lên con hả?”

“Tất nhiên, về nhà, vào phòng của mình, thấy một cô gái nằm đấy. Không phải, tôi nên nghĩ như vậy à. Chứ cô muốn tôi nghĩ sao đây?”

“Về nhà? Vào phòng??? Tôi...tôi không hiểu lắm”

Quỳnh Hoa nhìn anh lắp bắp nói, sau khi bình tĩnh lại cô thấy chuyện này không ổn lắm, tại sao Tuấn Anh lại có thể vào được biệt thự khi chỉ mình cô có chìa khoá.

“Người không hiểu...là tôi mới đúng, cô Linda giải thích đi”

“Giải thích chuyện gì mới được chứ?”

“Tại sao cô lại ở trong nhà của tôi?”

“Nhà này là của anh???”

“Đúng vậy”

“Không phải của Trí Thắng?”

“Trí Thắng???”

Tuấn Anh nhìn mặt cô rồi bắt đầu lờ mờ hiểu ra câu chuyện, vẫn lạnh nhạt như tra hỏi.

“Trí Thắng và cô có quan hệ gì?”

“À không...không như anh nghĩ đâu, anh ấy và tôi là bạn mới quen”

Vì sợ anh hiểu lầm nên Quỳnh Hoa nhanh chóng xua xua tay giải thích.

“Rốt cuộc, việc này là sao?”

Cô nhìn anh có chút e ngại rồi bắt đầu tường thuật lại toàn bộ câu chuyện, Tuấn Anh nghe xong thì bực bội cất giọng.

“Trí Thắng, cái tên ngông cuồng này. Dám tự ý to gan lấy biệt thự hoa hồng ra làm trò đùa. Cô có biết chưa một cô gái nào được bước chân vào căn phòng này và cũng chưa một ai được bước chân vào căn nhà này không. Đừng nói đến vấn đề quay phim. Tôi không đồng ý, huỷ hết cho tôi. Ngày mai cô lập tức ra ngoài”

“Ồ anh Tuấn Anh à, cho tôi xin lỗi đi, anh có thể giúp chúng tôi được không, bộ phim đang tiến triển rất thuận lợi. Nếu bây giờ làm lại từ đầu ở một nơi mới e rằng năng suất và kết quả làm việc sẽ không còn được như cũ, chưa nói đến các chi phí đã bỏ ra...”

“Tôi không quan tâm”

Cô nhìn anh thái độ dứt khoát, ánh mắt thâm trầm, thì thêm phần lo lắng. Bèn lại gần mỉm cười dịu dàng nói.

“Tôi biết, là tôi sai rồi. Vì chưa được sự cho phép của anh đã tự ý, nhưng mà tất cả là hiểu lầm, tôi cứ nghĩ Trí Thắng là chủ nhà, nên...”

“Chuyện bạn tôi, tôi sẽ giải quyết sau. Còn bây giờ thì cứ như vậy mà tiến hành thôi”

Anh nói xong đứng dậy bỏ ra ngoài, cô vẫn hết sức liều mình chạy đến chặn ngang cửa, tiếp tục năn nỉ.

“Anh đừng như vậy, coi như tôi cầu xin anh đi ha”

“Vô ích thôi”

Anh vẫn thờ ơ bước đi, Quỳnh Hoa đưa tay kéo tay anh lại, nhìn sâu vào mắt anh nhẹ giọng.

“Anh đã từng nói...sau này, sẽ là bạn với tôi, anh nhớ chứ”

Trầm ngâm giây lát Tuấn Anh gật đầu.

“Nhớ”

“Vậy thì, tôi có thể lấy danh nghĩa bạn bè nhờ anh được không?”

“Cô...”

“Nếu thật sự là bạn, anh sẽ không gây khó dễ cho tôi thế này chứ”

Cô bỗng thay đổi hẳn, tỏ thái độ nghiêm túc nhìn anh sâu hơn nói rất chậm. Ánh mắt này với cự ly gần thật sự rất giống, anh không thể nghĩ được Linda và người con gái anh yêu là hai người khác nhau. Nhất thời mơ màng, anh đưa ngón tay chạm khẽ vào gương mặt cô thì thào.

“Có phải là em không?”

Câu nói được phát ra trôi chảy đến mức cả hai người chỉ biết yên lặng đối diện với nhau rất lâu, sự im lặng lúc này đại diện cho một thứ tình cảm rất muốn nói nhưng lại không thể nói ra, những dồn nén muốn thổ lộ nhưng lại cứ cố gắng chôn chặt xuống tận đáy lòng.

Người ta vẫn hay nhầm lẫn giữa sự im lặng và việc không có gì để nói. Im lặng ở đây có nghĩa là không cần nói, bởi vì đôi khi thấu hiểu chính là ở bên cạnh, không cần nói gì hết, vẫn thấu hiểu được nhau cần gì, im lặng lúc này đại diện cho tiếng nói của con tim.

Tuấn Anh đặt tay lên lồng ngực đau nhói đến lạ, vẫn rất dịu dàng nhắc lại câu hỏi vừa hỏi cô.

“Là em đúng không?”

Quỳnh Hoa chột ngây ngốc, cũng chột giật mình ấp úng trả lời anh.

“Anh đang nói gì vậy?”

Buông thõng cánh tay xuống, anh cười khò đáp.

“Thôi được rồi, hãy xem như tôi chưa nói gì đi. Em ngủ đi, tôi qua phòng đối diện”

Một chút gì đó thổn thức trong tim cô, cô thấy...nhớ anh. Nhưng vẫn cố nuốt những mong mỏi của mình xuống, nói câu cuối cùng.

“Anh sẽ đồng ý giúp tôi chứ”

“Được rồi”

Thờ phào nhẹ nhõm cô buông tay anh ra, có chút yếu đuối bao trùm khắp cả cơ thể, anh quay đi, một giọt nước mắt nhẹ lăn xuống, cô khóc. Nếu cô không phải là người bị bỏ rơi, nếu cô không phải là người đã níu kéo hết lòng, có lẽ cô đã đủ dũng khí để ôm anh một cái siết chặt, xoá hết những nhớ thương của bao năm xa cách. Dù ngày mai có kết quả như thế nào cũng không hối hận. Nhìn theo bóng lưng anh, miệng thâm nhủ.

“Nếu là năm năm trước em sẽ yêu anh, không cần kết quả, cũng không sợ tổn thương. Nhưng hiện tại, em đã đủ đau rồi, em không thể cứ buông mình chạy theo những thứ không rõ hồi đáp nữa.”

Đêm nay trôi qua nhạt nhòa trong nước mắt và những vết xước về hoài niệm của cả hai người, một đêm không bình yên.

.....

Sáng ngày mai.

Quỳnh Hoa tuy ngủ muộn nhưng lại dậy rất sớm, cô tranh thủ thời gian tập yoga và ngồi thiền một chút, để bắt đầu một ngày mới tốt hơn, nhiều năng lượng và sáng suốt hơn. Tiếng chuông cửa vang lên khiến cô e dè, giờ này thì có ai xuất hiện, vì hôm nay đoàn phim không có lịch quay. Đắn đo một chút cô vẫn chạy xuống và mở cổng, bật cười khi trước mặt mình là cậu bạn thân hài hước Đoàn Sỹ.

“Cậu đi đâu ngang qua đây à”

“Không, là tớ tới thăm cậu”

“Nhanh vào đi”

Vừa bước vào bên trong cũng là lúc Tuấn Anh đi xuống lầu, anh mang trang phục mới trông trẻ trung và lịch lãm vô cùng, làm Đoàn Sỹ há hốc mắt miệng la to.

“Đây là ai? Bạn trai cậu à”

Vừa chỉ vào Tuấn Anh, Đoàn Sỹ vẫn chưa hết sững sờ nói tiếp.

“Không phải chứ Linda, tối qua...anh ta ở lại...bên cậu”

Chưa kịp để cô lên tiếng, Tuấn Anh đi lại gần, ngồi xuống ghé sô pha mỉm cười trả lời.

“Tối qua, tôi đã ở lại đây, bên cô ấy”

Đoàn Sỹ quay qua nhìn Quỳnh Hoa cái nhìn đầy chất vấn, cô chạy tới nói to.

“Không phải đâu, anh ấy là chủ nhà này, chuyện dài lắm, tớ sẽ kể cậu nghe sau”

“Thật không?”

“Thật mà”

“Tớ tin cậu vậy, à Linda tớ có mua thịt bò úc rất ngon, để tớ vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho cậu nhé, làm beef steak nhé?”

“Bò bít tết Đoàn Sỹ làm là ngon nhất mọi thời đại, tớ đồng ý hai tayyyyy”

Sau đó cô cũng không quên quay qua Tuấn Anh nhỏ giọng.

“Anh ở lại ăn sáng cùng chúng tôi luôn hãy đi nhé”

“Tôi không khách sáo đâu”

Đoàn Sỹ lúc này mặt phụng phịu nhìn Quỳnh Hoa đáp.

“Vậy phần của anh ta, cậu vào mà làm. Tớ chỉ, làm cho cậu ăn thôi”

“Được rồi, đi”

Chỉ 15 phút sau mọi thứ đã xong xuôi, cô bung đĩa thức ăn nóng hổi mà cô đã chuẩn bị cho Tuấn Anh ra trước, dù sao anh cũng là chủ nhà này, cô phải hết sức chăm sóc anh nếu không lỡ anh đổi ý cô sẽ khổ, và điều thứ hai là cô cũng muốn được chăm sóc anh. Cô nhìn anh lên tiếng.

“Đã lâu lắm tôi mới vào bếp, nếu có gì không vừa miệng, mong anh...bỏ qua nhé”

“Không sao, rất ngon”

Tuấn Anh cắt một miếng thức ăn thật to và nhai một cách ngon lành. Đoàn sỹ cũng nhìn cô vui vẻ nói.

“Cậu ăn đi, xem tay nghề tớ đạo này như thế nào”

Quỳnh Hoa mỉm cười rồi cho một miếng bò vào miệng đập đập vai Đoàn Sỹ thẳng thốt.

“Ngonnnn quá đi mất”

“Vậy cậu ăn nhiều vào”

“Tôi nhớ không nhầm thì cô Linda không hề thích ăn thịt bò”, Tuấn Anh nhìn cô và nói.

Nghe anh nói xong cô mới hoảng hốt bừng tỉnh, nãy giờ cô đã quá vô tư mà quên mất rằng cô đang che giấu thân phận thật sự với Tuấn Anh, miệng đang

nhai có chút ngừng lại, cô cầm lấy ly nước và uống, suy nghĩ xem mình nên giải thích như thế nào cho phải thì bên cạnh Đoàn Sỹ đã phá vỡ hết tất cả, nhanh nhẩu nói chen vào.

“Ai nói với anh như thế chứ, anh thật chả hiểu gì về cô ấy lại còn ra vẻ hiểu biết. Linda chính là thích món bò nhất trong tất cả đồ ăn trên vũ trụ này”

Trong lòng Tuấn Anh dấy lên sự vui mừng lạ kỳ, còn cô thì đang uống nước bỗng bị sặc ho khụ khụ, nhìn Đoàn Sỹ mặt tui ngưu không thèm đáp lại.

“Trên đời này, người hiểu cậu nhất chỉ có mình tớ đúng không?”

Đoàn Sỹ đáng yêu tới mức quay qua cô cười tươi nói, không dừng lại ở đó trước mặt Tuấn Anh, cậu ấy cao ngạo vỗ ngực hưởng ứng thêm một tràng dài mà cô không kịp ngăn cản.

“Chưa hết đâu Linda còn rất thích đọc tiểu thuyết, cô ấy lãng mạn tới mức cách ăn mặc và nói chuyện cũng giống như những nhân vật bước ra từ trong tiểu thuyết ấy. Anh có tưởng tượng ra được một ngày tôi qua chờ bạn tôi đi chơi, cô ấy xuất hiện trong một chiếc đầm màu trắng tinh khôi, trên đầu còn có một chiếc băng đô màu trắng, lúc ấy tôi cứ ngỡ cô ấy chính là tiên nữ giáng trần đây”

Cô nhìn Đoàn Sỹ thờ dài hết lên.

“Cậu thôi đi được rồi đấy”

“Sao đâu, tớ phải nói cho anh ta hiểu”

“Không cần nói nữa, làm ơn”

Tuấn Anh vừa ăn xong cười xoa cát giọng.

“Tôi hiểu rồi”

“Vậy thì tốt”, Đoàn Sỹ gật đầu trả lời anh rồi nhìn Quỳnh Hoa nhắc nhở.

“Nghe nói tới nay cậu có cuộc hẹn gặp đối tác à”

“Sao cậu biết”

“Bữa cậu nói đấy, quên rồi ư?”

“Không hẳn là đối tác, là công ty X, họ cũng là công ty giải trí mới nổi, đang chuẩn bị sản xuất bộ phim mới, muốn gặp mặt trao đổi một chút về kinh nghiệm làm phim, tớ nghĩ mình cũng không nên ích kỷ, nên mới nhận lời”

“Nhưng mà, cậu chưa biết rõ về họ, đi một mình có sao không?”

“Không sao đâu, đều là người trong nghề, cậu yên tâm”

“Vậy được”

Cả ba người ăn xong thì cũng chuẩn bị rời khỏi biệt thự hoa hồng, mỗi người theo đuổi một công việc riêng, một đam mê riêng. Tuấn Anh lái xe tới công ty, còn Đoàn Sỹ cũng trở về công ty của gia đình, Quỳnh Hoa ra quán cà phê chọn một góc yên tĩnh mở máy tính nghiên cứu một số tình tiết mới cho những cảnh quay sắp tới. Một buổi sáng đẹp trời.

.....

Tối đến cô vội trở về nhà thay đổi trang phục lịch sự hơn, vì đây là cuộc hẹn về công việc nên cô muốn ăn mặc kín đáo một chút, khoác lên mình chiếc áo sơ mi trắng cùng chân váy xòe đen qua gối, cô cột tóc cao và mang đôi giày bệt đơn giản.

Địa điểm mà bên công ty X đã hẹn cô khá xa so với trung tâm thành phố nên cô tranh thủ đi sớm một tí, tự lái xe đến điểm hẹn, đi vào trong, bất ngờ hơn là người cô cần hẹn gặp theo như hình ảnh trên báo là tổng giám đốc Lê không thấy tới, thay vào đó là hai người trẻ một nam một nữ đáng vẻ rất bình thường.

“Chào chị”

“Chào mọi người, không phải là giám đốc Lê hẹn tôi ra đây sao ạ?”

“Dạ xin lỗi chị, giám đốc của chúng tôi có việc đột xuất nên không thể tới được”

“Vậy có thể lùi lại sau cũng được mà”

“Chị uống nước trước đi ạ”

Cô gái bên cạnh đưa cho cô một ly nước lọc màu trắng, Quỳnh Hoa cũng rất nhã nhặn cầm lấy và uống một phần. Sau đó rất nhanh đi vào chủ đề chính.

“Không biết là hai bạn đến đây để trao đổi điều gì với Linda ạ?”

“Không giấu gì chị, bên công ty em đang rất thích dự án phim mới của chị, tổng giám đốc có đề nghị một mức giá thương lượng mong chị ký vào đây để nhượng quyền lại bộ phim mà chị đang sản xuất ạ”

Nhìn vào con số bên trong hợp đồng cũng khiến cô choáng ngợp, nhưng tiền đối với cô nó không phải là tất cả, CTF, Lê Đình Long, Diễm My là những khái niệm mà cô sẽ không bao giờ đưa ra để đánh đổi.

“Tôi không thể”

Nói xong, cô cảm giác có một sự thay đổi trong cơ thể của mình, cô nhận thấy các giác quan trong cô bắt đầu xoay chuyển rõ rệt, mọi thứ trong đầu cô thực sự rất lộn xộn, nó cứ lập lờ huyền ảo, cô không làm chủ được ý thức. Tay chân có chút run rẩy, tim đập nhanh, biết là mình xảy ra vấn đề qua ly nước lọc đã uống.

Vì cô uống không quá nhiều nên vẫn có thể điều khiển được một chút thần trí nhưng chắc sẽ không lâu, cố gắng tỉnh táo nhất có thể, cô giả bộ nói.

“Số tiền này rất lớn nên tôi cần suy nghĩ lại, hai người chờ tôi, tôi vào nhà vệ sinh sẽ ra ngay”

Đi thật nhanh về phía đối diện chọn một góc khuất cô nhanh chóng rút điện thoại gọi cho Đoàn Sỹ, nhưng cô không hề biết rằng loại thuốc gây ảo giác này cực mau phát huy tác dụng, trong ý thức là gọi cho cậu bạn thân của mình nhưng cuối cùng cô lại mơ mơ màng màng ấn đại vào một số điện thoại nào đó miệng lắp bắp.

“Nhanh tới nhà hàng Kim Dung đường A cứu tớ, nhanh nhé”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cơ hội nào cho chúng ta

Tuấn Anh nghe máy xong thì sững sờ trong giây lát, là giọng của cô ấy – Linda. Anh tức tốc phóng xe tới địa điểm đã nghe được, không hiểu sao trong đầu anh lúc này lại vô cùng lo lắng, giống như là lần Quỳnh Hoa bị bắt cóc tại Trung Quốc, tại sao lại như vậy? Anh đã thích Linda nhanh đến thế? Không thể?

Không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, chiếc xe lao như bay trên đường, anh không muốn mình chậm trễ dù trong một phần nghìn của giây, việc trước mắt là phải cứu Linda trước đã, tất cả tính sau.

Tại nhà hàng, sau khi gọi điện thoại xong thì Quỳnh Hoa cũng đã trong trạng thái không thể làm chủ được mình, ảo giác trong cô ngày càng mạnh, cô nhanh như chớp lao ra đường, lúc này cô không thể lái xe, nhưng cô cũng không thể quay vào bàn nơi hai người kia đang chờ được, cô phải chạy trốn càng nhanh càng tốt, trước khi sự việc tồi tệ sẽ xảy ra.

Tháo giày cao gót, cô cố gắng hết sức chạy nhanh nhất có thể, Quỳnh Hoa cứ thẳng đường về trung tâm thành phố mà chạy thực mạng, mồ hôi đổ ướt hết đầu và lưng cô, thuốc đã ngấm dần vào mình, cô biết cô sắp không chịu nổi nữa rồi. Miệng cô khẽ gọi, Tuấn Anh... Tuấn Anh, cứu em.

Phía sau có tiếng nói vang lên rất to.

“Đứng lại, cô kia. Cô ta chạy rồi kia mau đuổi theo”

Người đàn ông thanh niên trẻ tuổi có sức khỏe tốt nên lao theo rất nhanh, trong phút chốc đã sắp đuổi tới chỗ cô, cô vừa ráng hết sức vừa ngoái đầu lại sợ hãi. Nhưng mọi nỗ lực của cô dường vô nghĩa, hiện tại cô nhận ra mình không thể chạy nổi nữa, chân cô run lên, miệng phát ra tiếng thở dốc, chút sức lực cuối cùng khiến cô ngã quỵ xuống đất.

Hai người lúc này nhìn cô cười lên tiếng.

“Ký tên vào, nhanh lên”

“Tôi...tôi...không...không”

Xung quanh cô vang lên rất nhiều âm thanh mà cô nghe không rõ, cô lắc đầu rồi ôm chân mình hét lên.

“Tránh xa tôi ra”

“Cô à, Cô Linda, cô nhanh ký vào hợp đồng nhé, nghe tôi, ký đi”

Giọng người phụ nữ trước mặt nhẹ nhàng nhất có thể, cô đỡ dẫn nhìn cô ta, đầu đau như búa bổ, tiếng nói, tiếng kêu, hình ảnh xẹt qua xẹt lại trong đầu cô, vô cùng nhức nhối.

“Ký nhanh”

Quỳnh Hoa không chịu nổi nữa, cô ôm đầu mình, gật gật đầu, miệng lắp bắp.

“Tôi ký, tôi ký”

“Đây, ngay chỗ này”

Vừa đặt bút xuống, thì một chiếc xe bóng loáng đậu ngay bên cạnh, Tuấn Anh mở cửa nhanh chóng bước ra giật lấy tờ giấy trên tay cô xé nát nó. Năm lấy cổ áo nam thanh niên kia đâm liên tiếp mấy cái vào mặt, khuôn mặt anh đỏ bừng như lửa đốt, giờ tay lên giọng cảnh cáo.

“Bọn thôi tha, hãy chờ đây.”

Rồi lập tức ôm lấy cô vào lòng, đặt cô lên xe, chạy đi trong tích tắc.

Dẫn cô về biệt thự hoa hồng, Tuấn Anh đã gọi sẵn bác sĩ riêng của mình tới. Sau khi được kiểm tra, bác sĩ nhanh chóng xử lý, và kê thuốc cho cô. Rồi quay sang anh ôn tồn nói.

“Loại thuốc mà cô ấy uống phải phản ứng khá mạnh với cơ thể, gây ra ảo giác, khi thuốc ngấm rồi thường là bệnh nhân sẽ không làm chủ được ý thức của mình, làm chuyện gì xong khi bình thường lại sẽ hoàn toàn không nhớ được. Hiện tại, mọi thứ đã ổn, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại”

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ”

“À, cậu nên dịu dàng với bệnh nhân chút, cô ấy cũng như vừa trải qua một cú sốc vậy, sẽ cần sự chăm sóc nhẹ nhàng từ người thân”

“Dạ được, để tôi gọi tài xế đưa bác sĩ về”

Tuấn Anh tiễn bác sĩ Trương xuống cổng rồi nhanh chóng quay trở lại lên phòng, anh nhìn cô nhắm mắt nằm trên giường khuôn mặt phờ phạc thì có chút xót xa, giây phút này anh chỉ làm theo tiếng nói của trái tim mình, mặc kệ cô là Linda hay Quỳnh Hoa anh cũng sẽ không ngăn mình chạy tới thật gần cô nữa.

Chuẩn bị một chậu nước ấm, anh giặt khăn và nhẹ lau mặt cho cô, anh lau tay cô rồi lau xuống cổ, trong lúc không cẩn thận nút áo của cô chọt bung ra, anh vô tình nhìn thấy, đập vào mắt anh là nốt ruồi son màu đỏ, và anh nhớ không nhầm đây chính là nốt ruồi mà Quỳnh Hoa có, lần này thì không sai nữa, Linda chính là Quỳnh Hoa, hai người là một.

Câu chuyện kia chính là câu chuyện của anh và cô, cái tên xin đừng quên em đã nói lên tất cả. Cô vẫn còn yêu anh, chắc chắn là vậy.

Tuấn Anh vui mừng xen lẫn hoảng hốt, anh cố kìm nén sự hỗn độn này lại, cố đứng dậy đi qua đi lại vài vòng, hai bàn tay bóp chặt vào nhau, khoảng khắc này anh lại không biết mình cần phải làm gì, người ta nói trong cái rủi lại có cái may, ông trời thật khéo sắp đặt khi cho anh và cô nhận ra nhau một lần nữa trong hoàn cảnh khó khăn như thế này, vậy mới biết để có được một tình yêu đích thực thật không hề dễ dàng, và định mệnh giữa hai người có lẽ vẫn chưa thể dứt.

Không nhìn được nữa, Tuấn Anh chạy tới nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô cung chiều mà hôn một cái, Quỳnh Hoa cũng đúng lúc này lơ mơ tỉnh dậy, cô nhìn anh rồi ôm đầu khẽ thì thào.

“Tôi, làm sao vậy?”

“Chuyện này sau khi em khỏe, mình sẽ nói nhé”

Anh nhìn cô dịu dàng đáp, trong ánh mắt và giọng nói đều chứa đựng sự yêu thương nhiều đến vô hạn, cô hơi bối rối khi thấy anh nắm tay mình, chọt rứt tay lại bối rối nhỏ giọng.

“Thật cảm ơn anh đã chăm sóc tôi”

Tuấn Anh rất muốn ôm cô vào lòng vào thời điểm này, nói một lời xin lỗi chân thành, nói hết mọi tâm tư đang dậy sóng rồi tất cả sẽ cho cô quyết định, nhưng nhớ lại lời bác sĩ đã dặn anh lại cố kiềm nén cảm xúc, tránh gây cho cô sự xúc động không đáng có, bèn đáp.

“Đừng khách sáo với anh nhé”

Quỳnh Hoa nghe anh nói như vậy thì trong lòng cũng có chút dịu ngọt, mỉm cười e thẹn nói.

“Tôi...tôi khát nước, anh có thể giúp tôi không?”

“Rất sẵn lòng, ngồi yên ở đây chờ anh”

Chỉ vài phút sau anh đã mang nước lên cho cô, Quỳnh Hoa uống xong thì lên tiếng.

“Muộn rồi, anh về phòng ngủ đi ạ”

“Không, hôm nay anh ngủ ở đây”

“Cái gì”

Cô nghe xong thì trừng mắt nhìn anh hét to, sợ cô bức bối lại mệt trong người, anh khăn trương xoa dịu.

“Ý anh là, đêm nay anh sẽ ngủ dưới sàn, trong phòng này. Em cứ ngủ trên giường, nếu cần gì còn gọi anh. Em là bệnh nhân, nên anh sẽ chăm sóc em ở chế độ đặc biệt”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khác lạ, quệt một giọt từ trên đầu xuống dưới chân, bướng bỉnh.

“Hôm nay..anh bị gì mà thay đổi 180 độ vậy, thật nguy hiểm”

“Anh nguy hiểm sao, không hề. Chỉ là, anh dễ thương hơn thôi”

“Hôm qua rõ ràng anh còn lạnh lùng đòi đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi năn nỉ muốn gậy cả lưỡi anh mới chịu tha hiệp đó”

“Hôm qua là hôm qua, hôm nay khác rồi, chuyện hôm qua hãy để nó qua đi. Từ bây giờ em muốn ở lại đây bao lâu cũng được. Vì biệt thự này sinh ra để dành cho em mà”

“Hà?”

“À không, thôi em nằm xuống nghỉ đi, anh sẽ canh giấc cho em ngủ”

Quỳnh Hoa phút chốc thật là mắc cười trước sự hồn nhiên pha trò này của Tuấn anh, chu môi nhõng nhẽo.

“Hôm à, mau về phòng ngủ đi”

“Em nói anh hôm cũng được, đêm nay anh sẽ thức canh cho em ngủ ngon”

“Tại sao phải làm như thế”

“Em đã nghe câu, đúng người chính là, em là công chúa nhỏ, anh là anh hùng của em”

Quỳnh Hoa chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với anh nữa, nhưng những ngọt ngào của anh lại khiến cô hạnh phúc thật nhiều, cô mỉm cười nằm xuống quay lưng lại với anh rồi nói.

“Chúc anh ngủ ngon, tôi ngủ đây”

“Chúc bé ngủ ngon”

.....

Sáng ngày mai.

Khi Quỳnh Hoa tỉnh giấc dậy thì mặt trời cũng đã lên cao, cô khẽ vươn vai mấy cái cho cơ thể đỡ mỏi mệt, nhìn xung quanh không thấy ai, đoán chắc rằng Tuấn Anh đã đi làm, cô ngồi dậy nhanh chóng vào nhà tắm vệ sinh cá nhân rồi xuống lầu.

Vừa đi tới phòng khách đã ngửi thấy một mùi vị rất thơm ngon, hơi nhăn mặt cô rón rén bước vào phòng bếp thì bất ngờ khi thấy anh đeo tạp dề đang đứng ở đó, vừa nếm thử món ăn còn nóng hổi, đầu gật gù miệng mỉm cười vô cùng đáng yêu. Quỳnh Hoa cứ đứng yên lặng ở đó nhìn anh từ phía sau, như có lực hấp dẫn khiến cô không rời chân đi được.

Tuấn Anh quay mặt lại nhìn thấy cô thì vui vẻ hỏi han.

“Em dậy rồi à, đêm qua ngủ ngon không?”

“Anh nói...anh canh cho tôi ngủ, mà không biết tôi ngủ ngon hay không là sao?”

Cô trêu chọc anh đáp lại một cách hờ hững.

“Em hỏi câu khó trả lời quá, thực ra thì hãy xem đó là một câu hỏi xã giao để bắt đầu buổi sáng thôi, chứ anh biết là có anh bên cạnh, thì em...đã yên tâm mà ngủ rất say”

“Anh, thật là dẻo miệng”

“Em ngồi xuống đi, anh múc cháo cho em ăn”

“Sao anh không đi làm vậy?”

“Công việc anh có thể tranh thủ giờ nghỉ trưa giải quyết tại nhà, còn em nếu không có anh thì không được”

Quỳnh Hoa nghe xong thì vui buồn lẫn lộn, cô ngơ ngác hỏi anh.

“Tôi là gì của anh???”

“Em là...”

Tuấn Anh nhất thời ấp úng không biết trả lời câu hỏi này ra sao, đưa tay gãi gãi đầu lên tiếng.

“Em là người anh quan tâm”

Một tiếng sét vang lên bên tai cô, Linda là người anh quan tâm, vậy Quỳnh Hoa sẽ là gì, người cũ sao? Vậy khi biết sự thật Linda chính là Quỳnh Hoa anh sẽ như thế nào?

“Quan tâm... không có nghĩa là yêu thích, đúng không?”

“Quan tâm không có nghĩa là yêu thích, nhưng quan tâm chắc chắn sẽ đi đến yêu thích”

“Vậy, còn người cũ của anh thì sao?”

“Ý em là???”

“Giữa tôi và cô ấy anh sẽ chọn ai?”

Tuấn Anh lúc này mới bước lại gần cô, bất chợt lấy hết can đảm nắm lấy tay cô nhỏ giọng.

“Nếu anh nói anh sẽ chọn em, thì em thấy sao? Còn nếu anh nói anh vẫn chưa quên người cũ thì em sẽ cảm nhận như thế nào?”

“Vậy là, anh đang tham lam có phải không?”

“Không, anh không và cũng chưa bao giờ tham lam trong chuyện tình cảm, vì 4 năm nay anh vẫn chờ một người con gái đó, và từ trước tới nay anh vẫn chỉ yêu duy nhất một người”

“Vậy thì, Linda có ý nghĩa gì?”

“Linda chính là Quỳnh Hoa, dù là Linda hay Quỳnh Hoa thì cả hai cũng là em, người con gái anh yêu”

Tuấn Anh nói xong thì kéo cô đứng dậy ôm rất chặt, cô vùng vẫy trước cái ôm đó đẩy anh ra thật mạnh nhưng không được, tay anh không chịu buông dù cô đánh đập như thế nào, Tuấn Anh cứ ôm cô vậy, thì thầm bên tai cô.

“Em đánh anh nhiều vào, anh không buông em ra nữa đâu”

“Anh bị điên à, tôi không phải là Quỳnh Hoa của anh”

“Phải hay không phải, không quan trọng nữa, anh đã biết em chính là người anh cần tìm”

“Anh bỏ tôi ra trước đi, rồi nói chuyện”

“Anh-nhớ-em, mình ôm nhau một cái thôi”

Những lời Tuấn Anh nói trong phút chốc khiến cô mũi lòng, lý trí cô nói hãy cách xa anh ra, nhưng trái tim cô lại hoàn toàn tan chảy, cô cũng nhớ anh, nhớ hơi ấm nơi lồng ngực, nơi bờ vai của anh. Hai tay buông thõng xuống, cô cứ đứng im như vậy, cả hai không nói gì, chỉ đơn giản là đứng bên cạnh nhau, trao cho nhau một cái ôm ấm áp.

Hoá ra, chỉ cần là trái tim còn thổn thức thì cho dù những nỗi đau đã đi qua có dài bao nhiêu nữa, trong khoảnh khắc chúng ta cũng có thể tha thứ hết chỉ vì một cái ôm.

Hoá ra, có những sự việc rất thích hợp để quên đi, có những nỗi buồn rất thích hợp để lắng xuống, có những thắc mắc rất thích hợp để nhấn chìm, không cần sáng tỏ, bởi vì đôi khi tìm ra được đáp án cũng chính là lúc chúng ta mất tất cả.

Thời điểm này, dù là Linda hay Quỳnh Hoa đều được, dù là trong lòng anh có ai, cũng được. Chỉ cần là anh, chỉ cần là cô. Chỉ cần hai trái tim cùng chân cảm cho một phút giây nồng cháy. Chỉ một chút này thôi, cô sẽ tự cho mình một chút thôi, nhớ đến anh! Mọi việc sau này cô đã có quyết định của riêng mình.

Một lúc sau, Tuấn Anh buông cô ra, đưa tay mình chạm nhẹ vào bên khuôn mặt cô, dịu dàng nói.

“Anh xin lỗi”

“Vì điều gì ạ”

“Vì anh... đã bỏ lỡ em trong thời gian quá dài. Vì anh, đã khiến hai ta bỏ lỡ nhau”

“Điều đó bây giờ có còn quan trọng nữa?”

“Dù em phủ nhận, anh vẫn biết Linda chính là em, Quỳnh Hoa cũng chính là em”

“Dù là như vậy, thì cũng không thể nào quay lại những ngày tháng trước đây”

“Nếu anh nói, anh muốn bắt đầu lại, cơ hội của em, còn dành cho anh không?”

“Em... đã từng đợi anh rất lâu, nhưng rốt cuộc, anh đã không tới! Năm tháng đó, em yêu anh... là thật, còn việc anh đáp trả như thế nào, em cũng đã quên. Em không còn hận anh nữa, không còn oán trách anh nữa. Bởi vì thanh xuân... là để... lưu lại ở trong hồi ký mà thôi”

“Anh biết anh sai rồi, nhưng anh... không thể ngừng, không thể ép buộc trái tim mình không nhớ về em, nếu em còn yêu anh, tại sao lại không thể quay về. Chúng ta vẫn còn yêu nhau mà, phải không em?”

“Yêu ư? Sao anh nói yêu em... mà anh làm em khổ quá vậy hả, Tuấn Anh?”

“Anh...”

“Điều đáng sợ nhất trong một mối quan hệ, anh biết là gì không? Đó không phải là sự dứt khoát vô tình, mà đó chính là sự dây dưa hồi hộp, đến phát điên”

“Dù em có nói gì, hiện tại anh cũng không đủ dũng khí để từ bỏ”

“Lúc đầu em cứ nghĩ rằng tình yêu của chúng ta sẽ làm cho cả thế giới này cảm động, nhưng rốt cuộc điều duy nhất em có thể làm là cố để người ta tin rằng, không còn anh thì em vẫn sống tốt”

Quỳnh Hoa mắt rung rung nhìn anh, nhớ lại tất cả những kỷ niệm đã qua, tất cả chợt hiện về như một cuốn phim quay chậm, cô khóc...

“Anh nghĩ xem, em đã thất vọng tới mức nào??”

Đưa tay lau đi những giọt lệ đang lăn dài trên má, cô thực sự là không muốn khóc, không muốn yếu đuối trước anh, nhưng mà những ngày thơ ấu vụng về ngày ấy cứ day dứt trong cô, hình ảnh cô một mình trong cơn mưa ướt đầm chạy đi tìm anh chỉ để nói với anh một câu “Anh thực sự muốn kết thúc như vậy à”, nó đau lắm, nó tuyệt vọng lắm. 4 năm trôi qua nhưng mỗi khi nhắc lại quá khứ, cô vẫn cảm thấy như có hàng ngàn mũi tên bắn vào tim, nhức nhối đến không ngừng.

“Không phải tình nào cũng có một kết thúc tốt đẹp, nhưng tình yêu của chúng ta kết thúc quá bi thương, cho nên bây giờ hỏi em, còn cơ hội nào cho nó không? Thì em sẽ trả lời là không, nếu được chọn thì em chọn nỗi buồn... em không chọn bị thương”

Cô thở dài nhìn Tuấn Anh đôi mắt đầm lệ, hít một hơi thật sâu, nuốt một ngụm khí xuống lồng ngực mình, dứt khoát nói.

“Hơn bao giờ hết em đã thôi không còn muốn yêu anh nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Theo đuổi

Anh nghe cô nói xong thì không những không nản chí mà còn rất bình thản, khẽ nhìn cô mỉm cười ôn nhu nói.

“Anh hiểu rồi, không còn cơ hội để bắt đầu lại, vậy thì cứ coi như anh là một người thích em vậy, anh sẽ theo đuổi em lại từ đầu”

Quỳnh Hoa nhìn anh khuôn mặt nhăn nhó đến lạ, như thể không tin vào tai mình, cô trở mắt hỏi to.

“Anh nói gì chứ?”

“Từ giây phút này anh chính thức theo đuổi em”

“Trời đất, anh không hiểu những điều tôi nói hả Tuấn Anh”

“Anh mặc kệ”

“Cố chấp”

“Nếu anh không cố chấp, liệu khi em quay về, chúng ta có thể nữa hay không?”

“Tất nhiên, đã nói rõ rồi, không thể chính là không thể”

“Anh bỗng nhiên không nghe rõ em nói gì, aaa lỗi tai anh đau quá, chắc anh phải tới bác sĩ thôi”

Tuấn Anh nhìn cô trêu chọc, cô lườm anh một cái thật dài bĩu môi nói.

“Lì lợm”

“Thế này cũng được, miễn có em là được”

“Anh thôi đi, theo đuổi là gì chứ?”

“Là khiến em thích thú và tin tưởng anh trở lại”

“Đừng lãng phí thời gian vì tôi nữa”

Quỳnh Hoa nói xong thì đứng dậy lên lầu thay quần áo để ra ngoài, lúc cô đi xuống anh cũng đã thay xong quần áo và ngồi ở sofa chiêm chờ cô. Tò thái độ không quan tâm Quỳnh Hoa dứt khoát làm theo ý mình, tích tắc anh kéo tay cô lại, mỉm cười lên tiếng.

“Em đi đâu anh sẽ đưa em đi?”

Cô gạt tay anh ra bực bội nói.

“Anh rảnh thì về nhà ngủ đi, theo tôi làm gì, phiền phức”

“Anh rất rảnh, nhưng lại không buồn ngủ.”

Cô nghe xong thì cảm thấy anh giống như một người điên, cứ đà này anh nhất định sẽ không bỏ cuộc, cô phải nghĩ ra cách khác thôi, quay qua nhìn Tuấn Anh cô đồng dục đáp.

“Được, Dù sao anh cũng có ý tốt, nếu tôi từ chối thì cũng không ra gì, phiền anh vậy”

Tuấn Anh vui mừng ra mặt sau khi nghe xong câu đó, cầm lấy giỏ xách trên tay cô và dẫn cô ra xe.

“Anh làm gì vậy?”

“Xách túi cho em, không để em đựng tay vào bất kỳ việc gì hết”

“Khùng”

Miệng lẩm nhẩm Quỳnh Hoa rất nhanh đi ra chọn ghế phía dưới rồi ngồi vào trong, anh nhìn xuống cô cười tươi cất giọng.

“Thắt dây an toàn lại đi bé”

“Không cần”

“Vậy để anh làm”

Tuấn Anh lại một lần nữa nhào mình ra sau và thắt dây an toàn cho cô, anh bây giờ cứ như một đứa trẻ 18 tuổi, vừa biết yêu lần đầu. Hành động mọi thứ thật ngông cuồng, không biết mắc cỡ.

“Chúng ta đi đâu bé ơi?”

“Highlands coffee”

“Ừa, vậy là em đang dành cho anh một buổi hẹn hò sao?”

“Anh nghĩ vậy”

“Chứ không phải sao?”

“Đúng là hẹn hò, nhưng không phải cùng anh”

“Thế thì là ai?”

“Đoàn Sỹ”

“Lại thằng nhóc đó à”

“Nếu không vui, anh có thể về, tôi tự đi”

“À không, bình thường mà, kiểu gì anh cũng chờ em”

“Okay”

Xe lăn bánh trên đường, họ không nói thêm gì nữa. Tới nơi Quỳnh Hoa đi vào trong một mình, được vài bước cô quay lại nhìn anh nói.

“Anh tính ngồi trong xe luôn à”

“Ừ, ngồi đây chờ em”

“Anh chắc chứ?”

“Chắc chắn”

“Tuỳ anh”

Cô cười nhạt tháo mắt kính xuống và đi thẳng tới chỗ bàn của mình, Đoàn Sỹ đã chờ sẵn, nhìn thấy cô vội kêu to.

“Linda xinh đẹp”

“Cậu chờ tớ lâu không?”

“Không, mà cậu hẹn tớ ra đây có việc gì à”

“Phải có việc mới được gặp cậu?”

“Thời gian của tớ luôn dành cho cậu, chỉ là bình thường cậu rất bận rộn. Nên mới cảm thấy lạ đó”

“Hôm nay tớ tự cho mình một ngày để nghỉ ngơi”

“Linda, cậu đã suy nghĩ về câu hỏi của tớ hôm trước chưa”

“Câu hỏi gì, tớ không nhớ?”

“Là... tớ muốn tìm hiểu cậu?”

Quỳnh Hoa nghe xong thì nhìn Đoàn Sỹ cười to, đáp lại.

“Cậu và tớ 4 năm nay tìm hiểu nhau chưa đủ sao?”

“Không phải tìm hiểu kiểu như thế, mà là.. nâng cấp hơn”

“Nghĩa là sao cậu nói thẳng ra đi, áp ứng hoài”

“Tìm hiểu... để đi đến tình yêu”

Cô giật mình trước câu nói đó của Đoàn Sỹ, cầm chiếc khăn trên tay đánh cậu ta một cái thật mạnh, đánh đá lên tiếng.

“Giỡn mặt với tớ hả”

“Tớ đang nghiêm túc mà”

Một phút yên lặng giữa hai người, cô cúi đầu xuống có chút xấu hổ, lúng túng.

“Tớ đã quen coi cậu là bạn thân rồi, không thể nào...”

“Tớ sợ mất cậu... vào tay Tuấn Anh kia”

“Sao cậu lại nghĩ vậy, tớ và anh ta không có gì”

“Có đấy”

“Nhưng tớ và cậu lại càng không được. Bao nhiêu cô gái đến bên cậu, sao cậu lại...”

“Tớ không thích họ, trong mắt tớ chỉ có mình cậu. Ai cũng hiểu điều đó, chỉ có cậu là mãi không chịu hiểu mà thôi”

Chưa để cô kịp trả lời, thì ở đâu Trần Tuấn Anh lù lù xuất hiện, lịch sự nói.

“Chào hai bạn, tôi ngồi chung nhé”

Cũng chưa cần nhận được sự đồng ý, anh kéo chiếc qua ngồi sát gần Quỳnh Hoa, vui vẻ nói.

“Hôm nay thật là một ngày đẹp trời, lại được gặp bạn cũ ở đây”

Cô nhìn anh khuôn mặt ngao ngán hết biết nói gì, Đoàn Sỹ thì khó chịu hằn hậm hực đáp.

“Sao anh ám tôi hoài vậy?”

“Cái gì mà cậu nói khó nghe thế, cái gì mà ám với không ám chứ? Chúng ta không phải là bạn của nhau sao?”

“Không, ai là bạn của anh chứ”

Cả hai cùng đồng thanh lên tiếng, Tuấn Anh quay sang Quỳnh Hoa bình tĩnh trả lời.

“Anh tưởng từ hôm anh đồng ý cho em quay phim ở biệt thự hoa hồng thì chúng ta đã là bạn rồi”

Thấy anh đang có ý đe dọa mình, cô dù trong lòng tức chết cũng phải một mực im lặng, lẽ như được nước đề đầu cười cô anh quá lại mang đến kết quả ngược lại thì không tốt chút nào.

“Thì là bạn”

“Đấy, vậy mới phải. Mà cậu Đoàn Sỹ lại là bạn thân của bạn tôi, thì cũng là bạn của tôi. Nào trưa nay hai người muốn ăn gì, tôi mời”

Đoàn Sỹ trong lòng hận Tuấn Anh không thể tả vì đã phá đám buổi thổ lộ của mình, anh trong phút chốc vỗ tay hưởng ứng.

“Hay lắm, vậy bạn thân à chúng ta đến Cham Charm ăn nhé”

Cham charm là một trong những nhà hàng đẹp nhất thế giới, toạ lạc tại khu vực phú mỹ hưng, nhà hàng này mang đậm phong cách chăm pa và Ấn Độ, sang trọng hào nhoáng với những món ăn thơm ngon được các đầu bếp có nhiều kinh nghiệm đầu tư kỹ lưỡng, vô cùng đắt đỏ và xa xỉ.

Tuấn Anh biết rõ dụng ý của Đoàn Sỹ thì càng đắc ý, vì anh ta không hề biết rằng Trần Tuấn Anh này có thể thiếu bất kỳ thứ gì trên đời nhưng có một điều chắc chắn rằng tiền thì anh không bao giờ thiếu. Anh nhìn cậu ta cười tươi trả lời.

“Chuyện nhỏ”

Cả ba cùng rời khỏi quán cà phê trong sự mệt mỏi của Quỳnh Hoa, nhìn hai người bên cạnh cứ liên tục đấu đá nhau trông chẳng khác gì trẻ con, cô lắc đầu đi nhanh ra xe, vào chỗ ngồi và im lặng lướt web.

Vừa dừng xe trước cửa nhà hàng, họ lại vô tình gặp một người quen, Trí Thắng thấy cô thì rất hào hứng vẫy tay.

“Chào Linda”

Cô cũng rất lịch sự đáp lại.

“Chào anh Trí Thắng”

Đang có ý định sà lại gần nói chuyện thì Tuấn Anh từ trong xe đi ra lạnh lùng bước tới, khuôn mặt không hài lòng nhìn cậu bạn mình khoanh tay cắt giọng.

“Sao, cậu chủ cũng tới đây ăn sao?”

Trí Thắng thấy anh thì khẽ lắc đầu, nhớ lại sự việc tại biệt thự hoa hồng, chắc anh vẫn chưa bỏ qua sự lộ liễu ngày hôm đó, bèn đành kiếm cớ rút lui, giữ lại cho mình một chút mặt mũi.

“À, tớ chỉ đi ngang qua thôi, bây giờ liền rời chỗ này ngay, được chưa?”

“Tốt nhất nên như thế”

“Cậu và Linda hiện tại là???”

“Cậu cần biết? Cậu thích Linda”

Tuấn Anh nhìn Trí Thắng gần giọng, thể hiện sự kiên nhẫn cuối cùng còn sót lại của mình.

“Thôi được rồi, tớ chỉ xem Linda là bạn, Bye cậu, tớ đi trước”

Trước khi đi Trí Thắng vẫn nhìn cô cười ngọt ngào một cái rồi tạm biệt.

Bữa trưa hôm nay có lẽ là bữa trưa đặc biệt nhất với cô, vì có hai người đàn ông cứ thay nhau gấp thức ăn vào chén mình, Tuấn Anh bỏ một miếng thì Đoàn Sỹ nhất định không chịu thua cũng phải bỏ một miếng, liên tục như thế, cho đến mức cô cảm thấy mình sắp phát điên lên vội hét to thì hai người mới dừng lại.

“Đủ rồi, hai người ăn đi”

Anh và Đoàn Sỹ không nói không rằng, hai người hai chiến tuyến ngồi ăn rất nhanh, cho tới lúc xong bữa thì bắt đầu lại cuộc chiến giành giật.

“Để anh chở em tới công ty”

“Để tớ chở cậu đến công ty”

“Anh”

“Tớ”

Quỳnh Hoa bực bội bỏ ra ngoài bắt vội một chiếc tắc xi, cô đã cảm thấy quá đau đầu, không muốn tiếp tục nhìn thấy hai người đó thêm một phút giây nào nữa.

Tuấn Anh và Đoàn Sỹ vẫn không từ bỏ, cả hai lao ra xe và đuổi theo.

Chờ đợi cô cho đến tối mịt, cả anh và Đoàn sỹ vẫn không ai có dấu hiệu rời đi. Quỳnh Hoa ra khỏi công ty nhìn hai người bướng bỉnh nhăn nhó nói.

“Bây giờ thì hai người về được chưa?”

“Được”

Cả hai không ai hện ai cùng đồng thanh đáp lại.

“Không ai thấy mệt à?”

“Không”

Vẫn là một câu trả lời nhưng hai người cùng nói.

“Nhưng tôi thì rất mệt, cực kỳ mệt mỏi. Hai người hiểu chưa?”

“Hiểu”

Khẽ thở dài, cô sai bước rất nhanh về phía trước, Tuấn Anh và Đoàn Sỹ mỗi người nắm một cánh tay trái phải của cô dứt khoát cất giọng.

“Về cùng anh”

“Về cùng tớ”

Quỳnh Hoa liếc qua nhìn Tuấn Anh, rồi lại liếc qua nhìn Đoàn Sỹ, hai người đó đang trừng mắt nhìn nhau, biết là cục diện này không dễ thoả hiệp. Cô đành dùng hết sức hất tay họ ra và lao qua đường.

Vì quá vội vã Quỳnh Hoa lại không để ý, một chiếc xe đang đi tới mang theo một tiếng kétttt thật dài.

Chương 40: Tớ sẽ đợi, đợi bản thân sẽ hết thích cậu?

Tại bệnh viện.

Tuấn Anh nằm yên cho bác sĩ xử lý vết thương, sát khuẩn và băng bó. Dù rất đau đớn nhưng khuôn mặt anh không biểu lộ điều gì, vẫn vui vẻ nắm chặt lấy tay cô mỉm cười. Quỳnh Hoa bên cạnh thì được một trận chấn động đầu óc, lo lắng khóc lóc mãi không thôi. Khi chiếc xe kia kịp lao tới thì anh đã rất nhanh đẩy cô ra xa, cô nhìn anh nói giọng trách móc.

“Anh còn cười được hả, lỡ mà anh có chuyện gì Trần Gia có tha cho em không?”

“Mạng anh lớn lắm, không sao đâu. Bảo vệ được em, mới là điều anh muốn làm”

“Anh... đau lắm không?”

“Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, đàn ông sức dài vai rộng như anh chịu được”

“Chảy máu quá trời mà nhỏ gì chứ?”

“Vì em, đau một chút nữa cũng chẳng là gì”

“Anh lao ra làm gì, cứ kệ em đi”

“Không kệ được, em đau anh mới khổ ấy”

“Ai mượn anh chăm sóc em đâu mà sợ khổ”

“Khổ tâm, khổ ở trong lòng, anh không muốn người anh yêu thương bị đau thêm một lần nào nữa”

Nói rồi, Tuấn Anh hôn lên tay cô, cô nhắm mắt rứt tay mình lại, nhưng anh giữ chặt lắm.

“Em không thương anh à, mà còn nỗ lực rút tay ra khỏi anh”

“Liên quan gì?”

“Em làm vậy là anh đau chết luôn đấy, không thiết sống nữa”

“Ngông cuồng”

“Thật, em cứ thử đi sẽ biết”

“Thôi được rồi, anh nằm nghỉ đi, em ra hỏi bác sĩ xem tình hình thế nào?”

Tuấn Anh vẫn giữ tay cô lại, nhất quyết không cho cô đi.

“Không cần hỏi, đây là bác sĩ quen của anh. Anh đã nói lát nữa anh sẽ xuất viện về nhà. Anh không thích mùi bệnh viện, khó chịu lắm”

“Nhưng ổn không?”

“Em yên tâm đi, chỉ là xây xước ngoài da thôi”

“Vậy lát gọi tài xế tới chờ anh về biệt thự Trần Gia”

“Không đâu, anh muốn về biệt thự hoa hồng”

“Nhưng mà...”

“Em không muốn chăm sóc anh sao?”

“Em có thể làm điều đó, nhưng em sợ mình vụng về...”

“Chỉ cần là em... như thế nào cũng tốt”

Xe dừng lại ở biệt thự hoa hồng, tài xế của anh dìu anh lên lầu, cô ở dưới bếp nấu một chút súp để anh ăn nhẹ rồi uống thuốc, nhớ lại cái lúc anh che chắn cho mình, tìm cô lại thấy như ngừng đập một nhịp, cô đã hoảng hốt như thế nào, khoảnh khắc đó cô đã vứt bỏ tất cả những thứ sợ hãi ở trong lòng, vứt bỏ những nỗi đau, vứt bỏ hết những rào cản. Muốn quay về bên anh, không cần biết ngày mai ra sao, cuộc sống này ngắn ngủi, còn được ở bên anh một ngày thì yêu anh thêm một ngày, còn được ở bên anh một giây thì yêu anh thêm một giây, như vậy cô sẽ không phải hối tiếc suốt quãng đời còn lại.

Cũng qua chuyện tối nay mà cô đã nhận ra được một điều nhân thế luôn vội vã, chẳng ai có thể chờ ai trọn trăm năm, chúng ta dù đau khổ hay hạnh phúc, dù thành công hay thất bại cuối cùng cũng chỉ là một nét đẹp vụn vặt trong kẽ hở của thời gian, chớp mắt sẽ biến thành cát bụi. Vậy nên hãy cứ sống như chính ngày hôm nay là ngày cuối cùng, hãy cứ nhiệt tình cống hiến cho công việc, hãy cứ yêu như thể gom tất cả những nồng cháy vào một phút tươi đẹp nhất rồi vụt tắt tới ngàn sau cũng được, hãy nhảy như chưa từng được nhảy, hãy bên nhau như chưa từng có nhau.

Bưng tô súp nóng hổi lên tìm anh, trong lòng cô ngập tràn rất nhiều điều muốn nói, Tuấn Anh thấy cô thì dịu dàng cất giọng.

“Vắt và cho bé rồi”

“Anh nếm thử đi, xem ngon hông nè”

Quỳnh Hoa thổi thổi một muống rồi đưa ra trước mặt anh, e thẹn cúi đầu. Tuấn Anh cười ngọt ngào nhìn cô rồi ăn miếng đầu tiên.

“Rất ngon”

“Ngon thì anh ăn nhiều vào”

Cô lại tiếp tục đút cho anh những muống súp còn lại cho đến khi đã hết nhẵn ở trong chén, cô chu đáo lấy nước và thuốc đặt vào tay anh.

“Quỳnh Hoa, cảm ơn em nhé”

“Em mới cần phải cảm ơn anh, nếu không có anh không biết giờ này em đã như thế nào”

“Vậy chúng ta hãy cùng nhau cảm ơn ông trời”

“Cảm ơn ông trời?”

“Đúng vậy, vì đã cho anh và em được bình an, đặc biệt là cho chúng ta gặp lại nhau”

Quỳnh Hoa khẽ mỉm cười trước câu nói đó của anh, Tuấn Anh lại nắm tay cô tiếp tục nói.

“Hãy cho anh một cơ hội, nha bé”

“Em...”

“Đôi khi anh thật sự rất thèm một cái ôm giữa dòng đời đầy vội vã này, nhưng anh không tìm được cảm giác đó ở bất cứ ai, ngoài em. 4 năm qua đối với anh nhạt nhẽo và vô vị lắm. Cuộc sống của anh lúc nào cũng trôi qua trong cái vòng luẩn quẩn như thế, đi làm 10 tiếng, có khi hơn. Cả một ngày dài đặng đặng, tối trở về nhà lủi thủi ăn cơm một mình, ốm đau cũng một mình, đi đâu cũng một mình. Những lúc như thế, anh đã ước có em bên cạnh, nghe một câu hỏi han của em thôi chắc cũng khiến anh chực trào nước mắt. Chuyện đó cứ lặp đi lặp lại như một thói quen của anh. Có đôi khi anh đã nghĩ, một mình cũng tốt. Trái tim nó có lý lẽ của nó, không thể gượng ép được, anh không kè ra đây để được em thương hại, anh chỉ muốn chia sẻ và nói với em một điều là dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng muốn em hiểu là em là một trong những phần kỷ ức duy nhất, hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất của cuộc đời anh”

Tuấn Anh nói xong, có một giọt nước mắt lăn dài trên má, cô nhìn anh rồi cũng bỗng nhiên bật khóc nức nở, lao vào lòng anh ôm rất chặt. Cả hai người cứ như vậy khóc cùng nhau, trong đau thương cùng cực họ vẫn không thể rời xa nhau, họ đi qua cuộc đời nhau bằng tất cả niềm tin và hi vọng rồi lại trở về bên nhau bằng tất cả những níu kéo và thứ tha. Quỳnh Hoa dụi đầu vào ngực anh nghẹn ngào nói.

“Dù ngày mai có ra sao, đừng lo... vì chúng ta đã có hôm nay rồi, phải không anh?”

“Anh sẽ không dùng tình yêu của mình để chữa lành những vết thương đã gây ra trong tim em, vì anh tin chính tình yêu của chúng ta sẽ là liều thuốc giúp em rửa sạch những điều đó một cách nhanh nhất, Quỳnh Hoa..anh-rất-yêu-em”

Tuấn Anh vuốt tóc cô rồi nâng cằm cô lên, trao cho cô một ánh nhìn trìu mến, rồi không chờ đợi thêm nữa, anh bắt gác hôn lên môi cô, một nụ hôn đầy say mê và nồng cháy, một nụ hôn rất dài và rất sâu, xóa tan hết thấy những ưu tư phiền muộn, từ nay anh và cô lại nắm tay nhau bước tiếp trên con đường phía trước. Nguyên nhân không xa rồi!

.....

Những ngày tiếp theo trôi qua đối với cô và anh là những ngày hạnh phúc, cả hai có thời gian ở bên nhau và chăm sóc nhau. Cô không suy nghĩ quá nhiều về chuyện tương lai nữa, cứ yêu thôi. Trải qua rất nhiều thăng trầm của cuộc sống, cô đã hiểu sự điên rồ của tình yêu. Một khi con tim đã lên tiếng, thì không một lý do nào có thể ngăn cản được hai người đến bên nhau, tình yêu còn thì sẽ còn bên nhau, tình yêu hết thì mới thực sự chấm hết.

Ở một nơi khác, Đoàn Sỹ nhớ lại những gì sau khi được Quỳnh Hoa kể lại tất cả câu chuyện của mình trong quá khứ, anh mới thực sự ngỡ ngàng, có rất nhiều cảm xúc đến với anh vào lúc này, có một chút hụt hẫng, một chút mất mát, một chút vui mừng xen lẫn một chút buồn tủi.

Anh thích cô là thật, nhưng đứng ở vai trò là một người bạn thân thì anh lại luôn mong có được hạnh phúc, có được một tình yêu đúng nghĩa. Bây giờ anh mới hiểu tại sao 4 năm qua cô vẫn luôn lựa chọn sự tự do trong khi rất nhiều chàng trai muốn theo đuổi và trao tặng tình cảm của mình đến cô.

Anh không nhỏ nhen và ích kỷ đến mức không thể chúc mừng cho Tuấn Anh, dù sao anh ấy là người đến trước, là người tồn tại trong thanh xuân của cô, tồn tại trong hồi ức của cô và đặc biệt là tồn tại trong tim cô. Ngồi bên ly rượu nhạt nhẽo, Đoàn Sỹ cầm lấy điện thoại và gọi cho cô, anh muốn gặp cô vì anh đang có rất nhiều điều muốn nói.

“Tớ nghe đây”

“Cậu qua quán cũ hay ngồi gặp tớ một chút nhé”

“Giờ này sao? Đã 9 giờ tối rồi đấy”

“Một chút thôi”

“Ừ, đợi tớ”

Cúp máy, anh lại tiếp tục đưa ly rượu lên môi mình uống một hơi cạn, nghĩ về cô anh chợt mỉm cười. Quỳnh Hoa rất nhanh cũng đã tới, nhìn thấy Đoàn Sỹ ngồi uống rượu một mình, lòng cô có chút thương cảm, chạy tới nhả mặt nói.

“Cậu làm gì đấy hả?”

“Tớ không sao, uống vài ly thôi”

“Gọi tớ ra đây là có chuyện gì”

Đoàn Sỹ nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng rồi bỗng lên tiếng.

“Đạo này cậu mệt hay ốm à”

“Sao lại hỏi vậy?”

“Tớ nhìn sắc mặt cậu nhợt nhạt lắm”

“Chắc là do công việc nhiều quá, áp lực nên tớ xuống sắc thôi”

“Trong người cảm thấy thế nào?”

“Thỉnh thoảng có vài cơn đau đầu kéo dài, nói chung là nhức mỏi toàn thân nhưng mà không sao, tớ uống thuốc giảm đau lại hết à”

“Linda à, cậu nói vậy mà nghe được, cậu phải giữ gìn sức khỏe đó, phải biết chăm sóc bản thân, cậu nhớ chưa?”

“Tớ biết mà, không cần lo đâu”

“Không lo sao được, mà tay cậu sao đây?”

Đoàn Sỹ xót xa nhìn vào cánh tay cô có xuất hiện một vết bầm tím.

“Sao là sao cơ”

“Bầm hết rồi nè”

“Ừ, sao tớ không thấy đau nhỉ, chắc là do va chạm nhẹ, không để ý lắm”

“Cậu cứ như vậy hoài, tên Trần Tuấn Anh này ở bên cậu kiểu gì thế?”

“Đừng trách anh ấy, anh ấy rất bận, anh ấy đã nuông chiều tớ rất nhiều rồi. Mấy việc đau ốm lật vật này tớ không muốn để anh ấy biết”

“Thôi được rồi, nhưng mà cậu phải quan tâm chính mình hơn nữa nhé, đừng làm việc quá sức đấy”

“Yên tâm đi”

“Linda nè, về bên Tuấn Anh cậu cảm thấy như thế nào?”

“Nói như thế nào nhỉ, ở bên cạnh anh ấy tớ không có cảm giác sự tồn tại của mình là vô nghĩa, tớ học được cách cho đi nhiều hơn, cảm thông nhiều hơn, thấu hiểu nhiều hơn. Tình yêu của tớ và Tuấn Anh hiện tại không giống như tình yêu thời non trẻ nữa, dù là vui hay buồn thì cũng không quá hạnh phúc hay không quá khổ đau, là một thứ tình cảm đầy đủ tình thương và trách nhiệm.”

“Nhìn vào ánh mắt của cậu, tớ thực sự thấy ghen tỵ với Tuấn Anh”

“Sau tất cả tớ nhận ra một điều rằng, hoá ra có những điều tớ nghĩ mình sẽ không chịu đựng được tớ cũng đã chịu đựng qua, có những người tớ nghĩ không bao giờ đánh mất, đến cuối cùng thì lại bỏ lỡ. Rốt cuộc, cuộc đời này chẳng có khái niệm gì gọi là không thể cả, chỉ cần là điều chúng ta muốn, chúng ta nhất định làm được. Thật kỳ lạ là, đi qua mọi tổn thương, điều tớ muốn nhất bây giờ vẫn chính là bỏ qua mọi tổn thương đó, để trở về và yêu anh ấy thêm một lần nữa”

“Cậu...không sợ...sẽ lặp lại điều đã cũ sao?”

“Thật ra, nói không sợ thì hoàn toàn không phải, tớ đã từng rất rất sợ...sợ đến mức tớ đã nghĩ không thể bắt đầu lại câu chuyện này lần thứ 2. Nhưng mà, qua buổi tối hôm đó, tớ đã thông suốt rồi, có một số việc có lẽ thật sự làm rồi, rất nhiều năm về sau sẽ hối hận. Nhưng nếu vào lúc đó không làm sẽ càng hối hận.”

Quỳnh Hoa nhìn Đoàn Sỹ mỉm cười ánh mắt lấp lánh, cô nói xong câu này thì cảm thấy bản thân rất nhẹ nhõm, mọi việc đối với cô giờ đây đơn giản lắm, cô không muốn mình suy nghĩ phức tạp nữa. Bởi vì càng như vậy càng rắc rối mà không mang lại kết quả gì.

“Cậu nói đúng, điều gì cần làm, cứ làm đi. Giống như tớ, đã thổ lộ được với cậu, dù bị cậu từ chối, nhưng ít ra tớ cũng đã học được cách chấp nhận. Ai mà chẳng sống với ít nhất một nỗi buồn, có phải không?”

“Cậu đừng buồn, vì đối với tớ cậu luôn là một Đoàn Sỹ vui vẻ lạc quan”

“Tớ đã từng tự mình tưởng tượng cảm giác thất tình sẽ như thế nào? Tớ đã nghĩ nếu có một ngày tớ không chịu nổi nữa, mang đôi mắt đỏ hoe này đến gặp cậu, chẳng thể nói được gì, cậu cũng đừng hỏi gì cả, chỉ cần đưa tay cho tớ, mang cậu đi khỏi đây, đến đâu cũng được. Cậu thấy tớ có hâm không? Tình yêu làm con người ta không ý thức được mình đang làm gì hả?”

“Cậu không hâm, nhưng tưởng tượng hơi lớn”

Đoàn Sỹ và cô cùng nhau cười xoà, cả hai nói chuyện trêu đùa nhau vui vẻ, dường như qua mỗi độ tuổi ai ai cũng sẽ trưởng thành lên, sẽ sâu sắc lên và biết cách đối diện với những tâm bí kịch ở trong lòng mình, Đoàn Sỹ dù vẫn canh cánh đau cho thứ tình cảm đơn phương của mình, nhưng cũng sẵn lòng chúc phúc cho đối phương. Quỳnh Hoa dù trong lòng xót xa cho Đoàn Sỹ nhưng vẫn tỏ ra như không có gì, chỉ để giữ lại mối quan hệ đã rất tốt đẹp.

Mọi cuộc gặp gỡ trên cuộc đời này đều là do số phận an bài, cho dù là bạn gặp được ai đó cũng là người bạn nên gặp. Tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên. Vì sự xuất hiện của họ nhất định sẽ dạy bạn điều gì đó. Vì vậy dù như thế nào, dù đi tới đâu cũng đều nên tin tưởng rằng đó là...nơi bạn nên đến, việc bạn nên làm, người bạn nên gặp. Tất cả cuộc hội ngộ và chia ly cũng như một tấm vải vậy, muốn nó đẹp thì cần phải chấy qua thâm trầm.

Người ta vẫn thường có câu, khi uống rượu thì chỉ nên uống tám phần say, khi yêu thì chỉ nên yêu bảy phần tình. Nhưng mà ai uống rượu lại còn đủ tỉnh táo để không phải say đến mơ hồ, ai khi yêu lại không yêu đến rơi lệ.

Cuộc đời này đáng buồn nhất là khi bạn gặp được một người đặc biệt nhưng lại hiểu rằng không thể nào mãi mãi ở bên người ấy, không sớm thì muộn đến một ngày tự khắc cũng phải buông tay.

Cũng như Đoàn Sỹ lúc này tuy miệng vẫn cười nhưng lòng thì đang nhức nhối, nhìn cô anh tự nhủ thầm.

- Tớ sẽ đợi, đợi bản thân mình sẽ hết thích cậu?

Quỳnh Hoa nhìn đồng hồ rồi lập tức nói giọng dứt khoát.

“Trễ rồi về thôi”

Cô bước xuống ghế, cả cơ thể bỗng dựng chao đảo, cô ôm đầu choáng váng đứng dựa vào thành ghế bên cạnh, anh nhìn cô hốt hoảng lên tiếng.

“Cậu sao vậy?”

“Tớ không biết nữa”

“Ngày mai tớ dẫn cậu đi khám”

“Sáng mai tớ có việc phải đi cùng Tuấn Anh”

“Vậy chiều mai nhé”

“Được rồi, nhưng mà cậu đừng nói gì với anh ấy”

“Tớ đồng ý”

Chương 41: Trả thù

Trời xanh, mây trắng, nắng vàng, là tất cả những gì đã có cho ngày hôm nay. Tuấn Anh và Quỳnh Hoa mặc trang phục thật thoải mái là quần jeans và áo thun cùng nhau đi tới một nơi mà anh đã nói ngày hôm qua.

Bản thân cô thấy rất tò mò, bởi vì dù gắng hỏi rất nhiều lần anh cũng không chịu nói rõ, cứ bảo là ngày mai đi đến rồi sẽ biết. Lên xe rồi Quỳnh Hoa vẫn chưa hết thắc mắc, nhõng nhẽo ôm cánh tay Tuấn Anh tiếp tục gắng hỏi.

“Minh đi đâu thế anh ơi”

“Bí mật”

“Anh nói đi mà”

“Không được”

Tuấn Anh nhẹ giọng nhìn cô mỉm cười, xe chạy ra xa khỏi trung tâm thành phố, không khí vùng ngoại ô thật thoáng mát và trong lành khiến cho cô có chút khoan khoái và dễ chịu, Quỳnh Hoa quay qua anh nói giọng ngọt ngào.

“Anh chính là muốn chúng ta đi picnic cùng nhau à”

“Gần giống như vậy, sắp tới nơi rồi, em chuẩn bị đi nhé”

“Chuẩn bị gì chứ?”

“Chuẩn bị tinh thần, gặp người quen”

Vừa nói anh vừa tắt xe vào chỗ trống trước mặt, đây là một căn nhà mới xây, rất đẹp, với sơn tường màu trắng đi kèm là rất nhiều hoa xung quanh lối vào, cổng bằng gỗ lại có thêm bụi hoa giấy màu tím trước nhà, thoạt nhìn vô cùng lãng mạn, lại có điều gì bất ngờ đây chẳng, Quỳnh Hoa nghĩ thế.

Mở cổng bước vào, đang ngó nghiêng nhìn chỗ này chỗ kia thì một giọng nói vang lên khiến cho cô chợt giật mình.

“Hoa à”

Cô quay đầu lại, thì ra là mẹ cô, đã bao nhiêu năm không gặp, mẹ đã già hơn và gầy hơn xưa. Có chút ngạc nhiên pha lẫn tủi thân, cô cứ đứng im như thể không phản ứng gì, mẹ cô nhất thời xúc động mà chảy nước mắt chạy đến ôm lấy cô.

“Hoa à, rốt cuộc thì cuối cùng con cũng đến thăm mẹ, mẹ nhớ con lắm”

Thực ra thì cô không hẳn là không có tình cảm với mẹ, từ nhỏ tới lớn cô ở với mẹ nên phần nào cũng có mẹ trong lòng, chỉ là qua rất nhiều lần bị chính mẹ ruột của mình đối xử tệ bạc thì cô sinh ra lạnh cảm, không thể hiện được sự ấm áp đó ra bên ngoài. Mẹ cô vẫn vừa khóc vừa đưa bàn tay chai sần của mình sờ lên khuôn mặt con gái lạc giọng.

“Mẹ xin lỗi con, bao năm qua đã không chăm sóc cho con, mẹ sai rồi, con hãy tha thứ cho mẹ nhé Hoa”

Cũng đúng lúc ba dựng cô từ trong nhà đi ra thấy cảnh này vội lật đật bước tới, lên tiếng.

“Trời ơi, con gái, cuối cùng thì con cũng về rồi. Nhanh, nhanh vào nhà, bà để cho con vào ngồi nghỉ ngơi đã”

Mẹ cô nghe xong thì buông cô ra, nắm cánh tay cô dẫn cô vào trong. Căn nhà này khá rộng lớn, trang trí cũng rất gọn gàng bắt mắt, các vật dụng trong gia đình rất đầy đủ và lướt sơ qua cũng biết là đồ đắt đỏ, Quỳnh Hoa nhìn mẹ rồi thì thầm nói.

“Nhà ai đây hà mẹ?”

“Nhà của ba mẹ đấy con”

“Ba mẹ lấy đâu ra tiền mua nhà đẹp thế này”

“Là con rể Tuấn Anh mua tặng, không những thế hàng tháng nó đều gửi tiền cho ba mẹ tiêu xài, ba dựng con nay đã bỏ hẳn lô đề cờ bạc rồi, mẹ cũng

thế, an phận thủ thường thôi”

Cô lại một lần nữa nhìn mẹ hét to.

“Tuấn Anh sao ạ?”

“Mấy năm nay đều như thế, con không biết gì hả?”

“À không, không có gì mẹ”

“Hoa à, từ lúc con bỏ nhà đi, nói thật ba mẹ cũng thấy trống vắng hẳn, nhiều đêm mẹ nằm gác tay lên trán suy nghĩ lại tất cả, mẹ thấy rất thương con, vì người làm mẹ này đã làm khổ con, ta thật không xứng”

“Thôi được rồi mẹ, chuyện qua rồi, con không chấp nhất nữa. Từ nay con mong ba mẹ sống tốt, mạnh khoẻ, vui vẻ là được ạ”

“Nếu con đã chấp nhận bỏ qua quá khứ trước đây, thì mẹ không còn mong mọi gì hơn. Hôm nay là một ngày hạnh phúc, cả nhà mình phải cùng nhau ăn một bữa thật ngon, để mẹ vào chuẩn bị”

Mẹ cô nói xong thì tắt bếp vào bếp, cô cũng đi theo phụ mẹ một tay, bữa trưa diễn ra rất trong không khí sum vầy và ấm áp, đã rất lâu rồi cô mới có cảm giác này, cảm giác có một gia đình trọn vẹn, một gia đình để trở về sau những ngày giông bão.

.....

Bữa ăn kết thúc anh với cô cũng liền rời đi, trên xe Quỳnh Hoa nhẹ nhàng nói với Tuấn Anh.

“Cảm ơn anh nhé”

“Đó là việc anh nên làm”

“Em vẫn chưa hiểu, sao hôm nay anh lại dẫn em về thăm mẹ vậy?”

“Anh muốn em đối diện với những thứ em cho là nỗi đau, là sự bất hạnh. Muốn em buông bỏ được những chấp niệm đã in sâu trong tâm trí của thời thơ ấu, tha thứ cho mẹ, cũng là tha thứ cho chính mình, cho mình được sống những ngày tháng tiếp theo không còn trăn trở về bất kỳ điều gì nữa”

“Em đã nhẹ lòng đi rất nhiều”

Tuấn Anh nhẹ nắm tay cô ôn nhu nhỏ giọng.

“Từ bây giờ em chỉ việc hạnh phúc thôi”

“Anh đã giúp em trở nên tốt đẹp hơn”

“Tình yêu là cùng trao cho nhau những gì tuyệt vời nhất và cùng dắt tay nhau tiến bộ mỗi ngày”

“Lỡ như sau này em khiến anh thất vọng, anh có nuôi tiếc vì những điều đã dành cho em ngày hôm nay không?”

“Anh không, vì đơn giản đó là những gì anh đã, đang và sẽ luôn muốn làm”

“Bây giờ chúng ta đi đâu anh”

“Về thăm nội một chút nhé”

“Thăm bà nội sao?”

Mắt cô mở to nhìn anh có phần hoảng hốt.

“Đúng rồi, em đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu”

“Nói thật lòng, em chưa sẵn sàng lắm, em...rất hồi hộp”

“Có anh ở đây rồi, anh tin nội sẽ chào đón em trở về”

“Nhất định phải gặp ngày hôm nay sao anh”

“Nhất định, anh muốn tổ chức lại hôn lễ một lần nữa, muốn một lần được nhìn em trong bộ váy cô dâu, nắm tay em lên lễ đường, trao cho em chiếc nhẫn uyên ương, nói với em những lời ngọt ngào nhất, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người.”

“Không cần thiết đâu anh, em không cần những điều đó nữa. Mình yêu nhau, bên nhau bình yên thôi”

“Em không đòi hỏi, nhưng anh muốn được làm chủ rể đứng bên cạnh em một cách đúng nghĩa”

Câu chuyện chưa dừng lại, thì chiếc xe đã tới biệt thự nơi bà nội ở, im lìm tĩnh lặng càng khiến cô thêm phần lo lắng. Tuấn Anh nắm tay cô đi vào, trùng hợp thay bà nội anh cũng đang uống trà ở chiếc bàn đá trước sân, thời gian qua đi vội vã nhưng bà nội thì không già đi chút nào, vẫn phong thái sang trọng, vẫn gương mặt phúc hậu đó. Bà nhìn hai người quét khắp một lượt bằng ánh mắt nghiêm khắc, rồi không nói gì. Anh và cô bước lại gần hơn lễ phép cúi đầu chào hỏi.

Bà nội nhìn anh tỏ vẻ không hài lòng, đứng dậy nói to.

“Tuấn Anh, cháu vào phòng ta có chuyện”

“ạ thưa nội”

Anh đáp lại rồi quay sang cô khẽ thì thầm.

“Em ngồi đây chờ anh xíu nhé”

“ạ”

Ở trong căn phòng xa hoa và lộng lẫy với rất nhiều đồ vật được dát vàng óng ánh, bà nội ngồi trên chiếc ghế nhung đỏ nhìn anh lạnh nhạt lên tiếng.

“Con dát ai tới vậy? Tại sao chưa hỏi ý kiến nội lại tự ý dẫn đến”

“ạ là người yêu của con ạ”

“Nội đã nói với con bao nhiêu lần rồi hả Tuấn Anh, nội muốn con đi tìm Quỳnh Hoa về đây”

“Không phải trước đây nội rất không vừa lòng với cô ấy sao, lại chuyên gây khó dễ, bây giờ nội muốn con tìm là tìm như thế nào”

“Chính vì như vậy, mà nội muốn con tìm con bé. Chính vì ta rất nhiều lần quá đáng với nó, mà con bé vẫn nhẫn nhịn, từng bước vượt qua thử thách. Con nghĩ đi, thời đại này kiếm đâu ra người như thế”

“Năm đó là vì con có lỗi mà nội, nội có cách nào giúp con không?”

“Cứ tìm được cháu dâu của ta về đây, ta ắt có cách”

“Nội nói thật ạ?”

“Ta đã bao giờ làm cháu thất vọng chưa?”

“Vậy nội mau ra gặp cô ấy đi”

“Cô ấy??”

“ạ chính là Quỳnh Hoa đấy ạ, chính là cô ấy”

“Con không giỡn đấy chứ? Cô gái sành điệu xinh đẹp ngoài kia, là Quỳnh Hoa sao?”

“100% là Quỳnh Hoa”

“Sao con bé có thể thay đổi tới mức như vậy nhỉ? Ta vẫn chưa thể tin được lời con nói, ta phải tự mình kiểm chứng thôi”

Tuấn Anh nghe bà nói mà bật cười, bà nội nhìn anh nhăn mặt rồi rất nhanh đi ra ngoài, đến gần chỗ cô, lấy tay chạm nhẹ vào khuôn mặt cô, nhìn thật kỹ càng từng chi tiết một rồi hỏi cô.

“Cháu tên gì?”

“ạ, cháu..cháu là Quỳnh Hoa đây nội”

Cô bối rối cúi đầu trả lời.

“Thật là Quỳnh Hoa”

“ạ ”

“Ồi, thật là cảm tạ ông trời, trời đất thần linh ơi, cuối cùng cũng cho ta gặp lại cháu dâu rồi”

Bà vừa cười mãn nguyện vừa nói một cách rất vui vẻ, cô nghe xong thì ngược mặt lên bồi hồi xúc động đáp.

“Nội còn nhớ con sao?”

“Sao lại không cơ chứ, nội rất nhớ con”

“Dạ con cũng vậy à”

“Đã trở về rồi thì đừng đi nữa nhé, hai đứa sinh cho nội một đứa chất nha”

Bà nội nhìn cô ân cần rồi ôm lấy cô xoa đầu nhỏ nhẹ.

“Cháu dâu của ta, thương cháu quá, cháu đã chịu khổ, chịu tủi nhục vì Trần Gia rồi, sau này ta hứa sẽ đối đãi với cháu thật tử tế”

“Cảm ơn nội”

Căn biệt thự thường ngày yên lặng như nước nay rộn ràng và nhộn nhịp hẳn lên, cô và anh cùng ngồi với nội thêm một lúc, kể cho nội nghe những câu chuyện đã qua, cùng hỏi han sức khỏe của nội, một buổi gặp gỡ tràn ngập tiếng cười.

.....

Sau khi rời đi, anh tranh thủ chạy tới công ty giải quyết một số công việc cần trong ngày, cô cũng ghé CTF lấy một ít tài liệu rồi bắt taxi tới bệnh viện tiện thể kiểm tra sức khỏe của mình, trên đường đi thì nhận được điện thoại của Đoàn Sỹ.

“Cậu rảnh chưa, tớ qua đón cậu đi khám”

“À thôi, chờ cậu hơi ngược đường sẽ lâu sợ không kịp, tớ đi một mình rồi”

“Vậy hả, nhưng như vậy tớ không yên tâm”

“Hi, làm như tớ là con nít không bằng. Khám xong tớ sẽ qua chỗ cậu”

“Okay, tớ chờ cậu đấy”

.....

Gần 7 giờ tối Quỳnh Hoa mới xuất hiện, cầm sổ khám bệnh trên tay cô cất vào túi xách, tay vẫy vẫy Đoàn Sỹ đang ngồi ở chỗ lễ tân gọi to.

“Êêêê, tớ đây”

Anh nhìn thấy cô thì nhanh chóng chạy lại gần, ôn tồn hỏi.

“Sao rồi, bác sĩ nói sao?”

“Chỉ là suy nhược cơ thể chút thôi, nghỉ ngơi điều độ sẽ ổn”

“Cậu thấy chưa, tớ đã nói rồi mà”

“Không sao là tốt rồi, chúng ta kiếm gì ăn mừng hông?”

“Cậu thích ăn gì tớ dẫn cậu đi”

“Tớ quán cũ vẫn hay ngồi, có cả đồ ăn lẫn rượu, rất tiện”

“Okay, mời tiểu thư lên xe”

“haha cậu lại vậy nữa”

Quỳnh Hoa nhìn anh cười xòa, mau chóng ngồi vào vị trí của mình và đi tới địa điểm đã chọn sẵn.

Vẫn là quán quen cũ, vẫn là chỗ ngồi cũ, cô và Đoàn Sỹ ngồi xuống bên cạnh nhau, Đoàn Sỹ liền gọi mấy món ăn có liên quan tới bò, món mà cô thích. Quỳnh Hoa nhìn anh tỉnh nghịch kêu lên.

“Cho vài chai sochu đề em ơi”

“Thật sao, cậu muốn uống rượu?”

“Không được à”

“Cậu đang mệt, tốt nhất nên ăn nhiều một chút”

“Kê, tớ đang vui mà, nha”

“Nhưng mà...”

“Nào, dô”

Cô nâng ly rượu trong tay chạm vào ly của Đoàn Sỹ uống cạn, rất nhanh còn diễn vẻ giống các diễn viên trong phim Hàn Quốc “khà” một tiếng thật dài rồi cười ra tiếng.

Đoàn Sỹ nhìn cô như vậy thì không nhịn được cười, dịu dàng bảo.

“Lúc nào cậu cũng vô tư như lúc này thì tốt”

“Được ngày nào hay ngày nấy mà, nào người bạn thân của tớ, nâng ly”

“Cậu uống từ từ thôi chứ?”

“Cậu không tranh thủ vui vẻ, ít nữa tớ bận bịu không có thời gian có những giây phút thoải mái như thế này đâu”

“Thời gian còn nhiều, cậu đâu bận cả đời được”

“Thì tớ cứ nói vậy, tuy cậu sắp xếp”

“Được rồi, 100% luôn”

“Haha vậy mới phải chứ Đoàn Sỹ”

Cô và anh trong một tiếng đồng hồ cũng liên tục uống rất nhiều, đến khi cả hai đã ngà ngà say Quỳnh Hoa mới cầm điện thoại ra để chụp một tấm hình làm kỷ niệm thì bất ngờ nhận được tin nhắn của Tuấn Anh.

“Mấy giờ thì em về, em đang ở đâu”

“Quán nhậu Hàn Quốc, chưa biết bao giờ về”

“Em lại đi uống rượu sao?”

“Ừ”

“Anh tới đón em nhé”

“Không cần”

Cúp máy, cô lại tiếp tục uống, Đoàn Sỹ trong giây phút còn chút tỉnh táo sốt lại liền đưa tay ngăn cản cô.

“Linda, đủ rồi”

“Chưa, tiếp đi, đang vui mà”

“Đi, đi về, tớ dẫn cậu về”

“Đã bảo không muốn về”

“Cậu sao thế?”

“Tớ không muốn gặp tên Trần Tuấn Anh đáng ghét kia?”

“Cậu say thật rồi à, vừa nói yêu thương ngày hôm qua, hôm nay lại như vậy?”

“Đoàn Sỹ, cậu nghĩ tớ muốn quay lại với con người xấu xa đó thật hả? Còn lâu”

“Chuyện này là sao? Linda à, cậu là say thật rồi đấy”

“Cậu không tin? Tớ chỉ quay lại với anh ta để trả thù mà thôi?”

“Trả thù?”

Đoàn Sỹ hét lên, nhất thời không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy, nhìn cô trừng mắt căt giọng.

“Tại sao lại phải trả thù?”

“Nỗi đau anh ta gây ra cho tớ quá lớn, tớ muốn anh ta phải nếm trải qua cảm giác này”

“Vậy rồi, cậu đồng ý quay lại, và sau đó sẽ rất nhanh đá tên Trần Tuấn Anh kia?”

“Cậu thông minh lắm Đoàn Sỹ à”

Quỳnh Hoa cười tươi đập đập vào vai anh.

“Không thể, Linda của tớ không thể là con người như vậy?”

“Cậu đừng nghĩ cậu hiểu người khác, để hiểu được một người không đơn giản đâu”

“Nhưng cậu không nên lấy thương tổn của người khác bù đắp cho thương tổn của chính mình, càng như vậy cậu càng trượt dài trong hận thù thôi”

“Trượt dài? Bây giờ Trần Tuấn Anh yêu tớ muốn chết đi sống lại, coi như kế hoạch của tớ đã thành công rồi”

“Linda, cậu tỉnh lại đi, cậu điên rồi”

“Điên thì có sao, tớ phải lấy lại những gì mình đã từng mất, giá trị nhất đó chính là tôn nghiêm”

Cô trừng mắt đứng dậy, bước đi lao đảo, Đoàn Sỹ cũng đi theo cô, đỡ lấy cô.

“Từ từ thôi, tớ dẫn cậu về. Ngày mai nói tiếp”

“Không cần nói gì nữa, tớ đã quyết rồi”

Ra tới gần chỗ đậu xe, Quỳnh Hoa bỗng thấy chiếc xe màu đen quen thuộc đang đậu ở bên lề đường, không suy nghĩ nhiều nữa, cô bất ngờ nhón chân lên hôn vào môi Đoàn Sỹ một cách say đắm, thời cơ đã đến, đối với cô đây là cách giày vò Tuấn Anh đau đớn, bởi vì đây chính là cách mà 4 năm trước anh đã làm với cô, dày vò cô tới mức ngạt thở, vòng xoáy nước mắt của anh và cô cuối cùng đã trở về con số không, không ai nợ ai, không ai có lỗi với ai nữa. Cô muốn một lần chính tay mình thiêu rụi cho đứt khoát, ái tình cũ tựa như dao cứa sẹo vào tim, không phải nói quên là sẽ quên được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tạm biệt em

Về tới biệt thự Hoa Hồng cô bước vào trong, cử chỉ vẫn bình thản như thường. Tuấn Anh đứng ngay phòng khách chờ cô, thấy cô với mùi rượu phảng phất, anh từ từ đến gần, hai tay còn dính túi quần nhẹ giọng.

“Em đã về, em mệt không?”

Khác với suy nghĩ của mình, đó là anh sẽ tức giận, sẽ chất vấn cô thì tất cả hoàn toàn ngược lại, anh xem như chưa có chuyện gì xảy ra vẫn cố gắng quan tâm cô hết mức có thể, Quỳnh Hoa liếc mắt nhìn anh chậm chạp trả lời.

“Tôi không mệt”

“Em nói chuyện với anh như vậy là sao? Anh đã làm gì khiến em giận, khiến em không hài lòng?”

“Anh chẳng làm gì cả, vì tôi thích thôi”

“Tôi???”

“Bây giờ tôi chán anh rồi, anh tính sao đây?”

“Em say rồi, anh dẫn em lên phòng nghỉ”

Tuấn Anh ôm lấy cô, cô gạt tay anh ra nhếch mép nói giọng khó chịu.

“Bỏ tôi ra đi, đừng tuý tiện chạm vào người tôi”

“Quỳnh Hoa, anh vẫn không hiểu, anh đã cố kiềm nén cơn tức giận, nhưng em hình như vẫn chưa thoả mãn”

“Tôi cần anh kiềm chế lòng mình sao, anh cứ thẳng thắn đi, tôi sẽ trả lời những thắc mắc đó của anh”

Anh nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, như thể không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ trong một ngày mà mọi thứ chợt trở nên đảo lộn, khẽ gật gật đầu lên tiếng.

“Vậy được, anh hỏi em, nụ hôn lúc nãy cùng Đoàn Sỹ là như thế nào”

Quỳnh Hoa nhìn anh cười nhạt đáp.

“Cuối cùng, cũng chỉ là chuyện đó, chẳng thế nào cả, thích thì hôn thôi”

“Em nói vậy mà nghe được à, vậy còn anh thì sao? Anh là cái gì?”

“Tại sao không được, ngày đó anh cũng hôn Lê Ny trước mặt tôi đấy thôi”

“Chuyện đó là anh sai, anh nhận lỗi, nhưng có đáng để em phải làm như vậy không? Chúng ta quay lại với nhau thực sự nghiêm túc mà, em..nghiêm túc yêu anh không? Em nói đi”

Tuấn Anh đã thực sự nổi nóng lay lay hai vai cô hét to.

“Anh muốn nghe những lời thật lòng hay giả dối”

“Thế nào cũng được, chỉ cần em nói...thì anh sẽ tin”

Cô nhìn anh ánh mắt bất cần, khuôn mặt lạnh nhạt miệng nhả mạnh từng câu từng chữ.

“Đến bao giờ thì anh mới chịu nhận ra, anh đối với tôi chỉ như là một liều thuốc giảm đau trong thời gian ngắn mà thôi, đến khi tôi hết bệnh rồi thì tôi đâu còn cần dùng thuốc nữa.”

“Em nói dối”

“Không phải là tôi đang nói dối, mà là anh đã quá tự tin vào bản thân mình, anh nghĩ tôi ngu ngốc đến độ quay lại với kẻ đã từng vứt bỏ mình giống như vứt bỏ một món đồ mà anh ta không còn thích nữa sao?”

“Có chuyện gì, em nói anh nghe đi”

“Anh vẫn còn mù quáng? Tôi quay lại là chỉ muốn anh, phải nắm đủ cái cảm giác mà năm xưa vì anh tôi đã phải chịu đựng. Còn bây giờ thì... chia tay đi. Tôi không muốn diễn thêm nữa. Ngày mai tôi sẽ đi khỏi đây”

" Trong tim em...anh rốt cuộc là gì?"

" Anh...không ở trong tim tôi"

Quỳnh Hoa tàn nhẫn một cách tột độ, nói xong thì dứt khoát đi lên lầu. Tuấn Anh nắm lấy tay cô từ phía sau, anh khóc, thật sự thâm tâm anh đang cảm thấy rất đau khi nghe câu khẳng định vừa rồi.

“Em...đừng đi”

Cô không quay mặt lại, gạt tay anh ra, nói câu cuối cùng.

“Từ khi rời xa anh, tôi đã nhận ra được một điều, cái người mà quan trọng nhất với tôi, không phải là người mà tôi đã từng liều mạng để theo đuổi, để níu giữ. Mà chính là người khi tôi mệt mỏi nhất người ta dừng chân lại và nắm tay tôi cùng vượt qua những khó khăn đó, và người ấy...không phải là anh”

Giọt nước mắt trượt dài, anh vô hồn nhìn theo cô, đêm nay trong căn nhà đã từng có rất nhiều nụ hôn hạnh phúc, lại là nơi chìm đắm với những nỗi đau.

.....

Ngày mai.

Tuấn Anh vẫn dậy sớm chuẩn bị cho Quỳnh Hoa món súp mà cô thích, anh hi vọng trong lúc say cô đã nói những điều không có thực, vừa thấy bóng dáng cô thấp thoáng bước xuống, anh đã chạy đến gần rất ân cần nói.

“Em dậy rồi sao? Tối qua uống nhiều vậy chắc rất đau đầu, em uống nước trước đi”

Cô nhận lấy với khuôn mặt không mấy tình cảm nói.

“Cảm ơn”

“Em chờ anh xíu, anh lấy súp cho em ăn sáng”

“Không cần đâu, Tuấn Anh nè, em có chuyện muốn nói với anh”

Quỳnh Hoa nhìn anh hơi mệt mỏi nhẹ giọng, anh nắm hờ hai tay lo lắng trả lời.

“VẬY...em nói đi”

“Chắc lát nữa anh cũng sẽ đi làm, nên em muốn tạm biệt anh ở đây, cảm ơn anh thời gian qua đã tạo điều kiện cho đoàn phim, tiền thuê nhà em vẫn sẽ trả đủ, coi như...mọi chuyện đã xong”

“Bé à...”

“Những gì cần nói tới qua em đã nói rõ rồi, và em nghĩ chắc anh cũng đã hiểu”

“Chuyện với Đoàn Sỹ mình bỏ qua đi được không em, anh cũng có chút nóng nảy mà lớn tiếng, anh xin lỗi. Anh không sợ, người khác thích em và yêu em. Anh chỉ sợ em cho người ta cơ hội thôi, sợ em đáp trả lại tình cảm đó, rồi cuối cùng...em lại bỏ anh mà đi. Mình đừng như vậy nữa em nhé, buồn lắm”

“Anh không cần phải sợ đâu, rồi một ngày chuyện đó sẽ tới thôi, sau này em sẽ có chồng, còn anh sẽ có vợ, tuy chúng ta không còn đi chung trên một con đường nữa, hi vọng...ai cũng sẽ có hạnh phúc của mình. Nhân duyên của chúng ta đến đây cũng hết rồi, nên dừng lại thôi. Những gì anh gây ra cho em, em cũng trả lại anh đủ đầy như vậy. Anh từng nói sẽ trả giá, vậy xem như anh cũng trả đủ cho em rồi. Tình yêu này khép lại. Anh cũng đừng trông mong gì ở em nữa, từ bỏ đi”

“Anh chưa bao giờ bỏ cuộc vì một mối hay khó khăn cả, mà anh chỉ bỏ cuộc...khi những điều mà mình cố gắng không còn có ý nghĩa nữa mà thôi. Nhưng em, lại là ý nghĩa của cuộc đời này”

“Chúng ta đã là những người trưởng thành, không thể vì một đoạn tình cảm mà mất đi chính mình, chúng ta có thể có một tình yêu hồng hét, nhưng chúng ta không thể buông thả bản thân sống một cuộc đời thối nát được. Vậy nên, em không thể vì cố chấp hay thương hại mà ở bên cạnh...một người...mà em đã chẳng còn yêu. Em xin lỗi”

Quỳnh Hoa nói xong thì quay lưng đi một cách nhẹ nhàng. Tuấn Anh không chấp nhận được chuyện này kéo cô vào lòng ôm rất chặt anh gào khóc trong đau đớn.

“Không...Anh không thể...không thể, em hiểu không. Nếu là trước đây thì anh có thể, hiện tại, anh không thể, không thể sống thiếu em đâu, đừng ngốc nữa. Là em đang không hiểu chính mình đây, hãy cho anh thời gian, anh sẽ khiến em nhận ra”

“Em đã nghĩ mình còn cơ hội, nhưng em sai rồi. Hận thù trong em quá lớn, em không muốn ở bên anh chỉ để trả thù anh nữa. Em muốn ra đi, muốn sống cuộc sống mà em mong muốn”

Tuấn Anh nhìn cô lắc lắc đầu, nói trong tuyệt vọng.

“Khi em đi rồi...khi chúng ta không còn là gì của nhau nữa, anh có thể xoá hình ảnh của em, xoá những tin nhắn của em, xoá số điện thoại của em. Nhưng mà làm sao anh có thể xoá gương mặt của em, giọng nói của em và tất cả những kỷ ức của chúng ta nữa. Em nói đi, anh phải làm sao đây???”

Cô cảm nhận được tay anh đang run rẩy, có chút chạnh lòng, nhưng phút chốc cô cũng lùi vài bước về phía sau. Lên tiếng.

“Nơi nào nhiều kỷ niệm nhất cũng là nơi mang nhiều nỗi buồn nhất, người nào mà ta yêu nhất, cũng là người làm ta đau nhất. Em không muốn tiếp tục ở đây nữa, và cũng không muốn tiếp tục yêu anh nữa. Xin anh một điều cuối cùng được không?”

Anh nhìn cô khẽ đáp.

"Được"

“Hãy buông tay em, sau này, nhớ là...quên em đi, và...sống thật tốt”

Quỳnh Hoa bước qua anh rất nhanh, tức tối chạy ra khỏi biệt thự hoa hồng, tự tay mình kết thúc tất cả trong chớp mắt.

Có lẽ đến đây là chấm hết, cả đời này anh và cô chỉ mượn nhau một đoạn đường, một đoạn đường không quá dài nhưng cũng không hề ngắn ngủi, anh không níu chân cô nữa, cô không luyến tiếc anh nữa. Cả hai, cứ thế mà chấp nhận rời xa.

Dẫu biết rằng trên đời này chẳng có bữa tiệc nào là kéo dài mãi mãi, bữa tiệc dù vui vẻ đến mấy cũng đến lúc phải ngừng lại. Nhưng con người vẫn thường ảo vọng vào những thứ tình yêu đẹp để mình đã tự vẽ ra, mãi mãi rồi cuộc là bao xa? Rồi cuộc, hai từ mãi mãi có thực sự tồn tại, hay chỉ là một từ để an ủi động viên.

Tình yêu chẳng khác gì một cơn gió, chúng ta không nhìn thấy càng không thể chạm vào, chỉ có thể cảm nhận, mà cảm nhận thì đâu phải lúc nào cũng ở đây, cũng là một, cũng trường tồn. Tuấn Anh không trách cô, cũng không trách chính mình nữa. Chỉ là anh quá bàng hoàng sau những khoảnh khắc đã xảy ra. Nó giống như là một giấc mộng hoang đường, thật thật hư hư không thể nào nắm rõ.

Hoá ra, có những sự việc không phải là do mình không muốn bắt đầu mà là không dám bắt đầu, cô không dám bắt đầu lại nữa bởi vì tâm hồn của cô giờ đây đã già nua và chẳng chịu những vết thương.

Hoá ra, đau đớn nhất là đau ở trong lòng không khóc được.

Hoá ra, bất lực nhất là khi tay muốn nắm thật chặt nhưng vẫn phải chia xa.

Bây giờ thì anh đã hiểu rõ cảm giác của cô khi bị anh cự tuyệt nó như thế nào, thật sự rất tệ, cào xé tim gan từng giây từng phút, mà chẳng thể làm gì hơn. Xót xa lắm.

Bây giờ anh cũng mới hiểu một phút rung động là cả ngàn phút đau thương, mượn của người một đoạn đường, trả lại người nửa đời nhớ thương.

Chuyện tình của anh và cô, khi có được thì cũng là lúc mất đi, lần nào cũng vậy, cứ bắt đầu hạnh phúc thì giống tổ lại kéo đến trải dài, chỉ là vì yêu mà cứ cố chấp nắm lấy tay nhau, bước vào trái tim nhau. Có lẽ anh nên biết chấp nhận sự thật phũ phàng “Anh và cô không thuộc về nhau”. Khẽ nhìn lên trần nhà vắng lặng thờ dài, anh tôn trọng sự lựa chọn của cô.

Giấc mơ của anh! Cứ cho anh dốc hết một lần yêu em, cứ cho anh trao hết tất cả một lần cùng em về nên những điều ngọt ngào nhất, mai nay dù có ra sao anh vẫn nhớ về em, một cô gái nhỏ đã khiến anh yêu bằng tất cả trái tim mình, đem đoạn kỷ niệm đẹp này chôn chặt vào tim.

Anh đã từng hứa sẽ yêu em trọn đời trọn kiếp, nhưng.

Kiếp này không thể, mong gì kiếp sau!

Tạm biệt em, tạm biệt Quỳnh Hoa!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Anh có thể cho em làm phù du của anh không?

Một mình bên ly rượu đắng chát, lại một buổi tối cô đơn đầy hoài niệm, Tuấn Anh vừa uống vừa cười một cách chua xót, ông trời đúng là không cho ai tất cả. Anh có được mọi thứ người khác mong muốn, nhưng anh lại mong muốn một thứ mà người khác có được, chính là một tình yêu đơn giản, bình bình an nhiên qua tháng qua ngày.

Tâm trạng anh lúc này thật khó diễn tả, giữa buông và nắm anh không thể lựa chọn cái nào nhưng cũng không có quyền lựa chọn cái nào. Thứ anh cần nhất bây giờ chính là thời gian, thời gian bao lâu nữa thì mới đủ để anh nguôi ngoai đi nỗi đau này, có thể là sẽ rất rất lâu, cũng có thể là cả cuộc đời.

Đang mông lung trong dòng suy nghĩ đó, thì một giọng nói dịu ngọt cất lên khiến anh chợt giật mình, miệng anh thì thầm.

“Lệ Ny”

“Tuấn Anh, sao giờ này anh vẫn còn ngồi đây uống rượu”

“Ngoài uống rượu thì em nghĩ anh phải làm gì?”

“Anh ...chưa biết gì sao?”

“Ý em là?”

“Chuyện của Quỳnh Hoa, anh chưa biết sao?”

“Em nói cụ thể hơn được chứ?”

Tuấn Anh nhìn cô thấp thỏm lo âu, Lệ Ny nhìn anh buồn bã rồi bắt đầu kể lại sự việc mình đã chứng kiến trong bệnh viện.

“Hôm đó, em cũng đi khám tổng quát, lúc chuẩn bị ra về, em có nhìn thấy Quỳnh Hoa khuôn mặt thất thần ngồi bên bác sĩ. Vì trước đây em đã đối xử với cô ấy không ra gì nên cũng muốn đi tới chỉ để nói lời xin lỗi. Nhưng em lại nghe được một câu chuyện hết sức thương tâm, và rồi lặng lẽ đi khỏi đó, vì em sợ Quỳnh Hoa sẽ không chịu nổi khi gặp lại em, nỗi đau chồng chất nỗi đau, thật sự sẽ khiến cô ấy...”

“Nhưng là chuyện gì, Lệ Ny nhanh nói cho anh biết”

“Quỳnh Hoa bị máu trắng, hình như là giai đoạn cuối rồi, cần phải ghép tủy nhưng hi vọng cũng chỉ vài chục phần trăm”

“Cái gì? Em nói gì, em không đùa giỡn anh đấy chứ Lệ Ny”

Tuấn Anh bắt ngờ xen lẫn hoảng loạn, lay lay tay cô, giọng run rẩy.

“Anh bình tĩnh đi Tuấn Anh, là thật. Việc cần thiết bây giờ là chúng ta phải tìm cách cứu cô ấy, em có quen một vài bác sĩ hàng đầu Việt Nam về lĩnh vực chữa trị căn bệnh này, em sẽ giúp anh liên hệ xem sao”

“Anh không tin đây là sự thật”

“Hôm đó, em còn thấy Quỳnh Hoa ngồi ở ghế đá bệnh viện khóc rất lâu, sau đó đứng dậy đi về trong bình thần, khoảnh khắc đó, cô ấy mạnh mẽ vô cùng”

Lệ Ny khóc, vừa khóc vừa nói với Tuấn Anh.

“Càng nghĩ em lại càng cảm thấy mình có lỗi”

“Chuyện qua rồi, lúc đó chúng ta đều nông nổi và bông bột, anh và cô ấy không trách em. Lệ Ny à, cảm ơn em đã tìm anh để nói chuyện này. Em giúp anh liên hệ với đội ngũ bác sĩ, anh phải về tìm hiểu một số vấn đề có liên quan tới bệnh máu trắng. Có gì sẽ alo em sau”

“Đã được, anh yên tâm, lái xe cẩn thận nhé”

Tuấn Anh thời khắc hiện tại không thể khóc nữa, anh phải tìm ra cách, anh nhất định phải tìm ra cách.

Trở về biệt thự Tuấn Anh nhanh chóng gọi rất nhiều cuộc điện thoại, tìm rất nhiều người để hỏi về căn bệnh của cô và tìm ra hướng giải quyết tốt nhất, cũng không quên một cuộc điện thoại cho Đoàn Sỹ.

“Cậu biết hiện tại Linda ở đâu không?”

“Tôi ...”

“Cậu đã biết về bệnh tình của cô ấy chưa? Nếu chưa thì nghe rõ đây, cô ấy bị máu trắng. Cô ấy không thể một mình vào lúc này, hãy cho tôi biết địa chỉ của cô ấy đi, tôi cần phải đến bên cô ấy.”

“Anh chắc chứ, thật vậy sao? Chờ tôi, tôi gửi chỗ cô ấy hiện tại đang ở qua tin nhắn, nhưng mà nghe nói ngày mai cô ấy sẽ đi”

“Được”

Tuấn Anh cúp máy, ngay lập tức nhận được tin nhắn của Đoàn Sỹ, không nghĩ ngợi gì nhiều, trong đêm tối anh tức tốc lao ra đường, chạy xe đến tìm cô.

Đứng ở trước cửa phòng, Tuấn Anh liên tục đập mạnh kêu to.

“Mở cửa cho anh”

Quỳnh Hoa ở trong phòng không hiểu sao anh lại biết chỗ này mà đến, suy nghĩ ít phút cô cũng bèn mở cửa, giọng lạnh lùng nói to.

“Anh đến đây làm gì, không phải đã nói hết rồi sao?”

Anh nhìn cô chăm chăm rồi kéo cô vào lòng ôm rất chặt, anh không nói gì, cứ ôm cô thật chặt như vậy, khẽ thì thầm bên tai cô.

“Em nói hết là hết được sao? Anh không cho phép”

“Anh ...”

“Em ngốc lắm, em muốn bỏ đi như vậy sao? Em nghĩ, em đi rồi. Anh sẽ hạnh phúc được hả?”

“Anh vẫn chưa hiểu?”

“Đừng giấu anh nữa”

“Em không có gì để giấu anh cả”

“Anh... đã biết tất cả rồi, em sẽ không sao đâu, có anh đây rồi, em chắc chắn sẽ không sao”

Quỳnh Hoa nhẹ đẩy anh ra, nhìn anh đầy bất ngờ, cô khẽ nói.

“Biết rồi thì sao chứ, cứ vậy mà làm đi”

“Không”

“Hãy cứ xem như là em bỗng nhiên biến mất giống trước đây đã từng như vậy, mùa đông qua rồi, hi vọng người khác sẽ mang xuân tới bên anh”

“Mùa đông tuy dài nhưng rồi sẽ kết thúc, thời gian ở bên em tuy ngắn nhưng lại khiến anh không thể nào quên, anh không cần mùa xuân nào cả. Anh cần em thôi”

“Hồi ức là cần thiết, nhưng không phải là mãi mãi, bởi vì sau mỗi mảnh hoài niệm lại là nỗi cô đơn. Người ta nói nếu kiếp này ngoảnh đầu đủ 500 lần để nhìn người kia thì kiếp sau sẽ có duyên gặp lại. Nếu như vậy, em sẽ cố gắng đi ra xa để có cơ hội quay đầu 500 lần lại nhìn anh, hi vọng kiếp sau chúng ta không phải thử thách nhau quá nhiều như hiện tại”

“Đừng suy nghĩ tiêu cực, chúng ta sẽ bên nhau đến già. Anh sẽ tìm tất cả bác sĩ giỏi nhất để chữa bệnh cho em, em yên tâm nhé”

“Thật sự rất khó, em hiểu điều đó. Em không muốn lãng phí thời gian, em muốn làm những việc mình chưa làm được và chưa được làm”

“Em phải nghe anh, vì đây chính là mệnh lệnh”

Quỳnh Hoa nghe xong câu nói đó, thì đột nhiên khóc.

“Tuấn Anh, em đã khiến anh tổn thương rồi”

“Anh không buồn vì tổn thương, điều anh buồn là em lại không tin tưởng anh, muốn một mình chịu đựng”

“Không phải là em không tin anh, em sợ... lỡ có chuyện gì, anh sẽ là người đau nhất. Thà là, để anh không biết. Còn hơn để anh biết rồi chúng ta cùng nhìn nhau bất lực và tuyệt vọng”

Anh ôm cô vào lòng, cô khóc, anh cũng khóc.

“Không đâu, chúng ta sẽ không xa nhau đâu”

“Tuấn Anh, em ích kỷ nhưng vì yêu anh, em không nỡ để anh gánh chịu áp lực này cùng em”

“Anh đã liên hệ với các bác sĩ giỏi nhất trên thế giới rồi, họ sẽ chữa trị cho em, chúng ta cùng nhau cố gắng em nhé”

“Bác sĩ đã nói là”

“Anh không nghe bác sĩ nào hết, anh chỉ nghe chính bản thân mình thôi, và bản thân anh có niềm tin là em sẽ không sao cả. Sao em quá đáng với anh vậy hả Quỳnh Hoa, sao không cùng anh đối mặt, sao không cùng anh vượt qua, sao lại em lại trốn tránh. Nếu anh không phát hiện, nếu anh không đi tìm em, có phải em lại một lần nữa chơi trò chơi đuổi bắt, lại một lần nữa không nói gì mà biến mất khỏi cuộc đời anh phải không?”

Tuấn Anh ôm chặt cô hơn, vừa khóc vừa gào lên trong đau khổ. Cô lúc này cũng không cố gạt anh ra nữa, ôm anh thút thít nhỏ giọng.

“Xin lỗi anh, tất cả đều quá bất ngờ, anh hãy cho em một chút thời gian”

“Vậy kết quả, là em suy nghĩ được gì rồi, em sẽ về cùng anh, cùng anh chấp nhận điều trị bệnh chứ? Tròn tròn tình cảm của hai chúng ta, trân trọng duyên phận của hai chúng ta, còn một ngày thì trân trọng một ngày, còn một giây thì chiến đấu một giây. Cho dù gì thì cuộc đời này anh cũng không thể vì người phụ nữ nào mà mở cửa trái tim mình nữa”

“Anh... còn đau không? Vì những lời em nói”

“Không đau nữa, còn em... em quyết định như thế nào?”

“Em... em không định ghép tủy nữa, không điều trị nữa”

“Không điều trị???”

“Em sợ điều trị rồi sẽ không còn cơ hội cùng anh làm những điều em muốn làm, như vậy... không phải rất lãng phí thời gian sao? Hơn nữa, bệnh của em không phải là nhẹ, anh cũng hiểu mà, hi vọng của em... thực sự rất nhỏ”

“Nhưng nếu như vậy... em sẽ chết đó, em sẽ mãi mãi rời xa anh đó”

“Như vậy cũng không sao, chỉ cần là những khoảnh khắc còn lại của chúng ta, thật sự hạnh phúc. Tuấn Anh à, anh đã nghe truyền thuyết về bộ phù du hay chưa? Sáng nào nó cũng sẽ sinh trưởng và cũng sẽ chết trước khi mặt trời lặn. Mỗi bộ phận trên người chúng từ đầu đến chân đều được thiết lập bởi tình yêu. Tuy chúng biết rằng chúng chỉ có thể tồn tại trong không gian này một ngày ngắn ngủi, nhưng vẫn nhẹ nhàng bay lượn, vui vẻ đùa nghịch. Chúng

chỉ có thời gian là một ngày, trong một ngày đó chúng sẽ có nhiệm vụ chính là tìm ra bạn đời, giao phối thành công. Sau khi hoàn thành tất cả chúng sẽ yên tĩnh mà ra đi. Chúng được sinh ra vì tình yêu, sống vì tình yêu và chết đi vì tình yêu”

Cô mỉm cười nhìn anh, rồi nhón chân lên hôn vào môi anh một cái, ngọt ngào nói.

“Anh...có thể cho em làm phù du của anh không?”

Cả hai không nói thêm được gì nữa, cùng khóc đến mực nghẹn lại, nhìn nhau bằng đôi mắt đỏ hoe. Tuấn anh xoa đầu cô, đáp.

“Sau này chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau”

“Cảm ơn anh đã hiểu em”

“Cảm ơn định mệnh đã cho chúng ta được gặp nhau, nhưng mà bây giờ anh chỉ cầu xin định mệnh sẽ một lần nữa cho chúng ta được bên nhau, có thể em không cần điều trị, em cần những khoảnh khắc cuối cùng ở bên anh, nhưng màanh cần em. Anh xin lỗi! Anh không thể chấp nhận yêu cầu này của em, cũng không muốn em chỉ là loài phù du bé nhỏ của cuộc đời anh. Anh bắt buộc phải mang em vào bệnh viện”

Tuấn Anh cúi xuống ẵm cô lên tay, không cho cô được phép chống cự.

“Anhanh làm gì thế, em sợ đau, em sợ mùi thuốc, em sợ phòng phẫu thuật, sợ tất cả, Anh là đồ nhỏ nhen”

“Anh..thà để em đau, nhưng anh..không muốn em biến mất đâu. Anh đúng là nhỏ nhen, hèn mọn, ích kỷ, như thế nào cũng được, miễn là chữa trị được cho em, dù một phần trăm nhỏ hơn anh vẫn sẽ làm”

“Nhưng mà, anh có thật lòng yêu em không? Lỡ như không thành công, chúng ta lại càng sớm phải xa nhau.”

“Yêu thương thực sự là yêu thương có trách nhiệm, tình yêu còn có một cái tên khác, chính là hi sinh. Em có còn nhớ lần đầu tiên anh gặp em, em đã như thế nào không? Em đã nói anh là một tên xấu xa đê tiện, em lường gạt anh, trả đũa anh, nghĩ ra đủ chiêu trò để bắt anh làm hết điều này tới điều khác cho em. Em trong lòng anh chính là hung hăng như vậy đó, dữ dằn như vậy đó, mạnh mẽ như vậy đó. Anh không muốn nhìn thấy em yếu đuối như lúc này, hãy cùng anh ...em nhé. Cùng anh vượt qua cửa ải khó khăn cuối cùng này”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tôi ước sau này, chúng ta sẽ luôn có chúng ta

Sau tất cả những gì đã trải qua, cô và anh giờ đây đã không còn một rào cản gì nữa, cô ôm anh ngủ một giấc thật say, và cô biết ngày mai thức dậy, sẽ là một ngày mới đầy những ngọt ngào và kỷ niệm. Đối với cô, vậy là đủ.

Tuấn Anh hôn lên trán cô thay cho lời nói chúc cô ngủ ngon, trước đây và bây giờ đều như vậy, anh luôn là người hôn lên trán cô. Quỳnh Hoa đã từng nghe ở đâu có câu nói rằng, nụ hôn lên trán là đại diện cho sự bảo vệ, sự kết nối, sự tôn trọng và cả sự yêu thương, một nụ hôn chạm tâm hồn. Thật sự đúng là như vậy, cô cảm nhận được những điều đặc biệt và kỳ diệu từ nụ hôn trán của anh.

“Ngủ đi em, ngày mai chúng ta hẹn hò”

“hìhì, dành nguyên một ngày cho em sao?”

“Em thích đi những đâu? Thích làm những gì?”

“Thích cùng anh ngồi trên xe máy, lang thang trên những con đường của Sài Gòn, mang theo một chiếc máy ảnh, chụp vài khoảnh khắc đời thường, ngồi vỉa hè uống một ly sâm mía lau, nhìn dòng người qua lại”

“Em...đến sở thích cũng thật thú vị”

“Em có thể thích rất nhiều thứ, nhưng em muốn chọn những thứ chưa từng được làm khi bên anh”

Tuấn Anh ôm cô vào lòng mình, dịu dàng cất giọng.

“Được rồi, chỉ sợ em mệt.”

“Em không saoooo”

“Sáng dậy sớm đi lúc trời không quá nắng, trưa về anh sẽ vào bếp nấu cho em ăn”

“Hai chúng ta sẽ cùng nấu”

“Một món bò và một món cá nhé. Anh sẽ chế biến món bò. Món cá để dành cho em”

“Dạ, nhất trí duyệt hồ sơ”

“Giờ thì ngủ thôi, bé ngủ ngoan”

Anh ôm cô thật nhẹ nhàng, cánh tay anh thay cho cô chiếc gối. Đã lâu rồi Quỳnh Hoa mới có một giấc ngủ thật bình yên.

.....

Sáng ngày mai.

Như đã dự tính, Tuấn Anh và cô dậy sớm, cùng ra trước sân tập thể dục một chút, sau đó rất nhanh thay trang phục và đi chơi. Tuấn Anh nhìn cô cười tươi nói giọng tán tỉnh.

“Này bé ơi, sáng nay em có bận gì không? Minh lên xe anh chạy vài vòng, lang thang xong mình đi dạo phố, cứ mang giày bệt mặc áo phông?”

“Haha anh lại học lõm được câu nào trên mạng chứ gì?”

“À ừ, đúng vậy, áo phông là cách gọi áo thun của các bạn miền bắc đấy”

“Em biết mà, thánh xem live stream đây”

“Em thật có thời gian lướt facebook dạo à”

“Anh thì không?”

“Chỉ là thỉnh thoảng, lên học vài câu nói, để còn có cái nói chuyện với em thôi”

Sau đó quay qua cô, đội nón bảo hiểm cho cô thật cẩn thận. Quỳnh Hoa nhẹ mím cười tinh nghịch kêu to.

“Lên đường”

Lần đầu tiên anh có cảm giác này, cảm giác chạy xe có chút gió chạm vào mặt, hít một chút mùi của bụi, có người yêu thương ngồi phía sau vòng tay qua eo mình, bình dị mà thật gần gũi.

Dừng xe tại một điểm ăn sáng vỉa hè, nơi đây bán rất nhiều món ăn như hủ tiếu, mì xào, hoành thánh, súp cua. Cô hí hửng hỏi anh.

“Anh muốn ăn gì?”

“Đây thực sự là lần đầu tiên của anh”

“Thật sao?”

“Thật, anh chưa bao giờ tới những nơi như thế này”

“Anh cảm thấy như thế nào”

“Rất ổn”

“Vậy em gọi đồ ăn cho anh luôn nhé”

“Ừ tùy tiện cho anh món gì cũng được”

Quỳnh Hoa cười ôn nhu nhìn anh gật đầu nói to.

“Cô ơi cho cháu hai hủ tiếu khô ạ”

Rất nhanh món ăn đã được đưa tới, cô đẩy qua cho Tuấn Anh nếm thử, miệng vẫn không quên hỏi han anh.

“Anh... ăn được không?”

“Ngon lắm, anh không ngờ lại ngon như vậy”

Cả hai cùng nhìn nhau cười xoà, sau khi ăn xong cô và anh chọn một quán nước nhỏ nằm ngay cạnh công viên, họ đi dạo một chút, chụp rất nhiều tấm

hình, nhưng trong đó chỉ có duy nhất một tấm ảnh chụp chung của anh và cô.

Đang nhìn ngắm dòng người qua lại tấp nập Quỳnh Hoa chợt nghe thấy tiếng chuông kêu leng keng của những người bán cà rem, kẹo bông giòn dạo ngày xưa ở dưới quê thỉnh thoảng cô vẫn đi nhặt ve chai đổi chúng, đã lâu lắm rồi...Chợt ngồi bật dậy cô chạy tới mua một vài món đồ ăn vặt, nay có thêm cả hồ lô, bánh sợi dừa kẹo kéo, Quỳnh Hoa tiếp tục dụ dỗ Tuấn Anh.

“Ném thử đi”

“Anh không quen ăn mấy thứ này”

“VẬY MỚI PHẢI THỬ”

"Bây giờ a đã biết thêm một điều, em...cũng rất trẻ con"

"Hừ, được trở về tuổi thơ không phải dễ đâu à"

Cô bá đạo đút vào miệng anh, Tuấn Anh cũng đành miễn cưỡng nhai một cách ngon lành, Quỳnh Hoa đã cho anh nếm trải những thứ mà anh chưa từng biết đến, khiến anh cảm thấy yêu cuộc sống này hơn, bởi vì anh nhận ra, còn có rất nhiều điều anh chưa từng khám phá. Chắc chắn sau này khi có nhiều thời gian hơn, anh sẽ cùng cô từ từ chạm tay vào từng chút một của đời thường đáng yêu này.

Được một lúc, cô và anh lại lên xe thông dong tiếp trên phố phường tấp nập, đi qua một hồ nước lớn, cảnh vật nên thơ, con đường yên tĩnh. Cả hai dừng lại cùng nhìn những thanh niên đang câu cá, chốc chốc lại hô to khi có con cá nào đó cắn câu. Quỳnh Hoa vô tư vỗ tay rồi hào hứng kêu to.

"Sài Gòn hoa lệ mà cũng có những thứ này sao? Thật tuyệt vời à"

"Sài Gòn tuy là thành phố đông đúc, thành phố hiện đại, là trung tâm kinh tế của đất nước. Nhưng đâu đó Sài Gòn vẫn thấp thoáng những nét cổ xưa, bình dị, âm đạm, tĩnh lặng. Những con hẻm nhỏ, những món ăn đơn giản, giống như con người Sài Gòn vậy. Gần gũi, thật thà, vô tư"

Hành trình cho một ngày hẹn hò rất nhanh chóng trôi qua, buổi chiều anh và cô cùng nhau ngồi ở xích đu trước nhà ngắm hoàng hôn một chút, anh nắm tay cô rất chặt nhỏ giọng.

“Hôm nay anh rất vui”

“Em cũng vậy”

“Nhờ em mà anh thấy cuộc sống của mình phong phú hơn, mới mẻ hơn”

“Cũng nhờ anh mà em thấy cuộc sống của mình vững chãi hơn, ấm áp hơn”

“Thế giới của em khác hẳn với thế giới của anh, em quá nhẹ nhàng lãng mạn, còn anh lại quá phức tạp, nhạt nhẽo và vô vị. Từ lúc em bước tới đã tô thêm màu sắc của những khiếm khuyết trong cuộc đời anh. Quỳnh Hoa à, mỗi khi anh bế tắc điều gì đó, anh đều nghĩ về em. Vậy nên, mỗi khi em lo lắng, em hãy nghĩ về anh nhé”

“Có anh ở đây rồi, dù có ra sao cũng chẳng sao”

“Anh đã liên hệ bác sĩ, vài ngày nữa”

“Tuấn Anh, lần này, em nhất định sẽ vì anh, mà can đảm, hãy tin ở em nhé”

“Dùng khí của anh nói rằng, rất tin em”

“Anh có biết tại sao hôm nay em lại muốn cùng anh hẹn hò bình thường như vậy không?”

“Anh không biết, anh nghĩ là em thích”

“Em muốn anh nhận ra một điều rằng, cuộc sống này còn rất nhiều thứ khiến cho anh muốn trải qua, và anh nhất định sẽ trải qua thêm ít nhất một lần nữa. Em có thể là tình đầu cũng là chấp niệm anh giữ trong tim từ rất lâu trước đó, nhưng còn duyên thì mới có thể ở lại, hết duyên thì sẽ phải rời đi. Sau này dù có ra sao, anh cũng đừng nuối tiếc đoạn tình này. Vì chúng ta đã trọn vẹn thuộc về nhau. Trái tim của anh có em, trái tim của em có anh. Chúng ta mãi mãi có nhau”

“Giữa hàng trăm câu chuyện tình đẹp tại sao lại chọn lại cứ vịn vào chúng ta, giữa hàng vạn người đang hạnh phúc, có sao chúng ta lại không? Anh không tin. Cuộc đời vốn dĩ rất công bằng, thứ chúng ta cho đi và chúng ta nhận lại sẽ thật sự tương xứng. Chỉ là giống bảo đang thử thách chúng ta. Em đừng nghĩ tiêu cực nữa. Anh còn muốn em sinh cho anh những đứa con, cả nhà chúng ta bốn người sẽ cùng nhau đi du lịch khắp năm châu 4 bề”

“Anh thích con gái hay con trai vậy”

“Con nào cũng là con của mình, trai gái đều quý như nhau”

“Nếu có cơ hội, em sẽ đặt tên đứa con đầu tiên của mình là Fly, cái tên đánh dấu nơi em đã gặp được anh”

“Cái nơi mà anh bị tát cái tát đầu tiên trong đời”

Tuấn Anh trêu chọc cô, Quỳnh Hoa nhìn anh liếc mắt hậm hực.

“Vẫn dám nhắc lại sự xấu xa của mình sao?”

“Xấu xa mới được em yêu”

Đang vui vẻ bên những câu chuyện thì chuông cửa vang lên, cô hơi ngước mắt ra xa nhìn về phía cổng, lẩm bầm

“Có khách sao?”

Tuấn Anh rất nhanh đứng dậy mở cổng, bất ngờ khi nhìn thấy Gia Vỹ, Đoàn Sỹ và Lệ Ny, trong tay họ là chiếc bánh kem cùng một chai sâmpanh bước vào.

Quỳnh Hoa cũng vô cùng ngạc nhiên không hiểu chuyện gì.

Đoàn Sỹ nhanh nhẩu nhìn cô lên tiếng.

“cậu quên rồi sao? Hôm nay là sinh nhật Tuấn Anh đấy”

Cô nhìn anh ánh mắt hơi ngại ngùng xấu hổ, đến sinh nhật của anh mà cô cũng quên được, quả nhiên rất tệ. Tuấn Anh chạy tới ôm lấy cô dịu dàng.

“Không sao, đến chính anh cũng không nhớ, sao trách em đây”

“Thôi, thôi nấn và hát chúc mừng sinh nhật nào”

Lệ Ny mang bánh kếp tới vui vẻ hô to, cả 5 người cùng nhau mỉm cười rồi cất vang bài hát happ birthday. Cùng chúc Tuấn Anh những lời chúc tốt đẹp nhất.

Gia Vỹ khui sâmpanh, cùng nâng ly cũng không quên nói với Tuấn Anh một câu.

“Cậu ước gì đi”

Anh nhìn tất cả các thành viên đang hiện diện trong không gian này rồi nói vô cùng dứt khoát.

“Tôi ước sau này, chúng ta sẽ luôn có chúng ta.”

“Cạn ly”

Tiếng cười, tiếng hát, những câu chuyện, lời cảm ơn, lời xin lỗi, lời nhắn nhủ và những cái ôm như xua tan những nỗi niềm không thể nói, như làm vui bớt đi mọi nỗi buồn, và giảm thiểu đi nỗi sợ hãi đang tồn đọng.

Nơi đây, biệt thự hoa hồng chỉ có niềm vui và những giọt nước mắt của tình yêu thương.

.....

Một tuần sau.

Cuối cùng cũng đã có tủy ghép thích hợp với Quỳnh Hoa, cô tới bệnh viện để làm những xét nghiệm và thăm khám cần thiết trước khi bước vào phòng phẫu thuật. Tuấn Anh đi bên cô, luôn cô vũ cô và mang lại cho sự lạc quan nhất. Trước khi tạm biệt anh để vào bên trong, Quỳnh Hoa không nhịn được vội quay ra ôm anh một cái và nói thật mạnh mẽ.

“Chờ em, nhất định em sẽ trở lại”

Anh ôm cô mà lòng như lửa đốt, nhưng vẫn cố gượng cười để cô giảm đi phần lo lắng trong người.

“Cố lên, anh luôn bên em”

Khi cô đi rồi, anh mới cảm thấy tim mình trở nên hỗn loạn, nó đập mạnh và hồi hộp không ngừng, hai tay anh đỏ mồ hôi ướt đẫm, chưa bao giờ anh cảm nhận thời gian trôi chậm như thế này, từng phút từng giây cứ như kim châm vào tim anh, đau đớn lắm. Nghĩ tới cảnh cô nằm trong phòng phẫu thuật lạnh lẽo, anh lại không dám tưởng tượng.

Tuấn Anh cứ ngồi chấp tay lên mặt mình, lúc này anh chỉ biết cầu nguyện và liên tục cầu nguyện, cầu nguyện một phép màu sẽ đến bên cô và anh.

Vừa nhìn thấy bóng dáng bác sĩ bước ra ngoài, anh lập tức ngồi bật dậy chạy tới tức tốc nói.

“Cô ấy sao rồi ạ?”

“Tôi...xin lỗi”

Câu nói này như là một gáo nước lạnh dội ngay lên đầu anh, anh ngo ngắc đến lưng búng cả lỗ tai, trừng mắt hoảng hốt nói to.

“Ông vừa nói gì? ÔNG VỪA NÓI CÁI GÌ VẬY?”

Tuấn Anh không giữ được bình tĩnh gào lên, nghe thảm thiết vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Xin đừng quên em

Sự đau khổ tột độ xuất hiện trong cả đáy mắt lẫn khuôn mặt Tuấn Anh, khiến cho ai có mặt ở xung quanh đây đều có thể cảm nhận được. Giống như là vừa tuột mất khỏi tay thứ gì đó rất quý giá, cảm giác này là sự mất mát đến vô hạn, anh không biết làm gì hơn, đành ngồi thụp xuống, đưa hai tay ôm lấy đầu của mình, cúi gằm mặt xuống đất. Trông thật xót xa.

Một vòng tay nhẹ ôm lấy anh từ phía sau, nhưng mọi thứ trong anh lúc này đã hoàn toàn tê liệt, anh không quan tâm đó là ai, vẫn ngồi im bất động như một pho tượng sừng sững giữa trời xanh.

“Không tính ôm em sao?”

Giọng nói quen thuộc dịu ngọt đó vang lên giữa không trung xám xịt cũng khiến anh không khỏi giật mình, Tuấn Anh từ từ quay đầu lại, mở to mắt khuôn mặt vẫn còn trắng bệch, không thể tin nổi vào mắt mình, vì trước mặt anh giờ đây chính là cô, một Quỳnh Hoa bằng xương bằng thịt, nguyên vẹn, đang mỉm cười nhìn anh.

Có khi nào vì quá đau mà bản thân sinh ra ảo giác, Tuấn Anh đưa tay chạm nhẹ vào má cô, vẫn còn quá bàng hoàng, anh đưa tay còn lại tát mình một cái thật mạnh. Đau, rõ ràng rất đau, miệng anh lắp bắp.

“Em...”

“Là em đây”

Cũng đúng lúc này, vị bác sĩ bước tới khẽ cúi đầu nói với anh.

“Thay mặt cho toàn thể bệnh viện xin lỗi anh chị, trong quá trình làm việc có sơ sót, là chúng tôi nhầm hồ sơ. Hôm nay, sau khi kiểm tra, xét nghiệm lại tổng thể, thì phát hiện ra cô Quỳnh Hoa đây không bị bệnh gì cả, chỉ là cơ thể có chút suy nhược thôi. Nghỉ ngơi, ăn uống điều độ sẽ ổn, một lần nữa xin gia đình bỏ qua cho sự việc lần này”

Tuấn Anh như trút bỏ được khối đá đang đè nặng trong lòng, cúi đầu cười tươi đáp.

“Dạ không có gì thưa bác sĩ, cảm ơn ông”

Sau đó không nhận được rất nhanh ôm cô vào lòng, cô cũng ôm anh, cả hai một lần nữa cùng khóc oà trong hạnh phúc.

Anh nhẹ vuốt tóc cô ân cần.

“Ồn rồi em, tất cả đã qua rồi”

“Nhưng mà, em may mắn trong sự bất hạnh của người khác sao”

“Thế giới có hơn 7 tỉ người, ai ai cũng có cái gọi là may mắn và không hạnh phúc của riêng mình, mỗi người được ông trời trao và nhận một cách khác nhau. Nên em không cướp đi may mắn của ai cả. Và đôi khi người được chúng ta cho là bất hạnh cũng sẽ gặp may mắn giống như em thì sao. Suy nghĩ tích cực, điều tốt đẹp ắt sẽ đến”

Anh nói xong thì một lần nữa hôn nhẹ lên môi cô, dắt tay cô rời khỏi bệnh viện.

Giờ đây, khi đã cùng nhau vượt qua tất cả những thời điểm lãng mạn nhất, bi ai nhất của một cuộc tình, Tuấn Anh và Quỳnh Hoa đã hiểu được rõ ý nghĩa chữ “Duyên” ở trong đời.

Bản thân mỗi người đều chỉ là khách gặp nhau trong cuộc đời này, nhân sinh vô thường, nhân tâm vô định, duyên đến khó cưỡng, duyên đi khó cầu.

Vậy nên, lúc còn ở bên nhau thì hãy cố gắng đối đãi bằng cả tấm lòng bao dung và thấu hiểu, tình yêu có rất giai đoạn, mỗi một lần kinh qua thăng trầm là một lần biến đổi, từ thích nhau, yêu nhau, hợp nhau, còn muốn ở lại bên nhau rồi thương nhau. Thương nhau có chung sống với nhau hay không? Có trao cho nhau danh phận hay không? Có được cùng nhau đến bách niên giai lão hay không? Đó là cả một quá trình dài đằng đẳng mà không ai có thể biết trước được cái kết như thế nào, chỉ là cứ đi rồi sẽ đến....rồi sẽ nhận ra thêm được rất nhiều giá trị.

Anh và cô cuối cùng thì cũng đã gặp được duyên phận, có được chân thành, giữ được quan tâm, còn muốn duy trì, nguyện ý tha thứ, trân trọng lẫn nhau, vượt qua số phận.

Kể từ hôm nay, cùng nhau tương phùng, cùng nhau ca hát, cùng nhau đồng hành. Đi cùng nhau khi đam mê rực cháy, kể nhau về những ngày tháng thong dong.

.....

2 năm sau!

Tại biệt thự hoa hồng đang diễn ra một bữa tiệc vô cùng đặc biệt mang tên ngày hạnh phúc của chúng ta, đây là bữa tiệc kỷ niệm cho hành trình đáng nhớ đã qua của Tuấn Anh và Quỳnh Hoa. Với sự xuất hiện của tất cả người thân và bè bạn.

Cô mặc một chiếc váy ren màu trắng bông bồng bênh, trang điểm theo phong cách cổ điển, khiến cho vẻ đẹp càng ngày càng có chiều sâu và quyến rũ. Anh đi bên cô cũng mặc một chiếc áo vest màu trắng, trông lịch lãm và tinh tế vô cùng, cả hai sánh vai nhau đầy tình tứ, thật đẹp đôi.

Trên sân khấu là những bước đi lon ton của chàng trai bé nhỏ, fly cầm một đóa hoa hồng tới đưa vào tay mẹ và khẽ gọi “Pa..paaaa”

Tất cả mọi người đều đồng thanh cười to trước sự hài hước của cậu bạn nhỏ, cô ôm fly vào lòng yêu thương cưng chiều với nụ cười rạng rỡ. Tuấn Anh cầm ly rượu trên tay ảm áp nói to.

“Cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở bữa tiệc này, cảm ơn những yêu thương và sự ủng hộ mà mọi người đã dành cho vợ chồng Tuấn Anh – Quỳnh Hoa. Đi qua bao nỗi đau, đi qua bao nỗi thăng trầm, giờ phút này là giờ phút hoàn mỹ nhất cho tình yêu của chúng tôi. Tôi đã từng nói với cô ấy rằng, điều tôi mong mỏi nhất là một ngày sẽ được nắm tay cô ấy, trước sự chứng kiến của tất cả những người đã đồng hành cùng chúng tôi, nói một câu thôi. Cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc đời anh, cảm ơn em đã mang đến cho anh một tình yêu đúng nghĩa. Cảm ơn vì đã là vợ của anh và là mẹ của các con anh.”

Tiếng vỗ tay và hò hét vang lên rất to, cô không biết nói gì hơn ngoài sự xúc động, cô ôm lấy anh, khoé mắt trượt dài những giọt lệ. Fly cũng nhìn mẹ rồi dang tay ôm lấy ba, cả gia đình nhỏ, một hạnh phúc to.

Trong tiếng nhạc dương cầm du dương cùng hương thơm lan toả của hoa bách hợp, xung quanh đều là tiếng cười và sự chúc phúc thật tâm.

Buổi tối cùng ngày!

Tuấn Anh liên tiếp nhận được những cuộc điện thoại đồng ý ký hợp đồng của đối tác, trên mạng lại một lần nữa xôn xao phần 2 của tiểu thuyết “Xin Đừng Quên Em” đã tiếp tục được ra mắt, hàng triệu lượt xem và lượt chia sẻ, rất nhiều bình luận bày tỏ sự đồng cảm cho câu chuyện này.

“Thật ngưỡng mộ, mong họ mãi mãi được hạnh phúc”

“Cái kết tuyệt vời, nam nữ chính xứng đáng được bên nhau mãi mãi”

“Không còn gì để nói, chỉ biết âm thầm chúc phúc cho hai bạn, câu chuyện kết thúc quá đẹp”

Quỳnh Hoa ôm điện thoại đọc đi đọc lại những dòng trạng thái đó vô thức mỉm cười. Cô cầm cuốn sách trên tay, lật giờ tới trang cuối cùng, nơi có bức thư tình cô dành riêng cho các độc giả thân yêu, bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc của mình đối với những người đã và đang đồng hành cũng như ủng hộ cô trên con đường sáng tác và làm nhà sản xuất phim chuyên nghiệp. Lắm lần đọc lại một lượt bằng tiếng nói tới từ trái tim.

“Chào các độc giả thân mến! Đây là cuối cùng Xin Đừng Quên Em cũng đã đi đến hồi kết, một cái kết có thể chưa trọn vẹn, chưa đủ sâu sắc, còn rất nhiều thiếu sót. Nhưng cũng đã một phần nào thoả lòng mong mỏi của người hâm mộ. Tình yêu không phải là một quá trình, tình yêu chính điểm đến và điểm đi trong một đoạn đường nào đó. Chúng ta đến vì yêu nhau, chúng ta đi cũng vì yêu nhau. Vì yêu quá mà bất chấp, vì yêu quá mà dừng lại. Suy cho cùng tình yêu dù ngắn hay dài, dù đẹp hay xấu thì bản chất của nó vẫn chỉ là tình yêu mà thôi. Trong câu chuyện này, chúng ta đã cùng nhau trải qua rất nhiều khoảnh khắc, có vui, có buồn, có đau, có hận, có chia ly, có gặp lại, có níu kéo và có cả thứ tha. Có rất nhiều khổ ải thăng trầm phải vượt qua, nhưng quan trọng là sau tất cả những nỗ lực thì tình yêu đó sẽ được đền đáp một cách xứng đáng nhất. Xin Đừng Quên Em mang một thông điệp rõ ràng rằng, bỏ lỡ chuyến tàu này ta có thể đi chuyến khác, nhưng lạc mất nhau rồi có tìm lại được không? Từng là tất cả của nhau, đến lúc đi cũng sẽ mang tất cả đi, điều đó thật sự đau đớn, nhưng nó sẽ là bài học, bài tập cần thiết trong cuộc sống này. Đã từng bị bỏ rơi bạn mới biết được người bạn cần yêu nhất? Đã từng có chia ly, bạn mới nhận ra được thứ bạn cần nhất? Đó là bản thân mình. Nữ chính của chúng ta đã mạnh mẽ đối diện sống một cuộc đời hoàn mỹ, để khi quay lại, cô ấy vẫn có thể tự tin, nắm giữ tình yêu vốn đã chịu thương tổn của mình. Nếu cuối cùng đó chính là đúng người... thì muộn một chút, cách trở một chút cũng không sao. Sau tất cả chỉ muốn cảm ơn và nhắn nhủ tới các độc giả một điều cuối cùng rằng, có lẽ tất cả những việc mà bạn đang làm trước mắt đều rất khó để thấy được thành quả, nhưng đừng vì thế mà nản lòng hay nhụt trí, không phải là bạn đang đắm chìm mà giai đoạn khó khăn này, chính là bạn đang gieo hạt đó, những hạt mầm của hạnh phúc trong tương lai. Tình yêu là một điều gì đó quá thật rất đẹp, sẽ mãi đẹp”

Khép lại cuốn sách trên tay, cô nở một nụ cười đầy mãn nguyện, nếu ngày đó cô không đủ dũng khí vứt bỏ, nếu ngày đó cô không đủ dũng khí để trở về và tin tưởng vào tình yêu thêm một lần nữa, thì cũng đồng nghĩa sẽ không có ngày hôm nay, sẽ không có phần 2 thành công như thế này.

Hì vọng rằng từ nay về sau, tương lai của anh và cô không cần quá êm đềm hay trôi chảy, chỉ cần chân cứng đá mềm có nhau, cùng nếm đau xót vui buồn, cùng bị dòng đời xô đẩy, cùng thưởng trà ngọt hoa thơm, giữ được cảm giác ban sơ thuần khiết, mặc cho nước chảy qua cầu, mang hồn thanh tịnh, dùng tim khắc thời gian, sắt son cả đời.

Tuấn Anh mang vào phòng một ly trà gừng ấm, nhẹ ôm Quỳnh Hoa từ phía sau, phá vỡ nhưng suy tư mơ mộng ấy, chỉ tay vào Fly kê thì thầm.

“Con ngủ say chưa kia em, đáng yêu biết mấy. Em uống chút trà nóng cho ấm người khỏi bị cảm lạnh, ngày hôm vất vả rồi, ngủ sớm thôi”

“Anh tính khi nào mới dành thời gian đọc phần 2 Xin Đừng Quên Em vậy?”

“Anh không cần đọc cũng đã biết trước cái kết rồi mà, cảm ơn em đã là nữ chính trong câu chuyện của cuộc đời anh”

Quỳnh Hoa dụi đầu vào ngực anh, giọng nhõng nhẽo.

“Cảm ơn anh! Tuấn Anh, cảm ơn anh vì đã cùng em tạo nên cuốn tiểu thuyết tuyệt vời này”

“Tình yêu dù lãng mạn bao nhiêu, dù hạnh phúc bấy nhiêu. Nếu không đủ kiên định, không đủ nỗ lực, không đủ bao dung thì tình yêu đó cũng sẽ dễ tiêu tan mà chưa đi đến kết quả. Chúng ta dù trẻ hay già, hãy cứ yêu, hãy cứ sống, hãy cứ hi vọng và hãy cứ tin. Hãy cứ tin đi, vì hạnh phúc là thứ cần phải tin, vì chỉ khi bạn tin, thì bạn mới nhìn thấy nó”

The end! Cảm ơn tất cả mọi người đã bỏ thời gian để đồng hành cùng Ngà trong Hôn Nhân Bạc Tỉ, xin cảm ơn sự ủng hộ từ tinh thần tới vật chất của tất cả các bạn đã dành cho Ngà. Truyền cũng đã kết thúc, chắc hẳn vẫn chưa hoàn thiện, vẫn có sự lặp lại trong các truyện đã cũ, nhưng N cũng đã cố gắng đặt thật nhiều tâm huyết cho câu chuyện này, mong mọi người khi đọc xong sẽ cho N một chút cảm nhận để N có động lực cho những câu chuyện tiếp theo ạ. Yêu tất cả và chúc mọi người luôn an yên và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bạc Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.